MEHTAP SOYUDURU ÇİÇEK

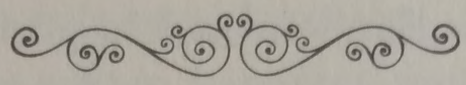


"Olur bazen öyle.
Dilin dur der, gönlün destur."

GİTMESEN OLMAZ MI?

"Acaba tutup içime
katsam sığar mı?
Sığsa kattığım yerde
rahat durur mu?
Durduğu yerden sıralar mı
yine özürlerini, fakatlarını?
Ah, Ayşegül! Sen bugüne
kadar neredeydin?
Hayattaydın da
ben neredeydim?"

KALANLARIN HİKÂYESİ



Hafifçe gülümsedi genç adam. Elindeki kadehe bakarak, kulağına değen o ince sesi dinledi. Yılın bu zamanlarını ne çok sevdiğini düşündü. Ateşböceklerinin sesi ile birlikte burnuna dolan o hanımeli kokusunun karıştığı yasemin kokusunu; gözlerini kapayarak çekti ciğerlerine kadar. Gözlerini yeniden açtığında, bahçedeki çan şeklini almış sarı renk çiçekli hanımellerine baktı. Onları hiç bıkmadan, her sene yeniden beklediğini ve ilk ektiğinde duyduğu heyecanı hatırladı. Emeğinin karşılığını, şimdi seyrine olanak sağlayan çiçekler ve çiçeklerin etrafa yayılan hoş kokuları ile alıyordu.

Karısının "Şu çiçek sevgini hiç anlamıyorum!" diyen sesi sızdı kulaklarına. Başını yavaş hareketlerle sesin geldiği tarafa doğru çevirdi. Her zaman olduğu gibi kendinden daha geç gelmişti karısı ve mutlaka ondan daha yorgundu. Toplamda sarf edeceği birkaç cümlesini henüz tüketecek, tok olduğunu söyleyecek, bilgisayarının başına geçmek için

acele edecek ve o evde bir akşam yemeği sofrası yine kurulmayacaktı. Ne çok özlüyordu aile olmak denen o şeyi? Mutlaka birlikte yenen akşam yemeklerini, babasız büyüyen bir çocuk olduğu için onun yerine eniştesi oturmadan tırtıkladıkları ekmek uçlarını... Yine de tebessüm ederek baktı karısının yüzüne. Öyle bir bakıştı ki bu, uzun zamandır ertelediği o konuşmayı bu gece yapabilmek için bütün güzelliğini içine çekti kadının. "Hoş geldin!" Kadın da aynı tebessümle karşıladı onu. Elindeki çantayı, tekrar dışarı çıkacakmış gibi sıkı sıkı tutuyordu. Elindeki kadehi gösterdi, adam. "İster misin?"

"Hayır, erken yatacağım. Uzun zamandır koparmaya çalıştığım o röportaj için hazırlık yapmam lazım. Yazarı sonunda ikna ettim. Yarın sabah görüşeceğiz."

Kadının abartılı heyecanını algılayamayarak başını salladı adam. Ne çok sıkılırdı karısının anlattığı iş meselelerinden, ilgi alanına girmeyen şu dergi işi için yaptığı bütün muhabbetlerden. Evet, bundan tam iki sene öncesinde, kendini patron sanan gazete sahiplerinden uzak duracağı ve kendi işini kuracağı için karısını desteklemişti. Yine olsa yine desteklerdi ancak karısı kendi patronu olduğu bir iş için fazlaca hırpalanacak olmasaydı. "Sen keyfine bak tatlım!"

Melis uzanıp, kocasının yanağından öperken, onun bir şey söylemesine müsaade etmeden yukarı yatak odasına doğru yöneldi. Üzerini değiştirip, sıcak bir duş almak ve hemen yatmak niyetindeydi. Yarınki buluşma onun için çok önemliydi. O tuhaf düşünceli adamla bir an önce karşılaşmak, aylardır onunla görüşmek adına yaptığı bütün planlar dâhilinde hayal ettiği o soruları sormak istiyordu. Adamın Melis'i bu kadar etkilemesinin nedeni, *ünlü yazar* denildi-

ğinde oluşması çok da mümkün olmayan hayran kitlesinin abartılı oluşu değildi. Her bir hikâyesini ayrı ayrı okumuş, her birinde karakterlerden biri olmuş, her bir olguyu iliklerine kadar yaşamıştı Melis. Hayatın ta kendisiymiş gibi etkilendiği hikâyelerin yaratıcısı ile konuşacak olmanın ulaşılmazlığının heyecanı ile üzerini çıkarıp banyoya yöneldi. Dinlenmiş ve kendinden emin bir gazeteci olarak çıkmak niyetindeydi adamın karşısına. Sorularını önceden hazırlamayı sevmese de bunu yapacak, hazırladığı röportajı da birkaç hafta reklam verip öyle yayınlayacaktı. Aklındaki planların sürüklediği telaşla çoktan banyoya, suyun altına girmişti. "Melis, hayatım!" Kenan'ın sesini akan suya rağmen duyuyor olmasının tek bir açıklaması vardı; o da kocasının hemen gözlerinin önünde olmasıydı. Suyun altında gözlerini açmayı hiç sevmese de gözlerini açarak kocasına baktı.

"Aklından geçenler için hiç uygun bir zamanda değilim Kenan." Kenan sadece gülümsüyordu. Onun gülümsediği zamanlarda Melis de gülümserdi. Kocasında bu zamanlarda peyda olan, ona bambaşka bir hava katıp, onu olduğundan daha çekici kılan gamzeleri, Melis'e aksini düşündüremezdi. Gülümsese de itiraz eder bir şekilde işaret parmağını salladı. "Yarın çok işim var hayatım."

Kenan'ın onu dinlemeye pek de niyeti yoktu. Üzerindeki kıyafetleri eve gelir gelmez değişmiş olmasına rağmen duşun altına öylece soktu kendini. Karısının kahkahalarının davetkârlığına tezat söylediği, "Şimdi olmaz, bu akşam değil!" sözlerine aldırmadan çıplak bedenine doladı kollarını. Çoktan ıslanmış kıyafetlerini yok sayıp güçlü bedenini karısınınkine dayadı ve dudaklarına şehvetli öpücükler bırakmaya başladı. Aynı şehvetle karşılık veren karısı için

bir zamanlar deli divane olduğunu hatırladı. Onunla evlenmeyi her şeyden çok istediğini, o günlerde doludizgin sevişiklerini... Uzun zamandır öylesini hiç yaşamıyorlardı. Aceleci, sıradan ve eskimiş kalıyordu yaptıkları. Sadece bir alışkanlığın ya da ihtiyacın karşılığı gibi... Melis, boynuna değen kocasının dudaklarının hissi ile neyi isteyip istemediğini kaybetmişti artık. Yorgundu, yarın için hazırlanmalıydı ancak şu an bir zamanlar çok âşık olduğu bu adama *hayır* demesi imkânsızdı. Elleri bedeninde gezerken, üzerlerinden akan suyun isteğini kabarttığı hissediyordu. Kocası "Güzel kadın!" diye fısıldadığında daha da büyüdü şehveti ve kocasının kulağına yaklaştırdığı dudaklarından "Mükemmel adam!" sözleri çıktı.

Sahiden mükemmel miydi kocası? İstenilen, arzu edilen ve uzaktan gıpta ile bakılan özelliklere sahip biriydi Kenan. Bunu en iyi Melis bilirdi. Beş yıldır evlilerdi. Evliliklerinden altı ay önce tanışmışlardı ve o günden bugüne kadar kendisini hiç üzmemiş bir adam vardı karşısında. İsteklerine hep kulak vermiş, iyi bir koca olmak adına elinden geleni yapmış... Yakışıklı bir adam olmasının dışında, iyi geliri olan bir avukattı. Etrafındaki herkesin, başarılı olduğundan bahsettiği bir adama sahip olduğu için de mutluydu üstelik. Belki ayaklarını yerden kesecek romantizmi; filmlerde görmeye alışkın olduğu, kitaplarda okuduğu o tutkuyu yaşayamamıştı ama sevmişti kocasını hep. Bir zamanlar adına *aşk* diyecek şekilde hem de...

Adamın elleri kadının bedeninin her kıvrımını çok iyi bilen bir usta gibi emin tavırlarla dolaşırken bedeninde, "Beni istiyor musun?" diye sordu Melis. Melis için sevişirken Kenan'ın söyleyeceği birkaç söz ne kadar da önemliydi!

Ama Kenan konuşmadan sevişen, sadece işini yapmak için gelmiş profesyonel bir işçi gibi işledi onun teninin her bir kıvrımını tek tek. İsterdi ki Melis, duydukları ile şaha kalkan her uzvu daha çok istesin onu. Bir kez daha sordu kocasının her zamankine göre ona fazla gelen şehvetinden umutlanıp. "Beni istediğini söyle aşkım!"

Kenan için o anda hemen çırılçıplak olup, istediğini almak, sonra da karısına söylemek istediklerini söylemekten daha önemli hiçbir şey yoktu. Melis'i istemediğini hiç düşünmemişti ki zaten. İstememiş olsa orada, onun yanında ve bu halde ne işi vardı? Elini karısının biçimli göğüslerine uzattığında Melis kendini geri çekti. "Çok mu zor şunu söylemek?" Kenan neden bahsedildiğini çoktan unutmuş bir halde şaşkın kaldığında, karısı onu itekleyip hızla çıktı banyodan. "Sadece istediğin kahrolası hormonlarının karşılığı!" Adam, üzerinde ıslak kıyafetleri ve yarım kalmış istekleri ile ardından bakarken peşinden gitmedi. Bilirdi, böyle zamanlarda onu ikna etmenin zorluğunu. Bir çuval inciri berbat ettiği için kendine kızarken, ıslak kıyafetlerinden de kurtuldu. Yatak odasına geçip, üzerini değiştirirken, karısı da üzerinde bornozu ile yanından geçerek çıktı odadan. Belki birkaç tatlı söz söyleyip gönlünü alırsa kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Ancak böyle zamanlarda, yine yanına sırf yarım kalan istekleri için yanaştığını düşünür, daha da öfkelenirdi. Sırf bunu ona yaşatmamak için sessize üzerini giyinip bahçeye döndü. Yeniden ateş böceklerinin sesinde yarım kalan içkisini yudumladı, hanımeli ve yaseminlerin kokusunu çekti içine ve kendi huzurunda, doğru cümleleri toparladı kafasında.

Melis, ertesi gün yapacağı röportaj için sorularını hazırladıktan sonra girdi yatağına. Aklında az önce kocası ile yaşadıklarından uzak şeyler vardı. Yine yarınki yapacağı buluşmanın ayrıntılarını düşünüyordu. Üstelik bunu düşünmekten de kendini alıkoyamıyordu. O yazar için ukala, hatta biraz da kendini beğenmiş, insanların zekâsını küçümseyen biri olduğunu söyleyerek onu uyarmışlardı. Fakat kendi kıvrak zekâsından öyle çok emindi ki onu bile alt edebileceğini, sonra bunu kendisini uyaran herkese ballandırarak anlatacağını düşünüyordu. Bahar geldiğinden beri fazlaca sıcak olduğunu düşündüğü havaların, şimdiden saçlarını vücuduna yapıştırdığını hissedip, sırtına dökülen sarı buklelerini omzundan aşırdı ve bir tarafta toparlayarak gözlerini kapadı. Uyuyup, dinlenmeye ihtiyacı vardı ve şimdi yapmayı istediği tek şey buydu. Kenan'ın ayak sesleri odanın içinde duyulduğunda da bu sebeple istifini bozmadan devam etti uyuma çabasına. Kocasının yatağın içine girdiğinde, kendisine yaklaşacağını bilirdi. En azından gönlünü almak için mutlaka birkaç söz söylerdi. Her kavga ettiklerinde af dileyen taraf o olduğu gibi. Haklı da olsa, haksız da olsa bu böyleydi. Bunu kadınlık gururu olarak adlandırdığını düşünüp, içten içe gülümserken, beklediği o el belini sardı. Kocasının bedeninin sıcaklığını yine yakınında hissetti Melis. Biraz nazlanmak için de "Uyuyorum!" diye yalandan terslendi.

"Sana söylemek istediğim bir şey var Melis."

Gönlünü almak için takındığı tavır, bu olmazdı Kenan'ın. Sırf merakından unuttu kapris yapmayı, yönünü kocasına döndü. "Neymiş?"

Kenan, tebessüm etti onu ikna etmek daha kolay olsun diye. Pürüzsüz beyaz tenine ve yüzüne dokundu Melis'in.

Küçük dokunuşlarla karısının yanaklarını okşarken "Seni seviyorum," da deyince Melis rahatladı. Sıradan Kenan tavırlarıydı bunlar. Birazdan tekrar öpmeye başlayacaktı, belki dayanamayıp karşılık verecekti. Bu iş böylece uzayacak ve yarın yorgun uyanacaktı. Buna izin vermemek için "Uykum var biliyor musun Kenan?" diye tekrarladı. Kenan, ona çok az alınırdı. Anlardı onu, yorgun olduğu zamanlarda üstelemez ve vazgeçerdi isteklerinden. Yine böyle olacağını düşündüğü için rahattı. Kenan, onu yanıltmadığını aynı tebessümünü sürdürürken ispatladı.

"Seni çok istiyorum, Melis. Seni istemiyor olsam bu kadar sene kocan olmaktan bu kadar mutlu olur muydum?" Bu sözleri söylediğinde, Melis ile mutlu olup olmadığını gerçekten hiç sorgulamamıştı Kenan. İlk defa bu konuşma bittiğinde sorgulayacak, yaşadığı şeyin gerçek bir evliliğe benzeyen taraflarını ayıklamaya çalışacak ve tek bir taraf bulamayacak, öylece "Ne yaptım ben?" diyecekti.

"Bu tatlı sözleri yarın duymak istiyorum sevgilim, olur mu?"

Kenan bir gece daha ertelemek niyetinde değildi söyleyeceklerini. Neredeyse iki üç aydır bu mevzunun peşinde isteklerini karısına nasıl, ne şekilde söylemesi gerektiğini düşünüyor; bir türlü cesaret edemiyor ve söyleyeceklerini erteliyordu. Alacağı cevaptan emindi aslında ama onu ikna etmenin bir yolunu mutlaka bulacağını düşünüyordu. Kendisini sevdiği için ona hayır diyemeyeceğine sığınıyordu biraz da. "Melis, ben bir çocuğumuz olsun istiyorum." Uygun cümleler bunlar mıydı bilmiyordu. Ne kadar enine boyuna tartmış, neler söyleyeceğinin hesabını kitabını yapmış olsa da hesap kitaptan çok uzak kelimeler çıkmıştı ağzından.

Melis ne duyduğundan bir an emin olamadı. Kenan'ın kendinden böyle bir şey istemiş olmasına aklı kesinlikle yatmazdı. "Ne çocuğu?" diye sorarken de dileği, alacağı cevabın bir şaka olmasından yanaydı.

"Bizim çocuğumuz, seninle benim, ikimizin..."

Güldü Melis. Önce sıradan bir gülüş takınmış gibiydi hali. Sonra koca koca kahkahalara dönüştü gülüşü; alay eden ve aşağılayan koca kahkahalara. Kenan bunun neresinde gülünecek bir şey bulduğunu düşünüyordu. Çocuğunun olmasını istemesi neden bu kadar komikti ki? Beş yıldır evlilerdi; iyi birer işleri, evleri, olanakları ve iyi yaşamları vardı. Yok muydu? Bir çocuk, aile olmalarını büyüten bir gerçek olmaz mıydı? Babasız büyüyen bir adamın, baba olmayı dilemesi bu kadar mı komik karşılanırdı? Melis'in gülüşleri, Kenan'ın bakışları ile yavaş yavaş sönerken sonunda nefes nefese sustu Melis. "Allah iyiliğini versin Kenan! Başka isteyecek bir şey mi bulamadın?"

"Ne demek o?"

"Akşam yemeğine pilaki ister gibisin."

"Sen akşam yemeği hazırlamazsın ki ben senden pilaki isteyeyim!"

"Ben bu evin aşçısı değilim," dedi kendinden emin ve bir o kadar da asık bir surat ile. Haftada iki ya da üç kere evin işlerini yapması için bir kadın alıyor ve o kadınla Kenan'ın bütün işlerini bir şekilde yapıyordu. Ya da yaptırıyordu! Kenan'ın annesinin düzeninde alıştığı o çeşit çeşit yemek pişmesi durumunu kendisinin sağlaması imkânsızdı. Hem yemek yapmaktan nefret ederdi hem de imkânları daha fazlasına izin verirken, ev yemeği ile uğraşmayı da anlamsız

buluyordu. Özlediğinde de annesine gidip yiyordu Kenan, üstelik zorla kendisini de götürüyordu. Defalarca annesinin bilmiş tavrından hoşlanmadığını söylemesine rağmen...

"Yemek pişiren herkes aşçı değildir zaten."

"Kavga mı etmek istiyorsun Kenan?"

"Hayır, bir çocuğumuz olsun, aile olalım istiyorum. Daha büyük bir aile!"

Melis pes etmezdi. Karşısındaki adamın ne denli ısrarcı bir avukat olduğunu, her zaman tuttuğunu kopardığını bilirdi ama burası adliye değildi ve onun avukatlığının sökmediği sınırlar Melis'in itirazlarındaydı. "Büyümek zorunda değiliz Kenan. Bir çocuğum olmasına hazır değilim ben."

Kenan için daha makul bir cümle kurulmuştu ve bu cümle onu biraz daha yumuşattı. Sesi naif bir hal aldı. "Hemen olmak zorunda değil, zaten Melis'çim. Bu fikre kendini alıştırırsın. Bir doktora gideriz, uygun olup olmadığımıza bakarız ve zamanına birlikte karar veririz."

"Hayır!" dedi hiç düşünmeden Melis. "Rica ederim bu mevzuyu bir daha açma Kenan, kalbini kırmak istemiyorum. Ben çocuklu bir evlilik hayalinde değilim. Hazır değilim! Doktora gidip, uygun olup olmadığımı bile duymak istemiyorum." Öfkeli bir nefes verdi ve sesini bir ölçü yükseltti. "Ben çocuk istemiyorum."

"Otuz beş yaşındayız Melis." Otuz beş yaşın ne ifade ettiğini düşündü Melis. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Olduğundan çok daha genç görünüyordu, üstelik kendi için hayatın en iyi yaşlarıydı bu yaşlar. "Bir süre sonra istesek de çocuğumuz olmayacak zaten."

"Olmasın, yeryüzünde hiç çocuğu olmayan binlerce insan var."

"Ben baba olmak istiyorum Melis."

"Ben anne olmak istemiyorum Kenan. İllaki baba olmak istiyorsan kendine başka anne bul!"

Ne demekti bu? Başka bir kadın mı teklif ediyordu karısı ona? Bu kadar zamandan sonra başka bir kadını hayal bile edemezken Kenan, bu söz de neyin nesiydi? Kendisinden, gidemeyecek olmasından ve sadakatinden çok mu emindi Melis? Yoksa kocasının gidip gitmemesi gerçekten umurunda değil miydi? Bu düşünceyle yutkundu bir an. Düşündükleri, onun gibi bir adam için fazlaydı. Hem de çok fazla... Sessizce kalktı yatağından, beş senedir başının başka hiçbir kadının yastığına değmemiş olduğunu düşünerek çıktı odadan. Karısının söylediği şeyin yükü, onu aciz bir adam kılmıştı sanki. Misafir odasından bir yastık ve battaniye aldıktan sonra salona indi. Kanepede uyuyacaktı. Televizyonu açacak, sabaha kadar televizyona bakarak sigara içecekti. Hem de Melis'in kızacağına adı gibi emin olduğu halde; pencereler kapalıyken içecek, salonun her yerine yanmış tütün kokusu sinsin diye uğraşacaktı. Koltuğa uzandığı ilk dakikalarda, telefonunun arama sesi ile doğruldu yerinden. Uzandı orta sehpanın üzerindeki telefonuna. Arayan annesiydi. Annesinin sesini duymanın, şu anda ona iyi geleceğinden emin bir halde cevap verdi. "Annem?"

"Uyumadın inşallah, oğlum! Bu saatte de rahatsız etmek istemezdim ama teyzen o kadar ısrarcı oldu ki..." Kadının sesi tereddütlüydü, bir ölçüde de çekingen. "Nasılsınız? Melis nasıl?"

Annesine yalan söylemekten hep yüksünen tarafını hatırlayıp, kısa bir tutukluk sonrası cevap verdi. "Biz iyiyiz anneciğim, sen nasılsın? Teyzem neden kendi aramamış?"

"Ben de iyiyim güzel oğlum. Teyzeni bilirsin işte, evde olduğundan rahatsız etmek istememiş."

Teyzesinin, Melis ile arasının iyi olmadığından, onu evdeyken aramaktan çekindiğini bilirdi Kenan. Melis, onun aradığını duyduğunda yüzünü ekşitir, suratını asar ve her seferinde teyzesi ile ilgili olumsuz birkaç laf ederdi.

"Önemli bir şey yok değil mi anne?"

"Yok, oğlum! Önemliymiş tabi de bizimle ilgili değil. Teyzenin dikimevinde çalışan bir hanım kız varmış. Başı dertteymiş ve sıkıntısı varmış. Kimsesiz, yalnız bir kızcağızmış. Teyzen de kıyamamış, sana sormadan '*Benim bir yeğenim var sana yardım eder, avukattır kendisi,*' demiş."

Bu tarz emri vakilere alışkındı Kenan. Yadırgamadı olanları. "Tamam, bakarız."

"Yarın geleceklermiş yanına Kenan. Teyzen '*Yanında çalışan avukatlara vermese davasını... Kız mahcup bir şeymiş, öyle herkese derdini anlatamazmış. Kendi ilgilenir miymiş bizimle, sor,*' dedi bana. Bir de '*Saat kaçta gelelim,*' diyor?"

"Saat üç gibi gelsinler annem. Söyle teyzeme, bir daha da kendi arasın beni. Seni böyle aracı kılmasın. Onun araması beni mutlu eder, başkasını düşünmesin rica ederim. Beni düşünsün!"

O sabah her zamankinden daha erken uyanıp, eskimiş hissettiği bedenini üst kata taşıyıp, banyodaki ayna karşısın-

da; kendine, karışmış sakallarına ve yorulmuş yüzüne baktı. Kendi ile ilgili düşündüğü hiçbir şey yoktu. Gece, Melis ile aralarında geçen o sözlerin, karısını yıpratmış olduğunun derdindeydi sadece Kenan. Böyle münakaşalar evliliklerinden küçük sokumlar alıyordu. Melis, onun çok iyi bileceği kadar kindar bir kadındı ve aralarında geçen ufak çekişmeleri bile kocaman meseleler haline getirip büyütür, defalarca *"Sen bana böyle söylemiştin,"* diye başına kakardı. Bunları yaşamanın onu ne kadar yorduğunu bir kez daha hatırlayıp, bir çocuklarının olması için ısrarcı olmaması gerektiğini düşündü. Fakat sahiden baba olmayı çok fazla istediğini de biliyordu. Elinden tuttuğu, bir çocuğa sahip bütün erkeklere gıpta eden halleri vardı son zamanlarda. Büroda kendinden beş altı yaş küçük avukatlardan birinin iki yaşındaki oğlu ile ilgili anlattığı bütün hikâyeleri can kulağıyla dinlediğini, üstelik dinlediği bu hikâyelerin her birinden keyif aldığını da biliyordu.

Kafasındakilerden uzaklaşmak üzere diş fırçasına uzandı ve dişlerini fırçalamaya başladığında yeni bir rota çizmeye başladı düşüncelerinde. *"Akşam eve dönerken, yol üzerinde bir çiçekçiye uğrarım; bir demet çiçek kucaklar ve gönlünü alırım."* Melis'in çiçeklerden hiç etkilenmediği o birçok zamanları hatırladı. Pahalı hediyelerden hoşlanırdı karısı; takılar, mücevherler ya da bunlar adına verilen vaatler... Sıkıntılı bir iç çekiş ile ağzını çalkaladıktan hemen sonra yüzünü yıkadı ve tenindeki ıslaklıkları kurulayıp, yatak odasından sessizce giyinme odasına geçti. Bütün kıyafetleri yerli yerinde ve düzenliydi. Karısına yemek yapmadığı yönünde söylediği sözler için şimdi pişmanlık duyuyordu. Ne yani bir kadın tuttuklarında bunların hepsi oluyorduysa Melis neden ken-

dini hem evde hem işte yoracaktı ki? Kıyafetleri temiz, ütülü ve düzenliydi. Yemek de bir şekilde halloluyor, aç kalmıyordu ya! Akşama kesinlikle Melis'in gönlünü almak üzere birkaç plan yapması lazımdı. Belki şık bir yemek ayarlamalıydı. Sevmese de Melis sevdiği için o yabancı restoranlardan birine gidebilirlerdi. Meksika yemeklerini severdi Melis. Onların acı soslarını öve öve anlatırdı. Bunları düşünürken gülümsedi. Melis'in kaprisli bütün tavırları, onda ufak bir tebessüme yol açıyordu. Kıyafetlerinin içinden lacivert bir takım elbiseye uzandı. Öğle yemeğinde yapacağı toplantı için iyi görünmesi gerektiğini düşündü. Takım elbisesinin içine uygun gömleği seçerken de çizgili lacivert kravatına uzandı. Melis o kravattan nefret ederdi. Aslında Melis, takım elbise giymesini de istemezdi kocasının. Kravatı yerine bırakıp açık mavi olanı seçti ve üzerini değişti. Yatak odasından tekrar çıkarken, bu defa yatakta sere serpe uyuyan karısına baktı. Aslında huzurlu görünüyordu; sanki Kenan'a çok da alınmamış, belki de küsmemişti bile. Böyle olmasını dileyip, toparlanarak çıktı evden.

Öğle yemeğinde yaptığı toplantı, beklediğinden de iyi geçmişti. Sırf bu yüzden sandığından daha uzun kalmıştı yemekte, yemek çıkışı da aldığı işin detaylarını konuşmak üzere aynı adamlarla bir kahve içmeye gitmiş ve görüşme sandığından daha uzun sürmüştü. Yeniden bürosuna döndüğünde saat üç buçuk olmuştu. Saatin önemi, o ana kadar Melis'i hiç aramamış olmasından kaynaklanıyordu. Çoğu zaman iş yoğunluğundan arayamadığı için yakınan karısının, böyle hafif kırgın olduğu zamanlarda daha da içerlediğini bilirdi.

Sahiden kırgınlıkları hafif miydi? Böyle olmasını diledi. Kendisinin ne düşündüğünü bir kez daha önemsemezken iş yerinin kapısını çaldı. Sekreterlerinden biri, ona odasında misafirleri olduğunu söylediğinde, teyzesine verdiği sözü hatırladı. Nasıl unutmuş olduğuna kızarken karşısında kıvırcık saçlı, annesi gibi kısa boylu, o şen kadını görünce gülümsedi. "Özür dilerim, teyze!" deyip, kadına sarılmak üzere yönelirken fark etti ki teyzesi bu sefer pek şen değildi.

"Eniştenin böbrek sancısı tutmuş yine, kızcağız ile ilgilen lütfen Kenan, sana güveniyorum güzel oğlum. Para işini de onunla değil benimle konuşacaksın, ödemesini ben yapacağım."

Teyzesi her zaman böyleydi. Söyleyeceği her şeyi ardı arkasına sıralar, karşısındakinin konuşmasına asla müsaade etmezdi. "Merak etme teyze, eniştemin durumunu haber ver. Sana araba bulmamı ister misin?" Kenan bir misli kadar daha yüksekten bakarken teyzesine, elini omzuna koyup, kadına destek vermek istemişti.

"İstemem oğlum! Sen Ayşegül'e yardımcı ol, derdine merhem ol, başka bir şey istemem."

Adımlarını odasına doğru yöneltti, içeride masasının karşısında duran deri koltukta oturan, uzun saçlarını özensizce toplamış kadına arkasından baktı kapıyı ardından çekerken. "Kusura bakmayın, geç kaldım biraz!" Masasına doğru ilerledi. Kibarlık denen şeyi; makama, mevkie ya da insanların duruşlarına göre takınmayan nadir insanlardandı Kenan.

Ayşegül ayağa kalkıp, yönünü ondan tarafa çevirdiğinde, bütün gece açık kalmış gözleri uykusuzluktan ve ağla-

maktan kızarmıştı. Yüzü de hasta görünecek kadar solgundu. Yine de bu solgun ve perişan haline rağmen uzun yüzünde özenle yerleştirilmiş her bir ayrıntı onu fazlasıyla güzel kılıyordu. Güzel ve alımlı... Gözlerini, henüz akan yaşlardan korumak için kısarak baktığı adam, tahmin ettiği gibi yaşını başını almış biri değildi. Genç adamın Füsun Hanım'ın bahsettiği kadar işinde iyi olmasının nedenlerinden daha çok, iyi olduğu kısmının doğru olup olmadığı ile ilgileniyordu.

"Rica ederim."

Titreyen sesi ile cevap verdiğinde Ayşegül, Kenan karşısında duran genç hanımın başına fena bir şey geldiğinden neredeyse emindi. Uzun zamandır sadece ticari davalara bakmış bir avukat olarak, hazin bir hikâye dinlemeye hazır olup olmadığını düşündü. Hazırdı elbette, bu onun işiydi. Masasına geçerken, kadına kalktığı koltuğu gösterdi. "Oturun lütfen, ayakta kalmayın."

Üzerinde, diz kapaklarına kadar uzanan bordo bir etek ile beyaz bir gömlek taşıyan Ayşegül; kıyafetlerinin iki gündür hiç değişmediği, kırıştığı, belki de kirlendiği ayrıntısı ile hiç ilgilenmiyordu.

Kenan koltuğuna, kadın da yeniden yerine oturdu. Kadıncağızın önündeki çaya baktı Kenan, bir yudum bile içilmemişti. Teyzesininki ise tamamen boşalmıştı. Telefonu kaldırıp, boş bardakların alınmasını ve yerine iki yeni çay getirilmesini istedi.

"İsminiz nedir?"

Kenan karşısındaki biçare kadına sadece hitap edebilmek için adını sorarken, "Ayşegül," diye cevap veren, bakış-

ları kaçamak kadının adını bildiğini hatırladı. Teyzesi adının bu olduğunu söylemişti.

Kapı açılıp, içeri yeni çaylar geldiğinde, kendininkine tek şeker atıp kadına baktı. Çay ile ya da şeker ile ilgilendiği yoktu. Dizlerinin üzerinde tuttuğu elleri birbirine kenetlenmişti ve titriyordu. Belli ki yaşadığı şey her neyse onu zorluyor, biraz sonra hiç tanımadığı yabancı bir adama anlatacakları yüzünden de geriliyordu.

"Çayınızı için lütfen, biraz rahatlayın. Düzelmeyecek hiçbir şey yoktur hayatta, her şey yoluna elbette girer."

Ayşegül, başını kaldırıp bir kez daha baktı adama. Sahiden bu adam istediğini ona verebilecek yetenekte miydi? Büronun ihtişamına, adamın zengin görünümlü haline bakınca insanların belli kazanımlar için ona yüklü paralar akıttığını düşündü. Bu düşünce ile biraz rahatlarken, zaman kaybediyor olmaktan da son derece rahatsızdı. Füsun Hanım'ın, yeğenine onunla ilgili her şeyi anlatmış olmasını diledi. Dün işe gitmediğini, bütün gün karakolda olduğunu ve yolunda gitmeyenleri anlatacak kadar zamanı olmuş muydu sahiden? Böyle olmasını dilediği bir anda adamın kendinden emin kibar sesini bir kez daha duydu.

"Size nasıl yardımcı olmamı istiyorsunuz?"

Hiçbir şey bilmiyordu! Bilseydi bu kadar genel bir soru sormazdı. Dudaklarını araladı, titremesi daha da büyürken; bir an önce istediğini elde etmenin bir yolundan bahsedilmesi için "Kızım!" dedi. Sonrasında daha büyük, sağanak yağmur gibi gözyaşlarına tutuldu zaten.

Beklediği cevabı alamamıştı Kenan. Kadının sadece *kızım* deyip, ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlaması her

şeyi alt üst eden bir kasırga gibi esmişti odada. İstediği cevabı almak için duygusuz bir adam gibi aynı tonda bir kez daha sordu Kenan. "Nerede kızınız?"

Ayşegül başı önde ağlamaya devam ederken, "Kızımı kaçırdılar!" diye cevap verdi.

Kenan, kızı kaçırılmış bir kadının neden avukatta olduğuna anlam veremeden önce duyduğundan emin olmak için durakladı. "Kim?" diye sordu sonra da.

"Babası..."

Kadın ellerini yüzüne kapamıştı ve titreye titreye ağlıyordu. Kim bilir ne kadar ağlamıştı böyle? Evladı için... Zamanlamanın çok kötü olduğunu düşündü Kenan, bir velayet davası için ruh hali hiç uygun değildi. Çocuğunu isteyen bir anne ve çocuğunu isteyen bir babanın duyguları arasındaki gelgitleri kaldıramayacak kadar hassas olduğu bir mevzuda ne yapacağını düşündü. *Muhtemelen daha çok baba olmak isteyeceğim.* "Kaç yaşında?" Kadın cevap vermeden sadece ağlıyordu. Ağlayan bir kadını teselli etmek için orada oturmuyordu. Teyzesinin ricası üzerine bakacağı ve üstelik de hiç para almayacağı bir dava için fazlasıyla daraldığını hissetti. Kravatını bir nebze gevşettikten sonra seslendi. "Ayşegül Hanım, sakin olmaya çalışın. Bana anlatmanız gerekiyor ki ben de size yardımcı olayım. Rica ederim, sakin olun!"

Ayşegül, hiç tanımadığı bir adamın karşısında bu şekilde ağladığına inanamıyordu. Ne zaman bu kadar güçsüz ve biçare olmuştu o? Üstelik bu adam sadece bir avukattı ve onun işini zora sokmaktan başka bir şey yapmıyordu bu tavrı ile. "Dört," dedi dört parmağını adama doğru gösterirken ve kendini toparlamak için insanüstü bir çabaya girdi.

Gülümsedi Kenan, işinin kolaylığıydı onu gülümseten şey. Ayşegül karşısında gülümseyen adamın tavrına anlam veremezken, "Merak etmeyin, dört yaşındaki bir çocuğu sizden kimse alamaz. Yarın sabaha kararınızı çıkarır, çocuğunuzu mahkeme kararı ile gider alırız. Nerede yaşıyor eşiniz, evi, işi, yeri belli mi?" diye tavrını açıkladığında Kenan, gözlerini bir kez daha dikti avukatın üzerine kadın. Yüzü de sesi kadar güven vericiydi.

"Gerçekten mi?"

Kadının yüzündeki aydınlığı görmesi zor değildi Kenan'ın. Bir kez daha hatırladı annelik denen şeyin ne derin bir duygu olduğunu. Sadece annesi tarafından büyütülen bütün çocuklar gibi Kenan da biliyordu ki annelik koskoca fedakârlıkları beraberinde getiren bir eşsizlikti. Belki de Melis bu yüzden anne olmak istemiyordu. Hayatına, özgür olmaya ve kendini düşünerek yaşamaya alışkın bir kadının kendi için anne olmayı kaldıramayacağını düşünüyordu. Bu kadar fedakâr olmak zor geliyordu belki de Melis'e. Yine de hayatın bir yerlerinde çocukları için çırpınan bunca kadın varken, Melis'in bu duyguya böyle iğreti bakmasına anlam veremiyordu Kenan. Veremezdi de!

"Elbette! Siz şimdi sorduğum sorulara cevap verin. Eşinizin adresini, iş yerini ve adını soyadını bana söyleyin," derken Kenan, eski usulde bir not kâğıdı çıkardı ve kalemlikten uzanıp aldığı bir kalemin başına bastı. Kadın bütün bilgileri tek tek verirken, o da sakin sakin yazdı ve gözü çayına ilişti. O da çayından tek bir yudum bile alamamıştı. Tekrar telefon açıp iki yeni çay istedi.

"Gün içerisinde belli sayıda çay içmediğimde yorgun bir adam oluyorum. Şimdi gözyaşlarınızı silin ve siz bana neler olduğunu anlatırken, taze birer çay içelim olur mu Ayşegül Hanım? Velayet davaları anne tarafının avukatı için en kolay, baba tarafının avukatı için en zor davadır."

Yine de endişeleri çoktu Ayşegül'ün. Bu defa gelen çaya iki şeker attı. Aslında bu kadar şeker atmazdı çaya ama dünden beri hiçbir şey yemediği için şekerle, kararan gözlerine derman bulmak derdindeydi.

"Boşanma davanız var mı? Ya da boşandınız mı?"

"Hayır, evli değiliz biz. Yani boşandık." Bu kadarını bilmesi yeterliydi. Ona evliliğinden ya da evlilik dediği o şeyden bahsetmek niyetinde değildi.

Kenan, gayet rahat bir tavırla çayını yudumlayarak arkasına yaslandı. "Velayet sizde miydi?".

"Hayır yani velayet davası açılmadı hiç."

"Boşanırken ya da sonrasında dava görülmedi mi?"

Bu adam bunları neden soruyordu ki şimdi? Merakından değildi elbette, kızının velayetini alıp, dün gittiği karakolda şikâyetçi olduğu üzere ona yardım eden komiserinde söylediği gibi kızına mahkeme kararı ile sahip olmak için bunlar şarttı demek ki.

"Hayır! Resmi nikâhımız yoktu."

Kenan, fazlasıyla düzgün profil çizmiş, bir aile kızı görüntüsündeki kadına bakmadan bunu hiç tahmin etmemiş olduğunu düşünürken, hiç umursamaz bir halde çayını içerek devam etti. "Pekâlâ, kızınızı nasıl kaçırdı? Kaçırdı demiştiniz değil mi?"

"Evet, ben işe gitmek için evden çıktım. Füsun Hanım'ın yanında çalışıyorum, sigortalı bir işim ve maaşım var. Bunlar Esma'yı almak için yeterli değil mi?"

Kadının telaşı, Kenan'ın yüzünü bir kez daha güldürmüştü. Tebessümünün asıl nedeni; kadının taşıdığı annelik içgüdüsünün verdiği dağınıklıktı. Kadının tavrı imrenilesi bir his olarak ona geçerken, Melis'in neden hiç böylesi kadınlara özenmediğini bir kez daha düşündü. Cevabını bulamayacağı, bulsa bile aklının ermeyeceği kadar anlamsız geliyordu ona. "İsmi Esma mı?"

"Evet, Esma!" Ayşegül, kızının adını andığında yeniden o kora düşmüş his ile kavruldu. Tekrar bir ağlama nöbetine tutulmamak adına kendi kendini telkin ediyor, adamın işini zorlaştırmak istemiyordu.

"Nasıl kaçırıldığını anlatır mısınız? "

Ayşegül, sakin olma çabasında anlatmaya başladı. "Her zaman olduğu gibi komşuma, Sakine ablaya bıraktım kızımı. Ona, Füsun Hanım'ın dikimevinde çalıştığımdan beridir komşum bakıyor. Sonra işe gittim ve bir telefon geldi, babasının Esma'yı aldığını söyledi komşumuz. Sonra Sezgin'i aradım, geleli uzun zaman oldu. Yani bir sene falan, burada yaşamıyordu öncesinde. Esma'yı görmeye geldiğinde, hep mesafeli durup gitmiş birinin, kızımı kaçırmış olacağını düşünmedim açıkçası. Telefonuma cevap vermedi. Ben de yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünüp evlerine gittim. Kapıyı açmadılar. Evde olduklarından neredeyse emindim. Kapıyı açmadıkları için tedirgin oldum, bağırdım. Sonra hiç ses çıkmayınca evden..." Ayşegül, dünden beri anlattıklarını düşünüp durdu. Hiç tanımadığı bu insanlara, kendi hayatını

anlatmak ne kadar da zordu onun için. Üstelik onlar sadece yabancı da değillerdi, bir de erkekti hepsi. Bir erkeğin, annelikten ne anlayacağını düşünüp duruyordu. Evet, karakoldaki komiser de bir kız babası olduğundan bahsetmişti ama bu adamın bir çocuğu var mıydı acaba? Sözünü kestikten birkaç saniye sonra "Sizin çocuğunuz var mı?" diye sordu. Adamın hemen yanındaki köşede, masanın üzerinde bir kadınla duran fotoğrafını görüyordu şimdi. Sarışın, güzel bir kadınla mutluluk pozu vermiş bir adamdı karşısındaki. Bir çocuğu olmuş olsa mutlaka onun fotoğrafını da koyardı köşeye.

Kenan böylesi tesadüfün ona yapılmış bir haksızlık olduğunu düşünürken, kadının sorusuna vereceği cevabın gerekliliğini düşündü. Gerekliliğine karşılık bir neden bulamasa da çayını bitirirken, hayıflanmamak için özenerek, "Hayır!" diye cevap verdi.

"Çocuğunuz olmuş olsaydı beni anlardınız, ben onun için endişelendim fazlasıyla. Sezgin'in evine saldırdım. Kendisini bulsam biliyorum ki ona da aynı şeyleri yapardım o öfke ile. Benim bebeğim, koskoca bir geceyi benim olmadığım bir evde benden uzakta geçirdi. Düşünebiliyor musunuz? Gece kaç kere uyanıp da ağladı, kim bilir? Doğduğu günden beridir ilk kez ayrı kalıyoruz."

İşte yine ağlıyordu kadın. Söylediği sözleri düşündü Kenan. Ne demişti, *müvekkili kadın olduğunda velayet davaları en kolay dava* mı demişti? İşte düpedüz saçmalamıştı! Bu kadın karşısında ömrünün en zor davasını almıştı adeta. Ağlamasına aldırış etmemeye devam ederken, "Saldırdım derken ne yaptınız?" diye sordu.

"Taşladım! Elime geçen bütün taşları fırlattım. Pencerelerini, camlarını ve kapılarını kırdım. Bağırdım."

Ayşegül, anlattıklarını öyle derin bir samimiyetle sunuyordu ki Kenan'a, Kenan pürdikkat kadını izlerken afalladı ve kendi toparlayamadan merakla sordu. "Evden çıktılar mı?"

"Sezgin çıktı Esma'yı içeride karısına bırakıp. Onun karısı benim kızıma bakamaz, mümkün değil. Bir kere o kadın Türkçe bile bilmiyor. Esma acıksa yemek yemek istediğini bile anlatamaz ona."

Nasıl akıyordu gözyaşları böyle? Yüzüne düşen yaşlar, kocaman dökülen dolular gibiydi. Ayşegül böyle ağladıkça, Kenan umursamaz görünme çabasına devam etmekte zorlanacaktı. Kadının ince uzun bedeni her gözyaşı ile küçülüp, yok olmaya doğru gidiyor gibiydi. Öyle büyük ıstırap çekiyordu ki yaşadığı şeyi gözleri ile görüyordu Kenan. Bu kadar içine işletecek derecede ağlamayı nasıl başardığını sormak istiyor ama ortam için bunun çok saçma olacağını biliyordu. "Babası yanında değil mi? Ne istediğini bilir mutlaka kızının."

"Hayır, nereden bilecek? Bilmez! Tanımaz ki kızını o! İlk doğduğu zamanlarda görmüştü sadece, bir daha görmedi. Kızım ondan korkuyor zaten, gördüğünde hep arkama saklanıyor. Babası olduğuna ikna bile edemiyorum. *O benim babam değil,* diye inatlaşıyor sürekli. Şimdi ne kadar ağlıyordur, ne kadar korkuyordur kim bilir? Onu terk ettiğimi, babasına bırakıp gittiğimi düşünüyordur. Onun ne büyük bir sarsıntı yaşadığını düşünebiliyor musunuz? Nasıl çaresiz kalabileceğini..."

Garipti ama bütün bunları düşünebiliyordu Kenan. Belki babalık denen o şeyi bilmiyordu ama o mükemmel bir annenin oğluydu ve annelik ne demek bilirdi. Ne kadar çok ayrıntı düşünürdü anneler! Otuz beş yaşına gelmiş kazık kadar herifin sırtına dahi terlediği için havlu koyacak kadar abartırlardı çocuklarını kollamayı.

"Babasına bunları söylemediniz mi?"

"Polis çağırıp beni aldırdı. Evlerine saldırdığım için ben suçlu oldum, düşünebiliyor musunuz? Onlar kızımı kaçırıyor ama suçlu olan benim."

Kadın yaşadıklarının hayreti içinde gözlerini açıp, kendisini işaret ederken Kenan sordu. "Şikâyetçi oldular mı?"

"Komiser ikna etti onu '*Verin kadının kızını!*' da dedi ama kimse alamazmış ondan çocuğunu, onun da kızıymış Esma. Bundan sonra onunla kalacakmış. Komiser de '*babası bir şey yapamayız, gidip velayet davası açın,*' deyince öylece kaldım. Adalet, dört yaşındaki bir çocuğu annesinden ayıracak kadar kötü olamaz değil mi? Bana doğruyu söyleyin, onu alamayacaksam sonsuza kadar; söyleyin o evi yakayım. Yakar, içinden de kızımı alırım."

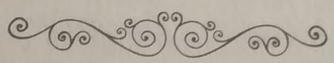
Kadının iyice kaybolan şuuru, Kenan'ı da sağduyusunu sersemleten bir muammaya sürüklüyordu. Saatlerce orada oturup, o kadını dinlemeye hazır olduğunu fark etti. Zihnini ayıklaması şarttı, gözlerini dakikalardır üzerine diktiği kadından alıp kaçamak bakışlarla konuşmaya başladı. "Sabah erkenden bir noterden adıma vekâlet vereceksiniz. Ben kızınızı yarın öğle saatinde alacağım. Yanımda siz ve bir icra memuru ile gidip aldığımda, siz de bu kadar ağladığınız için pişman olacaksınız. Yapabilirsem bu zamana kadar kızını

görmediği halde dört yaşındaki çocuğu, Türkçe bilmeyen bir kadınla birlikte tuttuğu için görüş günlerini en aşağı seviyede tutup, size de savcılıktan koruma kararı çıkaracağım. Uzun bir süre evinize ve size yaklaşmasını engelleyeceğim. Bundan sonra da kızınızı sizden alırken, bir kez daha düşünecek bir babası olacak Esma'nın." Tek derdi o an için Ayşegül'ü ikna etmekti ve bunu istemesinin tek nedeni o gözyaşlarının mutlak suretle son bulmasını istemiş olmasındandı. Son bulduğunda biliyordu ki o da bu kadar çok üzülmüyor olacaktı bu yabancı kadın için.

Ayşegül duyduğu güven verici sözler karşısında gözyaşlarını elini tersi ile sildi. "Kesin alırız değil mi?" diye sordu.

Kenan başını olumlu manada salladı. "Merak ediyorum, bu Esma Hanım da sizin kadar sulu gözlü mü?"

DOKUNMA BANA



Melis, yatağından sürekli planladığının aksine yorgun uyandı. Kenan'a daha çok kızarken, yaşadıkları gecenin hiç sırası olmadığını düşündü bir kez daha. Çocuk mevzusu tam bir saçmalıktı. Üstelik de hayatına gölge gibi düşecek bir karabasandan, hayat sunmayacak koskoca bir ayak bağından başka bir şey değildi. Yatağından esneyerek ayrıldı, dün geceden planladığı kıyafetlerini giymek üzere kıyafet odasına geçti. Pudra rengi kumaş pantolonuna uzanırken, neden pantolon giydiğini sordu kendi kendine. Çünkü Kenan, ona pantolonu daha çok yakıştırıyordu. Onu daha uzun gösterdiğini söylemişti bir keresinde. Melis kendini kısa bulmuyordu. Sadece Kenan biraz fazla uzundu hepsi bu. Aslen hiç dile getirmemiş olsa bile, karısının bacaklarının güzel olduğunu düşündüğü için etek giymesini yasaklıyordu. Bundan daha emin olduğunu hissetti o an Melis, bacakları güzeldi ve kocası onu kıskanıyordu. Bu düşünce yüzünde hınzır bir gülüşle kendini belli ederken; uç kısmı dantelden,

kısa etekli bir elbise çıkardı askıdan. Beyaz elbisenin üst kısmı, güneşte hafif bir göğüs dekoltesi veriyordu. Kenan buna daha da öfkelenir, kıyafetlerine dikkat etmesi gerektiğinin daimi öğüdünü verir dururdu. Akşam söylediği hiçbir şeyden pişmanlık duymuyor; Kenan'a mutlak surette bir çocuk istemediğini, anlatması gerektiğini düşünüyordu. Sonucu ne olursa olsun, bir çocuk doğurmayacaktı. Aynanın karşısına yeniden geçtiğinde saçlarını öylece taradı. Hafif dalgalı saçları özenilmediğinde hep daha doğal ve çekici kılardı onu. Kendisine aynada bakarken, ela gözlerini ortaya çıkarmak için özenerek hafif bir makyaj yaptı ve dudaklarına pembe ruj sürdü. *Belki de kırmızı sürmeliyim,* diye düşündü. Kenan kırmızı rujdan nefret ederdi. Rujunu silip, yerine kırmızısını sürerken içinden de "Oh olsun!" diyordu. İntikam alırcasına mutluydu halinden. Güzelliği, dişiliği ve Kenan'ın ondan hiçbir zaman vazgeçemeyeceğine inandığı sadakati Kenan'ı alt etmesi için yeterdi. Anne falan olmayacaktı. Asla!

Dergi binasındaki ofisine geldiğinde rutin işlerini bitirdi. Aylardır gerçekleşmesini istediği o röportajın her dakikasını ayrı bir hevesle bekledi. Röportajı dergi için istiyor gibi görünse de aslında kendi için istiyordu. Aylarca ikna etmeye çalıştığı yazardan aldığı bilmem kaçıncı ret cevabının ardından gelmişti kabule çıkan cevap. Melis, yazarla mesajlaşmalarının çoğunu arkadaşça, birçoğunu da profesyonelce yürütmüştü ancak hayranlığını dile getirmekten hep kaçınmıştı. Belki biraz daha reddedilse adı geçtiğinde depara kalkan yüreğinin, kıyısından köşesinden bahsedebilirdi. Allah'tan gerek kalmamıştı.

Saatine baktığında ikiyi gösteriyordu. Ofisten çıkması gerektiğini fark edip, iyiden iyiye diplerine sinmiş arzusunu

taşıdı bacaklarına. Adam ile röportaj yapmak için evine gidecekti. Bu alışagelmiş bir şeydi ama Kenan'ın, onun bekâr bir erkeğin evine gitmesinden hoşlanmayacağını da biliyordu. Bunu o ana kadar düşünmeye gerek bile duymamıştı. Nasılsa Kenan, sadece teferruat düşünürdü. Asıl mesele üzerinde durmazdı bile!

Arabasının direksiyonunda, onu hayallerine götüren lastiklerin üzerindeyken hevesle radyoya dokundu. Popüler müzik tınısı dolarken arabanın içine, müziğin sesini biraz daha açtı. Kenan bu şarkılardan da hoşlanmazdı. Halk müziği sevecek kadar eski bir zevke sahip kocasının; saz çalıp, şarkı söylediği zamanları düşündü. Kendi kendine gülümserken kocasını da içten içe alaya alıyordu. Bir zamanlar kocasına, ne kadar hayran olduğunu hatırladı yeniden. Şimdi nasıl da her yaptığı, söylediği ona küçümsenecek saçmalıkta geliyordu. Birbirlerine göre olmadıklarını yeni mi anlıyordu? Abarttığını düşündü; parası olan, yakışıklı, üstelik karizmatik de bir adamdı kocası. Sanki anlayışlı da sayılırdı. Anlayışlı olduğunu düşündüğü için güldü kendine. Ona göre Kenan, tamamen eski kafa bir adamdı. Düşüncelerinin içinden Kenan'ı çekerken yola adapte oldu.

Ortalama bir semtin ve vasat bir apartmanının önünde durduğunda, yazarların pek de para kazanmadığını düşündü. En ünlü olanlarının bile... Korsan diye bir şey vardı neticede. Anlaşabilirlerse en son kitabını, derginin bir sayısı ile birlikte satabileceğini planladı. Buna daha önce karar vermemiş olmasına kızıp, apartmanın kapısına ulaştıran merdivenleri çıktı. Zillerin üzerinde gezdirdi gözlerini.

Akın Mert Günce...

Uzun tırnaklarındaki parlatıcı ojesinin muntazamlığı, güneşte gözüne daha çok ilişti. Dokundu zile. Çok sürmeden açıldı kapı otomatiği. Üç basamaklı giriş merdivenlerini tırmandı. Asansör kabinine geçip en üst kata yönlendirdi asansörü, aynada bir kez daha kontrol etti kendini. Çok güzeldi! Asansörden inip on yedi numaralı dairenin önünde durdu. Daha önce hep televizyonda ya da gazetelerde görmeye alışkın olduğu o yuvarlak yüzlü adam karşısındaydı. Can alıcı mavi gözleri, ortalamanın biraz üzerindeki boyu, narin yapısı ve muzip duruşu ile istediği görüntüyü veriyordu. Kendine güvenen adam imajını edinmek için illaki de dev gibi olmaya lüzum yoktu işte. En fazla bir yetmiş beş olmalıydı adam.

"Orayı çok mu sevdin?"

Gönderdiği elektronik postalarda da mutlaka *sen* diye hitap edildiği için hiç yadırgamadı Melis. Aynı rahatlıkla cevap verse de *siz* hitabına özen gösterdi. "İçeri davet etmenizi bekliyorum."

Adam kapıyı ardına kadar açtı. Kadın da ince bedenini içeri taşıdı hevesle. Akın, kadının sallanan eteğinin açıkta bıraktığı ince bacaklara bakarken gülümsedi. Hep böyle güzel kadınların avucuna düştüğü gerçeği, onu kazanan erkek yapıyor muydu? Umurunda bile değildi, bu sarı saçlı afetin bu kadar güzel olduğunu tahmin etmiş olsaydı, röportaj için bu kadar inatçı olmazdı. "Bulduğun yere otur."

Ev darmadağınıktı ve oturmak için uygun yer bulmak çok zordu. Orta yerde koca bir yatak, yatağın yanı başında zevksiz bir abajur, gardırop vardı. Mutfağa açılan bölümün hemen önünde de ucuz bir yemek masası duruyordu. Da-

ire çatı katında düzenlenmişti; tavanın en yüksek kısmına yerleştirilmiş beyaz renkli, geniş oturumlu, süet kumaşlı modern koltuğun kenarına ilişti. Koltuğun hemen önündeki sehpanın altına, yan yana sayamayacağı kadar çok boş bira şişesi dizilmişti ve ev kesinlikle içki kokmuyordu. Adamın hiç de sıradan olmadığına bir kez daha emin olurken, yanına oturduğunu fark edip başını ondan tarafa çevirdi.

"Sana sadece bira ikram edebilirim."

Teşekkür ederek reddetti onu ve ekledi. "Başlayalım mı?" Aslında Melis, bunu hemen söylemek niyetinde değildi gelirken. Ancak ortamın abartılı varoşluğu, oraya daha fazla tahammül etmesini engelleyecek gibi görünüyordu.

Akın dudaklarını büzüp, arkasına yaslanırken, aynı koltuğun köşesine yerleşip Melis'e yüzünü döndü. "Zor sorma!" Melis, kibarlık olsun diye gülümserken ses kayıt cihazını sehpanın üzerine bıraktı ve düğmeye bastı. "Ne bu?" diye sordu Akın, cihazı biçimli kaşlarıyla göstererek.

"Neye benziyor?"

"Şöyle bakıldığında bir mp3 çalar bile denebilir ama sanırım ses kayıt cihazı. Aklında tutamayacak kadar yaşlı mısın sen?"

"Yaşlı mı?"

"Aslında olduğundan daha genç göründüğünü düşünmüştüm. Unutkanlık problemin olacak kadar yaşlı olduğunu düşünmemiştim." Neden bahsettiği konusunda dalaşmak istemedi onunla. Susup ayağının dibine, yere bıraktığı çantasından tabletini çıkarıp, dün geceden hazırladığı soruları açtı. "Bir de kopya mı çekeceksin?"

Derin bir nefes alıp tableti, ses kayıt cihazının yanına bıraktıktan sonra o da arkasını yaslandı. "Bana kendinizden bahsedin sevgili Akın Mert Bey?"

"Akın diyebilirsin."

"Akın Bey!"

"Akın!"

"Pekâlâ Akın!"

"Sana kendimden bahsedeyim sevgili Melis, ismin buydu değil mi? Bak bende hiç de unutkanlık yok. Sanırım senden daha gencim."

Zor olacağını söylemişlerdi değil mi? Şimdi neden bu kadar kasılıyor ve şekilden şekle giriyordu ki Melis? Karşısındaki adam, bunu zaten bilerek yapıyordu. Bacak bacak üstüne atıp, kollarını bağlarken bakışlarını adamın üzerine dikti. Ancak Akın, daha da açılan bacaklara bakmaktan dikkatini toparlayamıyordu. "Yaşına göre bacakların iyi durumdalar."

"Rica ederim!" Melis, hiç olmadığı kadar utandı. Hemen kalkıp gitmesi gerektiğini düşündü; herkesin *biz demiştik* demesinden korktu ve kendi kendini telkin etmeye başladı. Karşısındaki adam kitapları ile tutkuyu yaşatan o yazarın ta kendisiydi. Onun kitaplarını okuduktan sonra kocasında olmasını istediği şeyleri fark etmemiş miydi? Sevişirken konuşmasını, onun kitaplarından sonra talep etmemiş miydi? Bunu düşündüğünde hafiften ısındı bedeni. Kan dolaşımı hızlıydı ya da yavaştı ama kesinlikle olağan seyrinde değildi. "Kendinizden bahsedecektiniz."

Akın, gözlerini o şaheser gibi görünen bacaklardan çekti ve kendini ilk "Bekârım!" diye tanıttı.

Melis, istemsizce gülümsedi.

"Fazla bekârım."

"Evet!" Ciddileşmek istiyordu.

"Evlenmeyi düşünmüyorum ama uzun süreli ilişkilere de karşı değilim. Sadece doğru kadını bulamadım. Aramıyorum da! Arasam bulur muyum ondan da emin değilim."

"Kendinizden bahsederken bu cümlelerle mi başlarsınız?"

"Adım Akın Mert Günce, yaptığım işle uyumlu bir soyadım var diye bunu sonradan kazandığımı düşünmeyin. Aslında tamamen atalarım, torunlarının ne iş yapacağını önceden görmüşler. Yüzyıllar öncesinden..."

İşte beklediği adam buydu Melis'in. Eğlenceli cevaplar alacak, uzun zamandır geçirmediği kadar güzel zaman geçirecekti. Derken adam kalktı yerinden, odanın içinden mutfağa geçti. Hemen sonra da elinde iki şişe bira ile geri döndü. Melis, tereddüt etmeden şişeyi aldı. Hayatında ilk kez şişesinden içki içecekti. O şık kadehlere alışkındı.

"Ne diyordum?" dedi adam oturur oturmaz.

"Atalarınız diyordunuz."

"Siz dersen konuşmam. Takım elbiseli hıyar yok karşında!"

Şuh bir kahkaha attı Melis. Henüz sarhoş olmamıştı, üstelik o tek bira ile asla sarhoş olmazdı. Takım elbise de sevmezdi Melis; rahat, spor kıyafetler giyen adamlardan hoşlanırdı. Karşısındaki adamın, açık mavi pantolonunun üzerine giydiği beyaz tişörte şöyle bir baktı. Ne kadar da sıradan ama ne kadar da kendine yakışanı bulmuştu.

"Peki, *sen* diyorum. Devam et lütfen."

"Otuz üç yaşındayım, kitaplarımın arka kapaklarında okuyacağın tüm bilgileri ekle buraya. Zor değil, bir tane kitabımı satın alıp yapabilirsin."

Melis çantasında imzalanması için getirdiği kitaplardan bahsetmek istedi ama sonra vazgeçti. O koca çantayı takmak zorunda kalmasının nedeni de tam olarak buydu!

"Ben, senin bütün kitaplarını okudum."

Şaşırdı buna Akın, neden şaşırdığını çok anlamadan içten yaptığı hesabı dışa vurdu. "Ben de kitaplarımı sadece gençler okuyor sanıyordum."

Melis, yaşı ile ilgili daha fazla espri kabul edemezdi. Sesinde içerlemiş bir tavır vardı ve kesin bir eda ile "İleri gitme!" diye uyardı onu.

Akın yaptığının kabalık olduğunun elbette farkındaydı fakat bunu yapmak içinden geliyordu. İçinden başka şeyler geliyorduysa da o an tutacaktı kendini. Sadece o an!

"Neden hep yaş mevzusunda bu kadar hassas oluyorsunuz?"

"Kim?"

"Kadınlar..."

"Ben hassas değilim, senin yaptığın şey..."

"Kabalık mı?"

"Cümlelerimi tamamlayabilirim, teşekkür ederim."

"Teşekkür ve rica edenleri sevmem, lüzumsuz kibarlık taşırlar. "

Kibarlıktan hoşlanmadığını söylemesine de gerek yoktu. Aynı şekilde Melis'in bunu anlaması için müneccim olmaya da ihtiyacı yoktu.

"İlk kitabını yazmaya nasıl başladın?"

"İşsizdim, işletme okumuş binlerce mezundan biriydim. Bir çağrı merkezinde çalışıyordum. İşten kovulduğum gün son parama bir hayat kadını kiraladım."

"Kira?"

"Ona kira denmez mi? Tamamen senin olmayan mala *kiralama* denir."

"Kadınlara mal mı diyorsun?"

"Sadece fahişelere..."

Melis, çekingen bir geri çekilme ile koltukta kıpırdandı. "Pekâlâ, devam et!"

"Sonra o sabah uyandığımda, paramdan daha fazla sevişmek istediğimi fark ettim ama kadın kabul etmedi. Parası olmayan adamlar herkes için *hiç* demektir. Ben de en iyi yaptığım şeyi buldum. Laf ebeliği konusunda iyiydim. Yirmi günde yazdım ilk kitabımı. Tam on sekiz tane yayınevi gezdim ve sonunda kabul ettirdim birine. Kimse senetle kitabını basmıyor. İlk ay kitabım satmayınca bir işe girdim. Alışveriş merkezinde palyaço oldum. Günlük otuz lira kazanıp hayvan gibi yoruluyordum. Sonra alışveriş merkezinde bir imza günü vardı, öyle kırık bir yazara aitti. İşte o gün dedim; *oğlum Akın, senin reklama ihtiyacın var*. Kitabımın her sayfasını, sosyal medya üzerinden paylaşmaya başladım. İlk zamanlar orada da popüler olmam zor oldu ama dalga dalga yayılan bir üne kavuşmam, sadece üç ayımı aldı. Sonra kitabım ikinci baskıyı yaptı, sonra üç."

"Sonra da ikinci kitabını çıkardın."

"Hayır, yine bir hayat kadını kiraladım ve bu defa onunla *ben istemiyorum* diyene kadar seviştim."

Normalde bu anlatılanları yadırgardı Melis. Onun hayatı, bu tarz çarpıklıklardan uzak olacak kadar sıradandı. Bütün sorunun bu olduğunu düşündü. Mutlu olmadığını hissettiği ve Kenan'ın yetmediğini düşündüğü zamanlara gitti. Asıl problem kocasındaydı ve düşüncelerine göre gerçekten de Kenan sıradandı. Tekrar gülümsedi Melis, bu defa hikâyenin devamını merak ederek içkisini tepesine dikti. Kendini içkiyi içerken, hissetmesi mümkün olmayacak kadar rahatlamış bulurken, "Sonra?" diye sordu. Akın da aynı şekilde birasını içip devam etti.

"Sonra bir daha hiçbir fahişe ile sevişmeme kararı aldım."

"Neden?"

"Kokuyorlar."

"Ne?"

"Kokuyorlar. Hiç kokan bir adamla sevişmedin mi?"

Kenan'dan başka bir adamın tenini tanımadığını düşündü. Kenan da onu ilk bu yüzden sevmemiş miydi? O, bakireliğe anlamsız bir şekilde önem vermez miydi? Onun için her şey legal olmalıydı. Hele de bir kadın için... Bir kez daha kocasının eski kafa oluşuna iç geçirdi ama bunu derinden ve sessizce yaptı. "Hayır."

"Kocan güzel mi kokar?"

Kocasının kokusunu düşündü, güven verici bir tarafı olduğunu hissettiren bağlılık taşırdı kokusu. Temizlik taşırdı

burnuna, tüm hücrelerine dolar ve oradan da kalbine ulaşır, Melis'i ona bağlardı. Şu an kocasının kokusunu düşünmek istemiyordu. Karşısındaki adamdan gelen bira kokusu, onun için çok daha cezbediciydi. "Bu bahsi kapayalım," deyip, kestirip attı Melis. Son derece merak ettiği şu garip adamı konuşturmak daha mühimdi. "Pekâlâ, ilk imzanı atarken ne hissettin?"

Akın, kaşlarını çattı. Birasını yere bırakırken, "Ne boktan bir soru bu?" dedi. Melis, bu tepkiyi beklemediği için ne cevap vereceğini düşünürken Akın ekledi sözlerine yenisini. "Ne hissedebilirim acaba? İmza işte! Kâğıt ile kalemin buluşması."

"Yani duygulanmış olabilirsin, sonuçta senin imzana önem veren hayranlarının olduğunu gördüğün bir an."

"Hayranlarımın kitaplarına imza atmamın benim için bir önemi yok, onlar için önemi var. Benim için kitabımın kaç baskı yaptığı ve ne kadar satıldığı önemli. Para mühim şey! Ama yine de bu soruya farklı bir şey yazmak istersen ilk imzamı atarken karnım ağrıdı." Melis, onun daha ilk görüşte heyecandan karnı ağrıyacak bir adam olmadığını anladığından, bunun bir alay olduğunu düşünüyordu ki Akın onu yanıltmadı. "Yılın belli mevsimleri bana alerji yapar, mide problemleri yaşarım. Bu da onlardan biriydi."

"Bir adam bütün bu sözleri söyledikten sonra hala hayranlarından ilgi bekliyor mu?" diye düşündü Melis. Yine de kitaplarının çok satacağına emindi. Karşısında bu saçma sapan cümleleri kuran adamın, onu etkilediği gerçeğini düşününce kabul etti. İnsanları cezbedecek taraflarının da olduğu

muhakkaktı. "Gülmek istemiyorum," dedi Melis düşüncelerini dağıtırken, duyduğu şey karşısında.

Akın bunun üzerine biraz daha yaklaştı Melis'e ve uzanıp sarı saçlarının ucundaki buklelerden birine dokundu. "Güzel gülüyorsun, bence gül!" Boğazının kuruduğunu hissetti kadın. "Hatta gülerken gözlerini kapatmazsan memnun olurum çünkü deli edici gözlerin var."

Gözlerini kaçırmak çare miydi? Başını eğdi "Ben evliyim," dedi bir pişmanlık taşırcasına.

"Evet, fena kokan bir kocan var." Kocasının ne kadar güzel koktuğundan, şimdi bahsetmeyi istedi ama dili varmadı. "Muhtemelen kırklı yaşlarda; zengin, kaba, biraz da megaloman bir adam," diye devam ettiğinde bile sustu Melis. "Yetmez gibi çocuklarınız da hep senin üzerinde birer yük."

İşte buna cevap vermek zor değildi Melis için. "Bizim çocuklarımız yok."

"Tüh, ne kadar üzüldüm bak şimdi!"

Gözlerini adama çevirmekten korkmadığında hata yaptığını anladı Melis. Çünkü adam, ona daha yakındı ve mavi gözleri onu adeta deliyordu. "Ben gitsem..." Sadece *gitsem* demiş bunun için hiçbir şey yapmamıştı.

"Gitmek istersen gidersin, tabi ancak istersen. Bence istemiyorsun."

"Lütfen!"

Elini o minik buklelerden çekip, kadının yanaklarına değdirirken biraz daha uzandı Akın kadına. "Su gibisin."

Melis'in, ayak parmaklarına kadar sızlayan bir vücudu vardı artık. Kenan'dan başkasının sözlerinde irkilmeyi ken-

dine günah sayıp, kalkmak istediği anda Akın'ın dudakları dudaklarına değdi. Bir gün önce kocasının dudaklarının olduğu yerde, şimdi başka dudaklar vardı. Kenan'ınkileri mi yoksa bu adamınkileri mi silmek istediğinden emin olamadı. Dudakları ona karşılık verirken adamın bedeni kendine iyice yaklaştı. Ne yaptığını sorgulayarak bu yabancıyı öpüyordu. Kenan bunu görse belki ikisini birden öldürürdü. Kenan'ın bir silahı yoktu. Yine de Akın'ı öldüresiye döverdi herhalde. Bu düşüncelere rağmen onu neden öptüğünü bir türlü bilmiyordu. Yalnızca hayranlık, böylesi bir tutkuya nasıl dönüşmüştü? Akın'ın elleri, yolunu iyi bilerek kadının göğsüne değdiğinde Melis nefes nefese geri çekti kendini. "Dur, dur, ne olur!" diye inledi. Akın, dinlemeden ellerine değen minik göğüslerle mest oldu. "Durursam bu gece rüyanda beni görürsün."

"Evliyim ben!"

Akın gülümsedi. "Evli kadınlar, başka adamların dudaklarına dudaklarını teslim etmezler," dediğinde fırladı Melis yerinden. Yerde duran çantasını eline aldığı gibi koşarak çıktı oradan.

Dakikalar sonra arabasının içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İşlediği günah, onu sadece kavurmuyordu; aynı zamanda eritecek kuvvette de yakıyordu. Bir türlü gaza basıp o apartmanın önünden uzaklaşamıyordu. Ne ellerinde ne de ayaklarında bunu yapacak derman yoktu. Başını direksiyonun simidine dayayıp, kendi kendine "Aptal Melis, geri zekâlı, akılsız!" diyerek, sayıp sövüyordu. Bütün bu yaptık-

larına neden olan beyninin kutusu, kafasını kırıp, kanatmak isterken telefonunun sesi ile irkildi. Çantasından çabucak telefonunu çıkarırken, arayan kişinin kocası olduğunu gördüğünde küçük bir çığlık attı arabanın içinde. Telefonu tutan eli titriyordu. O telefona bu utançla cevap vermesi zordu ama aramayı cevaplamadığı sürece akşamdan kalma bir tavır takındığını düşünecekti Kenan. Elbette, böyle bir tavır takınırdı Melis. Bugün yabancı bir adamla öpüşmemiş olsaydı... Gözlerini sımsıkı kapadı, derin bir nefes çekti içine, küçük öksürüklerle sesini düzeltmeyi amaçladı ve açtı telefonu. Kenan yumuşacık bir sesle selam verirken, trafikte olduğunu söyledi kadın. Kenan lafı uzatmadı, akşam teyzesine gitmek istiyordu ve bunu birlikte yapmaları ricasındaydı. Melis, karısının o kadından ne kadar nefret ettiğini bildiği halde böyle bir zamanda kocasının neden böyle bir teklifle kendisine geldiğini düşündü. Kenan ise düşüncelerini okurcasına açıkladı.

"Eniştem iyi değilmiş, hastaneye kaldırmışlar bugün. Biliyorsun, tek böbreği var adamcağızın. Hastaneye gitmek istedim ama çıkıyorlarmış. Şimdi evlerine yalnız gitsem... Teyzem senin ona halen tavır aldığını düşünür, üzülür. Çok kalmayız."

Kenan'ın böyle emri vakileri hep olurdu. Çoğu zaman ailesinin hep kendinden daha önemli olduğunu düşündüğü için kıskançlık kavgaları ederdi kocası ile Melis. Şimdi bunun münakaşasını yapacak halde değildi. Kenan'ın yaptıklarından haberi olsa kendisini affetme ihtimali bile yoktu. Hem kıskanç bir adamdı kocası hem de fazla gururluydu. Ağlamaktan başka seçenekleri vardı Melis'in. Kocasına tekrar yakın olmak, ilk evlendiği zamanlarda olduğu gibi ailesi-

ni sevmeye çalışmak ve aklındaki eksikleri kendince tamamlamak... Yoksa bir şekilde yüreği ve fikri başka bir adama kayıyordu, kayacaktı da. Bu adam ise bir müddet bu yazar olacaktı. "Tamam," dedi usulca.

Kenan, karısının bu kadar çabuk kabullenmiş olmasına pek anlam veremese de akşam yaşadığı şeylerden onun da üzülmüş olduğunu sandı. Üzülmüş olması, biraz ileri gitmiş olduğu yönünde kendine kızmasına neden olurken, "Özür dilerim Melis'çim, seni kırdıysam! Bunu, böyle telefonda söylemek niyetinde değildim ancak ertelemeye lüzum yok diye düşünüyorum. Teyzemlere gitmeden evvel iş çıkışı bir yemek yiyelim mi? Oradan geçeriz olur mu?" diye bir çırpıda karısının ılımlı birkaç ifadesine şahit olmak istiyordu.

Melis daha büyük bir vicdan azabına tutuldu o anda. Onun için her şeyi yapmaya hazır bir kocası vardı ve bu adam onu halen seviyordu. Bu sevgiye rağmen o kocasını aldatmıştı. Yaptığı şeyin adı tam olarak buydu. Aldatmıştı! Bunu inkâr edemezdi. "Ben iyi değilim Kenan! Canım çok sıkkın!"

"N'oldu hayatım, neden sıkkın canın? Neredesin? Gelip alayım seni, konuşalım!" Melis boşta kalan elini yumruk yapıp, açıkta kalan bacaklarına şiddetle vurdu. Acıdan içini çekerken Kenan'ın sesini bir kez daha duydu. "Melis, karıcığım... Bak, benim için senden daha önemli bir şey yok. Lütfen ağlama, rica ederim. Seni anlamadığımı sanıyorsun, biliyorum ama ben seni anlıyorum."

Anladığını sandığını düşündü Melis. Kenan onu anlamış olsaydı bugüne kadar o kendince hayran olduğu bir adama, böylesine saçma sapan nedenlerle yanaşıp, sonra da öpmesi-

ne izin vermezdi. Başka bir adamın tutkusuna esir olmazdı. Bunun suçlusu kesinlikle Kenan'dı. Kendini ikna etmiş bir halde karşılık verdi kocasına. "Akşam görüşelim."

"Görüşürüz, seni seviyorum."

"Görüşürüz!"

Kocasına, onu sevdiğini bile söyleyemiyordu Melis. Oysa sevdiğini biliyordu, sevdiği için böylesi bir vicdan azabı yakalamıştı onu. Ya hissettiği şeyin adı sevgi değilse... Ya sadece alışkanlıkları onu Kenan'a bağlı kılıyorsa... Bu korku ile silkelendi. Gözyaşlarını hızla silerken, arabayı çalıştırıp uzaklaştı oradan.

Kenan telefonu kapattıktan sonra anlık bir düşünce sardı onu. Bugün ne kadar çok ağlayan kadını tesellide bulunmuştu. İnce bir gülümseme belirdi yüzünde, Melis'in gönlünü alacaktı. Gönlünü alıp, karısının bir daha ağlamasına izin vermeyecekti. Mutsuz ve yalnız kadınlar ağlardı. Tıpkı Ayşegül gibi olan kadınlar... Ayşegül'ün kahverengiye yaslı her bir zerresini, saçlarını, gözlerini, kaşlarını ve teninin beyazlığında parlayan o minik gözyaşlarını düşündü. Mutsuz olmak için fazla güzel olduğunu o an fark etti. Kadın karşısındayken bundan daha başka nedenler ilgisini çekmişti çünkü. Ayşegül'ün anne tarafına o kadar çok kapılmıştı ki güzel ya da çirkin oluşunu umursamamıştı bile. Ayşegül gibi kadınların mutsuzluğu hiç mi hiç hak etmediğine bir kez daha kanaat getirdi.

Bir çocuklarının olma mevzusu, sonsuza kadar kapanmış gibiydi. Yemek sonrası araçlarına bindiklerinde çiftin

yüzlerinde tatlı birer tebessüm vardı. Kenan, kendi kendine çocuksuz nasıl olacağını düşünüyordu. Başkalarının baba oluşuna imrenerek hayatını nasıl sürdüreceğini merak ediyordu. Bir gün, Melis de onun gibi düşünür müydü acaba? O bir gün onlar için geç olursa ne yaparlardı? O, babalık yapmak istiyordu. Annesinin yalnız başına çocuk büyütürken çektiği bütün sıkıntıları bilen iyi bir baba olup, Melis'e mümkün olduğu kadar az yüklenecekti. Teyzesinin apartmanından içeri girerken, Melis'in koluna girdiği ana kadar bu düşünceler beyninin her köşesindeydi. Başını çevirip, karısına baktığında ona gülümsüyordu. Kenan da gülümsüyordu. Bu sebepler yüzünden karısını yıpratmayacağının sözünü verdi tekrar kendine. Yapmayacaktı. Asansörün kapısını açıp karısına önden yol verdi. "Buyurun bayan!" Melis, Kenan'ın bu tarz kibarlıklarına aşinaydı. Hatta bazen düşünceli bir adam oluşundan hazzetmediği zamanları bilirdi. Bu zamanlardan biriydi yine. *Nankör bir kadınsın, Melis. Ve bencil!* Kenan elini tuttuğu karısının gözlerine sevgiyle bakarken, asansörün onları ulaştırmalarını istediği katın numarasının bulunduğu tuşa dokundu ve "Ayarlamak için çok uğraştığın şu yazar ile buluşman nasıl geçti?" diye sordu.

Kenan'ın onun işlerinin ayrıntısı ile her zaman daha az ilgilendiğini bildiği için bunu hiç sormayacağını sanıyordu Melis. Bir an kulaklarına kadar kızaracağı bir utanma duygusu ile bakışlarını kaçırdı kocasından. "Sıradan..."

Kenan aldığı cevaptan tatmin olduğundan mevzuyu bir daha açmadı.

Teyzesinin gülen yüzü ile salondan içeri girdiler. Kenan, teyzesine eşi ile alakalı ayrıntıları sorup, her şeyin daha iyi olacağı yönünde telkinlerde bulunuyordu. Adamın yatak odasında dinlendiğini öğrendiğinde ise rahatsızlık vermemek için salona girmeyi tercih etti. İçeride annesini de bulacağını biliyordu. Bunu daha önceden konuşmuş oldukları için şaşırmamış bir halde annesine sarıldı. Şaşıran biri vardı elbette. Melis hem eşinin teyzesine hem de kayınvalidesine aynı anda nasıl tahammül edeceğini düşünüyordu. Bu akşam için büyük bir sınav vereceğini kazırken aklına, Kenan'ın ardından kayınvalidesi ile selamlaşıp bir köşeye oturdu. İşten çıkıp Kenan ile kıyafeti yüzünden problem yaşamamak için eve geçmiş ve üzerini değiştirmişti. Bu isabetli davranışına sevindi. O kıyafetler ile buraya gelseydi, teyzesinin bakışları ile onu yiyeceğinden adı gibi emindi.

"Nasılsınız gençler?" diye soran Füsun, kocası ile ilgili üzüntüsünü anlattıktan sonra yönelmişti yeğeni ve onun hiç hoşnut olmadığı karısına. Aslında aralarındaki husumet, teyzenin fazlasıyla açık sözlü tavrından ileri geliyordu. Füsun, Melis'in yanında yeğeninin mutluluğu adına sessiz kalmaya çalışıyordu ancak bazen tutamıyordu çenesini işte.

"Melis'çiğim, ne zamandır görüşmüyorduk. Özlemişiz seni." Yapmacık olmayı pek beceremezdi o, Füsun'da sırıtırdı böyle sözler. Yine öyle oldu, Melis de bunun farkında zoraki bir tebessüm etti.

"İyiyim teyze, teşekkür ederim." Karşılığında hal hatır sormak gibi bir niyeti yoktu. Bu eve ve bu kadının karşısına her zaman Kenan'ın zoru ile çıkıyordu.

"Yorgun görünüyorsun kızım, bu oğlan seni yine sürükledi buralara bu halde. Biz söylüyoruz, *kızcağız yoğun çalışıyor* diyoruz."

Melis, kayınvalidesinin kendince ondan taraf olduğunu ifade eden sözlerine sessizce başını eğerken, Füsun'un o tahammül edilmez sesi duyuldu yine.

"İş hayatı derken vaktiniz geçiyor çocuklar. Ne zaman torun seveceğiz biz?"

Kenan, az evvel teyzesinin servis ettiği çayın ikinci yudumunda ağzının yandığını fark etti. Melis cevap vermeden uygun bir cümle çıkacakken ağzından, her şey için çok geçti.

"Biz çocuk düşünmüyoruz," demişti bile Melis.

Kenan önce annesi ile göz göze geldi, sonra bakışlarını büyük bir kabahat işlemiş gibi kaçırdı.

"Neden?" Soruyu Füsun sormuştu. Sonrasında üzerine vazife olmadığı halde sorguladığı için kendine kızacaktı elbette ama o anda sohbeti sıradan görünüyordu gözüne.

"Nedeni yok teyze, herkes anne baba olmak zorunda değil."

"Öyle tabi kızım da..."

Kenan teyzesinin sözünü kesti. "Henüz düşünmüyoruz teyze."

Melis'in ela gözlerindeki öfke, Kenan'ı yakalamak derdindeydi. Ancak Kenan ondan tarafa hiç bakmıyordu.

"Tabi canım, onlar daha iyi bilir Füsun!" Kenan, annesinin her zamanki yapıcılığına bir kez daha teşekkür ederken gözleri Melis'e takıldı. Bu mevzuda tahammülsüz olduğunu anlatmak niyetindeydi karısı.

"Kenan illaki baba olmak istiyor ama ben de illaki anne olmak istemiyorum."

Sırf gönül almak adına yemeğe çıkmaları, çiçeklerden böceklerden konuşup asıl mevzudan uzak durmaları, Melis'i kırmamak adına sorunlarını tamamen unutma hayalleri kurması... Bunların hepsi, hiç çözümü olmayan şeylerdi ve Kenan bunu o an fark ediyordu. Ne kadar çok istediğini bir kez daha anlatmalıydı belki Melis'e, Melis de ne kadar olamayacağını söylemeliydi ona. Bir şekilde bir taraf diğer tarafı haklı bulup uzlaşmaya çalışmalıydı. Çözüm, hiçbir zaman kaçmak değildi.

Melis, Kenan'ın içerleyerek ona baktığını görebiliyordu elbette. Ancak karşısındaki kadınların önünde, bir kez daha söylemek niyetindeydi bu işin olmazını. Söyleyecekti ki Kenan da bu mevzuyu bir daha açmayacaktı kimsenin yanında. Aslında mevzuyu açan Kenan değildi. Füsun'u neden sevmediğini bir kez daha düşündü. Gereksizliği yüzünden olduğunu anlaması için bu mevzuya da burnunu sokması şart değildi herhalde. Kenan'a çocuk istediğini teyzesine söylemiş olmasından ötürü kızarken, bilmediği bir şey vardı. Kenan bu mevzudan henüz hiç kimseye bahsetmemişti.

"Doğuracak olan benim. Öyleyse benim istediğim olacak değil mi Kenan?"

"Sonra konuşalım."

"Bence teyzen ile annen de bu kararımızı öğrenmeliler. Zaman geçtikçe *'Hani torun?'* diye sormazlar böylece."

Kenan'ın annesi, Figen Hanım, yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Kendiniz anlaştıktan sonra bizi ne ilgilendirir kızım? Biz elbette torun sevmek isteriz, ailemiz büyüsün..."

Melis, hiç tereddüt etmeden kayınvalidesinin sözünü kesti. "Bizim çocuğumuzu siz neden istiyorsunuz anne?"

Kenan, annesini bu şekilde alt eden bir kadına yıllarca nasıl tahammül ettiğini sorguladı. Daha önce de defalarca annesini bu tarz çıkışlarla kırmıştı. Biliyordu, kadıncağız bu konuda tek bir söz etmezdi ama kırılırdı. Alışkın değildi çünkü onlar, anne oğul, birbirlerini hiç kırmazlardı. Kırsalar bile gönüllerini çarçabuk almak uğruna ellerinden geleni yaparlardı. "Melis..."

Kenan'ın sesindeki uyarı Melis'e fazlaydı. Onun, babasına bile karşı gelmekten çekinmeyen asi ruhuna, bu ailenin vıcık vıcık ilişkisinin fazla olduğu gibi. Sürekli birbirlerini düşünüyor gibi yapmalarına, hep çok iyi anlaşan insanlar olmalarına tahammül edemiyordu. "Efendim!" Toktu Melis'in sesi. *Neyse derdin söyle* dercesine...

"Kapatalım lütfen, biz konuşuruz."

"Konuşulacak bir şey yok Kenan!"

Kenan'ın koyu gözleri, Melis'in elayı bulan rengine ılımlı olmayı davet ediyordu. Melis'inkiler ise *hodri meydan* diyordu onunkilere. "Pekâlâ, konuşmayız öyleyse."

Füsun, gene bir lüzumsuzlukla aralarına girip, "Kusura bakmayın çocuklar," diyecekken, Melis kurban olarak onu çoktan seçmişti.

"Rica ederim, bana pişman numarası yapmayın teyze!"

"Aman kızım!" Figen Hanım, kız kardeşini korumak arzusu ile ortaya atıldığında, Füsun alınmadığını ifade eden bir dur işareti yaptı ablasına.

"Melis kalkalım!"

Kenan, orada en pasif karakter oluşuna içerledi bir an. Ne karısını ailesine karşı savunabiliyordu ne de ailesini karısına karşı. Tam olarak arada kalmış ve sıkışmıştı. Melis hiç tereddüt etmeden kalktı. Kenan mecburen karısının ardından kalktı. Annesine dönüp, yüzüne bakmadan elini öptü. Mahcup tavrı teyzesine sarılırken de sürdü, sonra onun da kulağına "Onun adına ben özür dilerim," dedi.

Kenan Melis'in asansörle inişine, merdivenleri kullanarak yetişirken apartman kapısından birlikte çıktılar. Kenan'ın arabasına geçerlerken Kenan, sessiz kalıyor ama Melis ellerini ovuşturup, öfkesini dindirmek için derin derin nefes alıyordu. Kendi evlerine doğru sürdü arabayı Kenan ve küçücük bir sesle söylendi Melis. "Hadsiz!"

Kenan, duymazlıktan geldi ancak Melis ısrarcıydı. Bu yaptığından çok uzun zaman sonra pişman olacaktı. Çünkü Kenan ile koparacağı bu ipler, onu bir başkasına daha çok iten nedenler olacaktı. O akşam sessiz kalmayı, en azından arabada Kenan gibi konuşmaktan kaçmayı tercih etmiş olsaydı; sabaha öfkesi dinmiş olacak, kocası ona sarılacak, o da sarılmasına karşılık verecek ve unutacaklardı. Hep böyle olurdu çünkü. Kenan, annesi ya da ailesi ile Melis arasında kaldığı zamanlarda Melis'i yargılamazdı. Ancak bilirdi ki Melis, haklı da bulmazdı. İsterdi ki ne koşulda olursa olsun *haklıydın* desin. Demezdi Kenan, bu denli arkasında hiç durmazdı. Beceremezdi! "Kendini bilmez!"

Kenan, bu defa duymazlıktan gelmeyi başaramadı. Dişlerinin arasından öfkesine yenik bir "Kes sesini!" çıktı.

Melis'in ateşini fitilleyen iki kelime, arabanın içinde sönmesi zor bir yangına dönüşürken Melis bağırdı.

"O kadın yüzünden bana *kes sesini* diyemezsin!"

"Melis sus!"

"Susmuyorum! Neden susan ben olayım? Ağzını açıp *karım nasıl isterse öyle olacak* diyemedin, orada öyle oturdun, *aman teyze aman anne* diyerek şimdi bana *sus* diyorsun."

"Büyütme Melis!"

"Büyüten ben değilim. Gidip, onlara beni şikâyet edip dert yanıyorsun. Sonra da *büyütme* diyorsun. Onlar kim de sen, beni onlara şikâyet ediyorsun? Sonra bir emri vaki yapıp ikisinin karşısına dikiyorsun beni."

Melis'in her şeyi ne kadar yanlış anladığını şimdi görüyordu Kenan. Kendini savunsa, annesine ve teyzesine hiçbir şeyden bahsetmediğini söylese bir işe yarar mıydı? "Onlar benim annem ile teyzem; ailem."

"Ben, ailenin ben olduğumu sanıyordum."

"Böyle aile mi olur?"

"Aile çocukla mı olur?"

"Çocuk dedim mi ben?"

"Demedin de bu gereksiz kadın..."

"O kadın, benim teyzem!"

"O senin teyzen, benim neyim? Ben kendi teyzemi çekmem, seninkini neden çekiyorum?"

"Melis, yeter!"

"Asıl sana yeter Kenan!"

Frene biraz fazla dokunmuştu Kenan. Sağ taraftaki kaldırım kenarında aracını durdururken, "Kavga mı etmek istiyorsun?" diye sordu.

Melis, içindeki azabı avazı çıktığı kadar bağırarak durdurabilirdi sadece. Öyle de yaptı. "Bıktım, senden de bu saçma ailenden de!" dediğinde, Kenan her kavgada kendisinden ve ailesinden bıktığını söyleyen karısının gerçek bıkkınlıkları olup olmadığını sahiden merak ediyordu. Nerede yanlış yaptığını öyle çok görebilmek istiyordu ki... Aralarında iyice yitip giden güzel şeylerin sonundan korkuyordu. Korkuları uğruna öfkesini yatıştırmaya çalışırken, Melis'in yüksek sesle söylediği bir söze daha maruz kaldı. "Hep kendi kendinize ördüğünüz ağlarınız var sizin. Kimseyi içine almayan tuhaf sevgi gösterileriniz... Yapmacık, abartılı, mide bulandırıcı!"

Melis'in hiçbir zaman bu kadar ileri giden sözleri olmamıştı. Bunu düşünürken, ona dokunup onu sakinleştirmek isteği ile elini uzattı. Karısının elini tuttuğunda, Melis büyük bir nefretle elini itekledi kocasının.

"Dokunma bana!"

"Melis kendine gel, büyütüyorsun!"

"Büyütmüyorum, bıktım artık! Anlamıyorsun sen beni! Ben kabayım, düşüncesizim, saygısızım. Bakışlarında hep bu var."

"Kimin?"

"Annenin, teyzenin!"

"Saçmalama, annem seni çok sever."

"Ya bırak Kenan ya! Ne sevmesi, yanına bile yakıştırmıyor beni."

"Yapma Melis, annem seni gerçekten sever. Ben biliyorum."

"Sevmesin, umurumda değil zaten. Beni sevmesin kimse, sen de sevme!"

"Melis?"

"Ne ya Melis Melis! İstemiyorum Kenan. Anlamıyorsun ama bu iyi adam rollerinden bıktım. Gerçekçi ol biraz ve gerçek düşüncelerini söyle bana! "

"Gerçek düşüncelerimi mi merak ediyorsun?"

"Evet, ediyorum. Söyle!"

"Bir çocuğum olmasını istiyorum. Sadece bir çocuk! Bana ait olan bir çocuğu, senin doğurmanı istiyorum. Annesinin sen olduğunu bildiğim bir kızım, bir oğlum, ikisinden herhangi biri olsun istiyorum. Babalık yapmak istiyorum."

Kenan ellerini, kollarını hiddetle hareket ettirerek konuşurken Melis sordu. "Çok mu istiyorsun?"

"Her şeyden çok!"

"Benden bile mi çok?"

"Seni seviyorum ben!"

"*Ne kadar çok* dedim Kenan, *her şeyden* dedin. Benden daha çok, onu mu istiyorsun?"

"Senin çocuğun olsun istiyorum."

"Ben istemiyorum."

"Tamam, konuşuruz."

"Ertelemeye lüzum yok, bundan beş ya da on sene sonra da istemiyor olacağım."

"Neden?"

"İstemiyorum, nedeni yok. Ben anne olamam, sorumluluk alamam, bir çocuğa bakamam."

"Ben bakarım."

"Ya bırak! Götürür, annenle teyzene baktırırsın sen de."

"Akşamları da alır evimize getiririm. Söz veriyorum, her şeyine yardım ederim. Altını bile değiştiririm."

Altını değiştirmesini istediği bir çocuğu olmayacaktı Melis'in. "İstemiyorum! Gerekirse boşanırım ama çocuk istemiyorum."

Kenan boşanmaktan bahsetmezdi, bahsedemezdi; dili bu söze hiç varmazdı. Melis'in bunu her fırsatta böyle çıplak söyleyişinden bir kez daha irkildi ve "Boşanalım öyleyse," dedi.

Blöf yapmazdı Kenan. Yapmayı da beceremezdi ama Melis o kadar tek taraflı savunuyordu ki her şeyi, başka kapı bırakmıyordu kendisine. Çocuk konusunda ikna etmek için boşanmak kelimesini anmamıştı aslında, o anın siniri ile söylemişti bunu. Karısı ise hiç tereddüt etmedi. "Boşanalım."

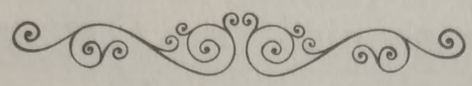
"Melis?"

Kenan, bir kez daha karısına dokunmak için elini uzattığında Melis kapısını açtı "Söylediğin sözü çiğneme Kenan, boşanalım dedin!" diyerek indi arabadan.

Karısının arkasından seslenmenin faydası olmayacağını biliyordu. Sinirini geçirecek herhangi bir söz sarf etmesi, şuan için kendi adına mevcut değildi. Çünkü karısına o da kızgındı. Hep kabahati kendinde arayan tarafı, yine onu ele geçirirken, gaza basıp uzaklaştı bulunduğu yerden. Adımlarını yere vura vura yürüyen Melis'in yanından geçip gitti. Çıkıp, eve gidecek değildi. Gidemezdi de zaten, eve gitmek canını daha çok yakar, neden böyle olduklarının kaygısına daha çok düşerdi. Çocukluk arkadaşı Erdem'i arayıp, onun müsait olup olmadığını yoklarken arkadaşının bekâr evinde aldı soluğu. Birlikte uzun muhabbetlere daldıkları sırada, Erdem yakın zamanda evleneceğinin haberini verdi. Kenan, ironiye içten içe güldü. Arkadaşı nihayet evleniyordu ve kendisi ise boşanmanın eşiğinde onu tebrik ediyordu. Böyle bitmemesi gerektiğini biliyordu. Bitemezdi! Sıradan bir birliktelik olmuş olsaydı onlarınki karısını tanıdığı üçüncü ayda evlilik kararı alacak kadar büyülenmiş olmazdı. Ani bir kararla arkadaşının evinde kalmaktan vazgeçti. Onun mutluluğuna kadeh kaldıramayacak kadar dağınıktı Kenan o gece. Erdem kalması için ısrar etmezdi, tanırdı Kenan'ı. Onlar eski dosttu. Elini uzattı Erdem, Kenan uzatılan eli sıktıktan sonra Erdem diğer eliyle omzuna vurdu Kenan'ın. "Boş ver, hepsi geçer!"

Geçip geçmeyeceğini şimdilik düşünemiyordu Kenan, o kadar çok olmazlarına kafa yoruyordu ki *"Ne yaşarım?"* diye düşünmüyor, sadece *"Yaşamamalıyım,"* diyordu. Karısından hiçbir şekilde vazgeçmemesi gerektiğini, geçmişi salık veriyordu ona ve bağlılıkları engel oluyor, set kuruyordu önüne.

BENDEN TUTUN



Yoğun bir baş ağrısı ile uyandığı sabahta, bildiği eşyalara dalan gözlerini ovuşturup doğruldu kanepesinden. Karısı, gece eve gelmemişti ve saatlerce beklemişti onun gelmesini. Birkaç kez aramış ancak her seferinde reddedilince, bunu yapmaktan da vazgeçmişti ve sonunda uyuyakalmıştı. Saatine baktı, sekizi gösteriyordu. Bugün için verdiği sözlerin içinde en önemli olanını hatırladı. Anne gözyaşı ile büyümüş bir adamın bundan daha çok kıymet vereceği hiçbir şey olmazdı. Doğruldu yerinden ve ardından yatak odasına girdi. Oradan da giyinme odasına... Bugün karısının sevdiği gibi giyinecekti. Spor bir gömlek, keten bir pantolon, onları tamamlayan bir ayakkabı seçti kendisine. Günün sonunda Melis'i aradığında ona ulaşabilirse karşısına böyle çıkıp, "Bak, takım elbise giymedim," diyerek gülümseyecekti. Bu hayalleri kurarken bile gülümsediğine göre bu sabah daha iyi olduğu aşikârdı. Daha iyiydi! En azından geceki kadar karamsar değildi.

Bürosunda kendisinden çok önce gelmiş Ayşegül'ü, sekreterinin yanında bulduğunda onun gözlerindeki o heyecanı görmesi de gecikmedi. Ayşegül, Kenan'ı görür görmez ayağa kalkmıştı ve ona elindeki vekâletnameyi uzatıyordu. Ayşegül'ün bir saat bile tahammülü kalmamıştı ancak karşısındaki adama güvenmekten başka da bir şey yapamıyordu. Kenan önce odasında kahvaltı yapıp, öyle çıkmak derdindeydi. Ancak karşısındaki kadının bitik hali, bugün sadece onun için zaman harcaması gerektiğine kanaat getirmesine neden olacak kadar işlemişti içine. *O bir anne,* diye düşündü. *Yalnız bir anne! Tıpkı kendi annesi gibi...*

"Ben de sizinle mi geleceğim Kenan Bey?" Ayşegül ellerine birbirlerini dövdürürken, alacağı cevabı da deli gibi merak ediyordu.

"Siz işinize bakın, ben sizi en geç öğleye kadar ararım."

"Bugün öğle değil mi?"

"Evet, bugün öğle!"

Kadın, haberleşmek üzere anlaşarak çıktı ofisten. Kenan da gerekli evrakları toplayıp, ofisteki diğer avukatlardan birine birkaç talimat verdikten sonra, küçük kızı annesine kavuşturmak üzere yola koyuldu. Hatta küçük kızın annesi ile kavuşma sahnesini hayal ederken, kendi kendine gülümsediği de olmuyor değildi. Annesinin şehir dışında bir hastaneye geçici görevlendirildiği bir hafta sonunda teyzesinin evinde, annesi ile kavuştuğu anı hatırlatıyordu bu düşünceler ona. Nasıl da aylar geçmiş gibi sarılmıştı annesine, nasıl da göğsüne kapanıp ağlamıştı! Çocukluğunda olduğu gibi ağlamak istese yapabilir miydi ki? Büyüdükçe kalpler nasırlaşıyor muydu, bu yüzden mi daha az gözyaşı çıkıyordu

gözlerden? Yoksa daha ağır darbeler için mi saklanıyordu o yaşlar yerlerinde sessizce?

Söz verdiği gibi daha öğle saati olmadan elinde icra kâğıdı ile aradı Kenan, Ayşegül'ü. "Karar çıktı Ayşegül Hanım," dediğinde, ağlayarak teşekkür eden sesi de duyuverdi. *"Her fırsatta bu kadar çok ağladığına göre ne kadar çok canı yanıyor kim bilir?"* diye düşündü Kenan.

Dakikalar sonra bir icra memuru, Ayşegül ve Kenan; çocuğu almak üzere Sezgin'in ikametgâh adresine yol aldılar. Kenan, işin kolay olacağını düşündüğü için yanlarında polis istememişti. Kapıyı çalacaklar ve mahkeme kararını göstereceklerdi. Her şey tereyağından kıl çeker gibi olacak, hiç de zorlanmayacaklardı. Ayşegül'ün tarifi ile evin önünde durdurdu arabasını Kenan. Hep birlikte araçtan indiler ve müstakil evin kapısına birlikte yürüdüler. Ayşegül'ün titreyerek beklediğini görebiliyordu adam. Ama biraz sabrettiğinde, onun da anılarının geri dönüşü gibi izleyeceği o sahne sonrası kadının iyi olacağını düşünüyordu. İcra memuru kapıyı çalarken, Kenan bir kez daha baktı kadına. Stresten tırnaklarını yerken, küçük bir çocuk gibi göründüğünü düşünüp gülümsedi.

"Kenan Bey..." İcra memurunun sesi ile kendine gelirken başını çevirdi Kenan, ne kadar daldığını fark etmemişti bile. "Galiba evde yoklar."

Bu ihtimal üzerinde hiç durmuş muydu Kenan? Elbette durmuştu. Taraflardan biri, çocuğun bulunması mümkün olmasın diye kaçırabilirdi. Ancak taraflar genelde gafil avlandıkları için ihtimali düşük bulmuştu. Kenan cevap vermeden, zile basan icra memurunun yanından kapıyı yum-

Bürosunda kendisinden çok önce gelmiş Ayşegül'ü, sekreterinin yanında bulduğunda onun gözlerindeki o heyecanı görmesi de gecikmedi. Ayşegül, Kenan'ı görür görmez ayağa kalkmıştı ve ona elindeki vekâletnameyi uzatıyordu. Ayşegül'ün bir saat bile tahammülü kalmamıştı ancak karşısındaki adama güvenmekten başka da bir şey yapamıyordu. Kenan önce odasında kahvaltı yapıp, öyle çıkmak derdindeydi. Ancak karşısındaki kadının bitik hali, bugün sadece onun için zaman harcaması gerektiğine kanaat getirmesine neden olacak kadar işlemişti içine. *O bir anne,* diye düşündü. *Yalnız bir anne! Tıpkı kendi annesi gibi...*

"Ben de sizinle mi geleceğim Kenan Bey?" Ayşegül ellerine birbirlerini dövdürürken, alacağı cevabı da deli gibi merak ediyordu.

"Siz işinize bakın, ben sizi en geç öğleye kadar ararım."

"Bugün öğle değil mi?"

"Evet, bugün öğle!"

Kadın, haberleşmek üzere anlaşarak çıktı ofisten. Kenan da gerekli evrakları toplayıp, ofisteki diğer avukatlardan birine birkaç talimat verdikten sonra, küçük kızı annesine kavuşturmak üzere yola koyuldu. Hatta küçük kızın annesi ile kavuşma sahnesini hayal ederken, kendi kendine gülümsediği de olmuyor değildi. Annesinin şehir dışında bir hastaneye geçici görevlendirildiği bir hafta sonunda teyzesinin evinde, annesi ile kavuştuğu anı hatırlatıyordu bu düşünceler ona. Nasıl da aylar geçmiş gibi sarılmıştı annesine, nasıl da göğsüne kapanıp ağlamıştı! Çocukluğunda olduğu gibi ağlamak istese yapabilir miydi ki? Büyüdükçe kalpler nasırlaşıyor muydu, bu yüzden mi daha az gözyaşı çıkıyordu

gözlerden? Yoksa daha ağır darbeler için mi saklanıyordu o yaşlar yerlerinde sessizce?

Söz verdiği gibi daha öğle saati olmadan elinde icra kâğıdı ile aradı Kenan, Ayşegül'ü. "Karar çıktı Ayşegül Hanım," dediğinde, ağlayarak teşekkür eden sesi de duyuverdi. *"Her fırsatta bu kadar çok ağladığına göre ne kadar çok canı yanıyor kim bilir?"* diye düşündü Kenan.

Dakikalar sonra bir icra memuru, Ayşegül ve Kenan; çocuğu almak üzere Sezgin'in ikametgâh adresine yol aldılar. Kenan, işin kolay olacağını düşündüğü için yanlarında polis istememişti. Kapıyı çalacaklar ve mahkeme kararını göstereceklerdi. Her şey tereyağından kıl çeker gibi olacak, hiç de zorlanmayacaklardı. Ayşegül'ün tarifi ile evin önünde durdurdu arabasını Kenan. Hep birlikte araçtan indiler ve müstakil evin kapısına birlikte yürüdüler. Ayşegül'ün titreyerek beklediğini görebiliyordu adam. Ama biraz sabrettiğinde, onun da anılarının geri dönüşü gibi izleyeceği o sahne sonrası kadının iyi olacağını düşünüyordu. İcra memuru kapıyı çalarken, Kenan bir kez daha baktı kadına. Stresten tırnaklarını yerken, küçük bir çocuk gibi göründüğünü düşünüp gülümsedi.

"Kenan Bey..." İcra memurunun sesi ile kendine gelirken başını çevirdi Kenan, ne kadar daldığını fark etmemişti bile. "Galiba evde yoklar."

Bu ihtimal üzerinde hiç durmuş muydu Kenan? Elbette durmuştu. Taraflardan biri, çocuğun bulunması mümkün olmasın diye kaçırabilirdi. Ancak taraflar genelde gafil avlandıkları için ihtimali düşük bulmuştu. Kenan cevap vermeden, zile basan icra memurunun yanından kapıyı yum-

ruklamaya başladı. O sırada da Ayşegül, dış kapının hemen yanındaki pencereden içeri doğru bakıp, birilerinin olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Perdeler sıkı sıkıya çekilmiş olduğundan, içeriyi görmesi mümkün değildi.

"Kapıyı açmıyorlar," dedi Ayşegül çaresizce sızlanırken. Ellerini başına koydu "Saklanıyorlar!" diyerek, tekrar ağlamaya başladı.

"Kaçırdılar herhalde," dedi icra memuru Kenan'a doğru sessizce.

Kenan öfkeyle kapıya tekme atarken, Ayşegül olduğu yerde tepiniyor ve elleri başında sızlana sızlana ağlıyordu. Kenan gitmekten başka çareleri olmadığını söylemeye niyetlenirken, bağırmaya başladı Ayşegül. "Açın kapıyı, açın!" Bağırdığında, öfkeyle yere eğilip bir avuç taş aldı ve evin camlarını atmaya başladı. Kenan, kadının çaresizlikle büründüğü saldırgan tutumu sessizce izlerken; yine bir kadın, belki de bir anne olan icra memuru da Ayşegül'e mani olmaya çalışıyordu. Kenan ise donmuş gibiydi. Yavrusunu korumak isteyen bir hayvan bile saldırganlaşmaz mıydı? Bu kadının tepkisi ne kadar da haklıydı!

"Verin kızımı, verin!"

Yüreğinde sızlayan yer, hangi eksikliğindendi Kenan'ın? Babasını hiç tanımamış olmaktan mı kaynaklanıyordu, yoksa hiç baba olamayacak olmasından mı? Ayşegül, nefes nefese kalmıştı çabalarken. Kenan kendini toparlayıp, ona mani olmaya çalışan icra memuruna seslendi: "Bırakın, alsın hırsını!"

Ayşegül, kollarını çelimsiz memurun ellerinden kurtardığında ellerini ağzına kapadı. Gözlerinden ardı ardı-

na çaresiz yaşlar akıyordu. Ellerini indirip Kenan'a döndü "Almanya'ya götürdüler kızımı, Almanya'ya kaçırdılar," dedi ve yığıldı yere.

52

Ayşegül'ün günlerdir açlıkla mücadele eden bedeni, yaşadıkları karşısında ayakta duramamış ve sonunda yerle bir olmuştu. Onu uyandırmaya uğraşmalarına rağmen gözlerini açamıyor oluşu, teslim olduğu derin uyku, esir olan bedeninin çektiği ıstıraptandı. Kenan, Ayşegül'ü getirdiği hastanede, kadının hasta yatağının başucunda bitkin haline bakıp, derdine derman olamamış olmanın eksikliğini yaşıyordu. İçten içe elinin değdiği her şeyin kuruduğunu düşünüyordu. Bütün kötülükleri bir mıknatıs gibi çekerken, başta kendi hayatı olmak üzere her birini darmadağın ettiğinin ayırdına varıyordu. Şimdi ise yabancı bir kadının başucundaydı. Onun koluna bağlanmış bir serumun sarı sıvısının akışını izliyordu. Saflaşmış gibiydi aklı, bedeni uyuşmuştu sanki. Yorgun, yıpranmış ve yaşlı hissediyordu kendini.

Ayşegül, elli kiloluk zayıf bedeninin ağırlığını taşıyamadığını hissederken açtı gözlerini. Bir hastane odasında olduğunu, burnuna dolan ilaç kokuları ile fark ederken başını sağ tarafına çevirdi. İnandığı, kızını alacağından neredeyse emin olduğu avukat, yanı başında bütün heybeti ile ama üzgünce oturuyordu. Yıkılmıştı! Epeyce uzun bir adamdı; geniş omuzları ve iri elleri vardı. Elmacık kemikleri belirgin, kirli sakallı ve esmerdi. Her ne açıdan bakarsa baksın güçlü görünüyordu ve kendi kızının hüsranını taşıyor olması ile bu durum uyuşmuyordu. Gözlerini kapadı. Kızının o minik

burnunu taşıyan uzun yüzünü hayal ederken gözlerinden yine yaşlar döküldü. Nefesini duyan Kenan, yönünü ona doğru çevirdiğinde, ağladığını gördü kadının. Ne söyleyeceğini düşündü ama aklına gelen tek bir cümle bile yoktu.

"Ayşegül..." *Hanım* demeyecekti. *Hanım* deyip kendini zorlamayacaktı. Ayşegül gözlerini açmayınca devam etti Kenan: "Ben son iki gündeki Almanya uçuşlarında arıyorum isimlerini. Babasının da kızının da... Öyle bir çıkış olduysa haber verecekler."

Ayşegül, korkusunu bu defa dile getirmek için çevirdi bakışlarını. "Ya çıktılarsa..."

"Merak etme! Karakola haber verdim, tanıdıklarım da var. Devriye evin etrafında gezecek, ışıkları yanarsa evin haber edecek. Giren çıkan olursa da... Bu defa icra memuruna bile haber vermeden gideceğim. Ben, kendim alacağım kızını."

Başını iki yana salladı Ayşegül. "Getirmeyecekler, geri getirmeyecekler. Kaçırdılar. Gittiler!" diyerek tekrar kapadı gözlerini. Ellerini yumruk yapmış, ölesiye sıkıyordu bu acının kendini öldürmesini beklercesine.

Kenan elinden ne geleceğini düşündü. Kanunlar, yapabilecekleri, hatırlı tanıdıklar, gücü dışında ne yapabilirdi bu kadın için, bu anne için? Uzanıp, yumruk yaptığı elini tuttu kadının. Uzun boylu bir kadındı Ayşegül, elleri de kendi gibi uzun ama incecikti. Kenan'ın avucuna sığan o öfkeli el gevşedi bir nebze de olsa. "Söz veriyorum sana, bulacağım kızını."

Ayşegül, eline değen yabancı elin farkında olmadığını sanıyordu. Vücuduna dalga dalga yayılan sakinleştirici et-

kisi olan tenin, henüz muhasebesini yapamayacak kadar büyüktü acısı. "Onu çok özledim."

Kenan anladığını ifade eden bakışlarla başını salladı. "Babasının yanında, ona bir kötülük edecek biri değil yanındaki adam. Bunu düşün!"

"Tanımıyor onu, babası olduğunu kabul etmiyor. Biliyorum, korkuyor şimdi, ağlıyor. Yemek yemiyor, uyumuyor. Zaten ne kadar zordur ona yemek yedirmek! Hep oyunla yer, onlar bunu bile bilmez ki!"

Neleri düşünüyordu Ayşegül böyle? Her türlü ayrıntı, aklında daha büyük kâbuslara dönüşürken kendini nasıl da hırpalıyordu bu denli! Kenan, gözlerini bir an bile bu kadından çekmezken, sözleri ile yaralandığını hissetti. Kalbini bu denli karşılıksız birine adamak denen şeyin, sadece annelik ile mümkün olabileceğini bir kez daha görürken Melis'i düşündü. Karısı karşılıksız sevemeyeceği için mi anne olmaktan korkuyordu? Böylesine kimseyi sevemeyeceği için miydi tüm bu olanlar?

"Birkaç gün bir şey yemese ne olur canım?"

Ayşegül, adamın koyu gözlerine dikkatle bakarken aynı renkle buluştu Kenan'ın gözleri de onda. "Canım çok yanıyor benim."

"Geçecek."

"Esma gelmedikçe geçmeyecek."

"Geçecek, Esma gelecek, istediğin oyunlarla ona yemek yedirebileceksin. Esma gelecek Ayşegül!"

Kenan çalan telefonu ile irkilirken, uzun süredir tuttuğu eli bıraktı. Avuçları sıcacık olmuştu, ayrıca hafiften de terle-

mişti. Telefon ile birlikte koridora çıkarken, beklediği haberi aldı. Sezgin ve Esma, Almanya'ya giden hiçbir uçakta yoktu. Adamın evinin, dikkatle takip edilmesi yönünde yeni bir ricada bulundu. İçeri döndüğündeyse hemşire, Ayşegül'ün kolundaki serumu söküyordu. Ayşegül yataktan toparlanırken halsizdi ve başı tekrar dönmeye başlamıştı. Kenan, ona yardım etmek için yaklaşıp kolundan tuttu. "Benden tutun, düşme!"

Tereddüt etti avukatın yardımını kabul etmekte ama başı dönerken başka çaresi de yok gibiydi. Uzattığı ele teslim etti kolunu ve yanında usulca yürümeye başladı.

"Aramamı istediğin bir yakının var mı Ayşegül?"

Yanındaki adama başını çevirmeden usulca cevap verdi. "Benim kimsem yok Kenan Bey. Siz beni kapının önünden bir minibüse bindirin, ben evime giderim."

"Seni ben bırakırım."

"Zahmet verdim size yeterince, giderim kendim."

"Bu halde seni yalnız bırakmam, evine kadar götüreceğim."

İstanbul'un eski mahallerinden birinde, açık camdan burnuna dolan o hanımeli kokusu ile durdurdu aracın motorunu. "Kenan Bey..." Kadının kendi ismini telaffuz eden sesi ile başını ondan yana çevirdi. Ayşegül'ün ne kadar duru bir kadın olduğunu düşündü. Tertemiz bir yüzü vardı, masum bir çocuğunki gibi insanı kanmaya müsait kılıyordu. Hiç yalan söylemeyeceğine, hep doğru olacağına dair...

"Pardon, ne söylemiştin?"

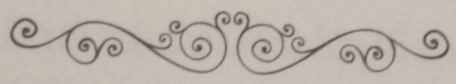
"Sizden haber bekliyorum."

Başını olumlu manada salladı Kenan. "Kendine dikkat et, eve gidince bir şeyler ye ve sadece bana güven olur mu?"

Ayşegül'ün bir yabancıya, bir kez daha güvenmekle kaybedeceği hiçbir şeyi yoktu. Kaybedeceği en büyük şeyi kaybetmişti zaten. "Olur," derken arabanın kapısını açtı. Kenan'ın çalan telefon sesini duyarak indi arabadan ve bir tepe üzerinde art arda sıralanmış evlerden en üstte olan kendi evine doğru uzanan hanımellerinin arasından beton merdivenlere yürürken avukatın sesini arkasından duydu. "Ayşegül..." Heyecanla taş merdivenlerin ilk basamağında çevirdi yönünü.

"Telefon geldi, eve girmişler."

TEMİZ ÇARŞAF



Melis giden arabanın arkasından bakarken, yoldan geçen taksiyi durdurdu. Bir kez daha ardına bakmadan taksiye bindi ve "Devam edin, nereye gideceğimi birazdan söyleyeceğim," dedi. Taksi, Kenan'ın arabasının solundan hızla geçerken her ikisi de birbirini görmemişti. Telefonunu çıkarıp, annesini aramaya niyetlendi. Gideceği tek yer ailesinin evi olabilirdi. Ancak Kenan'ın dönüp dolaşıp, o eve geleceğinden adı gibi emindi. Telefon rehberinden annesinin numarasını bulduğunda, bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını düşündü. O eve gittiğinde, yine onu geçimsiz olmakla suçlayan bir yığın laf duyacaktı. Ailesi; Kenan'ı koruyan kollayan sözler söyleyecekler, kocasının ona iş kurduğundan girip, yıllarca evine bağlı bir adam olmasından dem vuracaklardı. Peki, Melis için Kenan'ın evine bağlılığı ne ifade ediyordu? Belki çok şey ama çoğu kez de alışılagelmiş bir durumları barındırıyordu. Kenan; fedakâr ve düşünceli bir adam olma özelliğini yitirmedikçe, eksik kalmayan tarafların da kıyme-

tini bilmeyecekti. Haliyle de anlamayacaktı Melis. Annesini aramanın kötü bir fikir olduğu kanaati ile parmaklarını rehberdeki her ismin üzerinde tek tek gezdirirken, gidebileceği hiçbir yeri olmadığını da fark etti.

Onu anlayacak bir arkadaşı dahi yoktu. Çoğunlukla kıskanılan kadın olduğunu düşünürdü Melis. Dolayısıyla insanlarla arasına belli bir mesafe koymuştu ve hiçbir zaman da bu mesafeyi geçmemişti. İyi bir işi vardı, ayrıca bu işin patronuydu. Güzel, alımlı ve insanların yoldan geçerken başlarını çevirdikleri ölçülerde bir kadındı. Akıllıydı; başarılı işler yapıp, bulunduğu piyasada belli bir yere kavuşmuştu. Bu düşünceler ona kendini daha iyi hissettirirken kıskanç arkadaşlarını boş verdi; nereye gitmek istediğinden emin bir halde taksiciye adresi söyledi. Önce ona gidecekti, tabletini ve o her şeye tanıklık eden ses kayıt cihazını isteyecek, bir kez daha Akın'ın tavrını ölçecekti. Kendisinde ne aradığını sorgulayacaktı kendince, sonra da eşyalarını alıp bir otele yerleşecekti. Birkaç gün otelde kalacaktı, nasılsa Kenan gönlünü almak için büyük bir hamle yapacaktı. Pahalı bir hediye alacaktı kendisine ya da büyük bir vaatte bulunacaktı. Bir daha annesi ya da teyzesi ile görüşmesi konusunda tek laf etmeyeceğini söyleyecekti. Böylelikle biraz daha deneyebilirdi evliliğini sürdürmeyi. Kenan'ı bir çırpıda bırakmanın zor olduğunu içten içe biliyordu. Hem kocaman bir alışkanlığın karşılığıydı Kenan hem her şeyin ilk olduğu adamdı hem de vazgeçtiğinde büyük kayıplar oluştururdu.

Gündüz ağlaya ağlaya çıktığı apartmana yeniden girdi, asansöre bindiğindeyse aynada haline baktı. Sanki biraz dağılmıştı. Saçlarını elleri ile taradı, kaşlarını parmakları ile düzeltti, dudaklarını ise büzdü; en son ergenlikte lise öğret-

menine âşık olduğu zamanlarda yapmıştı sanki bu son davranışını. Kenan nedense dış görünüşle ilgilenmezdi. İlgilenirse de önem verdiği en son şey dış görünüş olurdu. Asansörün katta durduğunu haber veren tık sesini duyduğunda dik bir yürüyüşle çıktı kabinden. Kendinden emin olmalıydı Akın'ın karısında. Kapı oldukça geç açıldı. Karşısında mavi gözlerini kısmış bir halde duruyordu adam. Konuşmaktan imtina eden adamın karşısında saatlerce duracak hali yoktu. Tavrı belliydi işte, *sen niye geldin* bakışı atıyordu ona.

"Tabletimi ve ses kayıt cihazımı almaya geldim."

Akın kapının önünden çekilip, içeri geçmesi için yol gösterdi kadına. Kadınsa hiç tereddüt etmeden ardından içeri girdi. İnce topuklarının ahşap zeminde çıkardığı küçük ses dışında hiçbir ses yoktu. Akın, salondaki pencerenin önündeki yerine otururken bilgisayarını dizlerinin üzerine koydu. "Masanın üzerinde!"

Melis, oraya başka sebepler için gitmişti sanki. Bir an neyi kastettiğini anlamayıp adama baktı. Ancak adam, klavyenin tuşlarına hızla basmaya başlamıştı bile. Kim bilir o parmaklar kimlerin canını yakıyor; hangi hisleri, hangi sözcüklerle kullanarak insanın içine işletiyordu? Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Akın başını kaldırmadan "Gölge yapıyorsun," deyince de irkildi. Arkasını dönüp, masanın üzerine bırakılmış eşyalarını aldı. "Bu arada ses kayıt cihazın şahane bir çekim yapmış. İlham perilerim, onun sayesinde tepemdeler." Tuttuğu eşyalarına bir kez daha baktı Melis. Kayıt cihazı, Akın ile yaşadığı, aklına hâkim olan anıları hapsetmişti içine ve onun o kayıtları dinlemeye hiç cesareti yoktu. Muhtemelen adamla kavga ettiğini ve bu yüzden röportaj falan yapamadığını söyleyecekti. Herkes, *biz demiş-*

tik, diyecek olsa bile başka çaresi yoktu. Eşyalarını çantasına yerleştirdi ve kapıya yöneldi. Tam da o sırada "İstersen röportajı tamamlayalım," diyen sesini duydu adamın. Başka bir şeyler daha söylesin, bunu illaki yapmak konusunda onu ikna etmeye yönelik cümleler kursun istedi. Akın, sanki konuşan kendisi değil gibi kısık gözleri ile ekrana bakıyordu. Melis, gurur yapmayı kesti ve bunu bekliyormuş gibi çabucak geri döndü, Akın'ın karşısındaki üçlü koltuğa geçti. Sonra sohbet etmelerine bir başlangıç olsun diye ilk sorusunu sordu." Yeni hikâyeni yazıyorsun değil mi? "

"Çok mu belli oluyor? "

"Konusu ne? "

"Aldatan bir kadını yazıyorum."

"Sen aldatan bir kadını nasıl yazıyorsun? "

Akın göz ucuyla bakarken kadına, ona has alaycı gülüşünü takındı ve "Belki sen bana yardım edersin," dedi.

Bir başkası dillendirdiğinde kızacağına emin olduğu bu düşünceleri umursamıyormuş gibi yapmaya çalıştı. "Ben kocamı hiç aldatmadım. "

"Bugünden başka mı demek istiyorsun? "

Yaptığı şeyi, sözleri ile meşru kılıyor olsa da üzerinde durmadı. "Peki, aldatılan adamın ne yapmasını planlıyorsun? Diğer adamı öldürüyor mu sonunda?"

Akın, bilgisayarın kapağını kapatıp dizlerinin önüne koydu, kollarını bağlayıp arkasına yaslandı. "Beni niye öldürüyor olsun canım? Seni öldürsün. Aldatan sensin! "

"Hikâyeden bahsediyordum."

"Hadi ya! Ben de ciddi ciddi korkmuştum, bunun yaşlı kocası beni öldürür mü ki diye."

"Kocam benim yaşımda. "

"O zaman çirkin bir adamdır kesin. "

"Hayır, oldukça yakışıklıdır. "

"İşe yaramayan asalağın teki mi? "

"Hayır, ünlü bir avukat!"

"Adı ne? "

"Ne yapacaksın? "

"Bir yayınevi ile davalığım. Belki bana vekâlet eder."

"Genelde belli davalara bakıyor; büyük ticari davalar gibi. "

"Senin paran yetmez diyorsun yani? "

"Yani!"

"Sen referans olursun bana, o kadar röportaj geçmişimiz var. Karısını öpmüşlüğüm var."

"Çok kabasın!"

"Ama güzel öpüşüyorum, kabul et."

Adamın arsızlığı ile mücadele edebilecek kadar dayanıklı olup olmadığını tarttı. Keyif alacağından emindi ancak huyunu bilmediği tehlikeli suların akış yönüne kapılıp, boğulmaktan korkuyordu. Boğulduğunda onu kurtaracak bir Kenan da olmazdı üstelik. Bu suya daldığı anda sonsuza kadar kocasını unutmak, ondan vazgeçmek zorundaydı. Az evvel bunu göze alamayacağını düşünürken, şimdi ise bunun o kadar da fena olmayacağına kanaat getirmişti bile.

"Sevgilin var mı? "

"Röportaj dâhilinde mi bu soru?" Başını olumlu manada salladı Melis. "Yok!"

"Ne zamandır?"

"Bir süredir."

"Birkaç ay mı?"

"Yıl..."

"Neden?"

"Bilmem, sence neden?"

"Aşk..."

Şen bir kahkaha attı Akın. Melis'se bu kahkahanın arkasından gelecek cevabı dikkatle bekliyordu.

"Aşk nedir bayan? "

"Bilmem!"

"Niye, sen kocana âşık değil misin? "

"Sence..."

"Niye evlendin o zaman? "

"O zaman âşıktım. "

"Bunu adama söyledin mi? "

"Hayır."

"Aldatıyor mu seni? "

"Sanmam! "

"İnsan mı bu adam? "

İma ettiği şeyi anlamıştı Melis. Söylediği şeye karşılık gülmek istedi ama bahsi geçen kişi Kenan olunca vazgeçti bundan. Tam da o esnada konuşulan her şeyi duymuş gibi aradı Kenan. Çalan telefonunun ekranına, birkaç saniye suç-

luluk duygusu ile baktı. Yanındaki adamla düpedüz kurlaşıyordu, üstelik bunu da adamın kitaplarını okurken hayal etmişti. Suçluydu, kocasından başka bir adamı sadece hayali ile arzulamış olduğu için. Ancak Melis bu durumu yine de Kenan'a mal ediyordu. Ailesine olan abartılı ilgisi, hep tekdüze yaşamaya iten sabit tavrı ve mutlak suretle sıradan olmak adına istedikleri... En basitinden çocuk meselesi bile tamamen Kenan'ın bencilliğini gösteriyordu. Etrafa *"Baba oldum,"* demek için böyle bir sorumluluğa itmek istiyordu Melis'i. Bunu düşününce daha çok sinirlendi ve bir süredir izlediği ekranın, kırmızı rengi gösteren telefon işaretine dokundu. Yanındaki adama baktı. "Bugün burada kalabilir miyim?" *Ölsem isteyemem,* diye düşündüğü bir teklif sunuyordu adama. Akın, daha önce bu denli tekliflerle karşı karşıya kaldığı için ifadesini bozmadan yanıt verdi.

"İstersen tabi..."

"Kanepede yatabilirim. "

Akın, evinde kalan bir kadını saatler öncesinde öpmüşse o kadınla aynı ev sınırlarında ayrı yatmazdı. Bundan emin ancak dile getirmeyecek kadar gailesizdi. Alaycı bir gülümseme ile "Rahatsızdır," dedi.

Ben kanepede yatarım, sen rahat uyu, benim yerimde yat gibi sözler etmesini beklemiyordu zaten Melis. Karşısındaki adam ona eşsiz bir kibarlık vadetmiyordu. Zaten kibarlıktan bıkmış, usanmıştı. Alkolik, baskıcı bir baba ile sürekli ezilen bir annenin elinde büyümüş bir kız çocuğu olarak, kibar insanlar hayal etmemişti ömrünün geri kalanında. Onun aile dediği herkes; ne düşündüğünü pat diye söyleyen bencil kimselerdi. Para kazanma hırslarından daha önemli gerçek-

leri olmayan insanlardı. Herkesi öyle sanırdı Melis, kocasını tanımadan önce. Belki bu yüzden cezbetmişti Kenan onu, Akın gibi ilk kitap imzasında tek ilgilendiği şeyin ne kadar kitap satmış olduğu olmazdı Kenan'ın. Evet, üst düzey romantik bir adam olmadığı için duygusal değilmiş gibi görünürdü kocası ama belli ailevi değerler karşısında hassas ve duygusal bir adam olurdu. Annesinin üzüldüğünü hissetmesi bile yeterdi üzülmesi için. Ne çok severdi Kenan annesini! Belki kendini de çok seviyordu ama bir Figen değildi onun için. Hep beklentilerinin olduğu biri olacakken nasıl Figen olabilirdi ki? Yaşadığı hayattan sıkıldığı için Kenan tarafına bahaneler bulduğunu düşündü Melis. Kenan'ın her şeyinin kabahat olduğunu hissettiğini fark etti. Sinirlendi anında! Onunla geçen beş sene ne çelişkili bir insan yapmıştı onu! Dolu dolu geçmesi gereken yılları; sakin, kibarlık budalası ama mutlaka eski kafalı, anne hayranı, aile kuzusu bir adamın elinde heba olmuştu. Bu düşüncelerden sıyrılmak için kendisine gülümseyerek bakan Akın'a döndü. "Gece kulüplerini sever misin?"

Kenan sevmezdi. O; ev muhabbetlerini, birlikte yenen akşam yemeklerini, ağaçlı, kuşlu, böcekli yerleri ve hep belli saatte evinde olmayı severdi. Kenan'ı düşünüp duran kafasına vurmak istedi ancak aptal gibi görünmemek için Akın'ın şaşkın bakışlarına daldı. Ta ki adam "İyi misin sen?" diyene kadar.

"Değilim!" diyerek kaşlarını kaldırdı Melis. Neden rol yapacaktı ki? Az tanıdığı ama çok tanımak istediği o adama ikinci kez geldiği için, karşısında ne yapsa ona unuttuğu hisleri yaşattığı için açık olacaktı. Sevdiği gibi... Kenan sevmez diye hep belli ses seviyesinde konuşmaktan vazgeçti. Sesi-

ni bir ölçü yükseltip "Değilim!" diye bağırdı. Sonra kalktı ayağa "Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Ben bugün votka içmek istiyorum. Şarap değil! Sarhoş olmak istiyorum, sonra sokakta nara atmak istiyorum. Geliyor musun?" deyip elini uzattı. Akın ona uzatılan eli tutmasa çıkıp giderdi Melis. Birkaç gün sonra da kocasının ısrarı ile barışırdı onunla. Bunların hiçbirinin olmayacağını söyleyen o eli tuttu ve "Kusarsan kafanı denize batırırım," dedi. Umursamadı Melis. Çünkü kusacaktı. Kustu da! Öyle çok içti ki sonrasında saatlerce durmadan dans etti. Akın, onu sadece izlerken hiç karşı çıkmadı, orta yerde bir sürü erkeği tahrik ettiğini söylemedi, kıskançlık krizine girmedi, onu aşırılıkla suçlamadı. Kenan, o gece Akın'ın yerinde olsa bunların hepsini yapacaktı. Sonra kavga edeceklerdi; bir kez daha böyle eğlence yerlerine gelmeyeceğini, onun da hiçbir surette gitmeyeceğini söyleyecekti kocası. O gece bunların hiçbiri olmadı. Ne kadar içtiğinin hesabını kendi bile yapmadı. Arabasının içinde camları açıp, bağıra bağıra şarkı söylemesine kimse aşırılık demedi. Arabayı durdurup, bir köşede kusarken, elinde su ile onu bekleyip, üç dört defa nasıl olduğunu da kimse sormadı ama umurunda bile değildi. Özgür olduğunu öyle çok hissediyordu ki daha ötesini önemsemedi. Akın'ın omzuna yaslanmış bir şekilde onun evine girerken, sabahın yaklaşması da umurunda değildi. Yatması için bırakıldığı yatağın temiz olup olmadığını, en son hangi kadını barındırdığını önemsemedi bile. Ta ki aynı yastığa başını koyacak kadar ona yakın olan adamın, kulağına "Çarşaflar temiz," dediği ana kadar.

Başka yatakta, başka kokudaydı. Gözlerini kocaman açtığında, mavi gözlü adamın onu çeken bakışlarına teslim

oldu. Kimliğini, kendine verilmiş değerleri düşünmeden saatler önceki korkaklığından eser kalmamış gibi öpüşmeye başladı adamla. Dudakları, hiç bilmediği odalara çıkan gizemli kapılardı. Bildiği güvenden ve yumuşaklıktan uzak; hoyrat, ne istediğini bilen, başka tutkuların davetindeydi. Kocasını aldatıyor, bundan pişmanlık duyan tarafın başını ezmek istiyor, vücuduna değen elin ona engel olmasını istiyordu. Aklında hep iki adamı kıyaslamaya devam edeceğini önemsemeden sürdürdü tutsaklığını.

Kocası gibi ağır ağır çıkarmamıştı Akın kıyafetlerini. Hızlıydı Akın ve Melis'in arzusu bedenindeki kıyafetler çıktıkça şaha kalkıyordu. Kulağına değen bir sürü sözün ruhunu dağladığını da o anda fark etti. Duymak istediklerini, hatta hayal bile edemediklerini veriyordu Akın ona. İşte artık geri dönüşü mümkün olmayan bir şey yapmıştı. Önünü sonunu düşünmemiş, aslında olduğu kadar gamsız kılmış kendini ve o adama teslim olmuştu. İsteyerek ve henüz zerre pişmanlık taşımadan...

Melis, gözlerini yeni sabaha açtığında etrafın kokusunu, gözlerinin gördüğü eğimli tavanı, üzerini örten nevresimi ve başını çevirdiğinde yanında uyuyan adamı gördü. Alışkanlıklarının çok dışındaydı. Evvela nevresimin gizlediği çıplak bedenine baktı, sonra da Akın'a. Omuzları açıkta kalan ve yüzüstü uyuyan o adam da çıplaktı. Kenan'ın hiçbir sabaha çıplak uyanmadığı gerçeğini anımsadı. O kirlenmiş gibi çabucak duşunu alır, yatak kıyafetlerini giyer ve uyurdu. *Her şeyi muntazam olmak zorundaydı ya!* Kenan'ın bu yönünü de kendi sözlüğünde *saçma* olarak karşılayıp, sinirleri bozulmuş bir halde bedenini Akın'a çevirdi. Kirpikleri de saçları gibi sarı, yuvarlak burnu ve incecik dudakları vardı. Çok ya-

kışıklı bir adam olduğunu düşündü. Hatta kız güzelliğine sahipti adam. Derin bir nefes aldı, yanındaki yabancının ona vereceği hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Sırf bu yüzden her şey yolunda rolü takınıp evine dönebilirdi. Birkaç gün tavır yapar, sonra da barışırdı kocasıyla. Ancak bunu istemediğini biliyordu. Kenan'ın ona vadedeceği hiçbir şeyin o an için bir cazibesi yoktu. Akın'ın alnına düşen saçlarına uzandı eli, anında gözlerini açtı adam ve Melis'in eşsiz güzelliğine karşı tebessüm etti. "Sakın bana âşık olduğunu söyleme."

Melis, hiç alınmadı söylediğine. Yaşadığı şeye aşk diyemezdi ki. Ne diyeceğinin de bir anlamı yoktu zaten. Belki nefes almaktı tek derdi. İstediği gibi nefes almak...

"Evli olan benim. Sen neden korkuyorsun? "

"Kocandan değil, senden korkuyorum."

"Neden, sana ne yapabilirim ki? "

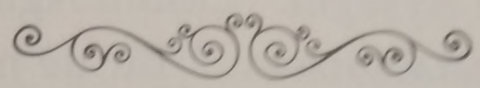
"Hiçbir halt yapamazsın çünkü benden en fazla bu olur. Yeni hikâyem için ayrıntılı bir seks sahnesi yazarım, başka türlüsünü ararsam da seni tekrar çağırırım. "

"Peki, gelir miyim ben? "

Akın, kadının açıkta kalan göğüs arasında işaret parmağını gezdirmeye başladı.

"Yasak elmayı bir kez ısıran, bir daha vazgeçemez bayan."

HATIRLI KAHVE



"Bu defa aksilik falan çıkmayacak, gerekirse polisleri çağırırız. Elimizde mahkeme kararı var. Alacağız Esma'yı, o bizim!"

Bizim demişti Kenan. Hiç görmediği bir kız çocuğu için *bizim* diyerek aidiyet kurmuştu bir anda. Neydi aidiyetin nedeni, adaletin bir vekâletname ile mümkün kıldığı karar kâğıdı mı? Şimdilik hepsi bundan ibaretti. Neden? Yakarışlarını gördüğü annesi için mi? Onun yalnızlığı için mi? Babasız büyüyen o çocuğun, gerçek bir şefkate ihtiyaç duyduğunu düşündüğü için mi? Kızı annesine teslim ettikten sonra onlarla ne işi olacaktı ki? Bitecekti her şey, açılacak bir dava yoktu. Kızına kavuşmuş bir anne olarak hafızasına fena halde kazınmış anı olmaktan başka...

Ayşegül, sabah yaşadığı heyecanın bir benzerini daha yaşıyordu şimdi. Bir kez daha kötü olanı düşünmemeye zorluyordu kendini. Arabanın dikiz aynasına uzattı başını, gözlerini sildi, dağınık saçlarını tekrar topladı ve sımsıkı at-

kuyruğu yaptı başının arkasında. Yeniden baktı aynaya; dağınık, yıkılmış bir kadın olarak çıkmak istemiyordu kızının karşısına, her şeyi olağanmış gibi görsün istiyordu. Sıradan kılmak derdindeydi olan biteni.

Kenan, kaçamak bakışlarla kadının saçı, başı, yüzü ile ilgilenişine, yanındaki varlığına rağmen bunu unutmuş gibi görünmesine "Kızın seni her halinle beğenir, merak etme," dedi.

Omzunu silkti Ayşegül. "Olsun! Ağladığımı düşünmesin, tabi kendimi tutabilirsem..." Bir de mütemadiyen titreyen sağ bacağına hâkim olabilmiş olsaydı, sıradan olmayı başarabilecekti ama kendinden bağımsız sallanıyordu bacağı. Okkalı bir yumruk atmayı düşündü, bu sefer de yanındaki adamdan çekindi. Deli olduğunu düşünmesini istemezdi. Öyle düşünecek olsa bile kızını aldıktan sonra düşünmeliydi. Heyecanını bastırmak için derin derin nefes alırken, daha da etkili olsun diye gözlerini kapadı. Az sonra olimpiyatlara katılacakmış gibi nefes egzersizi yapıyor olması Kenan'ı keyiflendirirken "Okunmuş pirinç mi alsaydık yanımıza?" dedi adam. Ayşegül, aptal gibi göründüğünü düşünüp önce abartılı nefes alışverişlerini kesti, sonra da gözlerini açtı.

"Okunmuş pirinç satılan bir şey mi?"

Kenan bunu düşündü. "Füsun teyzeme okuturduk."

Ayşegül, adamla olan münasebetinin beş aydır çalıştığı dikimevindeki iyi yürekli patronu sayesinde olduğunu düşünüp gülümsedi. "Füsun Hanım fazlasıyla yardımcı oldu bana, okunmuş pirinç yutmuş kadar oldum."

Şimdi daha farklı bir kadın gibi geliyordu Kenan'ın gözüne Ayşegül. Farklı ve de eğlenceli... Bir aksilik çıkmadan

küçük kızı almak konusunda ilk kez tereddüt yaşıyordu. Öğleyin bunu çok önemsememişti aslında. Çünkü çocuğu alamadıklarında, bir kadının bu denli dağılacak olduğunu sanmıyordu. O bir erkekti; babasız büyümüş ve baba olamamış bir erkek. Bu yüzden bu tarz konularda eksik düşünebiliyordu. Eksik ve yüzeysel...

"Teyzemin elinin değdiği yer cennet olur. "

"En ucuz kumaştan bile bir prenses elbisesi yapabilir Füsun Hanım! "

Teyzesi ile ilgili iyi fikirlere sahip bir kadınla sohbet etmenin keyifli olduğunu düşündü. Teyzesi için *fitne, içten pazarlıklı, kırk fikirli, fena bakışlı* demeyen bir kadınla... Bu düşünce aklına yeniden Melis'i getirirken gözü vites gözündeki telefonuna ilişti. Halen aramamıştı, boşanmak konusunda ciddiydi, belki de kendisinin de aynı ciddiyette olmasını bekliyordu. Aynı ciddiyette ve kararlılıkta...

Öğleyin gittikleri adrese varıp, aynı noktada aracı park ederek, eve doğru yürümeye başladılar. Işıkları açık olan evde birilerinin olduğuna emindi ikisi de. Evin dışına saçılmış cam kırıkları, olduğu gibi duruyordu ve demir parmaklıklar ardında kalan pencerenin kırık camı da onarılmamıştı. "Senden şimdi sakin olmanı rica ediyorum," derken Kenan, yanında sessizce hareket eden kadının bir aşırılık yapmasından korkuyordu. Kapının ziline uzandı, Ayşegül'ün görüş mesafesini kapatmak adına, kapı önünde ortalı durduğunda kapı açıldı. Karşısına beyaz atletli, bıyıklı, Ayşegül'e göre yaşı oldukça büyük, altın kolye takmış, ilkel görünümlü ve son derece sinir bozucu bir adam çıktı. Adam önce Kenan'a, sonra da Ayşegül'e baktı; bir anda kadının üzerine doğ-

ru yürüyüp, "Lan! Ben senin kafanı kesmez miyim?" diye bağırdı. Ayşegül, kim bilir kaç kez adamın benzer tavrı ile muhatap olmuştu? Kaç kez bu denli muhabbetlere aşina kalmıştı? Bu yüzden geri çekilmeden "Yavaş, kes!" diye cevap verdi Kenan. Adamın Kenan'dan çok kısa boyda olması onu aşıp, Ayşegül'e ulaşmasını engellerken, yumruk yaptığı elini savurdu ve hiç beklemediği bir hamle ile karşılaşıp Kenan tarafından durduruldu. Kenan, ortalama bir kuvvet harcayarak adama mani olurken "Çocuğu almaya geldik," dedi. Sezgin, öfkeyle kararan gözlerini Kenan'a dikti. Çirkin, çiçek bozuğu suratlı, tıknaz, oldukça esmer, kaba ve Ayşegül'e göre de oldukça kılıksız, sığ bir adamdı Sezgin.

"Sen kimsin lan?"

Celladın, demek isterdi Kenan; aklına ve diline aynı anda mukayyet olup cevap verdi. "Ayşegül Hanım'ın avukatıyım. Elimde mahkeme kararı var. Zorluk çıkarma, polis çağırmak zorunda kalmayayım. Ayrıca Cumhuriyet Savcılığına yeni bir dava açmakla da uğraştırma beni, hapse girmek istemiyorsan çocuğu sessizce ver annesine. Bir daha da mahkemenin izin verdiği saatler dışında, çocuğu izinsiz almamanı tavsiye ederim." Elindeki evrakı uzattı Kenen. "Karar bu! Sana kartımı da vereyim, yarın ofisime gel, icra tutanağına imzan gerekiyor. Gelmezsen mahkeme kararına göre iki haftada bir görmen gereken kızını da göremezsin." Sezgin elinden kararı alırken, cüzdanından çıkardığı kartı da ona uzattı. "Gelmeden evvel ara!" Her zaman sizli bizli konuşmak konusunda imtinalı davranan Kenan, bu adama karşı beyefendiliğini korumakta zorlanıyordu. Ayşegül'ün bu adam yüzünden sadece iki günde yaşadığı her şey böyle düşünmesine yet-

mişti. Bir de geçmişi öğrendiğinde daha büyük nefret dalgası hâkim olacaktı bedenine. Henüz bilmiyordu.

Sezgin kartı da alıp, içinden adamın adını tekrar ederken, itiraz etmek üzere başını kaldırdı. Kenan'ın, kendinden emin duruşu çirkeflik yapmak için kendini tutmasına neden oluyordu. "Maria!" diye bağırdı içeri doğru. İçeride bir hareketlenme olmayınca sesi daha da yükseldi. "Maria!"

Ayşegül, Kenan'ın az evvel verdiği gözdağlarına güvenip ona biraz daha yaklaştı. İçeriden gelen kızını görmek niyeti ile başını uzattı. Maria, kucağında Esma ile onlara doğru gelirken ellerini uzattı Ayşegül. "Ah, benim çiçek kokulum!" diye sızlandı. Kenan, kadının kızına sesleniş tarzına gıpta ederken silkelendi yerinde.

"Getir, ver Zehra'yı anasına! "

Ayşegül, kızının adını tenkit ederek düzeltme zahmetine girmedi bu defa. Bir kaplan gibi ona yaklaşırken, küçük kızda bulunduğu kucaktan inmek için ağlamaya başladı. Maria, sonunda çocuğu zapt edemeyip yere bıraktı. Çocuğu almaya gelmiş olmalarından da kocasının vermeye ikna olmasından da oldukça memnundu. Nitekim dört yaşında bir çocuğun sürekli annesinin adını tekrar ederek ağlamasından ona da gına gelmişti.

Esma, koşarak ona doğru eğilmiş annesinin kucağına zıplarken; o evden, sürekli yüksek sesle konuşan, babası olduğunu söylemekte ısrarcı o adamdan kurtulduğu için de son derece mutluydu. Annesinin gözlerine baktı, o da ağlıyordu. Dudaklarını büzüp, başını ona güven veren anne kokusuna, annesinin boynuna gömerken, kızını kucağına alıp arkasını döndü Ayşegül. Oradan uzaklaşırken, Kenan

son bir kez geride bıraktıklarına baktı. Sezgin'in pürdikkat Ayşegül'ü takip eden gözlerini görmezden gelip kadın ile kızının ardından yürüdü. Arabasının arka kapısını açıp, oturmalarını bekledi. Kadın, bir kez daha kızının elinden alınacak olmasından korkuyor gibi sımsıkı sarılmıştı çocuğa. Sımsıkı ve sıcacık... Kenan, yerine geçerken annesinin sarılışını ne çok özlediğini hatırladı. Annesini daha az görmek zorunda olduğu bir evliliği kendisi seçmiş ve o huzurdan Melis uğruna uzak kalmıştı. *Karısına olan aşkı, annesinin kendisine olan sevgisinden çok mu büyüktü?*

Dikiz aynasından şöyle bir baktı arkadaki ana kıza. Çocuk, annesinin narin bedeninde kaybolmuş, ona iyice sokulmuş içini çekiyordu. Arabayı çalıştırdı Kenan, bulunduğu yerden uzaklaşırken boğazında takılı kalan o duyguyu yok etmek için bakışlarını onlardan çekti. Bu defa bildiği adrese doğru sürmeye başladı arabasını. Yaşadığı her şey bedenine o an, ağırlık yaparken küçük kızın sesini duydu. "Beni bir daha o bıyıklıya verme olur mu annem?"

Esma da tıpkı Kenan gibi annesine *annem* diyordu. Annesinden başka sahip olduğu hiçbir şeyi olmayan küçük bir çocuk gibiydi o da. Kendine ait olduğundan emin olduğu bir tek annesi vardı. Hem de kaç yaşına gelmiş olursa olsun. "Vermem güzel kızım, vermem küçük fındığım, vermem zeytin gözlüm." *Bir anne tek bir cümleye ne kadar çok iltifat sığdırabilirdi, ne kadar çok güzel sıfat layık bulurdu kuzusuna?* "Ben baba istemiyorum, seni istiyorum." Baba istediği o zamanlarda bile annesini üzmemek için anmadığı zamanları hatırladı Kenan; susar, içine kapanır, bütün babası olan çocuklara sadece bakardı.

Ayşegül kızının kokusunu içine çeke çeke onu bir kez daha öptüğünde, buna sahip olmasını sağlayan adamı hatırladı. Başını kaldırdı. "Siz de sağ olun Kenan Bey. Siz olmasanız bunların hiçbirinin altından kalkamazdım ben."

Kenan, gözlerini bir anlık aynaya diktiğinde onları yeniden buldu. İçini dalga dalga kaplayan çocukluk anılarını yeniden yaşatan o kadına teşekkür etmesi gereken tarafın kendisi olduğunu düşünüyordu. Gözlerini yeniden yoluna çevirdi. "Anneler her yükün altından kalkarlar." Esma için bir yabancı olan adamın sözleri belli ki annesini övecek şekildeydi. Başını annesinin göğsünden kaldırıp annesine baktı.

"Anne, sen süper kahraman mısın?"

Ayşegül'ün yüzüne yayılan mutluluk Kenan'ınkine de yayıldı. "Kapı pencere kıran cinsinden hem de Esma Hanım!"

Esma kendini muhatap alan adama doğru çevirdi başını. "Sen de mi benim babamsın?" diye sordu. Annesinin yanındaki her erkeğin babası olduğunu düşünen küçük çocuğun sorusu, arabada küçük bir sessizliğe neden oldu. Ayşegül bu soruyu cevaplamak için nihayet uygun bir cümle buldu.

"Gerçek süper kahraman o, Esma'm! "

Hanımeli kokuları akşama doğru daha mı çok doldurmuştu genzini Kenan'ın? Bu mahalleye, bu kadar çok hanımelini kim ekmişti?

Ayşegül'ün kucağında uyuyan çocukla birlikte arabadan inemediğini gördüğünde, yerinden çıkıp kapıyı açtı ve Esma'yı kucağına aldı. Esma, bildiği ellerin huzurunda uykuya dalarken Kenan'ın kucağında daha da ufaldı. Küçük alnı göğsüne değdiğinde içi titredi adamın, ruhu çekildi bütün bedeninden. Küçücük bir çocuğu himaye etmeyi arzulayan bütün duyguları esir alırken onu, arabadan indi Ayşegül ve çocuğu almak için ellerini uzattı. "Ben taşıyayım, sen önden yolu göster." İtiraz etmedi Ayşegül. Ara ara arkasına bakıp, kızının rahat olup olmadığını kontrol ederken, merdivenlerden çıkmaya başladı. Kenan, sarsılan bedenini o küçük çocuğa amade etmişti resmen. Annesine kopya edilmişçesine benziyordu Esma, Kenan itina ile daha dikkatli baktı çocuğa. Onu bu denli etkileyecek, ciğerlerine kadar örseleyecek bir çocukla karşılaşacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Sokak serserisi tipli bir adamın kızı olduğuna zerre inanmayan bakışları, önünde ilerleyen kadına kaydı bu sefer de. Kırılgan ancak mutlaka asil duruşlu Ayşegül'ü de o adama eş kılamıyordu şimdi.

Dik bir tepenin üzerinde, hanımeli çiçekleri ile çevrilmiş bir yolun bitiminde, boyası solmuş demir kapının kilidini açtı Ayşegül. Kenan ise küçük kızın uzun kirpikleri yüzüne dökülürken uyuyuşunu, özüne dolanan hanımeli kokusu ile sindirdi.

Çocuğunu almak için arkasını döndüğünde kadın, adamın dikkatle kızına baktığını gördü. Gözlerinde, bir yabancıda alakasız duracak büyüklükte şefkat vardı. Hiç tereddüt etmeden algılayacağı kadar hisli, detaylı bir durağanlık taşıyordu. Şaşırdı. Kızını o adamın kucağından alıp, kapıyı

ardından kapatmak, yaşananlara tezat kalmasın diye sordu. "Siz yatırmak ister misiniz? "

Kenan, reddetmesi gerektiğini bilse de küçük kıza birkaç saniye daha yakın olmak için başını olumlu anlamda salladı. Ayşegül'ün ardından ayakkabılarını çıkardı, kadının evinin dar koridorunda yürüdü. Açılan yatak odasının kapısından, ciğerlerinin hanımeli kokusunun rutubet kokusu ile değiş tokuşuna aldırışsız kadının arkasından içeri girdi. Ayşegül odayı aydınlatıp, kızını yatırması için kendi yatağını açıp yol gösterdi. Adam, kızını daha küçük bir bebek gibi yatağın içine büyük dikkatle bırakmıştı.

Kenan, çocuğun tesirinden kurtulup, kendini geri çekerken odadan dışarı çıktı. Dış kapıya doğru yönelirken Ayşegül'ün sesini duydu. "Size bir kahve yapmamı ister misiniz?" Durakladı, arkasını döndü, kabul edecekti ama uygun kelimeyi bilmiyordu. Ayşegül de sanki bu durumu anlamış gibi yol gösterdi adama. "Siz böyle geçin, ben hemen yaparım," deyip salonun ışıklarını açtı. Kenan, sessizce salondan içeri girerken, Ayşegül de "Nasıl içiyorsunuz?" diye sordu. Kenan, kadının yoksullukla mücadelesini gözler önüne seren döküntü evinin salonuna bakarken yutkundu. "Az şekerli..." diyebildi. Sesi hafif çatlak çıktı.

Ayşegül'ün adımlarının sesi geliyordu kulaklarına. Gözleri salondaki küçük ekran eski tüplü televizyonu, kömür sobasını, karşılıklı duran döşemeleri solmuş iki kanepeyi ve yerdeki elbiseleri yırtık küçük bebeği tek tek izledi. Küçük kızın kendisine göre eksik bir tarafı daha vardı şimdi algıladığı; o sadece babasız değildi. O hem babasız hem de parasızdı. Sessizce oturdu koltuklardan birine, Ayşegül önce kahveyi taşıyan tepsiyi uzattı Kenan'a, sonra da hızlı adım-

larla odadan çıkıp bir terlik getirdi. "Evde erkek olmadığı için..." dedi, uzattığı küçük numara kadın terliğine anormal bakan adama.

Gülümsedi Kenan. "Pembe oluşunu önemsemezdim, parmaklarım girecek olsaydı içine."

Ayşegül, mahcup bir tavırla terliği koltuk kenarına bırakıp karşısına geçti. Sonra çabucak toparladı kendini ve konuşmaya başladı. "Size tekrar teşekkür ederim. Tabi bu işin sadece teşekkür ile olmadığını da biliyorum. Bir sürü masraf ettiniz, dava açtınız, memur getirdiniz." Konuşurken hep aynı ürkeklikte iki elinin avuçlarını birbirine sürtüyordu.

Kenan kahveden bir yudum alırken üzerindeki bir parmak köpük ağzına doldu. Ne çok severdi kahvenin dolu dolu köpüğünü içmeyi! "Kahve çok güzel, eline sağlık!"

Ayşegül yarıda kalan sözünü sürdürmek niyetindeydi. "Afiyet olsun. Diyeceğim şu ki bana borcumu bildirirseniz size taksitle ya da isterseniz borç bulur peşin..."

Kenan, kahveden bir yudum daha aldı. "Bunu makinede mi yaptın?"

"Ne makinesi?"

"Kahveyi diyorum, makine de mi yaptın? Gerçekten şahane olmuş. "

"Yok, onu bizim aşağı caddede bir yer var oradan... " Kahveci adresi vermenin sırası mıydı şimdi? Sustu, kendini bir kez daha topladı. "Ben borcumu..." demişti ki Kenan sözünü bir kez daha kesti. Evin sefaletine bakmak yerine, Ayşegül'ün duru güzelliğine bakarak "Borcun yok," dedi.

"Nasıl yok? "

"Ücret istemiyorum."

"Nasıl yani ama..."

"Aması falan yok, borcun yok."

"Ama masraf ettiniz bir sürü."

"Kahvenin adresini merak ediyorum verecek misin?"

"Fakat Kenan Bey? "

"Ama, fakat... Bağlaçlarla aran ne kadar da iyi böyle?"

"Efendim..."

"Kahve, diyorum. Fakat, ama, ancak bu kahve şahane olmuş."

"Afiyet olsun, yalnız... "

"Bir de *yalnız* var değil mi? *Ki* var mesela; *de, da,* var..."

"Siz benimle alay mı ediyorsunuz? "

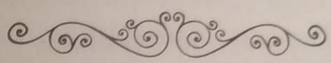
"*Kahve* diyorum, gerçekten makineden çıkmış kadar iyi! Annemin kahvesini sollamış durumda."

Ayşegül, adamın tebessümle söylediği sözlerin şaşkınlığında gülümsedi, kendisi ile alay ettiğini düşünmemesi gerekecek kadar beyefendi bir adam için bu fikirden soyutlanıp derin bir nefes aldı. "Ben sizden böyle bir yardım kabul edemem. Kimseden kabul edemem. Lütfen! Size yük olduğumu düşünmek istemiyorum."

Kenan, fincanın dibine kadar kahvesini içip ayağa kalktı. "Bir sıkıntın olursa yine ara, olur mu? Güzel kızına da kendine de dikkat et, benim için kâfi!" deyip, kadının eline fincanı sıkıştırarak kapıya yöneldi. Ayşegül ardından gidip, adamdan beklemesini rica etti. Kadının yatak odasına gidip, ardından elinde beyaz bir beze sarılı kumaşla geri dönüşünü seyretti. Ayşegül, elindeki beyaz bezi açtı ve içinden işlemeli

bir elbise yakası çıktı. Kadın, özenle işlediği yakayı adama gösterirken ekledi. "Bunu ben işledim. Asla yaptıklarınızın karşılığı olamaz ama elimden şimdilik daha fazlası gelmez. Tabi gelmeli, bunun da farkındayım. Neyse uzatmayayım. Bunu benden eşinize armağan edin, sarı saçlarına eminim çok yakışacaktır. "

SADE ESMA



Melis, elini uzattığı çekmecenin boşluğunda rastladığı o küçük broşla ne yapacağını düşünüyordu. Kenan'ın ilk evlilik yıldönümlerinde aldığı hediyeydi bu. İlk yıl için fazla yaşlı bir hediyeydi ve sırf bu yüzden gittikleri akşam yemeğinde suratını asarak saatlerce öylece oturmuş, gece de sırtını dönüp yatmıştı. Pahalı bir broş için fazla gençti ve ilk yıldönümü için alınması gereken hediye kesinlikle bu değildi. Şimdi ise avuçlarında tuttuğu o küçük aksesuara öylece bakıyordu, önemli bir iş yemeğinde takmıştı en son. Yeni yeni gözüne güzel gelen broşu, bulduğu yere geri bıraktı. Böyle anıları taşımayacaktı yanında. Bu evliliği ne kadar istemediğini herkese söyleyecekti, bıkmadan usanmadan haykıracak, kimsenin fikrini değiştirmesine izin vermeyecekti. Bitmişti artık. Dış kapının açılma sesini duydu. Akşam olmak üzereydi ve evin yedek anahtarı sadece Kenan'da vardı. Alelacele kalktı yerinden, valizinin fermuarını çekti. Geride bıraktığı eşyalar vazgeçilmesi kolay olanlardı. Sapından tut-

tuğu valizi ardından çekmeye başladı. Yatak odasının kapısında karşısına Kenan çıkana kadar...

Kenan, karısının bu şekilde gitmesine izin verecek kadar kolay vazgeçen bir adam değildi. Kadının ince bileğinden kavradı. "İllaki gidilmesi gerekiyorsa ben giderim."

Melis, gözlerini ondan kaçırarak cevap verdi. "Lüzum yok, sen gitsen de kalsan da bu evde kalmayacağım." Kaldığında biliyordu ki ne yapıp edip Kenan onu görmeye gelecek, konuşacak ve ikna etmeye çalışacaktı. Bunları taşımayı da bunlarla uğraşmayı da istemiyordu.

"Konuşalım."

"Konuşmak istemiyorum ben."

"Hiç mi hatırım yok?"

Çok hatırı vardı Kenan'ın Melis'te. Ne yaparsa yapsın, yaşadığı şeylerin her birine neden olmuş olsa bile inkâr edemeyeceği kadar çoktu ondaki izleri. Başını eğerek kabul etti adamı. Yine de ısrarla valizini aşağı taşımak istedi. Kenan ile paylaştığı odaya, onunla konuşmak için bile olsa birlikte girmeye hiç niyeti yoktu.

Kenan, valizi karısının elinden alıp aşağı taşıdı. Bilmediği ihanet, onu vazgeçmeyen taraf kılıyordu. Eşsiz bir aşka sahip olduğu için değildi ısrarı; aile denen şeye verdiği önem, karısına verdiği sözler engel oluyordu ona. Merdivenlerin dibine valizi bırakıp, karısını oturması için salona davet etti. Başkasının evinde misafir olmuş iki yabancı gibi birbirlerini takip eden adımlarla önce Melis oturdu, sonra da Kenan. Bile bile karısına bir miktar yakın oturması kadının tahammülünde değildi. Kadın kendini geriye doğru çekerken elindekini uzattı Kenan. Beyaz bir beze sarılı o hediyeyi verirken

"Bunu bir müvekkilim hediye etti, saçlarına çok yakışacağını söyledi," dedi.

Melis, bir bez parçasının içine saklanmış hangi şeyin derdinde olabilirdi ki o anda? Elini kaldırıp, "İstemiyorum," diyerek reddetti.

Kenan, elindeki boncuk işlemeli yakayı ona verirken, Ayşegül'ün gözlerinin taşıdığı hevesi hatırladı. O yoksulluğun içinde, Kenan'a bir karşılık verebilmenin sevincini taşıyan sözlerini... Vicdanı sızladı. Tanıdığı o yabancı kadın ile gitmemesi için didindiği karısı arasındaki değer farklılıklarına üzüldü. Melis'in önem verdiği maddi gerçekler ile o kadının sahip olduğu tek şeyin, kucağına sığan o güzel kız çocuğu oluşunu karşılaştırdı. Karşılaştırılması mümkün bile değildi. Geri çekti uzattığı el işi yakayı ve orta sehpaya kibarca bıraktı. Derin bir nefes aldı, doğru kelimeleri bulmalı, o kelimelerle anlatmalıydı derdini.

"Ben seni seviyorum," diye başladı. Öyle ya önemli olan da buydu. Karısını sevdiği sürece, ömrünün sonuna kadar bu kadının kaprislerini ve her türlü isteğini kabul edebilirdi. İdare etmek denen şeyi, yalnız başına hayat sürdürmek zorunda olan annesinden öğrenmemiş miydi? Alttan almasını, karısına her zaman beyefendi gibi davranmasını, yumuşak başlı olmasını, hiç kötü söz söylememesini, alçak gönüllü ve cömert olmasını... Bunların her birini annesi söylememiş miydi? Şimdi de ona riayet etmeli, karısının kalbini kazanıp yuvasını dağılmaktan kurtarmalıydı. Bunu birçok kavgada yapmıştı, yine yapabilirdi. Melis bir şekilde ikna olabilen bir kadındı, boşanmak denen şeyin zor süreçler olduğunu bilirdi. Herkes bilirdi.

"Söylediğim sözlerle seni kırmış olduğumun farkındayım. Amacım, istemediğin bir şeyi sana dayatmak değil."

Melis hep aynı şekilde, gözleri Kenan'ın hemen yanında duran vazoda, ellerini birleştirmiş öylece duruyordu. "Amacın ne? Çok merak ediyorum. "

"Mutlu olmak istiyorum. "

Bakışlarını çatık kaşlarıyla çevirdi Melis. "Boşanıyorum işte senden, istediğin kadınla mutlu ol!" Biraz bağırdı. Kenan'ın yüksek sese tahammülü olmadığını bile bile yaptı bunu. Ama adam önemsemedi bile.

"Seninle mutlu olmak istiyorum. "

"Nasıl olacak Kenan o? Mutluluk denen şey, gökyüzünden avuçlarına yağmıyor ki! Mutlu olmak öyle çocuk yapınca ortada peyda olacak sanıyorsan... " Evet, ısrarcı bir şekilde bağırıyordu.

Kenan, elini savurarak bağıran kadının, henüz karısı olmaya devam eden Melis'in, elini yakaladı. Yumuşak bir dokunuşla avuçlarına hapsetti, Melis'in gözleri çevrildi Kenan'a. Ona haksızlık ettiğini düşündü sadece bir an, bu düşüncelerle onu esir almasına izin vermemesi gerektiğini emretti beynine hemen. *Kanma, Melis inanma! Bakma gözlerine, iyi tarafını düşünme! Kendi kendine kaldığın zamanları düşün, sana dikte ettiği her şeyi kabul etmek zorunda kaldığın zamanları düşün.* Elini hızla çekti Kenan'ın kemikli elleri arasından. "Bana dokunmanı istemiyorum."

Kenan, ona dokunmasına tahammül edemeyeceği büyüklükte ne yaptığını düşünüyordu. Hangisi neden olmuş olabilirdi bunlara? Hangi hatası? Göğsüne yerleşen o ağırlığı defetmek istedi bir süre, sehpanın üzerindeki beyaz örtüye

baktı, içinde saklanan gerçeği hatırladı. *"Bir kadının sahip olduğu çok az şeyden sadece biri,"* diye düşündü. Küçük huzurlar yerleşirken göğsüne, gözlerini Ayşegül'ün emeğinin üzerinden çekmeden devam etti.

"Bugün zor bir gün geçirdim. Hem sana ulaşamamış olduğumdan hem zor bir davaya girmek zorunda olduğumdan hem de tuhaf bir aile dramına tanık olduğumdan... Hayatta sahip olduğumuz bir sürü şeyin içinde, teşekkürü bilmeden yaşıyoruz. Bize verildiğinde dünyaları kucaklamışız gibi bir hisse sahip olacağımız hiçbir şeyimiz yok. Belki bugünkü insanlara göre çok şeyimiz var ama o küçük kızın annesinin sahip olduğu gerçeklerimiz yok bizim. Sevmeyi eksik gedik yürütüyor, boş yere yaralıyoruz birbirimizi. Ne için? Teyzemin söylediği bir söz için, annemle senin aranda kaldığım için, her ikinizi de çok sevmemin mümkün olduğunu bir türlü anlatamadığım için... Bir taraf onarılsın derken, diğer tarafın yaralarını büyüttüğümü fark etmiyorum bile. Ben seni seviyorum Melis. Sen bana senelerini verdin, güler yüzünü verdin, bir kadını kırdığında hissedilecek vicdan azaplarını verdin, bana ait bir ev verdin. Yatağını verdin, gözlerinin içinde hissedebileceğim her şeyi sen verdin. Şimdi ise gerçek bir neden yokken, hepsinden vazgeç deme bana!"

Melis, sabırla dinledi Kenan'ın her bir sözünü ve sonunda söyleyeceği şey o ne söylerse söylesin aynıydı. "Ben, artık sana âşık değilim."

Kenan, dikkatle baktığı beyaz bezden çevirdi gözlerini. Karısının yüzünde bir nebze de olsa ruh aradı, kan, can. Ona yakın gelecek herhangi bir ifade... Hiçbiri yoktu. "Ne oldu sana? "

"Sıkıldım."

"Melis, evcilik oynamıyorduk biz."

"Neyin oyun, neyin gerçek olduğunun farkındayım. Sen öyle çok alışkınsın ki bildiğin gibi yaşamaya, görmüyorsun. Ben mutlu değilim Kenan! Hep senin istediğin gibi yaşamaktan bıktım."

Haklı olabilir miydi Melis? Hep dayatmış mıydı? Hep diyemezdi ama Melis öyle çok itiraz eden biriydi ki onu ikna etmek zorunda kalıyordu çoğu kez. Bunlar aşırı mıydı? Belki de kadın haklıydı, fazla fedakârlık yapmıştı kendisi için. Ona ait bir aileyi koşulsuz benimsemesini istemişti. Kendisi Melis'in ailesini sayıyor, seviyor diye de aynısını beklemişti. Herkes herkesi sevmezdi. "Çocuk istemiyorum Melis, vazgeçtim!" dedi bir çırpıda Kenan. Yalandı. Hep çok isteyecekti ama bilmediği, yaşamadığı her şeyden vazgeçmeye hazırdı karısı için. "Ne istiyorsun gece dışarı çıkalım mı? Çıkalım. Ne zaman istersen seninle gelirim."

Melis, gözlerini kıstı. Görmekte zorlanır gibi ve yüksek sesle karşılık verdi. "Annene gitmem, aramam. Teyzenin adını bile anmam. O annenin eski arkadaşları ile yaptığı toplantılara asla katılmam. Mini etek giyerim, kırmızı ruj sürerim. Pazarları ikindiye kadar uyurum. Bazen tek başıma tatile çıkarım, kadın kadına gece gezerim. *Ne zaman geleceksin*, telefonu istemem. Senin avukat arkadaşlarınla aile toplantısı istemem. Yaz geliyor; piknikti, çiftlik gezisiydi, orman turuydu istemem. Erdem dışındaki arkadaşlarınla bensiz görüşürsün. Bir yere giderken arabada benim istediğim müzik çalar, o eski şarkıları bir daha dinlemezsin. Takım elbiseyi

zorunlu oldukça giymeni istemiyorum. Başka... Düşünüyorum, aklıma geldikçe söylerim. Bunlar tamam mı?"

Kenan hayrete teslim bakışlarla bakıyordu karısına. Melis neler söylemişti böyle? "Ne çok şikâyetin varmış!" derken hayal kırıklığının en ağırını yaşıyordu. Şimdilik!

"Kabul mü? "

Melis eğer biraz tanıdıysa Kenan'ı, bu sözleri kabullenip kendinden bu denli taviz vermezdi. "Melis, neleri büyüttün sen böyle kafanda? "

"Evet ya da hayır diyeceksin. Basit! Kabul ediyorsan tamam, valizimi boşaltıyorum, bir kez daha denerim. Hayır diyorsan sen avukatsın, başlat işlemleri. "

"Boşanmayı bu kadar çok mu istiyorsun? "

"İstiyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Çok zamandır."

"Halledebiliriz Melis."

"İnan, buna zerre inancım yok."

"Yapma, yazık ediyorsun. Daha iyi olmayacak hayatlarımız. Tamam, biraz ayrı kalalım, düşünelim, kıymetimizi anlayalım."

"Bunları boşanmak isteyen müvekkillerine söyle Kenan."

"Ben boşanma davalarına bakmıyorum."

"Bak o zaman, bak da insanlar ne nedenlerle boşanıyor gör! Neye, ne kadar katlandığımı anla!"

"Sen nasıl anlayacaksın; bir sürü hiçten neden bulduğunu?"

"Pişman olmam korkma! "

"Korkmuyorum. Sen bir şeyi bu kadar çok istiyorsan olsan bile olmadım dersin. "

"Sen de söyle neyse biriktirdiğin, eksiksin dediğin. "

"Gerek yok, eksiklerin çetelesini sen tutmuşsun, kendi kalemine de yazmışsındır bir şeyler. "

Melis, daha fazla çabalamayacaktı Kenan'ın çileden çıkması için. Kırıldığını görmek onun için zor değildi. Kalktı ayağa, çantasındaki anahtarları bıraktı orta sehpaya, işlemeli yakanın hemen yanına. "Anlaşmalı boşanmak için müracaat edeceğim. Kendime bir avukat tutarım, sen gerekeni söylersin ona. Senden bir şey istemiyorum." Valizin kulpundan tuttu, ardından çekmeye başladı. Kenan ona zaten bir ömür boyunca hayatını kurtaracağı bir iş kurmuştu. Ondan daha fazlasını istemeyecekti.

Kenan, karısının ardından bakmadı. Yeniden sehpada duran beyaz beze sarılı hediyeye baktı. Uzattı elini, özenle katlanmış katının içinde gümüş renkli işlemeler parlıyordu. Bütün emeğini ifşa ediyordu genç annenin. Kızına sarılıp ağlarken olduğu gibi... Kapının kapanma sesini duydu, yakayı yerine bırakıp özenle kapadı. Kalktı yerinden, bahçeye açılan kapının hemen önünde durdu ve telefonunu çıkardı cebinden. Sonra aynı elinde takılı alyansına baktı, Melis çıkarmadan gitmişti. Halen parmağında onun yüzüğünü taşıyordu. Bunun bir önemi yoktu artık, düşünmekten vazgeçti ve parmağındaki yüzüğü çıkarıp bahçe kapısını açtı ve yüzüğü ilerideki hanımeli ağaçlarının arasına fırlattı.

Müziği son ses açmasına kim karışabilirdi? Eski bir türküyü dinliyor olmasına kim itiraz edebilirdi? Bunların özgürlüğünde daha çok açtı müziğin sesini. Uzamış sakallarına baktı aynadan. Yüzüne battığı için şikâyet edecek bir karısı da yoktu artık. Bıyıklarını uzatabilir, hatta o çizgili kravatını bile takabilirdi.

"Abartma, Kenan!"

Geçirdiği gecede içtiği bir paket sigara, televizyon karşısında oturduğu saatler, kendi kendine söylediği türküler... Her biri onu bu sabaha, daha doğrusu öğleye, daha iyi hislerle uyandırmıştı. Her şeyin sonuymuş gibi gelmiyordu şimdi ona yaşadıkları. Koltuğuna kuruldu, trafik pek akmıyor olsa da acele bir işi olmadığı için stres yapmıyordu. Pencereyi açtı ve kolunu dışarı çıkardı. Sonra solundaki araca baktı, bir bayan şoförü yanındaki. Güneş gözlüğünün ardından gözlerini seçemiyordu ama ona baktığına yemin edebilirdi. Hayatın sonu değildi. Hiçbir şey bitmemişti. Atlatabilirdi. Trafik ilerlemediği sürece de o arabadaki kadını ayarlayabilirdi; kimliğini, huyunu, suyunu bile bilmeden.

"Saçmalık!"

Camı sonuna kadar kapattı, klimayı açıp bir daha o yöne bakmadı. Radyo kanalını değiştirdi, bildiği bir şarkı çıktı karşısına. Sezen Aksu söylüyordu. *Küçüğüm*... Şarkının sözlerine teslim etti kendini, illaki türkü sevmesi gerekmiyordu. Her *küçüğüm* sözcüğü, gözlerinin önüne o kahve tadındaki küçük kızı getirirken gülümsedi. Gördüğü en güzel kirpiklere sahipti çocuk; uzun, koyu kahverengi, beyaza yakışmış

ve etkileyici. *Annesi gibi...* Anında radyoyu kapattı. Trafiğin biraz akması ile dikkatini dağıttı ve gaza bastı. Telefonunun sesi ile daha çok unuttu az evvel neden bahsettiğini. Arayan annesiydi ve Kenan'a kendini unutturacak derecede ağlıyor, oğlunun başına gelen şeyi felaket addediyordu. Ne söylediyse ikna etmesi mümkün olmadı kadını. Annesinin nerede olduğunu öğrenip, onu teselli için trafiğin açıldığı ilk anda yönünü dikimevine gitmek üzere çevirdi. Arabasını uygun bir yere park edip, atölyenin bulunduğu apartmandan içeri girdi. Çocukluğundan bildiği, her köşesine aşina olduğu merdivenleri çıkıp daire girişine asılı "Füsun Dikimevi" tabelasının altındaki zile bastı. Kapıyı eski çalışanlardan biri açarak onu içeri aldı. Beş altı kadının çalıştığı atölyeden içeri "Kolay gelsin," diyerek girdiğinde, pencere kenarında dikiş makinesinin başında çalışan Ayşegül'ü, onun hemen yanındaki sandalye üzerinde eski bebeği ile oynayan kızını gördü. Kadın onu fark etmemişti. İşine adapteydi.

"Hoş geldin Kenan ağabey!"

Kenan, teyzesinin kocası tarafından yeğeni olan genç kıza gülümsediğinde bakışlarını çekmişti ana kızdan. Ancak onun adını duyan Ayşegül kaldırmıştı gözlerini.

Teyzesinin büro olarak kullandığı atölyenin mutfak dışındaki tek odasına yöneldi. İçeri girdiğinde, iki kız kardeşi dertleşirken buldu. Önce annesinin elini öptü, nitekim kadının ağlamayı kesmiş olmasından memnundu. Teyzesine sarıldı, sonra da oturdu onların tam ortasındaki boşluğa. Teyzesine gülümseyerek, annesine dönüp elini tuttu kadının. "Ne yapayım anne, ayaklarına mı kapanayım? Sevmiyormuş beni, mutsuzmuş, hayat felsefelerimiz farklıymış," diye savundu kendini.

Füsun'un dudaklarından alaycı bir "Hıh!" çıktığında, Figen uyarıcı bir bakış gönderdi ona. "Nerede kalıyor? Gidip bir de ben konuşayım?"

Ah, o yüreği hiç dayanmayan derya gönüllü annesi nasıl da oldurmak derdindeydi! "Kırar annem seni, dağıtır. Bırak, ne istiyorsa onu yapsın! Özgür olmak istiyormuş, olsun! Ben elimden geleni yaptım, çok istedim bitmesin diye. Demek ki ben de bir yerlerde yanlış yapmışım. Düzeltmeyi teklif ettim, reddetti. İstemiyor. Yalvaralım mı ailece? Ne yapalım? Güller dökelim yoluna, şarkılar yazalım, şiirler okuyalım. Neye yarar annem? Koymuş kafasına? Bitmişim ben Melis'te. İkna etmek neye yarar? Birkaç hafta sonra aynıları yaşanır, dön başa! "

Kenan'ın sözünün devamı içerideki gürültüler yüzünden kesildi.

"Gebertirim ulan seni!"

Kenan fırladı yerinden, hızla çıkarken odadan annesi ile teyzesi de ardından çıktı. Sezgin atölyenin orta yerinde elinde bir bıçak dehşet saçıyordu. Esma, annesinin eteğinin hemen arkasına saklanıyor ve var gücüyle ağlıyordu. Ayşegül'ün gözleri ateşten birer kor, hazır bekliyordu yangın çıkarmaya.

"Eşkıya mısın ulan sen?" Kenan, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biri gibi bıçağın üzerine yürürken önce Ayşegül'ün sesini duydu. "Hayır!" demişti kadın. Ne için ya da niye? Sonra da annesininki duyuldu. "Dur oğlum!" Çok geçti artık. Kenan, adamın mide boşluğuna sert bir tekme atıp, onu iki büklüm kıvırmış; sonra da elindeki bıçağı bileğindeki damarı sıkarak yere düşürmüştü. Füsun hızla odasına dö-

nüp, polis çağırırken adamın kolunu iyice büktü. "Sen nasıl babasın lan şerefsiz?" Babalık bahsinde affı mümkün değildi Kenan'ın. Esma'nın çığlıkları ile kulaklarının delindiğini düşündü bir an. Kızın her ağlayışı içine akıp gidiyor, kanına işliyordu.

"Sen avukat mısın yoksa bu kahpeyi metres mi tuttun?"

Sezgin iki büklüm halde tıslayarak kustu pisliğini. Hangi insan kendi çocuğunu doğurmuş bir kadına bu sıfatı layık bulurdu? Kenan, dişlerini sıkarken, "Şu çocuğu alsın biri!" diye bağırarak Esma'yı işaret etti.

Ayşegül utancın en ağrında yok oluyordu, ne yapacağını bilmez bir halde çırpınıp durarak. O sırada çalışanlardan biri, eteğinden tutan küçük kızı zorla kucaklayıp, onun ağlamalarına rağmen götürdü.

"Hanımlar, boşaltın burayı!" diyen emri geldi ardından Kenan'ın. Kadınlar birbirine bakarken, her biri mutfak tarafına doğru salondan çıkmaya başladılar. Ayşegül ise bekledi. Sanki ayaklarından bağlanmıştı salonun orta yerine de gidemiyordu, ayrılamıyordu oradan.

Sezgin'in kıvranışları Kenan'ın öfkesinde büyüdü. "Seni gebertirim, bütün hıncımı senden alırım. Ulan köpek, o pis ağzına çocuğunun yanında nasıl layık buluyorsun da annesine çamur atıyorsun!" derken suratının orta yerine dirseğini geçirdi Kenan.

Müdahalelerin hiçbiri onu sakinleştirmeye yetmedi. Sahip olamadığı her şeyin acısını elindekilerin kıymetini bilmeyen o adamdan çıkarabilirdi. Öfkesine esir olup bir kez de dizini geçirdi karnına. "Sen adam gibi baba olmayı be-

ceremeyeceksen geber git şu hayattan. Bir halta yaramazsın zaten!"

Bir kez daha vurdu. Bir kez daha derken, "Yeter!" diye bir sızlanma duydu. Ayşegül ellerini yüzüne kapamış, ağlıyordu. "Yapmayın! Bırakın, gitsin, bırakın! "

Hipnoz edilmişçesine çekti ellerini Kenan. Yerdeki bıçağın üzerine bastı ve adamın yere düşüşünü izledi. Sonra arkasındaki annesini gördü. Gözleri Kenan'ın daha önce tanık olmadığı öfkesine, inanamayarak bakıyordu.

Elinin, kendisine zorluk çıkaracağını biliyordu Kenan. İyiden iyiye şişince bir eczaneden ağrı kesici krem alıp sardırdı elini. Adliyedeki işlerini halledip, ofisine döndüğünde aldığı telefon ile elini bir kez daha unuttu. Melis, anlaşmalı boşanmak üzere bir avukata çoktan vekâlet vermişti. Uzunca bir süre masasında hiçbir şey yapmadan oturdu. Akşam olup da ofis tamamen boşaldığında, artık gidecek bir evinin bile olmadığını biliyordu. Her şeyini kaybetmiş bir adam gibi kalktı yerinden, ofisin temizlik görevlisine iyi akşamlar dileyip çıktı. Binanın otoparkına indiğinde arabasının yanında anne ile kızı duruyordu. Esma, koca gözlerini ona dikmişti. Ondan korkuyor gibi dehşet içinde bakıyordu. Saatler önce karakol amiri tarafından uzlaşmaya vardırıldıktan hemen sonra ayrılmışlardı ve Kenan onları bu kadar kısa zamanda tekrar göreceğini düşünmüyordu. Gözlerini Esma'dan alamamıştı ki Ayşegül'ün sesini duydu. "Biz, size teşekkür etmek için geldik. Bizim yüzümüzden birçok sıkıntıya düştünüz."

Esma da bakışlarını ondan hiç çekmiyordu. Kenan kendini küçük kıza karşı suçlu hissederken onun boyunda diz çöktü. Onun kadar uzun bir adam için dört yaşındaki bir kız çocuğunun boylarına eğilmek fazlasıyla zordu. Esma, henüz kendisi için kim olduğunu idrak edemediği adamın yakın mesafesinden çekinip birkaç adım geri gittiğinde, annesinin dizlerine çarpınca durdu. Kucağına bastırdığı bebeğine daha sıkı sarılırken gözlerini kaçırdı. Kenan, bir çocuğun onun hislerini nasıl ele geçirdiğini düşünürken Esma'nın saçlarına dokundu şefkatle. "Bebeğinin bir adı var mı?" diye sordu. Küçük kızın minik dudakları arasından döküldü bebeğin adı. "Küçük Esma!"

"Senin adın ne?"

"Sade Esma!"

Kızın ne kadar haklı olduğunu düşündü Kenan. Ondan daha sade olma ihtimali var mıydı başka bir Esma'nın? Her türlü kiri, pası söküp atmaya yarayacak asit bazlı bir temizleyici gibi... Sargılı eli, kızın yumuşak kahve saçlarından beyaz tenine ulaşırken sarıldı Kenan çocuğa. Kucağına sığan o minik bedeni, af dilemek için deliren bir günahkâr gibi yasladı bedenine. "Benden korkma, olur mu Esma? Ben sana asla zarar vermem."

Kız, yabancı adamın kollarının ürkekliğinde cevap verdi. "Biliyorum."

Kenan, tek kolu ile sarıp sarmaladığı çocuktan bir mesafe geri çekildi ve merakla sordu. "Neyi biliyorsun? "

"Annem, ben çok küçük olduğum için senin beni çok sevdiğini söyledi. Senden korkarsam üzülürmüşsün."

Kenan, kendisini bir günde tanımış olma ihtimali imkânsız olan kadına çevirdi bakışlarını. Kızına karşı hassasiyet taşıdığından bu denli nasıl haberdar olabilirdi? Dizlerinin üzerinde oldukça fazla oturmuş olduğu için bacakları uyuşmuştu. Yavaşça doğruldu ve kadının yüzünün güzelliğini gölgede bırakan iri kahve gözlerine baktı, bir başka kadının gözlerinin içine bakarken hissetmediği çok eski bir his kapladı içini. Adına henüz bir şey demesi imkânsızdı. Tanımları; yetersizlik yüklerdi üzerine, bu hissin adını o gün vermiş olsaydı. Eksikti çünkü Kenan o gün, hep emin olduğu güçlü iradesini az sonra lobutlar gibi devrilmeye hazır hissediyor, tutunacak hiçbir yer bulamıyordu.

"Elinizde önemli bir şey yok ya!" Ayşegül, az evvel kızının avukata söylediği sözler yüzünden biraz utanmıştı. Bu yüzden yanaklarının ısındığını sanıyordu. Ancak kızının söylediği ulu orta sözden başka nedenler de vardı. Karşısındaki adamın, bugün kendi öfkesini taşırmışçasına Sezgin'e yaptığı şey, intikam duygusunu törpülemiş; yine de bir yabancı için fazla cüretkâr bulmuştu. Altında kendince nedenler aramamıştı. Adamın düzgün biri olduğunu düşündüren nedenler ve onun evli olduğunu biliyor olması gerçeği, bu nedenleri aratmıyordu.

Ayşegül'ün bakışlarını elinde hissettiği an, gözünün döndüğü o anı bir kez daha hatırladı Kenan. Şuurunu kaybetmesinin en önemli nedeni Esma'nın çığlıklarıydı şüphesiz. O kulağından girip, ruhunu delen korku dolu çığlıkları, baba olmaya lâyık olmayan bir adam için sadece intikam duygusunda can bulurken kendisi çok daha ötesini yaşamıştı. Babasız olduğunu hissettiği her anda, işaret parmağını ona uzatıp katıla katıla gülen çocuklar gibiydi yaşadıkları.

Sahip olamadığı o gerçek; onu karısından, evliliğinden, evinden ederken Sezgin denen adam için koskoca bir hiç gibiydi. "Kaslarla alakalı, önemli bir şey değil," diye cevap verirken Kenan arabasının arka kapısını açtı. "Gelin, sizi gideceğiniz yere bırakayım."

Hiç düşünmedi Ayşegül aksini, o adama verdikleri yükün artık son bulmasını istiyordu ve "Biz geldiğimiz gibi gideriz. Siz işinizden olmayın," dedi. Kenan daha rahat bir tavırla "Hiç işim olmadığını söylesem yine itiraz etmezsin herhalde. Akşam trafiğine kalıp otobüste ya da minibüste yer bulamazsınız. Şimdi, geçin haydi!" diye karşılık verdi. Sonra uzandı küçük kıza, kucakladı onu "Gel bakalım Sade Esma! " deyip arka koltuğa oturttu. Sonra kapının önünde bekledi. "Israr ediyorum," dedi, Ayşegül reddetmeye devam etmesin diye. Nihayet kadın da sessizce kızının yanına geçti ve Kenan kapıyı kapadı.

"Siz evinize geç kalırsınız, bizim mahalle biraz uzak buraya."

Kenan, geri geri park yerinden çıkarken, arkasını kontrol etmek için başını çevirdiğinde kadına kısık bir sesle "Bekleyenim yok," dedi. Üstelemedi Ayşegül, üstelik de başka türlü bir şey olduğunu da düşünmemişti. Belki karısının işi vardı, belki ailesini ziyarete gitmişti. Bir sürü nedenleri olabilirdi adamın evine gitmek için acele etmemesinde.

Aralarında konuşma geçmeden yollarına devam ettikleri üçüncü dakikada Esma ona has mızıklama şekli ile annesinin elini tuttu. Kadın bilirdi kızı elinden ya da eteğin-

den çekiştirirse bir şey isterdi. Ama mutlaka isterdi! Sırası olmadığı için sormak istemedi, yanına çekti kızı iyice. Ancak çocuk dikkatle kendisininkine benzeyen gözlerini dikmişti üzerine. Ayşegül, ona baktığında sorsun istiyordu Esma ne derdi olduğunu. Kadın işaret parmağını dudaklarına götürdü, o dudaklarını öne doğru büzüp susmasını istedi usulca. "Şşt!" Bu ona sabretmesini söyleyen cümleler yerine geçerdi. Küçük kız başını iki yana salladığında, kadın dört yaşındaki çocuktan çok fazla şey beklediğinin farkındaydı.

Keçeden yapılmış uzun askılı çantasını açtı, içinde bulamayacağını bile bile küçük bir arayışa başladı ve sonunda yeşil parlak kılıflı bir sakız bulup kızına uzattı. Yüzüne memnun bir ifade takınırken Ayşegül, çocuğun beklenti içindeki bütün hisleri yerle bir oldu. Yine de o sakızı eline alıp, açmak için uğraşmaya başladığında kabından düşüverdi sakız. Annesinin ayağının hemen dibindeki sakıza uzanırken annesi ondan çabuk davranıp aldı sakızı. Esma kendisine vermesini beklerken kadın kızın elindeki kabına geri sarıp çantasına koydu paketi. Esma'nın gözleri dolduğunda, yaşıtları gibi *"Acıktım,"* diye bağırmak istiyordu. Annesi ile birlikte eve gittiklerinde evdeki tek yiyecek olan un çorbasına bile razı bir sabırsızlıkta dudaklarını büzdü ve başını eğdi. Ayşegül, kızın başına götürdü elini. Saçlarını okşamaya başladığında çocuk annesine son bir çare baktı, sonra da "Çok acıkmadım, az acıktım," diyerek mırıldandı. Ayşegül, telaşa kapılıp kızın elini bir çırpıda sıkıp, "Evimize gidiyoruz, kızım!" dediğinde; Kenan her ikisinin de cılız çıkmış seslerini duydu. Küçük bir çocuğun akşam vakti acıktığını söylemiş olmasında hiç anormallik bulamazken, "Sen acıktın mı Sade Esma?" diye seslendi arkaya.

Önce annesinin elinde kopacak gibi acıyan eline, sonra da annesine bakarken Esma "Ben şaka yaptım," dedi. Kimsenin yanında aç olduğundan bahsetmemeyi öğrenmiş bir çocuk için az evvel söylediğinden pişman olmuştu bile. Annesi, kendisi ile birlikte bütün sefaleti çekmiş kızının elini sıkan elini gevşettikten sonra onu saçlarından öptü. Eve gittiklerinde önce borç falan demeyecek, kızına aşağı marketten biraz kıyma alacak ve köfte yapacaktı. Esma ilk kez ona ara sıra bakıcılık yapan Sakine'nin evinde köfte yediğinde annesi yeni işe girmişti. Yığınla borcun içinde bir de Sakine'ye az miktarda para ödüyor olmaktan ötürü halen aynı yemekleri pişirmeye devam ediyordu. Köfte için akşam olduğunda "Tadı güzel ama çok çiğnemek gerekiyor, sen sevemezsin anne," demişti. Annesinin o köfteden hiç yemediğini düşünüyordu Esma, tıpkı kendisi gibi. Bunları düşünürken, yüreği bir kez daha burkuldu kızına. Sonra sadece ses tonunda bile belli bir kibarlık ama aynı zamanda bir güven taşıyan adamı duydu.

"Biliyor musun Esma, ben de çok acıktım. En son yemek yediğimde sanırım güneş tam tepedeydi. Sen en çok ne yemeği seversin?"

Esma, yine bir gaflete düşüp heyecanla kalktı ayağa ve Kenan'ın oturduğu koltuğun başından tutarken "Köfte!" dedi. Ayşegül kızını belinden tutup, yanına çekerken, "Uslu otur Esma!" diye uyardı onu.

"Araba hareket ederken, ayağa kalkmaman gerekir Sade Esma. Şimdi sen Küçük Esma'ya da sorar mısın? O da mı köfte yemek istiyormuş? "

Esma, kucağındaki bebeğe bakıp kıkırdadı. Sonra annesine baktı, o da belirgin şekilde gülümsüyordu. Yanlış bir şey yapmadığına bir kez daha emin olunca, "Küçük Esma, oyuncak olduğu için konuşamaz," diye cevap verdi.

"Öyleyse biz ne yemek istersek o da yer. Bize itiraz etmez, annene de soralım mı o da bizim kadar acıkmış mı?"

Esma'nın ona yalvarır gibi baktığını görmezden geldi Ayşegül. "Biz eve gidelim Kenan Bey, size yeteri kadar zahmet verdik, üstelik başınıza da bela olduk. "

Kenan, bu minnet sözlerini sevmezdi duymazdan geldi. "Esma, Ayşegül'e söyler misin? Benim karnım çok aç, itiraz ederse giderim eve, asla yemek yemem ve aç uyurum."

Esma, bir kucağındaki oyuncağa bir Kenan'ın yan profiline bakıp karşılık verdiğinde kafası sahiden karışmıştı.

"Anneme hangimiz söyleyeceğiz; ben mi yoksa Küçük Esma mı? "

Küçük bir çocukla nereye gidilir, ne yenir bilmezdi ki Kenan. Hayallerinde böyle anıları çoktu elbette, yanında Melis ile ona benzeyen ela gözlü bir çocuk ile gittiği akşam yemekleri düşlerdi ama ayrıntısına takılmazdı aklı. Ayşegül'ü mahcup etmemek, biraz da sakin olmasını umarak deniz kenarında ortalama bir restorana getirdi onları. Esma köfte istemişti, köfte yiyeceklerdi. Hiç menü istemeden İzmir Köfte sipariş etti Kenan. Ayşegül'ün o sığmaz hallerine, rahatsız tavırlarına aldırışsız onu rahat ettirmeye çalışıyor, uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi davranıyordu. Ellerini yıkamaları için lavabonun yerini gösteriyor, döndüklerinde

küçük kızın oturmasına yardım ediyor, mutlak suretle küçük çocukla konuşuyor, annesini biraz da olsa normale döndürmek istiyordu. Kadınla sohbet etmek onun için de zordu ilk saatlerde; çekingen duruyor olması, yemeğini sadece bir parça yemesi, çocuğu ile hep abartılı derecede alakadar olması derken nihayet Esma masanın üzerine başını yaslayıp uyuyunca "Kalkalım!" dedi Kenan. Çünkü o da onlara *birlikte yemek yiyelim* dediği için rahatsız olmuştu. Küçük kızla biraz daha zaman geçirmek, tek başına kasvetli düşüncelere hapsolmamak için kafa dağıtmak niyetindeydi. Lokantadan çıktıklarında yine Kenan aldı Esma'yı kucağına. Bunu yapmaktan hiç vazgeçmeyecekti; ısrarla taşımak, hep bu sahiplenme içgüdüsünü cilalamak isteyecekti. Arabanın arka koltuğuna boylu boyunca yatırırken kızı, "Öne gel Ayşegül, rahat uyusun Sade Esma!" dediğinde Kenan, Ayşegül'ü de ilk tanımaya başladığı anlara tanık olacaktı.

"Kızın tıpkı sana benziyor, babasını andırmıyor bile."

"Biraz da rahmetli anneme benzer."

"Annen öleli çok oldu mu?"

"Ben bebekken ölmüş, onu fotoğraflarından tanıyorum."

"Öyle mi? Ben de babamı böyle tanırım. Sadece fotoğraflarından..."

Ayşegül'ün sanki hiç mutluluk tanımamış gibi hüzün kaplı yüzünün nedenlerini ilk kez merak ediyordu Kenan. Neler yaşadığını, o adama nasıl inanıp da nikâhı bile yokken çocuk doğurduğunu? Hangi mecburiyetlerin onu buna mahkûm kıldığını? Hepsini! Öğrendiğinde, kendine bir kez daha aynı sıfatı layık bulacaktı. Yine kendine şükretmeyi bilmediği için kızacaktı ama yine en çok Melis'e kızacaktı. Başını bir an kadına çevirdi, hiç yüzüne bakmıyordu. Neden hep ellerini izliyordu ki?

"Yanlış bir şey yaptım ısrar etmekle, sen hiç rahat etmedin. Doğru düzgün yemek bile yiyemedin, huzursuz oldun."

Ayşegül, panikleyerek çevirdi başını "Yanlış anlamayın, sizinle ilgisi yok. Ben sadece... " derken telaşını gölgeledi Kenan'ın anlık bakışı, başını eğdi. "Eliniz de ağrıyor bizim yüzümüzden."

Kadının mahcubiyeti ilk kez hoşuna gitti Kenan'ın, yumuşacık kıvrıldı dudakları. "Kırılmış galiba." Haylazca işaret etti sargılı elini.

Ayşegül, sıkıntıyla iç çekip mırıldandı. "Başınıza bela olduk." Öyle ki zor duydu Kenan onu.

"Sen üzülmek için bahane arama kendine, ben bugün o adama vurup elimi incitmeseydim hırsımı alamaz ya arabayı vururdum bir duvara ya da kendimi. "

"Bizim yüzümüzden mi?"

"Sizinle ilgisi yok."

"Nasıl ilgisi yok, biz olmasak tanımazdınız bile onu? "

"Evliliğim bitti, beş yıllık karım benden boşanıyor." Büyük bir yük gibi attı üzerinden Kenan içinde tuttuklarını. Bunu yabancı birine söyleyip, birazdan dertleşecek olmaya bile ihtiyaçtı ruhundan eksilenler.

"Neden?" Fazla mı tepki vermişti Ayşegül? Gözlerini koca koca açıp ağzından fazla mı meraklı çıkmıştı sorusu? İnsan neden böyle bir adamdan boşanırdı ki? Göründüğünün dışında biri olma ihtimallerini düşündü. Haddi olmaksızın sorusuna cevap alamamışken, "Ne yaptınız karınıza?" diye sordu.

Uzaktan seyirci bile olamamış birine, derdini anlatsa derman bulabilir miydi? Biraz da olsa rahatlamayı umarak başladı saymaya. "Takım elbise giyiyormuşum." Ayşegül adamın üzerindeki koyu renk takım elbiseye baktı, hayatında gördüğü en şık adamdı. Üstelik çok da zevkliydi. Kravatının renkleri, ceketinin üzerindeki mendil, o elbiseyi taşıyışı... Çok meraklı olduğu dergilerdeki adamlar gibiydi. "Türkü dinliyormuşum."

"Türkü mü?"

"Mesela, bir türkü vardır bilir misin?" Mırıldanmaya başladı. "Ey sevdiğim bir gün bana... " Sustu Kenan. En son bu şarkıyı mırıldanarak tıraş oluyor diye Melis ona soğuk bir bakış atıp, babası gibi göründüğünü söylemişti. "Annemi çok seviyormuşum, teyzeme çok önem veriyormuşum. Gece eğlenmeyi sevmiyormuşum." O akşam Melis'in söylediği bir sürü sözü düşünürken Kenan, hepsinin anlamsızlığını bir daha fark etti. "Bir de çocuğumuz olsun istiyormuşum, baba olayım diyormuşum."

Ayşegül, kadının kocasına yaklaşmış sevgi dolu fotoğrafını hatırladı ve böyle bir adamdan bu nedenlerle boşanmanın anlamsız olduğuna karar verdi. Yine de haddi değildi, bunu söylemedi. "Belki barışırsınız."

"Sanmam. Onu tanırım, bitti derse biter."

"Öyleyse siz de üzülmeyin. Bence o kaybetmiş. Takım elbise giyene bizde *beyefendi*, türkü dinleyene *abi* derler. Annesini, ailesini seveni ise kıymet bilenlerden eylerler. Babalık etmeyi istemek de zaten her yiğidin harcı değildir. Çoğu erkekler sadece *soyum sürsün*, der; çok azı da sizin gibi *babalık edeyim*, der. "

Ayşegül'ün ağzından çıkan cümlelerin büyüklüğü Kenan'ı hayrete düşürürken kederi dağıldı, gözleri parladı ve ilk defa anlaşılır olduğunu düşünüp "Sizin orada beni severler desene," dedi.

Ayşegül, ilk kez ona söylediği bir sözden ötürü güldüğünde, bunun tekrarının geleceğini bilmiyordu.

DESENE ADAM

Melis uyandığı sabahın kollarında, kendini uzun zamandır ilk kez yalnız hissediyordu. O günün akşamında babası annesine destek vermiş, "Ben sana demiştim, bu adam çok bile çekti bunu," demişti. Genel olarak çocuklarına pek güvenen bir adam olmadığı için babası, yaptıkları hiçbir şeyde de arkalarında durmazdı zaten. Belki annesi sessiz kalmasaydı karşısında, Melis de çok önemsemezdi bunu. *"Melis böyle olmasını istemiş,"* diyebilseydi mesela babasına ya da *"Zamanında ben senden boşanamadığım için halen mutsuzum, aynı mutsuzluğu o yaşamayacak işte,"* deseydi... Ama annesi için babası ile Kenan aynı insanlar değildi. Annesi için bir adamın boşanmasında kesinlikle şiddet olması ve evine bakmayan bir adam olması gerekirdi. Aldatsa bile telafisi vardı. Kendisi de aldatmıştı Kenan'ı. Henüz nikâhları sürerken, henüz evlilikleri için bitiş kararı alınmamışken; hem de bir adama önce gönülden hayranlık beslemiş, sonra onunla öpüşmüştü. Bunlar aldatmaydı elbette. Ancak en son Akın

ile seviştiğinde kocasını aldattığına inanmıyordu. O gün boşanma sözleri edilmişti aralarında, bitiş çizgisini sadece kendisi de çizmemişti, üstelik Kenan da destek vermişti. Sadece kendini kandırdığına inandı bir an! Kenan'ı her türlü aldatmış olmasa bu boşanma kararını alamazdı Melis. Başka bir teni, onun hazzını ve tutkusunu öğrenmemiş olsaydı...

Akın'ı hatırladığında elini kalbinin üzerine koydu. Hissettiği şeyin tam olarak bir adı var mıydı, emin değildi. Aşk değildi! Aşkı tanırdı ya da tanıdığını sanırdı. Kenan'ı çok sevdiğine inandığı zamanları olmuştu çünkü. O büyü bozulmadan evvel *"Ne büyük bir aşk bahşedildi bana,"* deyip dururdu. Kenan'ı ve üzgün uyandığı bu sabahı düşündü. Canı sıkkın olduğu zamanları hatırladı. Uzun uzun bakıp da pencere önünde sigara içtiği zamanları... Sigara alışkanlığı da düzenli değildi ki Kenan'ın. Hiç içmediği zamanları olurdu çünkü. *"Şimdi içiyordur,"* diye fısıldadı Melis. Henüz kahvaltı bile etmeden, aç karnına iki üç tane içtiğini hayal etti. İki üç derken akşama kadar bir paketi bile bitirirdi. Üzüldü. Haksızlık etmiş olduğunu düşünen yanları bir şekilde sızladı Kenan için. Kızdı kendine, başka adamın tutkusu onu bu hale getirmişti. Üstelik bir numarası bile olmayan, bir daha görüşüp görüşmeyecekleri belli olmayan bir adamın tutkusu... Asla Kenan gibi sahiplenici olmayacak bir adamın...

Hızla kalktı yataktan. Ani bir kararla kendine Kenan'ı düşünmeyi yasakladı. Onu düşünüp gereksiz vicdan azabına düşmeyecekti. Kocası artık geride kalmıştı, başka bir adamın terini tenine saklamışken ona *"Pişmanım,"* diyemezdi. Hızla annesinin banyosuna girdi, aynadaki yorgun yüze baktı, dudakları kıpırdadı sessizce "Pişman mıyım?" diye sordu gördüğü siluete. Cevabı yoktu. Akın'ı gördüğü

an bu pişmanlık saçmalığını unutacağına emindi. Ama nasıl görecekti onu? Evine mi gidecekti tekrar, e-posta mı atacaktı, *"Görüşelim sana ihtiyacım var"* mı diyecekti? Yüzünü ardına soğuk su ile yıkarken, sırtında hafif bir karıncalanma hissetti. Gözlerini kapadı. Bir anlık boşluk değildi Akın'a karşı hisleri, ondan etkilenmişti. Onun olmayı, yatağında olmayı, kollarının kendine dolanmasını, Kenan'ı aldatmayı kendisi istemişti. Öyleyse neden ardı sıra Kenan'ın ona yaklaştığını hissediyor, hayali bir şekilde arkadan sarıldığını düşünüyordu? Sarılıp, boynuna küçük bir öpücük kondurduğunu hayal ederken bütün vücudunun karıncalandığını da... İrkilerek kendini koridora attığında yüzünden ve ellerinden sular damlıyordu. Onu bu halde ne annesi ne babası ne de sorumsuz erkek kardeşi görsün istemiyordu.

Hayatta onu anlayacak tek bir kimsenin bile olmamasının hazinliği ile genç kızlığının barınağı odasına girdi. Valizine tıkılmış kıyafetlerin içinden bir kot pantolon ve askılı bir badi çıkarıp hızla üzerine geçirdi. Saçlarını tepesinde sımsıkı toplarken aynı hızda çıktı evden. Kimseye görünmeden, kimseden tek söz duymadan, kimseye tek söz etmeden... Telefonunu çıkarıp, tanıdığı eski bir arkadaşı olan avukatını ararken arabayı da çalıştırdı. Her şey onun için çarçabuk olmalıydı, pişmanlığın zerresini taşımamalı, aklına bile getirmemeliydi. "Beni hemen boşa!" dedi arkadaşına. Hayatta daha fazla istediği bir şey olmadığına inandırdı kendini, vekâlet etmesi için gerekli her şeyi yaptıktan sonra gitti iş yerine. Çalışanlarının her biri onun ardından başka gözlerle bakıyorlar, fısıldaşıyorlardı. Boşandığını duydukları için değil, henüz bunu duymaları da mümkün değildi zaten. Üstü başı onların alıştığı düzenden farklı; salaş, bakımsız ve özensizdi.

Kendini odasına kapadığında sandalyesine oturdu. Tek bir kişi bile ardından gelip, *"Neyin var?"* diye sormayacaktı ona? Çünkü kimseye bu yakınlığı tanımamıştı. İnsanlarla yersiz samimiyeti sevmezdi, üniversite yıllarından edindiği birkaç arkadaşı dışında sürekli görüştüğü kimse de yoktu. Bir an onları arayıp bir kahvaltı ayarlamak, birkaç saat sohbet etmek istedi. Sonra vazgeçti. Melis'i onlar da anlamayacaklardı. Kenan gibi bir adamın neden terk edildiğini soracaklar, anlam veremeyecekler, çocuk meselesine illaki gerekli bulacaklardı. Bilgisayarının sağındaki açılma tuşuna dokunup bir müddet bekledi. Sonra açılan ekrana baktı uzun uzun. Ne işi vardı? Neler yapması lazımdı? Toparlanmalı, bir şekilde işine gücüne bakmalıydı. Alışkanlıklarından, yıllarca yaşadığı evden, yıllarca uyuduğu adamdan ayrılıyor olmasını bu kadar abartmamalıydı.

"Akın ne yapıyordur acaba? Hiç düşünüyor mudur beni, hayal ediyor mudur? Arzuluyor mudur?" Belli belirsiz bir heyecana kapıldı yeniden. Kenan'a olan bağlılığının sonu bu adamdı. Ondan bu kadar kolay vazgeçmiş olmasının nedeni de... Eğer şimdi Kenan'ı özlüyorsa, pişmanlığın adını anıyorsa bunun tek bir ilacı vardı. O da Akın Mert Günce'ydi. Ona ulaşabilmenin tek yolu olan e-posta kutusunu açarken elleri titredi. Heyecanı yüzünde tebessüme yol açacak kadar mutlu etti onu. Başka bir erkeği anmak onu mutlu ediyordu. Yanılmamıştı, Akın onu heyecanlandırmış, yanında mutlu olmasına neden olmuş, uzun zamandır yaşamadığı bir gece yaşamış, sabahına yaptığından hiç utanmamış, kalbinde küçük çiçekler açarken bakmıştı mavi gözlerini örtmüş sarı kirpikli adamın kapalı gözlerine. Mesaj yoktu! Korkusu Kenan'sız mutsuz olmaktıysa kurduğu bütün hayallere o

korkuyu boğdurmalıydı. Akın'a gitmeli, koşmalı, sarılmalı; nereye kadar gidecekse oraya kadar onun kokusunda, hayatında ve yanında olmalıydı.

İleti yaz, dedikten hemen sonra klavyede birçok kez dediği kelimeler silme tuşu ile kayboldu gözlerinin önünde. Bulamıyordu. Uygun kelime yoktu aklında, öyle bir adama etkileyici bir şeyler yazmak çok zordu. Bir anda dönen koltuğunda arkasına baktı, kitaplığında tuttuğu Akın Mert Günce'nin yazdığı ilk kitabı açtı. İlk kitabının giriş cümlesini okudu. Acemi bir hırsız gibi harfi harfine geçirdi klavyesi ile kelimeleri ve gönder tuşuna bastı. Beklemeye başladı. Cevap gelmediği her an küçüldü bedeni, sandalyesine gömüldü, silindi hayattan. Gözleri doldu ancak ağlaması anlamsızdı.

"Hepsinden önce bugünü, bu saati, bu anı, bu dakikayı kurtar; şuan gözlerinde harekete neden olan çırpınan kirpiklerinin ardından gördüklerini kurtar! Sonrası gelecek zaten; gelecek ve seni de alıp götürecek!"

Cümleleri tekrar tekrar okudu. Virgüllerini ayırdı, ünlem işaretini noktadan kurtarıp minik bir sopa yaptı. Dayanak yaptı sonra o sopayı, tutundu, bir de öyle baktı ekrana. Bütün o pişmanlık safsataları yine bedenini esir almıştı, bedeni umurunda bile değildi; ruhu zedeleniyordu, eskiyordu, küfleniyordu. Başını masaya koyup elleri ile kendine bir duvar ördü. Derin bir soluk aldı. Akın, belki her şeyin başlangıcıydı ama sadece Akın değildi neden. Başka nedenleri

vardı, hepsini tek tek saymıştı Kenan'a. İçi doldurulmuş bir tabancadan aynı hedefe ateş eder gibi... Her bir cümlesini bir daha düşünmeye başladığı anda bunun iyi bir fikir olmadığı kanaatinde kaldırdı başını, gözlerini karşısına dikti ve ekranda yeni gelen mesajı gördü.

"Bu iş, en acemisiydi. Parasız bir adamın saçmalıkları!"

Boğazı kurudu, öyle ki hiçbir şey yememiş olmasına rağmen bardak bardak su içip karnını tıka basa doldurabilirdi. Sadece su ile...

"En acemisi bile güzeldi."

"Akın, yanıltma beni; cevap ver!" Cevap gelmediğinde, beklediği zaman dilimi uzuyordu ve canı acıyordu. Kat be kat daha fazla... Sonrası gelecek diyordu Akın, anı düşün! Kirpiklerinin oynadığı o anı... Neden ondan cevap bekliyordu ki? Gurursuzluk muydu adı? Hiç Melis'e yakışmayacak bir hareket miydi? Umurunda değildi! Melis'e neyin yakışacağını yargılayan bir kocası yoktu artık, onu dün akşam her köşesini kendi zevki ile döşediği evinde terk etmişti ve öylece bırakmıştı. Klavyeye uzandı. "Görüşelim mi?" İşte bu kadar kolaydı. Tek kelime, bir tek soru eki ve sonunda konulan bir noktalama işareti... Bu defa o işareti ayırdı noktasından ve ona dayandı. Beklemek ne zordu! *"Görüşelim, de! hatta özledim, de! Hatta kokunu özledim, de! Hatta gel bende kal, de! Hiç gitme, de! Desene adam; hadi de!"* Sonunda mesaj kutusu güncellendi ve yenisi belirdi karşısında.

"Yazıyorum, güzel bacaklı kadın. Eğer beni görmek istiyorsan aynı yerde, pencerenin önünde kucağımda bir bilgisayarla oturuyorum. Yeni kitabımdaki kadının bacaklarını

yazarken de senden esinleniyorum. Gelirsen bana yardımcı olmuş olursun."

Kendine hastı. Kendi gibi... Bunu mu seviyordu Melis? Kenan sıradandı. Kenan ile onu karşılaştırmaktan vazgeçmeliydi. Cevap vermeye lüzum görmeden bilgisayarın kapağını kapadı ve kalktı yerinden. Hemen gidecekti, neden bekleyecekti ki? Beklemesi için kaç tane nedeni vardı? Hiç! Beklememesi için ise bir sürü nedeni vardı. Onu görmek isteyen adı konmamış duyguları, heyecanları ve sadece yüzünü hatırladığında bile sızlayan göğüs uçları... Bunu düşündüğünde, anlamsız bir utanma duygusu sardı bedenini. Utangaç bir kadın değildi. Akın gibi bir adamın yanında, evinde hatta yatağında utanma diye bir duygu yoktu. O da neydi, kim çıkarmıştı? Lüzumsuzluk! Çıktı odasından, bütün çalışanları ona mı bakıyordu? Ne diye? Aptal gibi mi görünüyordu? Görünmezdi! "İşinize bakın arkadaşlar!" derken, başını eğip hızla geçti hepsinin yanından ve çıktı. Uçuyordu sanki! Kanatları mı vardı yoksa arabası gazı, ayağının bastığı pedaldan daha mı çok alıyordu? Ya da normalden daha mı çok basıyordu gaza? Hangisiydi?

Sokağa geldiğinde, oraya alışacağını düşündü. Oraya alışmaktan memnun olacağını da... O memnuniyetin kendine çok şey vereceğini... İndi arabadan, yolun hemen karşısındaki börekçi ilişti gözüne, karnı açtı. Karşıdan karşıya geçip, börek aldıktan sonra geçti apartmana. O hikâyesini yazdığı pencereden Akın'ın, kendisini görüp görmediğini düşündü. Görmüş olmasını istedi, görüp de geldiği için heyecanlanmasını... O kadar önemsiyor muydu Melis'i? *"Henüz değil! Ama önemseyecek!"* Umduğu gibi olmamasına tahammülü yoktu Melis'in. Asansör kabinin kapısını açıp kendini içeri

attığında dağınık toplanmış saçları, sıfır makyaj yüzü, hafif şişmiş gözleri ile berbat görünüyordu. Bitik bir kadın olduğunu düşünmesini istemeyecek kadar önemsiyordu onu. *"Keşke daha dikkatli giyinseydim,"* diye düşündü. Çantasından çıkardığı parlatıcıyı dudaklarına sürmeyi planladı ama sonra aldığı gibi koydu çantasına. Alakasız bir parlatıcı ile güzel olacak değildi ya! Zaten güzeldi. Gülümsedi. Güzel olduğunu düşünmek keyifliydi onun için.

Akın'ın dairesinin önünde sadece bir saniye beklemişti ki kapı açıldı. Görmüştü onu penceresinden, beklemişti! Heyecanlanıp yerinde duramamış, kapıyı açmıştı. Birkaç litre suya gerçekten ihtiyacı vardı Melis'in, artık su içme meselesini erteleyemezdi.

"Kocası tarafından kovulmuş bir kadın gibisin."

İltifat beklemiyordu. Zaten Akın da iltifat etse herkes gibi olacaktı. "Sen de fırsatçı akbabalar gibisin," deyip yanından geçti ve içeri girdi.

Akın'ın yüzünde duyduğu sözden hiç etkilenmediğine işaret eden ifadesiz bir duruş varken, kapadı kapıyı ve kadının arkasından bakmadan, "Her günüm bir öncekinden daha bereketli," diye karşılık verdi.

Melis, elindeki börekleri salona açılan mutfağın bankosuna koyarken ocağın üzerinde duran çaydanlığa baktı. Boştu. Çayın yerini sorduğunda Akın, Melis'in yanına mutfağa girdi, küçük kare mutfakta birbirlerine değmeden hareket etmeleri neredeyse imkânsızdı. Melis, sırtında onun varlığını hissederken adam sağından bir kavanoz uzattı, "Çok demli olmasın!" dedi ve çıktı mutfaktan.

Mutfağın dağınık haline rağmen hiç yemek pişirilmemiş bir mutfak gibi az malzemeli oluşunu yadırgarken çaydanlığa su koydu ve "Nerede yemek yiyorsun sen?" diye sordu.

Adam, yerine, pencerenin önüne oturmak üzereyken, "Evimde," diye cevap verdi.

"Mutfağında pek bir şey yok."

"Yemek yapmaktan anlamam ben, hazır şeyler işte."

Birbirlerine benzeyen insanların beraberken keyif almadıklarını okuduğunu hatırladı Melis. "*Saçmalık,*" deyip omuz silkti. Börek paketini açıp, ucundan biraz kopardıktan sonra salondaki koltuğa geçti, üzerinde ne olursa olsun giydiği topuklu ayakkabılarını olduğu yere bırakıp ayaklarının altına topladı, ağzındaki böreğini uzun uzun çiğneyip yuttuktan sonra "Ee bacaklarım hakkında düşündüklerini yazarken zorlanıyor musun?" diye sordu.

Akın, samimiyetsiz bir gülüş takınarak cevap verdi. "İyi analiz ederim ben."

"Ne zaman yaptın o analizi?"

"Geldiğin ilk gün... Eteğin şahaneydi." Bakışlarını ekrandan hiç ayırmıyordu Akın. Her fırsatta birkaç kelime yazıyordu parmakları.

"Eteğim mi bacaklarım mı?"

"Eteğinin mahal verdiği bacakların... Şuan amcaoğlum gibisin."

Akın da etek giyen kadınları seviyordu kendisi gibi. Belki sonuç olarak etek hakkında düşündükleri aynı yere gitmezdi ama bunu bile benzerlik sayardı Melis. Saydı da.

"Amcaoğlunla da mı seviştin?"

Sıradan bir muhabbetin, öylesine cümleleriydi Akın için duydukları. Ne garipsedi ne aşırı geldi ona. "Erkeklerden hoşlansam dahi, akraba ilişkilerim zayıftır benim."

"Erkeklerden hoşlanmıyorsun demek oluyor bu!"

"Henüz öyle bir erkek tanımadım."

"Ne demek o?"

"Kendime dair hiçbir konuda söz veremem."

"Daha neler!"

"Kendimi tanıyorum Melis."

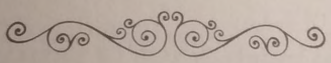
Adını ilk kez anıyordu Akın. Üzerine oturduğu ayakları yarısından kesilmiş miydi? Kendini bu kadar sorguladığı başka zamanları yoktu Melis'in. Heyecanına yenik düşüp kalktı yerinden. Adamın dizlerinin önüne oturup, sormadan bilgisayarın ekranını kapadı, sonra o yüzüne bakana kadar ısrarla baktı yüzüne. Nihayet mavi gözlerinin içinde kendi yansımasını görüyordu.

"Röportaj yapalım mı yine?"

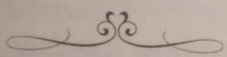
Heyecanına mani olamayıp, ondan önce davranarak, onu öpen Melis oldu. "Bu defa sen sor!"

Akın'ın sorularla zaman kaybetmek gibi bir niyeti hiç yoktu.

KENAN GİBİ, AYŞEGÜL GİBİ



"Size yine bir kahve yapmamı ister misiniz?"
"Yine öyle güzel yapacaksan olmaz demem."



Kadın, kapısını sonuna kadar açtı ona. Kucağındaki kızına yine yer gösterdi yatırsın diye. Esma'nın güvenle kendini bıraktığı kucakta, uyuduğu uykunun rahatlığına sızlarken içi, salona aldı adamı. Adam bir kez daha baktı salondaki yoksulluğa. Daha bir bilerek oturdu o eski döşemeli kanepeye, daha ayrıntılı göz gezdirdi etrafa. Her bir parçayı tek tek hatırlayacak kadar az eşya vardı salonda. Eski kilimin saçaklarına kadar söküldüğü, perdelerdeki soluk renklerinin birbirine girdiği köhne odayı sindirmeye çalıştı. Bu defa, bu sefalet daha çok koymuştu içine. Gelen kahvenin üzerindeki köpüğe baktı, gördüğü en köpüklü kahveydi bu. "Ne koyuyorsun sahi sen bunun içine?"

Cevap vermedi kadın. Kendine sebepsiz iyi şeyler söylenmesine alışkın değildi. Karşısına oturdu adamın, bu defa farklı olarak kendine de kahve yapmıştı. Karşılıklı sessiz birkaç yudum içerlerken "Babam da çok severdi benim kahvemi," dedi Ayşegül.

Bir mevzuyu ilk kez o açıyordu Kenan'ın karşısında. "O ne zaman öldü?" Hayattan hep birilerinin gitmesine alışan insanlar, geçmişi tamamen yok olmuş gibi anarlardı. Kenan gibi... Ayşegül gibi...

"Babam hayatta halen, Sivas'ta yaşıyorlar."

"Kusura bakma, *severdi* deyince..."

"Uzun zaman oldu. Görmediğim için..."

Babası hayatta olsa ne kadar zaman bırakırdı onu gördüğü günlerin arasına? Birkaç hafta mı? Birkaç gün? Birkaç saat? *"Hiç ayrılmazdım yanından"*, diye düşündü Kenan. Bir kadın, bir ömür, bir adama nasıl sadık kalır ona öğretsin diye, *"Bir ömür kalırdım,"* diye düşündü kendinden emin bir şekilde.

"Orada üvey annem, kardeşlerim..." Ayşegül'ün dili figan etmişti sanki Kenan'ın karşısında.

"Kardeşlerin de mi var?"

"Evet ama hepsi üvey annemin. Yani elbette yine de kardeşiz ama..."

"Sen neden buradasın öyleyse?"

Ayşegül kısa bir süre konuşmaya başladığına pişman oldu. Neden İstanbul'da yaşamaya devam ettiğinin onun için birçok nedeni vardı ama takım elbise giydiği için terk edilmiş bir adama, kendi gerçekleri fazla ağır kaçmaz mıy-

dı? Yine de onun için düşündüğü bütün iyi düşünceler hatırına "Gidecek yerim yok," dedi.

"Ailen..."

"Onlar beni istemezler."

"Neden?"

"İsteseler ararlardı."

"Sen arıyor musun onları?"

"Aradım, çok aradım ama... "

"Sen, Sezgin'e kaçtın mı Ayşegül?" Başka bir şey gelmemişti aklına Kenan'ın. Üvey anne zulmü yüzünden kurtuluş gördüğü bir adama kaçmış ve adam evli çıkmıştı. Mecbur kalmış kabullenmiş, sonra daha büyük olaylar gelmişti başına. Ya da bunun gibi şeylerdi, Kenan'ın bildiği senaryolar dâhilinde tahminleri.

Ayşegül sadece gülümsedi. O böyle sözler ettikleri için kimseye alınmazdı. Gerçi kaç insana bu sözleri edecek yakınlığı göstermişti ki? Çok azdı. "Hayır, Allah'ın emriyle denilen bir akşamda babam tarafından belli miktar Avrupa parasına verildim."

"Anlamadım."

"Başlık parası..."

"Bu zamanda mı?" Kenan, sorusunun kınayıcı olduğunu fark edip tepkisine içten içe kızdı. Ancak Ayşegül pek de önemsememişti bu irdelenme tonunu.

"Evet, bazı insanlar için zaman fark etmiyor."

"Neden?"

"Daha iyi para veren çıkmadı çünkü."

"Onu sormuyorum, neden sen de herkes gibi sevdiğin bir adamla evlenmedin?"

"Hakkım yoktu."

"Herkesin buna hakkı vardır."

"Benim yoktu."

Kenan'ın, Ayşegül'ün soğukkanlılığı karşısında kanı donabilirdi. Ruhu can çekişebilir, imdat dilenen bir köle gibi yalvarabilirdi. *"Bunu nasıl başarıyor,"* diye sordu kendi kendine. Basit bir boşanma vakasının içinden bile çıkamamış biri olarak, kadının taşıdığı yükü kaldırış şekli; kendinin koca gövdesine, uzun boyuna, heybetli duruşuna rağmen hayret edeceği türdendi. Gözleri ile gösterdi merakla beklediğini. Ayşegül'ün huzurlu ama kırılgan sesinden tane tane sözcükler çıkan sesi ile Kenan'ın kulağından merhametine, çelişkilerine, sahip olduğu değerlere ve kalbine aktı büyük farkındalıklara henüz mahal vermeden.

"Almanya'da yaşıyor, dediler. Ailesi geldi beni istemeye. Oğullarının beş yıl önceki fotoğraflarını gösterdiler. *Bu, bizim oğlumuz, şu kadar mükemmel bir adamdır,* dediler. " Kızı Esma'nın sevgisinin büyüklüğünü gösterir gibi iki eli arasında belli bir mesafe koyup ellerini açtı.

"Sahi fotoğrafta da bu kadar karizmatik miydi?"

Gülerken elindeki fincan titredi Ayşegül'ün. Bu adam bunu nasıl başarıyordu? En ağır dram anında bile onu gülümsetecek sözü nereden buluyordu? Hiç kırmadan, inceden onura edecek kadar... Eline dökülen kahveyi silmek üzere kalktı Ayşegül, fincanı da yanında götürdü. Mutfağa girip tezgâha bıraktı. Elini yıkarken halen tebessüm ettiğini fark ettiğinde, silkelenip kendine gelmek istedi ama ağzına

doğru hareket eden küçük bir canlı hissetti içinde. Kuş gibi, hayır biraz daha küçüktü. Bir kelebek gibi... Sanki daha da ufaktı. Bir sinekti belki de. Hiçbir pislikten türememiş sadece insanların midesinin salgıladığı bir sıvı ile hayat bulup, iç organlarında tuhaf hislere yol açan bir sinek. Adı var mıydı bu sineğin? Kim oturup da bir sineğe isim verirdi ki?

İçeri döndüğünde Kenan'ın fincanı da boşalmıştı, uzanıp almak istedi ama kahvesi bittiği için kalkmak isteyeceğinden korktu. Tereddütlü hali birkaç saniye sürerken adam fincanı kanepenin ahşap koluna bıraktı. "Peki, evli olduğunu ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Konuşmaya devam etmek istemesine sevindi Ayşegül. Bir kere başlamıştı, yıllar sonra ilk kez konuşmak için cesaret bulmuştu ve o, bunu kaybetmek istemiyordu. "Biliyordum ben zaten. Bizim orada bu çok olur. Avrupa'da yaşayan Türkler, yerleşme izni almak için oralarda yabancı bir kadınla evli olurlar. Prosedür bitince boşanırlar. Türkiye'deki imam nikâhlı eşlerine resmi nikâh kıyıp yanlarına alırlar. Bizimki de böyle olacaktı. Ben onun ailesinin yanında kalacaktım, o Almanya'da çalışıp bana para gönderecekti, ben de maddi durumu iyi ve mutlu bir kadın olacaktım."

"Ama kayınvalidenle geçinemedin."

"Yok, hayır! Onunla geçindim, bana bir zararı yoktu. İstediği şeyleri yapınca uyumlu bir kadın oluyordu. Yumuşak başlı davranıp, huyuna gidince üvey annemden daha iyiydi. Hem bana açıktan lise okuttu, dikiş dikmeyi öğretti, çarşıya pazara çıkardı."

Kayınvalidesi için az sonra *"Melek gibi kadındı"*, diyecekti Ayşegül.

"Kaç yaşında evlendin Ayşegül sen?"

"On yedi..."

"Babana kızmadın mı hiç? Ona karşı gelmedin mi?"

"İçten içe kızdım ama yüzüne değil. Babamın zor durumda olduğunu biliyordum çünkü. Üvey annemle aralarını bozdum hep. Bebeklikten ayaklarına bağ oldum."

"*Yeter,*" diye haykırmak istedi Kenan. O ruhsuz, taş kalpli babası için bile bu sözleri sarf ediyor olması hayaliydi artık. Kin denen şeyi bilmiyor muydu bu kadın? Bu hayatta insanların birbirlerini kırıp geçirdikleri, kan akıttıkları yersiz ne düşmanlıklar varken nerede yaşamıştı Ayşegül?

"Bebekken kimse kimseye bağ olamaz. Öyle müthiş bir akılla gelmiyoruz dünyaya biz. Yaptıklarımızın sınırı var." Sıfırdan anlatmalıydı belki de Kenan her şeyi ona. Sabırla, tane tane... Dünyaya gelişlerinden, nasıl bir birey olduklarından, hırslarından, para tutkularından, büyük beklentilerinden, tatminsizliklerinden bahsetmeliydi.

"Tabii. Ama işte yine de babam olmasa bu yaşıma gelemezdim ben."

Dudaklarını kemiriyordu Kenan En son bunu üniversite sınavına girerken yapmıştı. Sonra bir daha herhangi bir şey için bu denli stres yapmayı lüzumsuz bulmuştu. Su akıp yoluna giriyor, oradan da bir şekilde devam ediyordu. Elbette bazı zamanlarda tıkanıyordu ama sonra bir şekilde yine açılıyordu. Kimi zaman biri oluyordu suya yolunu açan; kimi zaman da su, kendiliğinden taşıp devam ediyordu yola. Ayşegül, Kenan'ın neler düşündüğünden habersiz anlatmaya devam etti.

"Neyse... Sonra ben Sezgin'in Almanya'da yaşadığı kadınla gerçek evliliği olduğunu öğrendim. Yani üç yıl onun ailesi ile yaşadıktan ve yazları herkes izne gelirken gelmediğinde bile kendimi birinin karısı saydıktan sonra... Bir yaz annesi ile konuşurken duydum, annesi Maria için *'Bizim kültürümüzden değil, el âlem ne der, karın var,'* diyordu. Beni evlendikten sonra görmeye ilk kez gelmişti o zaman Sezgin. *'İznini aldın, boşan, al karını, götür,"* diyordu annesi. Sezgin de *"Kalsın sizinle,'* diyordu." Bu noktada yaşadığı hayal kırıkları yüklendi yine zihnine. Onun için yeni bir hayat umudundan daha öte olmayan sözde eski kocası yüzünden yaşadıkları ile baş başa kaldı tekrardan. Çok sürmedi sözlerini toparladı. "Ben de çıkıp gittim."

"Nereye?"

"Babamın evine... İstemediler tabi. *'Neyse ney,'* dedi üvey annem. Herkes bir şekilde katlanmalıymış, evlilik öyle bir şeymiş."

"İnandın tabi."

Küçük bir çocuk gibi ufacık bir ses çıktı Ayşegül'den. Ses, birleşen dudaklarının göğe doğru kalkıp "Cık!" benzeri bir tonla inkârıydı.

"İnanmadın mı?"

Şimdi de az evvelki masum inkârına, samimi bir rahatlama ekledi. "Hayır, öyle evlilik mi olur? Bindim ben de otobüse, İstanbul'a geldim."

Kenan sandı ki her şey o noktadan sonra mucizevi bir şekilde iyileşti. "Meşhur olmaya mı?"

Gülmüştü yine Ayşegül, onun gülüşü Kenan'ı da gülümsetince durakladı. Ne söyleyeceğini unuttu, sözleri çar-

şafa dolandı. "Hayır, bizim köylü Zeliha nine vardı. Beni o doğurtmuş, onun yanına geldim."

"Sonra..." dedi Kenan onu yüreklendirmek için.

"Ne diyordum?"

"Zeliha ebe varmış."

"Ebe değil nine."

"Seni doğurtmuş demedin mi?"

"Evet ama ebelik değil işi. Öyle nine işte... Onun bir oğlu vardı burada, onunla kalıyordu. Ben de aptalım ya geldim, girdim evlerine. Sandım ki hemen kabul edecekler beni, köylümüz diyecekler falan. Gelini ile oğlu üçüncü gün kovdular beni."

"Film misin sen?"

Arkasına yaslandı Ayşegül. "Ya bu daha ne ki?" derken elini salladı. Kenan da yaslandı arkasına. Hani bitmişti? "Diyorsun ki yani *Kenan, ben senin psikolojini bozarım bugün.*"

Ayşegül bir an düşündü, ne olursa olsun ona adıyla hitap edemezdi ki. Bir kere adam ondan yaşça biraz büyüktü. Elbette kocasından gençti ama büyüktü işte. İnsan on beş yaş büyük bir adamla evlendi diye herkes onun akranı olmazdı ki. Ayrıca bu bir evlilik de değildi, satılmıştı ve alıcı onu yeteri kadar önemsememiş, hor kullanmış, ziyan etmişti. Kendine bunları söylediği için pişman oldu bir an ama sonra devam etti. "Sizin psikolojiniz sağlamdır. Ne davalar geliyordur size!"

"Ben sadece ticari davalara bakıyorum, onda da insanların en önemli dertleri paraları oluyor."

Kendisine yardım etmesinin nedeninin, tamamen hatır gönül işi olduğu gerçeğini bir kez daha anladı kadın. "Öyleyse anlatmayayım," derken biraz kırgın çıktı sesi. Kenan bunu hiç fark etmeden, "Merak ediyorum," deyince tekrar heyecanını sırtladı Ayşegül. "Nerede kalmıştım?" dedi, kızına masal okur gibi bir doğallıkla.

"Eğer tam olarak doğru anlamışsam İstanbul'a geldiğinin üçüncü günü sokakta kalmışsın."

"Evet, üstelik kıştı ve ben Zeliha ninenin oğluna altınlarımdan birini de vermiştim."

"Altınlarını da getirdin yani yanında?"

"Parasız kaçacak değildim."

"Akıllılık etmişsin, ben senden *'Altınlar onlarındı, alamadım,'* falan gibi cümleler bekliyordum."

"Hayır canım, altınlar benimdi, bana aldılar."

Ayşegül'ün ısrarcı saflığı ile kendine ait her şeyi unuttu Kenan. Birini dinlerken, onun dertlerinin her bir zerresinden kendine pay çıkarırdın ya! İşte Kenan o pay çıkarma işini derleyip toplayıp kaldırdı kenara ve "Nereye gittin?" diye sordu.

"Yan komşuları dul bir kadın aldı beni eve. Bir gece orada kalınca bana burayı bulduk birlikte, sağ olsun yakınlık gösterdi, ablalık yaptı, işe girince Esma'ya baktı."

"Zeliha ninen buralarda mı yaşıyor?"

"Yok, onlar İstanbul'da yapamadılar, döndüler Sivas'a."

"Oh olmuş onlara!" Annesi ile teyzesinin hafta içi izlediği akşam dizilerine verdiği tepkilerden birine benziyordu Kenan'ın tepkisi. Abartılı buldu ama yine de içinden geldiği

gibi davranan bir kadına karşı kuralcı olmak gereksizdi. Üstelik sadece birkaç gündür tanıdığı kadının ilk kez bu tarafını görüyor olmaktan da fazlasıyla memnundu. Hep mesafeli, ağlamaklı, abartılı bir mağrur olacağını sanıyordu kadının.

"Sonra benim aslında bir kızım olacakmış. Yani çocuğum olacakmış. Bilmiyormuşum!"

"Tek başıma doğurdum, deme bana."

"Niye? Bütün kadınlar tek başına doğuruyor. Birinden yardım mı alıyorlar?"

"Senin kadar yalnız olduklarını sanmam."

"Bir kere ben hayatımda ilk defa o gün yalnız hissetmedim kendimi."

Beynini durduran büyük anlamlar taşıyan cümlenin karşısında ezildi Kenan. İlk defa yalnız olmadığını söylediği günde, yaşaması muhtemel çaresizliklerin her biri ona bile azap gibi gelirken, "Nasıl yaptın Ayşegül?" diye sordu hayretten ağzı açık kalmış halde.

Kadın omzunu silkti, yaşadığı bütün acılar ona hücum ederken hiç belli etmemek için çaba göstererek "Yaptım!" dedi. Evinde komşu kadının yardımları ile tek bir çığlık bile atıp, *"Canım yanıyor,"* diye bağırmadan yaptığı doğumu hatırladı genç kadın. Avaz avaz bağırarak doğuma giden kadın hikâyelerine hep özendiği sonraları... Hayatı boyunca hiç kimse onun kahrını çekmedi diye dişlerini sıkarak direndiği anları...

"Sevmiş miydin o adamı?"

Başını iki yana salladı Ayşegül düşüncelerinden sıyrılırken. "Elinizi incitmemiş olsaydınız dövdüğünüze sevinebilirdim."

Kenan, tekrar hafiften sızlamaya başlayan elinin sargısından bile belli olan şişliğine çevirdi gözlerini. "Bana bir şey olmaz, sevin sen yine!"

"Ben sevmeyi falan ne bileyim Kenan Bey, kimi gösterirlerse onu sevip yaşadık gittik hep. Ama öğrendim artık, bir kızımı seveceğim bir de kendimi."

"Büyümüşsün bak!"

"Hem de ne büyüme! Sorsanız bana, *kaç yaşındasın* diye ben *elli* derim."

"Yirmi beş!"

"Nasıl?"

"Vekâlette doğum tarihin yazıyordu, ne kadar genç olduğunu düşünmüştüm."

Kendisi ile ilgili düşünceleri olduğunu duyduğu için içten içe küçük mutluluklar yaşadı Ayşegül. Kendini bir abi gibi diye telkin ederken, sonrasında hislerinin bir abiye duyulandan öte olacağını bilmiyordu. Bakışlarını kaçırarak, dalgın dalgın bakarken ellerine "Eee?" diye silkeledi onu Kenan'ın sesi.

"Sonra büyüdük işte birlikte."

"Hayır, Sezgin'i merak ediyorum ne diye döndü, hiç aramadı mı? Ailesi sormadı mı seni?"

"Ailesi kızdı bana, namus meselesi yaptılar evlerinden kaçmış olduğum için. Babam da aynı muameleyi yaptı. Hat-

ta kızıma sahip çıkmayacaklarını, babası kimse ona vermemi söylediler."

"Nasıl?"

"İşte başkasıymış babası."

"Hadi canım!" Kenan, oturduğu koltuktan hafifçe öne kaykılıp devasa bir tepkiyle bağırmıştı. Ayşegül'ün sakinliği hiç azalmadı.

"Gerçekten! Öyle dediler, ben de gittim, kendi üzerime aldım nüfusunu. Evde dikiş dikerek baktım kızıma. Terzilik yaptım. Altınları da kuruşuna kadar harcadım."

"Sonra..."

"Sezgin buldu beni, Esma'yı nüfusuna aldı. Onun kızıymış, adı Zehra olacakmış. Neyse... Derdi ben değildim zaten, izin süresince iki kez gördüm, sonra da gitti. Geri döndüğünde o kadını da getirmiş. Sivas'a yerleşmiş, ailesi istememiş, sorun olmuş derken o da buraya gelmiş. Bizi arayıp sormuyordu başta, şimdi şimdi annesi *'Esma'yı getir, affedelim seni,'* demiş. Maria olmayacak ama onu hâlâ istemiyorlarmış. Öyle dedi Sezgin."

"Maria var ama..."

"Sezgin seviyor o kadını biliyorum ben. Bırakmaz zaten, ben de kızımı vermem. İllaki görmek istiyorlarsa bu kadar zaman sonra gelir görürler. O çocuk Ayşegül değilim ben artık. "

"Kim bilir," derken içinden Kenan, kadının yaşadığı bütün olgunluklar karşısında büyüme ihtimaline bir kez daha inandı. Yine de küçük kızı andıran yüzünde, o masum bakışlarında bir çocukluk yok değildi. Birkaç saniyelik sessizlikten

sonra devam etti Ayşegül. "Füsun Hanım, Esma'yı yanımda işe getirmemi söyledi. Başta müsaade etmez sanmıştım, Sakine ablanın da paraya ihtiyacı olunca dedim *Esma onu tanır, bakar*. Ama yanımda olması daha iyi olacak. Hem özlüyorum da kızımı uzakta iken. "

Sabaha kadar dinlese yorulmayacağı bir masalın canlı tanığına bakıyordu Kenan. Uzun uzun düşünmeden, kurulduğu koltuktan sakince dinliyordu. Sessiz, tepkisiz hep aynı vaziyette belli belirsiz bir tebessümle bir kez daha yaslandı arkasına. Ayşegül, bitmek bilmeyen sözlerine yenisini eklemek üzereyken, adamın yorgun olduğunu düşünerek sustu. Hafiften utanmış, gevezeliği abarttığını düşünmüştü. Sessizliği Kenan tarafından bir bitiş olarak algılandığında, içinde hisse değer kalan birkaç duyguyu harekete geçirdiği için tuhaf bir şekilde iyi hissediyordu kendini. Terk edilmemiş gibi... Yalnız değilmiş gibi... Hiç yalnız kalmamış gibi... Çünkü bu kadın ona dertlerini, dert saymaması gerektiğini daha bugünden öğretmişti. Kendinden yaşça küçük, ona göre eğitimsiz bir kadından öğrendiği şeyler, onu ertesi sabaha daha güçlü uyandıracaktı. "Esma, senin kadar mücadeleci bir annesi olduğu için çok şanslı!" Tıpkı, kendi annesi gibiydi işte o da. Yalnızlığına rağmen herkes olmak derdindeydi kızına ve tek derdi onun hayatıydı.

Ayşegül, başını olumlu manada sallarken, "Ben bu hayatta daha şanslı çocuklar olduğunu biliyorum," diyerek cevap verdi.

Gidecek yeri olmadığını sanıyordu Kenan daha birkaç saat öncesine kadar. Sığınacak kimsesinin olmadığını, bir bekleyenin kalmadığını, yalnız bir adam olduğunu... Şimdiyse böyle değildi. Arabasının dikiz aynasından baktı iyice uzayan sakallarına. Sakalın ona ne çok yakıştığını düşünüp gülümsedi. Tebessümü, az evvel kapıdan çıkarken, "Görüşürüz," dediğinde, yüzüne görüşmeyi umarak bakan o kadının "İnşallah!" diyen umut dolu sözlerindendi aslında. Nasıl da bir dua gibi söylemişti bunu? *İnşallah* duası nasıl da başka gelmişti kulağına öyle? Arabasını çalıştırdı, henüz boşanmamış bir adama göre bir kadının hayatına fazla kapılmış olduğunu düşündü. Bunu Melis'e hakaret sayan prensipleri ani kararlara itecekti onu sadece birkaç saat sonra. Ayşegül'ü düşünmesinin tek nedeni, babalık duygusu için verdiği mücadelenin sonunda karısını kaybetmiş olduğu bir zamanda "Sade Esma" gibi bir çocuğun hayatına girmiş olmasındandı. Başka da nedeni yoktu?

Aslında, tam olarak Kenan böyle sanıyordu. Koyu gözlerini kaçamak bakışlarına saklayıp, arka arkaya kurduğu cümlelerde ondan medet umarak, birkaç teselli sözü ile kendine gelecek gibi anlattığı her şeyi düşündü. Zerresi zerresine bir kadının gücünü, bir annenin yapabileceklerini duymuştu dakikalar önce. Kendini içine hapsolduğu bir filmde hissetti, saatler içinde hayatı değişmiş gibi. Neydi, ne söylemişti de o kadın, bu kadar ruhu ılık bir bahara geçmişti soğuk bir kıştan? Küçük kızının eski elbiselerinin içinde, dağılmış saçları ile bir başkasının yüzüne bile bakmayacağı kırık dökük bir oyuncak bebek ile kurduğu diyalog gibiydi Ayşegül'ünki de. O da kızının bir bebeğe bağlandığı gibi bağlanmıştı hayata. Tek bir sebeple, her haine inat! Her ikisinin sebepleri de aynı

şeydi; biri için annesiydi o sebep, diğeri için de kızı. Bir zamanlar kendisi ile annesinin olduğu zamanlardaki gibi. Bu yüzden de çok benziyordu Ayşegül ile Esma birbirlerine.

Bütün kahverengileri kendilerine amade etmiş bir anne ile kızın birbirlerine benzedikleri tek nokta da bu değildi üstelik. Kahverengi saçları, gözleri, bakışlarındaki masumluk... Koskoca kadın dört yaşındaki kızı kadar günahsız bakabilir miydi? Gülüşü daha da büyüdü Kenan'ın. Hissettiği şey neydi bilmiyordu. Tanıdığı hiçbir hisse benzemiyordu. Etkilenilmiş bir film senaryosu, bir kitap kapağı, güzel bir bağlama eşliğinde söylenen sevilen bir türkü... Arabanın camını sonuna kadar açıp bir sigara yaktı. Arabasının içinde sigara içmezdi hâlbuki kokusu iyice üstüne siner ve Melis söylenirdi; bir sigara kokusundan olmadık tantana çıkarırdı. Lüzum yok, diye düşünürdü Kenan da bir sigara dumanı için.

Melis'in ondan aldıkları, bir sigara içimi kadar basit miydi? Fazlasını aklına getirmek, verdiği beş yıllık emeğe ihanet olurdu. Şuan Ayşegül'ü düşünüyor olmasının da aynı ihanete yol açması gibi. Sigarasını ani bir kararla yola fırlattı. Yan koltuğa bırakmış olduğu telefona uzandı ve Melis'i aradı. Telefon çalmaya başladı, kulağında hep aynı sesi duydu, uzun uzun dinledi ve bekledi. Onun sesini duyduğunda, bazı şeylerin kendi içinde büyüdüğünü düşünmekten vazgeçeceğini sandı. Ayşegül'ü de kızını da düşünmeyecekti mesela. Belki kızını düşünebilirdi, onu düşünmekten kendini alıkoyması mümkün olan bir şey değil gibiydi. Sadece "Köfte!" diyerek çınlayan sesi bile ona bütün kederini unutturacak kadar huzur verici geliyordu. Ancak Ayşegül'ü kesinlikle düşün-

meyecekti, Melis o telefonu açmış olsaydı düşünmeyecekti. Açmadı. Israr etti Kenan, bir kez daha aramakta ısrar etti.

Melis, avuçlarının içinde telefonun yanıp sönen ışığının altında yazan isme bakıyordu. Hep aynı kararlılıkla, hiç bitmeyecek gibi Kenan'ın adını görüyordu ekranında. "Hayatım" diye kaydetmişti telefonuna, Kenan'ın telefon rehberine de kendini, kendisi öyle kaydetmişti. Kenan böyle sözcükleri başkasının yanında pek kullanmadığı için telefonuna da karısını ismi ile kaydetmişti. Karı koca olmak denen şeyin, başkasının yanında diye bir ayrımcılığa ait olmadığını düşünen Melis, bunu bir hakaret saymış ve kocasının telefon rehberindeki numarasının kaydını aynı şekilde değiştirmişti. *Bu saçmalıklarla hayatımız ziyan olmuş*, diye içinden geçirirken telefonunun ekran görüntüsü karardı. Sonunda aramaktan vazgeçtiğini düşündü Melis. Kenan pes etmişti, aramıyordu. İçten içe sevindi.

Kenan'ın sesini duyup, onunla konuştuğunda kendisini vazgeçireceğinden fazlasıyla korkuyordu. Korkusunun en büyük nedeni hali hazırda Akın ile varmış gibi görünen ilişkisiydi. Adı tam olarak sadece ilişki miydi onu da bilmiyordu. Çünkü Akın'ın içinde aitlik barındıran hiçbir cümlesinde, kendi adına rastlamamıştı. Belki de hiç rastlamayacaktı. Bu daha sonraki meselesi olabilirdi ama şuan için Akın ile gününü, hatta anını düşünmekten mutluydu. Bunun adının tam anlamıyla mutluluk olmadığına karar verip, karışık olarak yorumladı düşüncelerini.

Kenan'ın güven vericiliği ile Akın'ın heyecanı arasındaki karışıklık, dedi tam olarak. Derken, avucunun içindeki ekran tekrar yanıp sönmeye başladı. Pes etmeyecekti, bir kez daha arayacaktı, o açana kadar arayacaktı. Peki, ne diyecekti? Karşısında oturan, ellerindeki çekirdek tabakları ile çıtır çıtır sesler çıkaran ailesine baktı. Hayatının geri kalanını onlarla geçirmek tam anlamıyla kâbustu. En kısa zamanda bir ev bulmalı ve tek başına, kendi huzurunda, dağınıklığında ama mutlaka kendi kendine yaşamalıydı. Ya da Akın ile... Evet, illaki resmi bir ilişkileri olmak zorunda değildi, kesinlikle bir kez daha evlenmek istemediğine o an emindi. Kenan'ın bile veremediklerini Akın zaten veremezdi evlilikte.

Evlilik başka çok başka bir şeydi ve Melis için zordu. Belki bir süre birlikte yaşarlar, sonra biraz ayrı kalırlar ama birbirlerine karşı sorumlulukları olmadan özgür olurlardı. *Özgürlük güzel şey,* derken içten içe gülümsedi. Telefonu halen çalıyordu. Sessizce kalktı yerinden, odasına doğru yürürken babasının sesini duydu. "Kocansa ağzını burnunu eğme de düzgün konuş adamla. Boşanıp da ne halt yiyeceksin? Adam gül gibi bakıyor sana." Cevap vermedi. Babasına verdiği cevaplar, hep ısrarla aynı kapıya çıkıyordu; karşılıklı birbirlerini anlamadıkları kavgalara. Odasından içeri girerken telefonu açtı. Yine de içeridekilerin Kenan ile konuşmalarını duymasını istemediğinden kısıktı sesi.

"Efendim Kenan."

"Sonunda açtın!"

"Duymamışım. Ne söylemek için aradın?"

"Nasıl olduğunu merak ettim?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim! Melis, seninle görüşmek istiyorum. Gelip alayım seni, bir yerde oturur bir çay içeriz."

"Ben konuşmak istemiyorum."

"Neden?"

"Konuşmak istemiyorum." İkna olmaktan neden korkuyordu bu kadar. Ne yaşarsa yaşasın, Kenan'a ne kadar kızarsa kızsın, ona karşı koyamayan tarafları vardı. Bir şekilde ikna olan, kanan tarafları...

"Boşanıyoruz yani."

"Bugün aramadı mı avukatım seni?"

"Avukatını falan bırak şimdi, illaki boşanıyorsan boşanırım. Ama beş yıl Melis, hiçbir şey bu kadar kolay değil. İnsan nereye baksa o beş yılı görür."

"Geçer."

"Elbette geçer ama geçerken neler götürür?"

"O beş yılda götürdüklerinden daha çok şey götürmez benden. Ben evlilik kadını değilim, Kenan. Emin ol, değilim! Hayatıma daha mutlu devam edeceğim sensiz. Bu konuda konuşmak çok anlamsız benim için. Senin için de öyle olsun. Biliyorum, sen de en az benim kadar tükendin bu evlilikte, birbirimize ne kadar tezat olduğumuzu gördün ve yoruldun."

"Ben o tezatlıklarla yaşamasını öğrendim."

"Evlilik denen saçmalık, bununla yaşamayı zorunluluk gibi öğretiyor adama, beynine sokuyor."

"Tahammülü, sabrı, bir insanın başka bir insanla mümkün olabileceğinin tarafını da gösteriyor aynı zamanda."

"Mümkün olmayan tarafını da..."

"O mümkün olmayan tarafları düzeltebiliriz, olur hale getirebiliriz, onarabiliriz."

"Bu kadar emek veremem Kenan, bazı emek verdiğin şeyler karşılığındaki çabaya değmeli."

Kenan sustu. Melis'in bu sözü üzerine söylediği her şey artık gururundan lime lime etmek olacaktı. Buna izin vermemek için sustu. Trafiğin akışında dağılan dikkati, yavaşlayan solunumu Melis'in devam eden sesi ile toparlandı.

"Biz olalım diye bu kadar çabaya değmez!"

"Haklısın!"

Melis, haklı olduğunu duyduğu için bir an sarsıldı. Kenan'ın *senin için değer* demesini bile bekliyordu o anda. Vazgeçemem demesini de aynı zamanda... Ağlasa bile şaşırmazdı. Duygusal bir adam olduğunu bildiği Kenan ağlar mıydı bilmiyordu ama ağlasa da ona aşırı gelmezdi. Kendisi için ağlayacak olmasına karşı vicdan da yapardı üstelik. Bu ikilemler arasında kaldığı için bir kez daha kızdı kendine. Kenan'ı tamamen bitiremediği için... Hep iyi Kenan kısımlarına sığınıp, kendine bunu yaptığı için kızdı.

"Haklıyım!" dedi biraz yüksek sesle.

"Haberin olsun Melis, bir süre İstanbul'da olmayacağım. Evi de emlakçıya veriyorum kalmasını istemediğin eşyaların varsa onları al. Kendi eşyalarımı toparlaması için teyzeme anahtarları vereceğim, ondan alabilirsin."

"Annenden alırım, teyzeni görmek istemiyorum."

"Annemle birlikte gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Niye sorduğunu düşündü bir an.

"Tatile..."

Kendisi yılın bu zamanları bir yere gitmek istese hep bahaneleri ve iş yoğunluğu olurdu Kenan'ın. Pekâlâ, şimdi nasıl oluyordu da o kadar işi bırakıp annesi ile baş başa tatile gidiyordu. Melis'in Kenan'ı kıskandığı kadınların ya annesi ya da teyzesi olduğu anlardan biriydi yine. İçini kaplayan hasetle "İşlerin rahat herhalde," dedi.

Kenan, Melis'in imasını anlamadı bile. Her zaman anlardı ama bu defa içinde tamamen dağılan bir parça vardı ve o parça onun bunu anlamasına mani oluyordu. Parçanın adı Melis'ti. Dağılarak, acı vererek yok oluyordu!

Kenan, kısa sürede olması gerekenleri ayarladı. Annesi, evde valizlerini hazırlayana kadar boşanması için kendi çalışanlarından biriyle görüştü, gerekli işlemleri hazırladı, iş yerinde yapması gerekenleri tamamladı, devredilmesi gereken işleri devretti. Tatil için annesi ile kendisine doğa manzaralı geniş bir ev kiralaması için sekreterine talimat verdi. Bir daha gitmedi Melis ile yaşadığı o eve. Gitmeyecekti de zaten, bir kez daha o anılara esir olmayacaktı. O anıları düşünüp, kendini üzüp keşkelere boğmayacaktı. Geride bıraktığı hiçbir şey için üzülmeyecekti. O evdeki hiçbir eşya, hiçbir anı için de kendisine tasa etmeyecekti. Belki bahçesine elleri ile diktiği hanımelleri için üzülebilirdi ama hanımellerini bulmak kolaydı. Zor olan o hanımellerinin buram buram bahar kokusunu onunla birlikte içine çeken bir ev arkadaşı ile yaşamaktı. Melis o kokuyu hiç almamıştı, alsa bile dile getirmemişti.

Evinin anahtarlarından birini emlakçıya, diğerini de teyzesine bırakmak sonra da annesini almak üzere iş yerinden çıktı. Emlakçıya gerekli yetkiyi verdikten sonra, teyzesinin dikimevinin yolunu tuttu. Dikimevinin kapısını çalışanlardan biri açtığında, dikiş makinalarının bulunduğu çalışma salonuna şöyle bir baktı. Oradaydılar. Ayşegül cam kenarındaki masasında, kızı da hemen yanı başındaki pencerenin önünde hayatlarına devam ediyorlardır. Çocuğun kucağında yine o aynı bebek vardı. Kadın kendisini işine kaptırmıştı; makinenin sesini belli bir ritimle takip eden elleri, kumaşları makinenin ağzından geçirip dikiyordu.

"Füsun Hanım içeride Kenan Bey."

Kapıyı açan kadının sesi ile bakışlarını çevirdiği anda, adını duyan Ayşegül'ün bakışları buldu Kenan'ı. Ama bakışları boşlukta kalakaldı; adam arkasını dönüp arka tarafa doğru gözden kayboldu. Makinenin motoru durduğu anda iğnenin küçük bir boşlukla havada kaldığı yere çevirdi gözlerini Ayşegül. Adamın orada olmasına içten içe sevinen hisleri ile dudak içinin sağını ısırdı. Küçük bir parçası dişlerinin baskısı ile kabarırken, şiddetle çalıştırdı makineyi. Makinenin iğnesi kumaşa batıp çıkarken, dikkatini işinde toplamaya çalıştı.

Kenan, teyzesine anahtarları bırakırken yapmasını istediklerini de peşin peşin söyledi. Füsun, önemsiz bir iş anlatır gibi dinledi yeğenini ve "O kadından kurtulduğuna göbek atmak istiyorum Kenan ama biliyorum, ablam bunun için

saçlarımı çekebilir. İşte duruyorsam bu yüzden duruyorum," dedi.

Aslında, böyle sözler etmezdi Füsun. Melis'i sevmediği gerçeğini herkes bilirdi, Melis dâhil. Hoş Melis de onu sevmezdi ancak yine de yeğenine böyle karısını kötüleyecek sözler etmezdi. Şimdi ise üzerinden bir yük kalkmış gibi bastırdığı bütün duygularını ifşa edebilirdi.

Kenan, ne söylediğinin üzerinde durmadı kadının. Melis ile olan duygularını, onunla ilgili kimsenin hissettiklerini duymak bile istemiyordu. İyi ya da kötü, aklında hiçbir şekilde Melis kalsın istemiyordu. Üzülmesi için hiçbir şey olmamalıydı, hiçbir neden kalmamalıydı.

"Bir de teyze, senden bir şey rica etmek istiyorum. Sen biliyorum, zaten onlara kıymet veriyorsun, elinden geleni yaparsın ama..." Füsun, adamın neden bahsettiğini bir an anlamadığını belli eden çatık kaşlarını yeğenine iletince ekledi Kenan. "Ayşegül'den bahsediyorum teyze. Biraz mahcup bir kadın, yardım istemesi falan zor gibi. Çok tanımıyorum ama yine de kızı çok küçük daha. Yani çocuk öyle eşkıya bir baba ile nereye kadar yaşayacak? Bir şekilde başları belada olursa, hissedersen..."

Füsun yeğenini telkin ettikten sonra Kenan ayaklandı, kadın da ardından ona eşlik etti. Tam o esnada mutfak bölümünden çıkıyordu Ayşegül ile kızı da. Ayşegül kızının eline küçük bir ekmek parçası vermiş çocuk da onu kemiriyordu. Füsun, görür görmez "Ah Ayşegül! Tatlım, yemek gelmedi mi daha?" diye telaşa kapıldı. Çalışanlarının yemekleri için bir yemek şirketi ile anlaştıkları için öğle yemekleri iş yerin-

de hep birlikte yenirdi. Anlaşılan bugün yemek biraz geç kalmıştı.

"Önemli değil Füsun Hanım?" derken, Kenan'ın tebessümle verdiği selamını başını eğerek aldı Ayşegül.

"Acıktın mı Sade Esma?" deyip, dizlerinin üzerinde yine küçüldü Kenan. Ah, o küçük çocukla göz teması kurabilmek için bir doksanlık bedenini ikiye katlamak adına çektiği ezi-yetin tadı... Yanaklarının yumuşaklığına bıraktı işaret parmağını adam, ısrarla ekmeğini kemirirken "Küçük Esma nerelerde?" diye sordu.

Aynı dili konuştuklarını düşünen Esma'nın gözleri parladı. Kenan'a çevirdi hemen bakışlarını "Sandalyede uyuyor," diye cevap verdi.

"Aman, beli ağrımasın sonra sandalyede."

"Ona kumaşlardan yatak yaptım."

"Sen çok düşünceli bir arkadaşsın."

"Ben onun arkadaşı değilim ki annesiyim."

Kenan büyük bir pot kırdığını düşünüp hafifçe kendi alnına vurdu. "Nasıl düşünemedim? Annesisin tabi! Senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı Küçük Esma." deyince Kenan, Esma gerçekten o adamın onun oyununun bir parçası olduğunu düşünüp "İstersen sen de onun babası ol ama onu benden gizli evine götürmek yok," diye karşılık verdi.

Ayşegül onları izlediği mevzide, içine bir taş oturduğunu hissetti. Kızının hayal dünyasındaki babalar ne kadar da başkaydı!

Kenan, küçük kızın ipek saçlarını okşarken daha da gülümsedi. "Ben uzun süre buralarda yokum Esma, eğer bir

süper kahramana ihtiyacın olursa annene beni aramasını söyle, olur mu? Hemen koşar gelirim."

"Süper kahramanlar uçar."

"Evet, bunu da bilmiyorum; süper kahramanlar uçar. Sen bana ne çok şey öğretiyorsun böyle. Söz ver şimdi bana, annene beni aratacaksın."

Küçük kız başını salladığında yavaşça doğruldu Kenan, Ayşegül'e döndü. "Sizin için şirket avukatlarından birine talimat verdim; mahkemeden koruma kararı ve Sezgin için uzaklaştırma kararı çıkartacaklar. Rahat olun diye..." derken, Ayşegül onu uzun süre göremeyecek olmasının telaşına düştü bir an. Nereye gidiyordu, neden gidiyordu ki? Daha yeni yeni alışmışken ona, güvenip de hayatını anlatmışken... Düşüncelerini saklamak için kendini zorlarken, sıradan bir tavırla cevap verdi. "Size de tasa ettik biz, kusura bakmayın lütfen."

"Bir süre yokum burada, yine de bir şey olursa arayabilirsin, hiç çekinme!"

Ayşegül, sessizliğini kabullenişe çevirirken, Kenan kapıya doğru yürüdü. Kapı önünde teyzesini öperken, Ayşegül de kızını alıp işinin başına dönüyordu ki açık kapının arasında Esma'nın sesi ile durakladı adam. "Süper kahraman!"

Bedeni, ağır çekimde film sahnesi gibi çocuğa doğru dönerken küçük kızın gözlerinde endişe vardı. Dört yaşındaki çocuğa fazla gelecek bir endişe ile "Ya sen gidince o bıyıklı baba yine gelirse?" diye sordu Esma. Küçük kızın sorusu karşısında ne yapacağını şaşırdı bir an Kenan. Ona güven verebilmek için yanına yaklaştı ve sarıldı. Küçücük bedenini gözleri açıkken uykuya teslim olmamış bir halde ilk kez

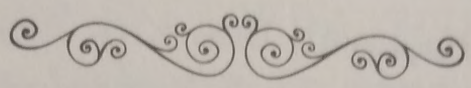
kucağına sığdırırken, kalbi sızladı Kenan'ın. O koca gövdeli halinden belli olmayacak derecede hissettiği merhameti ile kızın sabun kokulu saçlarından öptü. Bir yabancının çocuğunu öptüğünde de akar mıydı kalbinden bir duygu seli? Aka aka boğar mıydı seni içinde, çırpındıra çırpındıra öğretir miydi yüzmeyi?

"Merak etme, sana kimse hiçbir şey yapamaz, ben izin vermem. "Kelimelerini taşıyan cümlesini, küçük kızın kulağına fısıldarken, Esma da bir önceki günden gelen tanışıklığın rahatlığında Kenan'ın, hayatında tanıdığı az sayıda erkeğe rağmen taşıdığı güven duygusuna bıraktı kendini. Babası geldiğinde annesinin ona gücü yetmezse ya onu tekrar o tuhaf konuşan, sert bakışlı kadına götürürse telaşı ile o da adamın kulağına fısıldadı, ondan başka kimse duymasın isterken.

"Gitmesen olmaz mı?"

Kenan, bir kez daha sarıldı çocuğa ve gönlünün derinliklerinden gelen o hisle inanarak "Döndüğümde her şey daha iyi olacak, sana söz veriyorum Esma," dedi.

BENİM SADIK YÂRİM



Bir pazar sabahıydı.

Pazarların artık eskisi kadar önemli olmadığı bir pazar sabahında Melis, elindeki kahvesini ağır ağır yudumlarken, yarım saat önce aldığı mesajı düşünüyordu. Füsun Hanım'ın kocasının ölümünü haber veren bir mesaj... Füsun Hanım atmamıştı o mesajı ona, belli ki herkese atılan ortak bir mesajdı. Sesinde ona karşı hep gizli bir alay taşıyan, bir şekilde Kenan'ın yanında görmek istemediğini ifade etmese de ima eden o adamın ölümünü; adını soyadını ve cenazesinin kalkacağı saati, yeri yazarak haber vermişlerdi kendisine. Herkese haber verdikleri bir mesaj ile...

O adamın ölümü değildi önemsediği şey. O adamın ölümünün Kenan için ifade edeceklerini düşünüyordu. Hastalığını önemsemiş, tek böbrekli yaşamasına gönlü razı olmayıp, teyzesinin uyum sağlamayan böbreğinin yerine, kendininkini vermeyi düşünecek kadar mühim biriydi Kenan için. Bir ameliyatı daha kaldıramayacağını söylemiş olmasalardı, Ke-

nan böbreğini vermişti bile. Olmayan babası yerine koymaya çalıştığı o adamı, baba eksikliği denen kısmı tamamlayamamış olmasına rağmen fazla önemserdi Kenan. O, hayatına dâhil etmeyi başardığı az sayıda insanı hep fazla önemserdi. Her hatasına, yanlışına, eksiğine rağmen sindirir; öyle kabul eder ve severdi.

Gözlerini ovuşturdu. Az evvel telefonunun mesaj sesi ile çıktığı yatakta Akın vardı. Tam tamına kırk beş gün olmuştu Kenan'dan boşanalı. Nüfus cüzdanında babasının soyadını yeniden taşımaya başlayalı tam kırk beş gün olmuştu. Bu zaman zarfında hiç aramamıştı Kenan onu. Hiç karşılaşmamışlardı ve merak etmemişlerdi birbirlerini. Bazen merak etmişti Melis ve atlatıp atlatamadığını düşünmüştü. Nasıl olduğunu, onsuz ne hale geldiğini, mutlu olup olmadığını... Yeni bir ilişkiye başlamış olmasına imkân vermiyordu ama merak ediyordu, yatağına başka bir kadını alıp almadığını. Onun yaptığını yapıp, bir başka tende sarhoş olup olmadığını... Her seferinde olduğu gibi, Kenan'ın bir kadını yatağında asla bir seferlik sevemeyeceğini hatırlattı kendine yine.

Sarı saçlarının değdiği yastığında, huzurla uyuyan Akın'ı izledi. Bu kırk beş gün boyunca yaptığını yapıp bir kez daha onları kıyaslamayacaktı. Başka türlü adamlardı onlar. Birbirlerinden çok başka adamlar. Akın, arzulanan erkekti. Kenan, vazgeçilmeyen. Doyumsuzluğuna gülümsedi sonra. Bir kalbi vardı, herkesinki kadar genişlikte tek bir kalp. Gürültülü, kavgacı bir anne babanın esaretinde büyümüş o kalbe iki tane erkek mi sığıyordu şimdi? Tastamam iki erkek!

Bir an önce cenazeye gidip gitmeyeceğine karar vermeliydi. Karar verip hazırlanmalı, Akın'a haber vermeli, erazından bir çelenk yaptırmalıydı. Akın'a haber verme kısmı

nı gereksiz buldu sonra. Onların ilişkilerinde kimse kimseye haber vermezdi ki. Birbirlerini istediklerinde ararlar, bazen günlerce ne yaptıklarını sormadan kendi hallerinde yaşarlardı. Akın, bir şekilde hep aynı yerde, evinin o duvarını kaplayan büyük penceresinin önünde, kendi hayallerinde olurdu. Melis ise onu özledikçe ona gidip sığınırdı. Bazen birlikte dışarı çıkıp yemek yerlerdi, bazen bir gece kulübünde eğlenirlerdi, bazen sahilde öpüşürlerdi. Bazen de sadece yan yana uyurlardı. Melis, onda aradığını bulmuştu. Heyecan, tutku ama en önemlisi de özgürlük vardı Akın'da.

Kalktı yerinden. Gidecekti. En azından, geçirdiği son beş yılın hatırına eski kocasına baş sağlığı dileyecek, elini omzuna koyacak ve ona destek olacaktı. Akın'ı uyurken saçlarından öpüp çıktı. Adamın uykusu öyle ağırdı ki bazen gıdıklandığında bile uyanmıyordu. Onun uykuya düşkünlüğünü sevdiğini hissetti bir kez daha, vurdumduymaz tavrına iyiden iyiye alışmış olduğundan, uykuda bir çocuk kadar hayatı önemsemeyişine gülümseyip çıktı.

Kenan, kendi ile baş başa kaldığı o iki aylık zaman diliminde çocukluğunda özlediği her şeyi yaptı annesi ile. Onun sessiz huzurunda; mehtabı seyredip sahilde gezindi, televizyon izlemedi hiç, sabah gazetelerinden takip etti hayatı, gideceği her yere yürüdü. Sabah kahvaltılarına aldığı sıcak ekmeğe, annesinin köylü kadınlardan temin ettiği tereyağını sürdü. Kimsenin karışmadığı hayatına yatmadan az evvel yediği mantılarla devam etti. Yüzdü dalgalara karşı savaşır gibi, öfkesini kulaçlarına akıtıp oradan da denize verdi. Ken-

dini hep bir önceki günden daha iyi hissetti, kendinden emin oldu. "Bu yaz buradayız anne," demişti daha bir gün öncesinde. Hayat, sonuna kadar planlanması mümkün olmayan bir gerçekti ve bugün yarını asla garantilemeyecekti. Tam da böyle oldu. Teyzesinden aldığı bir telefonla hayatına bir kayıp daha ekledi Kenan. Çentiklerine bir yenisini daha kazıdı. Bir eksikle daha yola nasıl devam edeceğini düşündü hemen ardından. Bunu da göğüslemesi mümkündü. Kayıplarıydı onu daha öncesine göre hep daha güçlü kılan. "Gidiyoruz anne bu kadarmış," dediğinde aklında sadece kaybı vardı.

Sessiz bir dönüş yoluydu onlarınki. Herkes kendince düşündüklerine terk etti beynini, yan yana bazen bakışları buluştuğunda gördü annesinin gözyaşlarını. Ağlıyordu Figen. Her yeni acı, eskisi ile katlanırken...

Füsun'un evinin önündeki kalabalığın arasında arabasına boş bir yer bulurken; annesini, teyzesinin damatlarından birinin kolunda gönderdi yukarı. Eve çıkıp, teyzesini perişan halde görmeye henüz hazır değildi. Geldiği kilometrelerce yola rağmen hem de...

Cenaze, Kenan'ı oğlu gibi benimsemiş bir adamın isteyeceği üzere onlar gelmeden kaldırılmamıştı. Uzun yoldan onlara ulaştıkları anda gideceklerdi kabristana; öyle vereceklerdi adamı toprağa, yorgun bir böbreğin iflasa sürüklediği bedenini.

Bir sigara yaktı Kenan. Yol boyu içmediği için başı şiddetle ağrıyordu. Neredeyse hiç mola vermeden gelmişler, acılarının üstüne yorgunlukları da binmişti. Sırt sırta yük-

leniyorlardı onları. Sigarasını içerken, tanıdığı birkaç yüzün başsağlığı dileklerini aldı. Yanı başında duran Erdem'in ara ara ona bakıp, ardından omzuna dokunuşu ile teselli oldu. İkinci sigarasını yaktı Kenan. Hiçbir şey yemeden üçüncüyü de... Derken, elindeki sigara ve apartman kapısından çıkan kalabalığa doğru bağıran bir akrabalarının sesi ile dondu. "Bayanları çağırın kabristana gidiyoruz, cenaze geliyor." Sigarasını olduğu gibi bıraktı ayağının dibine. Üzerine basmadı. Kendi kendine yandı izmarit. Kırmızı ateşi, tütünün de soldu, eridi ve kayboldu.

Apartmanın içinden çıkmaya başladı kalabalık, herkes arabalarına doğru yol alırken o dikkatle bakıyordu kapıya. Tek derdi o an için teyzesini görmekti. Annesini gördü. Çok ağlamıştı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Başına içeride birileri bir örtü atmıştı. Yeşil renkli bir örtü... Kolundan tutan teyzesinin küçük kızıydı, büyüğü de arkasından annesinin koluna girmişti. Babalarının ölümü için iki kız kardeşi teselli eden yine iki kız kardeş olmuştu. Babaları ölen iki kız kardeş... Teyzesinin diğer koluna tutunmuş, kahverengi saçları siyah örtüsünden çıkmış Ayşegül'ü gördüğünde daha da dikkat kesildi. O da ağlamıştı. Kim için? Görmüş müydü hiç patronunun kocasını? Görmediğine emindi. Öyleyse neden ağlamıştı? Bu kadın herkesin derdine ağlar mıydı?

Onu iki ay boyunca üç dört kere arayıp, hal hatır sorduğunda hep aynı mesafede, aynı teşekkürleri taşıyan cümleler kurmuştu. Esma'yı merak eden sözlerine karşılık kızının iyi olduğundan bahsetmiş ve kızını uzun uzun anlatmamıştı. O içine kapanık ilk zamanki hallerine dönmüştü telefonun karşısında. Oysa evinde ikinci kahvesini içtiği o akşam, ne güzel dökmüştü içini ona! Ne çok öğretmişti hayatı!

Gözlerini yeniden annesine çevirdiğinde ise diğer yanında Melis'i gördü. İlk kez sımsıkı tutuyordu annesini kolundan. Hayal ettiğini sandı. Annesini teselli mi etmişti Melis? Sarılmış, omzunda ağlamış mıydı? Melis çok zor ağlardı. Yüzüne daha dikkatli baktı. Ağladığını belirten bir iz göremeyince, onu iyi tanımış olduğuna ikna etti kendini. Gözlerini çekti onun üzerinden ve yavaş adımlarla teyzesine yöneldi. Bilirdi, teyzesi onu beklemişti; sarsın, sarılsın, omzunda teselli bulsun istemişti. Teyzesi onu hep bir başka sevmişti, iki kızından ayrı tutmayacak derece bir anne şefkati ile... Koştu, sarıldı kadının yılgın bedenine.

"Kenan Bey..."

Cenaze sonrası, taziye için tutulan salonda, misafirlere yemek verilirken Kenan kapı önünde yine sigara içiyordu. Aç karnına içtiği kaçıncı sigaraydı, saymamıştı. Yanı başında duyduğu ses ile çevirdi başını, o koca yuvarlaklara teslim olmuş kahverengi bakışları buldu. Gülümsemek istedi, engel oluyordu yüz kasları.

"Size yemek getirmemi ister misiniz?" Başını iki yana salladı Kenan. Sigarasını usulca attı yere, bu defa üzerine bastı. "Emin misiniz?"

"Sağ ol, eminim."

Ayşegül, çaresizce içeri girecekken durakladı, "Başınız sağ olsun, fırsat olmadı söyleyemedim," dedi ve yoluna devam etmek üzere davrandı.

"Esma nerede?" Ayşegül, bir taziye ortamına yakışmayacak bir sevinci sığdırdı yüreğine, telaşla döndü yüzünü.

Heyecanı, sesini biraz hevesli çıkarabilirdi. Bundan korkup, kendini toparlamaya çalışırken, "Beni soruyor mu halen?" diye engelledi onu Kenan.

İlk gittiği zamanlarda bir telefon konuşması esnasında ona, Esma'nın onu sorduğunu söylediğini hatırladı. "Artık sormuyor."

Dört yaşındaki bir çocuk, yakın olduğu birini en fazla iki ay içinde sormayı bırakıyordu. On dört yaşında ya da otuz dört yaşında bu nasıl oluyordu?

"Unuttu desene."

"Unutmaz. Sanmam unutacağını, görse hemen hatırlar. Esma, bir kez sevdiğini kolay kolay bırakmaz."

Esma, onu sevmişti. İmkânsız bir aşkla yandığı sevdiğinden karşılık bulmuş gibiydi Kenan. Öyle bahşedilene razı... Öyle muhtaç... "Nereye bıraktın?" Ayşegül cevap vermek için ağzını araladığında, Kenan hoş bir yakınlıkla "Sakine ablaya mı?" diye sordu.

Usulca başını salladı Ayşegül, gülümsemek istedi. Gülümsemesinin sırası değildi. "Artık döndünüz değil mi? Gitmeyeceksiniz bir daha?"

"Yok, buradayım artık."

Sevincini havaya sıçrayarak gösteremezdi Ayşegül. Sadece içten içe bunu hayal ederdi. Kolları havada, ince uzun bedeni belli bir mesafede gökyüzüne doğru yükselirdi. Belli bir mesafeden daha çok yükselebilseydi keşke. Kanat taksaydı mesela, uçsaydı bütün dünyayı en yüksekten görecek şekilde. Böyle olsun isterdi.

Kenan, yüzünü biraz daha döndü Ayşegül'e. Onu özlediğini hissediyordu o tuhaf acısının içinde. Bir yabancıya karşı hissedilmeyecek tezatlıkta... "Ne demiş Âşık Veysel?"

"Kim?"

"Âşık Veysel'i tanımıyor musun?"

"Bildiğimiz Âşık Veysel mi?"

"Hemşerin olan..."

"Ne demiş?"

"*Benim sadık yârim, kara topraktır,* dememiş mi?"

Kenan'ın böyle bir anda söylediği sözlere alışacaktı Ayşegül. Hatta öyle ki hep yapsın isteyecekti, hep yapsın da ağzı açık kalıp baksın ona. En azından her bakışı gibi hayranlık değil, şaşkınlık taşımış olacaktı. "Demiş," dedi usulca, Ayşegül.

Melis, tahmin ettiğinden daha uzun kalmıştı cenaze keşmekeşinin içinde. Kenan'ın annesi sımsıkı tutmuştu elini, her şeye rağmen yanında olsun istemişti. "Kenan ne kadar kıymet verirdi bilirsin rahmetliye. Aman Melis'im, güzel kızım... Ara sor, ihmal etme onu," demişti. *Biz boşandık,* demek istemişti Melis karşısında usul usul ağlayan kadına. Füsun'un kalabalık evinde kendini fazlalık gibi hissetmeye başladığı anda karşısına çıkan Figen Hanım'ın, ona karşı hiç öfkeye dönüşmemiş ilgisi ile dağılmıştı aklı. O kadının, onu böyle koşulsuz sevmesi için ne yaptığını düşünmüştü. Sıcacık elini, bir an bile onun elinden çekmeyecek kadar çok sevmesinin bir nedeni olmalıydı. Kapıdan çıkarken duymuştu

Kenan'ın sesini, herkesin içeride olduğu bir anda dışarıda ne yaptığını, kiminle konuştuğunu düşünüp adımlarını hızlandırdı. Bir şekilde hiç göz göze gelmemiş olmalarını, Kenan'ın üzgün oluşuna verip üzerinde bile durmamıştı. Ona da baş sağlığı dilemek istemişti, ama Kenan'ın hep kalabalıktan kaçıyor oluşundan fırsat bulamamıştı. Kenan kalabalıktan kaçmazdı. Belki de artık kaçıyordu. Kendisinden sonra değişmişti. Melis bilmiyordu; Kenan kalabalıktan kaçtığı için değil, kederini göstermemek için saklanıyordu. Üzerini örtecek bir kabuğu yoktu onun, kabuğu olmayan her insan gibi görmesinler diye saklanıyordu.

"Kime Âşık Veysel'den bahsediyor ki? Âşık Veysel'in sırası mı şimdi?" Bir kadınla konuştuğunu, Ayşegül'ün sessizmiş gibi çıkan sesinden anlayamazken, adımları yaklaştığında gördü. Başında siyah örtüsü, kendisine göre oldukça uzun bir kadınla konuşuyordu Kenan. Üstelik ayağında topuklu bile yoktu. Uzundu boyu. Diz kapaklarının alt hizasında koyu renkte etek giymiş, sıradan bir kadındı ve Melis onu ilk kez bugün görüyordu. O ana kadar sıradan kalmış bir kadın, şimdi neden dikkatini çekiyordu ki? Konuşsa sesi çıkmayacakmış gibi bir hisle sarsıldı. Kenan'ı kıskanması mümkün değildi, kıskanmazdı. Kıskanmasına hiç mahal vermediği için miydi? Adımlarını ürkek ama istikrarlı onlara doğru yönlendirdiğinde, her ikisinin de bakışları onu buldu. Kadının dudaklarından duyulması zor bir "Demiş," çıkmıştı. Ne konuştuklarına anlam veremeyeceği kadar başka bir dilmiş gibi geldi Melis'e her bir sözcük. Ayşegül'ün koyu bakışları Melis'i bulduğu an, tedirgin bir tavırla geri çekilip, hiçbir şey söylemeden içeri girdi. Melis, kızın arkasından bakarken Kenan'a dönmeden "Bu kim?" diye sordu. Kenan, iki aylık

yokluğundan sonra, eski karısını ilk gördüğü anda kurduğu cümlelerin bu olmasına içerlemedi bile.

"Adı Ayşegül."

Melis kadının adı ile ilgilenmiyordu, başını adama çevirdi ve kararlı bir tonda "Neyin olur?" diye sordu. Gözleri, başka türlüsüne şahit olmuştu sanki Melis'in. Derin bir nefes verip ekledi. "Akrabanız mı?"

"Hayır, akrabamız olsa tanırdın."

"Sevgilin değil herhalde?"

Kenan, yeni bir sigara çıkardı gömleğinin cebinden. Paketindeki son sigaraydı. Paketi buruşturup atmak için uygun bir yer ararken, "Sigarayı arttırdın mı Kenan?" diye soran sesini duydu Melis'in. Cevap vermek için kendini yormadan, az ilerideki çöp kovasına uzaktan bir basket attı. Top gibi yuvarlanan sigara paketi, kovaya girerken aldığı sayıdan memnun sigarasını yaktı, "Ne dedin?" diye sordu.

"Paketin bitmiş."

"Eniştem öldü Melis."

"Başın sağ olsun."

Nihayet, bunu akıl edebilmişti. Eski kocalara yapılmayacak cinsten anlamsız bir kaprise daha fazla esir olmamıştı. Kenan'ın cevapsız durduğu çoğu zamanlardaki öfkesini hissetti yine.

"Sevgilin mi diye sordum?"

Kenan, tahammülsüz bir şekilde gözlerini gözlerine dikti Melis'in. O gözlerde bulacağını sandığı hiçbir şey yoktu. Kaybetmişti Kenan hepsini. Kızgınlıkları değildi üstelik de bunlara neden olan. Bütün tükenmiş olanlara rağmen ısrar-

la fedakâr tarafına karşılık terk edilmiş olmasıydı. Ellerini bomboş, yaptıklarını tamamen karşılıksız ve değersiz bırakmıştı. Gözlerine dikkatle bakarken "Eniştem öldü Melis. Taziye görevini tamamladıysan gidebilirsin," dedi.

Kaşlarını hiddetle çattı Melis. Sorduğu sorunun cevabını alamaması onu daha da hırçın kılmıştı. Hızla geri döndü, arabasını nereye park ettiğini hatırlamaya çalışırken ani bir kararla Kenan'a baktı. Mümkün olduğu sürece sözünü sakınmayan o asi halini takındı, "Senden iyi ki boşanmışım," dedi ve kuvvetli adımlarla uzaklaştı adamın yanından.

Kenan'ın keşkelere sahip olmayışı, Melis'in sözlerini hiç umursamamayı zorunlu kıldı o an.

İçinde, abartılı bir ısrarla var olmak isteyen ağlama hissini bastırmaya çalışıyordu Melis. Bunu yaparken de itina ile tırnaklarını yiyordu. Çocukluğundan kalma tırnak yeme alışkanlığını, uzun yıllar öncesinde bırakmış olmasına rağmen manikürlü tırnaklarını iki dakika içerisinde neredeyse telef etmişti. Dişlerinin arasında intikam almaya çalıştığı şey, tırnaklarının yıllara inat hiçbir şey yaşamamışçasına uzamış, kendini toparlamış olması mıydı? Yoksa sadece kendi hırsları mı yalpalatıyordu böylesine yapacakları yönündeki adımlarını? Radyoya dokundu. Her zaman sabit kalan o radyo kanalı açıldığında, kulağına değen şarkı tahammülünü zorlaştırdı. Tahammül edemediği tek şey kendi kararlarıydı. Kendi kararlarının sonuçlarını yaşıyordu o an. Kenan'ı başka bir kadınla paylaşmanın tehlikesine varmıştı. Ona bir oyun gibi gelen ayrılık kararının sonuçlarında; Kenan'ın ol-

madığı bir hayata adapte olmuş, o hayatı sevmeye başlamış, geçmişin muhasebesinde hep kendini haklı çıkarmıştı. Ancak şimdi haklılıkları elinde patlamıştı. Verdiği karar karşısında kendini, kaybeden taraf gibi görüyordu. Oysa Kenan ona ısrar etmişti. Yapmamasını, gitmemesini, bitirmemesini istemişti. Dinlemeyen kendisiydi. Akın'ın hayatında ve yatağında hayat bulacağını sanan kendisiydi. Daha sabahında adamın uyuyuşunu izlemiş, varlığından mutluluk hissini içine çekmemiş miydi? Öyleyse şimdi ara ara onu yoklayan pişmanlığı nereden çıkmıştı? Akın'ın arzularına verdiği bütün arsızlıkları başka kimin teninde, kimin hayatında bulabilirdi? Bu düşüncelerin beynini işgal etmesinden kurtulmanın tek yolu vardı, o da yine aynı kapıya gidiyordu.

Telefonuna uzandı, en son arananların içinden Akın'ı bulup, arama tuşuna bastı. Telefon kısa süre çaldıktan sonra açıldığında Akın, ona has o farklı telefon açışlarından biri ile karşısındaydı.

"Biliyor musun Melis, evde hiç şampuan kalmamış?"

"Evden çıkıp, şampuan almaya ne dersin?"

"Geliyorsan alsana, çıkmayayım."

Akın böyle biriydi; kafasının içinde hep kendi istekleri ne çıkan cümleler vardı. O cümleler böylece diline vuruyor, Melis'i buluyor, Melis o cümlelerle bazen eğleniyordu. Aslında o güne kadar her zaman eğleniyordu. Hiçbir şey bir günde olamazdı. Melis'in, fikrine bir günde giremezdi bunca karamsarlık. O koyu bakışlı kadının, Kenan'ın karşısında masum kız rolleri ile duruşu neden olamazdı her birine. Tırnaklarının manikürünü berbat ettiremez, Akın'ın kusur-

larını çırılçıplak bırakamaz, içine anlamsız bir pişmanlık salamazdı. Pişmanlığı anlamsızdı.

"Melis, orada mısın?"

"Şampuan alıp, evine gelip, sonra da seninle sevişmek istemiyorum Akın. Ben seninle dışarıda bir sahil kenarında boş boş oturmak istiyorum. Huzurlu bir sohbete dalmak istiyorum. Bunu bana verir misin?"

"Ağlamak yok anlaşalım."

"Ağlamak yok."

"Şampuansız duş alıp geliyorum. *Kokuyorsun Akın*, deme sakın!"

Endişelerini bir kenara bırakıp, dudağının kenarına bir gülümseme yerleştirdi Melis. "Kutuya biraz su dökersen bu seferlik şampuan edinmiş olursun!"

Akın denize karşı yönünü dönmüş, hafif rüzgârda sarı saçları savrulan kadına arkasından bir süre baktı. Tanıdığı en güzel kadındı Melis, en alımlısı, hatta en seksi olanı ama yine de o kadında eksik bir şeyler vardı ona göre. Bir şekilde biteceğini, sürdüremeyeceğini bildiği bir şeyler... Bir süre birlikte güzel zaman geçirmiş olmalarının birkaç zaman sonra biteceğini, o kadına yetmeyeceğini biliyordu. Kadın bir kere her şeyin lüks olanına alışkındı. Akın'ın yanında sıradan olmaya çalışıyordu ama maddi olanaklarını her seferinde adamın gözüne sokuyordu ister istemez. Belki uyum sağlamak için onunla aynı sahandan yumurtaya ekmek ba-

nıyordu ama bir yerden sonra onun için güdük kalacağını biliyordu yaşananların.

Kocasından alamadıklarının arayışında olduğunu da biliyordu. O arayışın kendi iç dünyasında anlamsız kalacağını, o anlamsızlığın kadının sonu olacağını da... Akın'ın en temel özelliğiydi belki de bir insanı sindire sindire tanıması. Zaman kavramını önemsemeden, bir saat de görse bir asır da görse aynı çerçevede incelerdi. Bazen yüzündeki bir çizgiden çıkarırdı zaaflarını insanların, bazen de gözlerindeki bir parıltıda bulurdu derinlikleri. Bu kadar iyi analiz yapabildiği için kaleminden çıkardığı karakterler, insanların beynine neşter ile kazınıyordu. Başka türlü bir adamdı Akın. Belki sorumsuz, kimine göre duygusuz, dağınık, umursamaz ancak detaylarda sakladığı hisleri ile başka; tanındığında hemen anlamanın mümkün olmadığı, anladığında hemen vazgeçmenin imkânsız kılındığı bir adam...

"Şampuana su koyduğunda kokusu azalıyormuş."

Kendini usulca Melis'in yanına bıraktı. Melis, aynı noktaya dakikalardır bakmaktan onu kurtardığı için teşekkürü taşıyan gözleri ile adama döndü. Gülümsedi. Akın'ın onda bıraktığı en gerçek etki de buydu; gülmeyi hatırlatıyordu ona. Melis, aradığı huzuru bulmak için başını adamın omzuna koydu.

"Biz neden hiç el ele gezmiyoruz?" Bu ne zaman önemli olmuştu Melis için? İlk kez dışarıda bir şeyler yapmaya karar verdiklerinde Melis, Kenan'ın hayatından yeni çıkmış, onun soyadını taşımayalı sadece birkaç gün olmuştu. Bilirdi ki insan sevdiğinin elini sımsıkı tutarak haykırırdı herkese ona ait olduğunu. Ancak Akın böyle bir adam değildi ve ona

bunu erkenden göstermeye niyetli bir şekilde tuttuğu elini, elinden çabucak sıyırmış sonra da sıradan kalmıştı onun yanındaki varlığı ile. Ve Melis bunu ilk kez o gün sorguluyordu. Sorgulamaktan hep korkarken, bugün kendini bunu yapmaktan alamıyordu.

"*Yaş kemale ermiş*, der eskiler."

"Beni sevmediğini biliyorum." Melis, bunu söylediğine bir an inanamadı. Buna cesaret edebildiğine de... Birbirlerini sevdiklerini hiç söylememişlerdi ama bunu, aralarında önemli değil gibi davranarak aşabildiklerini sanıyordu.

"Bugün ne yaşadın Melis?"

"Kenan'ı gördüm!"

"Konuştunuz mu?"

"Biraz... Başka bir kadınla konuşurken duydum onu. Âşık Veysel'den bahsediyordu. Bana da bahsederdi bazen. Hem Âşık Veysel'den hem de diğerlerinden... Hiç dinlemediğim birçoğundan... Bazen sıkıldığımı belli ederdim, bazen kibarlık olsun diye cevap verirdim. Ben Âşık Veysel'i onun için bir kez bile dinlemedim Akın."

"Güzeldir aslında, dinleseydin keşke."

Melis, başını adamın omzundan çekip yüzüne çevirdi. Batmakta olan güneşin aheste kızıllığında onun mavi gözlerine baktı. "Senin de hiç dinlediğini duymadım."

Ne kadar önemliydi Akın'ın dinlediği şarkının, Kenan'ınkiler ile aynı olması. Onu tanıdığı ilk zamanlar sadece Kenan'dan farklı olduğu yönlerini görmeye çalışıp, daha düne kadar sadece farklı olduğu taraflarla ilgilenmiyor muydu? Şimdi benzerliklerini mi arayacaktı? Psikolojik

destek alması şarttı. Yoksa daha iki ay evvel terk ettiği adam için şimdi ağlamasının, şuurlu bir kadına ait bir davranış olduğunun düşünülmesini beklemezdi. Kesinlikle normal değildi!

Başını basit bir kabullenişle denize doğru çevirirken, Akın'da umup da bulduğu birkaç şeyi hatırladı. Belki sahilde oturmak yerine eve gidip, onu duşta iken bulsa ve sevişse bunları düşünmeyecekti. Belki o an öpüşmeye başlasalar yine ayırt edemeyecekti. Ya da bir barda karşılıklı içerken, tiye aldıkları her şeyden konuşsalar Kenan'ı ve o koyu bakışlı kadını da unutacaktı. Akın böyle bir adamdı. Kenan'ın ona fazlasını veremediği alanlarda vardı. Kenan'ın ona yetip, taştığı yerlerde ise bir hiçti. Derin bir nefes bıraktı sahile doğru. Nefesinin iç geçmişliği karıştı yosun kokusuna, sonra kalktı ayağa "Dans edelim mi?" dedi elini uzatarak. Akın, muzip bakışları ile mutsuz olduğunu gördüğü kadına elini verdi. "Vals mı yapacağız, tango mu?" diye sordu, kadını sahilin orta yerinde sarıp sarmalarken. Melis, yalancı bir gülüş taktı hemen dudağının kenarına.

"İkisini de bilmiyoruz, bence rol yapmayalım."

"Biz bilmediklerimizle birbirimizi anlıyoruz Melis."

"Ne demekmiş o?"

"Senin bilmediklerin bende, benimkiler sende..."

Melis beline dolanmış o zarif erkek eli, kendine ilk kez bu kadar yabancı gelirken, geri çekilmek istese de bunu yapmadı. Biliyordu ki o anda geri çekilirse bir daha Akın'ı istemeyecekti ruhu. Belki, bedeni ara ara arzu edecekti ama asla ruhu aramayacaktı. Hiç tanımamış gibi reddedecekti onu bulmayı, görmeyi ve yaşamayı.

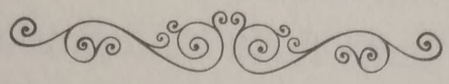
"Örnek verir misin Akın?"

"Hay hay! Veriyorum öğretmenim. Beğenecek misin bakalım? Örneğin; sadakat..."

Akın'ın sadakati bilmediğinden bahsetmesi miydi önemli olan, yoksa ona sadık olmadığını yüzüne vurması mıydı? Melis her ikisi arasında sıkışıp kalmışçasına bakarken, Akın'a sormak istedi. *Sen beni aldattın mı,* diye. Ne diyecekti ki Akın? Kesinlikle başka bir kadını bir geceliğine tercih etmiş olmayı, Melis'i aldatmak olarak saymayacak bir fikri olurdu onun. Aralarında, aldatma demeye lüzum görülecek bir ilişki olmadığını duymak istemedi. Bilmesi başka bir şeydi ama duyamazdı. Kenan'ı başka bir kadına Âşık Veysel'den bahsederken gördüğü bir gün, bunu da duymamalıydı.

"Peki, Akın. Biz ne zaman öğreneceğiz sadakati?" diye sordu hemen sonra. Küçük kırıntılar gibiydi umutları. Akın'da aradığı şey özgürlüğün ta kendisiyken bir adamın esaretini bekledi. Arayışına anlam veremese de *"Ben öğretirim sana,"* desin istedi. Demedi. İyice kavradığı belini sağa sola hareket ettirirken, dans etmelerine olanak sağlayacak yabancı bir şarkının melodisini mırıldanmaya başladı. Ayakları küçük adımlarla Akın'ın adımlarını takip ederken, vücudunu daha da çok yaklaştırdı adama. Böylece daha kolay unutacaktı Kenan'ı. Onu bir daha görmeyecek, adını anmayacak, birkaç gün öncesinde olduğu gibi Akın'ın özgürlüğüne teslim edecekti kendini. Aylar öncesini düşünecekti. Kendini nasıl kapana sıkışmış hissettiğini, Kenan'ın abartılı ailevi düşkünlüklerini, sıradan kalan huylarını... O sıradanlıklarda yaşadığı huzuru düşünmeyecekti. O huzuru ise hiç özlemeyecekti.

AMA, FAKAT, ANCAK



Gözlerinin önünde ağlamaktan içi çekilmiş, neşesinden eser kalmayan teyzesine, babalarını kaybettikleri yetişkin yaşlarına rağmen büyük eksikliği ile perişan olmuş kuzenlerine, onların yanında en az onlar kadar ölüme içi yanan annesine baktı. Bir an bütün nefesinin ciğerlerinden çekildiğini hissetti. Solunumu yetersiz gelip de onu orada boğacak gibi canı yanarken kalktı yerinden. Odanın içinde bir ileri bir geri yürüdü önce. Küçük bir evin içinde, ölesiye hapsolmuş gibi bir hisle elindeki çay bardağını masaya bırakıp "Anne ihtiyaç olursa ararsın," dedi ve kimsenin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan çıktı dışarı.

Sıcak yaz akşamının, hafif hafif esen melteminde kendini arabasına attı. Gitmek istediği bir yer, sığınmak istediği bir limanın olup olmadığını düşündü. Arabasını amaçsızca sürerken, küçük bir alışveriş mağazasının önünde durdu. Biten sigara paketine yenisini ekleyip, birkaç dal daha sigara içmek istedi sadece. Mağazadan içeri girdi, kasiyerin hemen

arkasındaki raflardan kendi içtiği markanın paketini isteyen tek kelimelik bir cümle kurdu. Kasiyer kasadaki paraları sayarken, işaret parmağı ile biraz zaman istedi Kenan'dan. Kasiyeri beklemeye başladı. Henüz yeni gelmiş kutuları taşıyan adamların elleri arasında gördü; kahverengi uzun saçlı koca gözlü oyuncak bebekleri. Kutu kutu oyuncak bebekleri olan mağazalar vardı şehirde. İçlerinde saçları hiç dökülmemiş, kıyafetleri hiç yırtılmamış olan onlarca oyuncak bebek olan mağazalar... Gözleri, bir oyuncak kutusunun üzerinde olması gerekenden daha fazla kaldığında, arkasında kalan kasiyerin "Beyefendi?" diye ona seslenişi ile döndü yönünü. "Bir de oyuncak bebek istiyorum." Kasiyer, anlaşılması güç bir cümle duymuş gibi kaşlarını çatarken yineledi Kenan. "Saçları ve gözleri kahverengi olan oyuncak bebek istiyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz?"

Hanımellerinin halen hafiflememiş kokusu, Ayşegül>ün evine çıkan dik merdivenin başlangıcında ciğerlerine aktı. Hanımellerinin ona hatırlattığı eski evinin yaşanmışlıklarını düşünmemeye çalışarak, tek eliyle sımsıkı tuttuğu hediye paketi ile merdivenleri çıktı. Belki Ayşegül için de bir demet çiçek almalıydı. Belki yaseminler... Anlamsızdı. Hiçbir şeyi olmayan bir kadına, bekâr bir erkek çiçek almazdı. Hiçbir şeyi olmayan bir çocuğa, bir oyuncak alabilirdi ama. Belki de Ayşegül çiçeklerden hiç hoşlanmıyordu. Bahçesindeki hanımellerinin, yıllar önce dikilmiş olduğu belliydi. Evin içindeki sefalete rağmen bahçesinde hanımelleri olup olmadığını umursar mıydı ki? Evet, Ayşegül için de çiçekler pek bir şey

ifade etmiyor olabilirdi. Hatta muhtemelen Melis>ten bile daha az önem verirdi çiçeklere.

Onu Melis>le kıyasladığı için içten içe kendine kızıp, bunu bir daha yapmama kararı aldı. Melis yoktu artık. O olması gerektiği kadar emek vermiş, eski karısını aksi için ikna etmeye çalışmıştı. Vicdan azabı duymasını gerektirecek herhangi bir durum yoktu. Artık bekârdı.

Önce boğazını temizledi, sonra da hediye etmek için aldığı kutuyu daha sıkı tutup zile bastı. Pencereden gördüğü loş ışığın televizyondan geldiğini ve anne kızın erkenden yatmaya hazırlandığını düşünüyordu. Yine de kapıdan küçük kıza elindeki hediyeyi bırakma isteği ile çaldı kapıyı. Kapı, Ayşegül> ün «Kim o?» diyen sesinin hemen arkasından açılmadan, seslendi Kenan. «Benim, Kenan!»

Ayşegül, adamın o saatte kapısında ne aradığını sorgulama ihtiyacı hissetmeden, yalnız yaşadığı yılların ürkekliğine rağmen abartılı bir güven duygusu ile araladı kapısını. Evin içinin zifiri karanlığında ay ışığında göründü yüzü, hemen bacaklarının dibinde de Esma vardı. Saatin mahmurluğunda ona korkarak bakıyordu. "Rahatsız ettim," diye girdi söze Kenan. Saati tahmin etmeye çalıştı, biraz zor bir tahmindi onun için. Gece yarısına bir ya da iki saat kalmış olabileceğini düşündü. İki saat kalmıştı.

Ayşegül, biraz daha öne çıkarken, Esma onu çabuk adımla takip etti. "Rica ederim," diye cevap verdi usulca, adamın gelişini sıradan kılmak isterken.

Kenan'ın gözleri, Ayşegül'ün bir şekilde tebessümü taşıyan yumuşak yüzünden küçük kıza kayarken "Esma'yı gör-

mek için gelmiştim," dedi. Yalan değildi, onu o eve getiren ilk nedendi Esma.

Ayşegül tedirgin bir tavırla müsait olmayan evi için "İçeri gelmez misiniz?" derken, reddetmesini diledi. Ancak Kenan, hiç tereddüt etmeden kabul edip içeri yöneldi. Ayşegül, karanlık koridorda kızı ile geri çekilirken adamın ayakkabılarını çıkarmasını bekledi. Sonra da adamı mum ışığı altında aydınlanan salonuna davet etti.

Kenan, loş salonun tek ampul ile aydınlanan tavan aydınlatmasına çevirdi önce yüzünü, sonra kadınla kızına dönüp "Elektrikler mi kesik?" diye sordu. Ayşegül, kaçamak bir bakışla cevapsız bıraktı sorusunu. Kenan'a, onu her zaman ağırladığı aynı köşeyi gösterdi. Kenan, otururken küçük kıza yöneldi ve hediyesini gösterdi. Esma, hafızasında canlı tuttuğu süper kahramanın elinde taşıdığı devasa büyüklükteki pakete doğru uzanıp, "Bana mı?" diye sordu. Ona, o eve bir şeyler getirmek için gelen bir kişiyi bile hatırlayamadığı ufak anıları ile adama doğru yanaşırken, elindeki paketi yanına bıraktı Kenan. Kızı tuttuğu gibi tek dizinin üzerine oturttu. Bir kolunu, kızın bedenine dolarken saçlarından öptü.

Küçük kız, annesini yoklarken tek gözü ile onun tepkisiz oluşundan memnun, salondaki her iki kanepenin kollarında duran iki mumla aydınlanan loşlukta, adamın ustalıkla paketi açmasını izledi. Adam ile arasına sığan paketin içinden çıkacak dünyalar vardı Esma için. Hayallerine sığmayacak sürprizler taşıyan paketin içinden bir kutu, kutunun içinden uzun saçlı kocaman bir bebek çıktı. Esma'nın ağzından, tutamadığı bir çığlık çıkıverdi. Sevincini simgeleyen o çığlık Kenan'ın yüzüne tebessüm, Ayşegül'ünkine kederi yükledi.

Kenan, bebeğin elbisesinin altında kalan pil bandının güvenlik şeridini çektiğinde bebek konuşmaya başladı.

"Merhaba, sana masal anlatmamı ister misin?" Esma'nın çığlıkları daha da büyüdü bu defa. "Konuşuyor! Konuşuyor!" diye bağırırken, evin içindeki herkesin de onunla birlikte o büyük mucizeye tanık olmalarını istiyordu. Saçları dökülmüş eski bebeğinin yerine gelen bu gerçeğine benzeyen bebek, bir mucizeden daha aşağıda değildi. Mucizesi küçük bir oyuncakta saklıydı Esma'nın. Dili kurudu Ayşegül'ün, yüreğinde sakladığı bütün eksiklikleri gün yüzüne çıkıp, ardı ardına darbeler indirmeye başladı ona. Zordu. Yapmaya çalıştığı her şeyi, yıllarını, Esma için verdiği bütün emeğini yüzüne gözüne bulaştırmıştı o mucizevi bebek. Ayşegül'ün kızı için yaptığı her şeyi koskoca bir çöplük, yapamadıklarını ise imkânsız kılmıştı. Mucizevi oyuncak, Ayşegül'ün hiç duymadığı bir masalı anlatıyordu.

Esma, ara ara söylediklerini tekrar ediyordu oyuncağın. Kenan da onu destekliyor, küçük kızın sevincinde sevincini buluyordu. Çocukluğunda, akşam saatlerinin evlere dağılma vaktini getirdiği sokak oyunlarında, sokak başında gördüğü bütün babalara karşı yitirdiği sevinciydi bulduğu. Kendi yokluklarını var etmekti yaptığı. Onun oyuncakları olmuştu, istediği kadar kıyafeti de. Hatta ve hatta onların evinde hep ışıklar yanmıştı. Esma'nın sahip olamadığı, başka bir sürü gerçeğin sahibiydi Kenan. Ona rağmen eksik büyüyen tarafları olmuştu küçük kız ile ortak. Esma, esneyerek başını onun göğsüne yasladığı anda, o eksik büyüyen bütün zamanlarını bir kez daha geride bıraktı. Küçük kıza daha da sarılıp, bir oyuncak bebeğin ağzından dökülen ikinci masalı

dinlemeye koyuldu. Azar azar yanan iki mumum aydınlığı altında...

"Kenan Bey, uyumuş!"

Ayşegül'ün dakikalar sonra duyduğu fısıltılı sesine başını çevirdiğinde gördü Kenan, kucağında bir çocuk uyumuştu. Kendi kanını taşımayan, başkasının canına ait bir çocuğun merhametine neden bu kadar ihtiyaç duyduğunu bir daha hatırladı. Hayatın ona hiçbir surette layık bulmadığı babalık hissini, ne alarak ne de vererek tadamamıştı. Çocuğun kucağından alınması için kollarını gevşetirken, Esma daha sıkı tuttu mucizevi bebeğini. Annesinin güven verici kollarında yatağına doğru giderken, Kenan kucağından eksilen ağırlığı tebessümle andı hemen. Başını arkasındaki pencereye doğru çevirdiğinde, dışarıdaki bütün ışıkların var olduğunu gördü. Mahallenin elektrikleri vardı. Yeniden küçük çay tabaklarında aydınlanan mumlara çevirdi başını. Onların ışığında odaya yeniden göz gezdirdiğinde, hemen orta duvar dibinde duran televizyonun da yerinde olmadığını fark etti. Ayşegül'ün, yeniden duyduğu sesi ile gerçeğe döndü düştüğü kâbustan.

"Siz daha iyi misiniz Kenan Bey?"

Az evvel daha iyiydi ama şu an daha kötü olduğu aşikârdı. "Televizyon nerede Ayşegül?"

Ayşegül, ağır hareketlerle adamın yanına geçti. "Sattım!" Evinin rutubetle dolu kokusunu bir solukla içine çekti, kendinden emin görünmeye çalışarak devam etti. "Kenan Bey, siz Esma'ya o oyuncağı neden aldınız? Benim çocuğum,

o oyuncağa sahip olacak bir varlığa ait olmayacak ki. Hem de hiçbir zaman..." Kenan'ı bu zor gününde incitmekten bir an korktu ama yine de sabaha kadar içine yerleşip de onu yiyeceğini düşündüklerini açtığına pişman olmadı. Üstelik Kenan daha cevap vermeden de yenilerini ekledi sözlerine. "Ben, kendi kendime yetmek için bu kadar zaman uğraşırken, hep bir şeyleri feda etmek zorunda kaldım. Böyle bir mahallede, evde dikiş diken bir kadının yaptığı işler çok satılmaz Kenan Bey. Siz de farkındasınız ki bende varlık denen şeyin zerresi yok. Önemli değil, ben bunu bir ayıp saymıyorum. Elimden bu kadarı geliyor. Ancak siz Esma'ya ne gösterdiniz biliyor musunuz? Hayatta böyle gerçeklerin de var olduğunu. Ulaşılabilir olduğunu!"

Oyuncağa ne kadar verdiğini düşündü Kenan. Kaç liraydı o mucizevi bebek? Az bir miktar para ile alınmamış mıydı? Böyle hesapları yeryüzünde yapan insanlar elbette vardı ama birer çift kahve masumiyet taşıyan bu anne kıza, yoksulluğu layık bulamamıştı işte. Yoksulluğun bu denlisini...

"Televizyonumu sattım," diye devam etti Ayşegül, birazdan karşısındaki adama söylemek isteyeceği sözler için fırsat tanırken. Sonra adamın konuşamıyor olması daha güçlü kıldı onu. "Bundan altı ay önce de dikiş makinemi satmıştım. Bu evde satıldığında para edecek çok az şey vardı ve ben hepsini zamanla sattım. Füsun Hanım'ın yanında iş bulmamış olsaydım ne yapardım, bilmiyorum. Sayesinde aldığım yevmiyelerle aylardır biriken ev kiralarımı ödedim. Ve halen bir miktar daha birikmiş kiram var. Size bunları şunun için anlatıyorum, Esma'yı sevdiğinizi görebiliyorum. Benim için mutluluk verici bir şey bu. Kendi akrabalarının

bile yüzüne bakmadığı bir kızım olduğu için sizin ona ilgi göstermenizden şikâyetçi değilim. Ama ona vermenizi rica edeceğim şey sadece sevginiz. Çünkü daha fazlasını bilmesini istemiyorum. Ben ona sonsuz sevgi verebilirim ama sizin aldığınız o bebeği alamam."

Ne demeliydi Kenan? *Ben size yardım eder, borçlarınızı öder, düzgün bir hayat yaşamanız için gerekli imkânları sağlarım. Ve bunu hiç karşılık beklemeden yapar isterseniz kalır, isterseniz giderim.* Böyle diyemezdi. Zaten karşısındaki kadın da böyle bir şeyi kabul etmezdi. Uzun uzun düşünse bile Ayşegül'ün söyledikleri karşısında söyleyecek pek sözü yoktu. Konuşması gerekiyordu ancak doğru kelimeyi bulamıyordu. "Haklısın," deyiverdi bir anda. Haklı olduğunu düşündürecek kadar ikna edebilmişti kadın onu.

"Beni anladığınıza sevindim."

"Ama yine de Esma'nın daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum."

"Hak etmek başka bir şey, elde etmek başka. Keşke herkes hak ettiğine kavuşsa..."

"O zaman babası olan bir çocuk olurdum ben de." Kenan bunu nasıl söylediğini düşündü? Otuz beş yaşındaki bir adama yakışmayacak bir zayıflıkta, babasızlığından nasıl dem vurmuştu? "Ben de annesi olan bir çocuk olurdum," dediğinde Ayşegül, Kenan ağzından dökülen hiçbir sözden pişman olmayacağına kanaat getirdi. Bulundukları halin çok uzağında gülümsedi. Onun tebessümü mum ışığında yansıdı Ayşegül'e, titreyen alev gibi yanarken içinde bilmediği yerler.

"Yine de teşekkür ederim size. Uzun zamandır görmediğim kadar mutlu oldu kızım."

"Ayşegül sana bir şey söylemek istiyorum, müsaade eder misin?"

Kenan'ın söyleyeceği her şeye izin verecek cesarette idi Ayşegül, kısa sürede bir başkasının sağlayamayacağı itimadı sağladığı için emindi ki, söyleyeceği hiçbir şey lüzumundan fazla olmazdı.

"Tabi..."

"Elektrik faturanı ödeyebilir miyim?"

Ayşegül, karanlık bir kuytuda tek başına kalmışçasına bir korku ile haykırdı. "Hayır!"

"Rica ediyorum ve söz veriyorum karşılığı olacak. Yani borç gibi düşün. Mesela bana çok sevdiğim bir yemeği pişirebilirsin karşılığında, yeni evime eşya seçmeme yardım edebilirsin. Düşünsene sadece bir elektrik faturası karşılığında bir sürü talepte bulunabilirim senden."

"Rica ederim, ben bunları yine yaparım. Faturamı öderim!"

"Ayşegül..."

"Kırıyorsunuz beni!"

"Seni kırmak istesem, sadece faturanı ödemeyi teklif etmezdim. Sen hepsini yapacak güçte bir kadınsın biliyorum ben. Ama birkaç gün de olsa bu karanlıkta oturmanıza, gönlüm razı olmaz. "

"Kenan Bey..." Ayşegül'ün mahcup bakışları ısrarlı bir şekilde adamın üzerindeyken, kendi sözünü dinletmek gibi bir ısrarda tekrar etti adamın adını.

"Bey falan yok! Yahu altı üstü fatura."

"Ancak?"

"Evet, bağlaç merakını biliyorum Ayşegül. Sıralama her birini yeniden! Faturanı getirecek misin, bir mum eşliğinde talan edeyim mi her yeri?"

"Lütfen!"

"Kibarlığın bana sökmez hanımefendi, elim çok dağınıktır haberin olsun. Üç günde toplayamazsın evi."

"Bakın!"

Gözlerini üzerine dikti kadının "Zaten sana bakıyorum görmüyor musun?" dediğinde Kenan, hafif neşeli çıkan sesi nefesini kesti kadının. Sesi kısıldı, çatallaşıp kekeleyen bir kıvamda "Beni zor durumda bırakıyorsunuz," dedi.

"Sana baktığım için mi?"

"Hayır, bahsini ettiğim şey..."

"Bahsini ettiğin şeyi sonra edebilir misin? Uykum geldi. Pekâlâ, evinde uyumamı istiyorsan uyurum ama yine de faturanı almadan gitmem!"

"Ben, böyle şeylere alışkın değilim."

"Alıştırmak niyetinde değilim."

"Öyleyse söz verin, son olsun."

"Söz veriyorum."

Çaresizce yerinden kalkınca kadın, Kenan da ardından kalktı. Ayşegül, bir mum ışığına bile ihtiyaç duymayacak kadar emin olduğu yerden, televizyonun bıraktığı boşluktaki bir örtü altından çıkardı faturayı ve ayakta bekleyen adama uzattı. "Beni çok mahcup ettiniz."

Kenan, uzun zamandır peşinde olduğu mühim bir evrakı ele geçirmiş gibi ona uzanan faturayı hevesle aldı. "Beni mumunuzla kapıya kadar uğurlar mısınız, mahcup hanımefendi?" Tavrında taşıdığı küçük alaya ait kibarlık, Ayşegül'ün ruhunu okşadı. Kadın, kanepenin kenarında duran mumlardan birini eline aldı ve adamın önünde, ona yol gösterdi. Kenan, faturayı pantolonun cebine iliştirirdi. "Bir şarkı vardır. Sen bilir misin Ayşegül?" diye başladı yeniden konuşmaya. Ayşegül, bir an durakladı. Arkasını döndüğünde, bir nefes kadar uzağında duran adamın gözlerinin içinde buldu kendini. Elindeki mumun bıraktığı boşluktan neden bahsettiğini anlayamadan bakarken usul usul anlatmaya başladı Kenan, mucizevi bebek gibi bir masal anlatırcasına.

"Ben ağlarsam ağlayıp, gülersem gülecek, bütün dertlerimi anlayıp gönlümü bilen, sanki kalbimi bilerek yüzüme gülen, der sonra da sorar. *Gönlüm hep seni arıyor, neredesin sen?"*

"Kim?"

"Sanatçı..."

"Kime?"

"İşte bütün bunları yapacak birine, türküyü bilmiyor musun?"

"Hatırlayamadım!"

Gülümsedi Kenan "Ayşegül, sen çiçek sever misin?" diye sordu bir anda.

"Ne çiçeği?"

"Mesela yasemin sever misin?"

"Hanımeli severim ben?"

Kenan, büyük bir iddianın kazanan tek tarafı olduğuna kanaat getirip kadının nefes mesafesinden çekildi ve ayakkabılarına yöneldi. Uzun boyunun izin verdiği ölçüde eğilerek, ayakkabılarını giydi. Hemen sonra kadının onu, arkasından izlemesine izin verdi. Dış kapıyı açıp, hanımeli kokusuna teslim oldu. Kadının, bir söz söylemeden ardından bakışına çevirdi bakışlarını "Sana türküyü hatırlatayım mı?" diye sordu.

"Hangi türküyü?"

"Az evvel söylediğimi..."

"Az evvel, türkü mü söylediniz siz?"

"Sen duymadın mı?"

"Hayır!"

"Galiba, içimden söylüyorum ben."

"Nasıl?"

"Olur bazen öyle; dilin dur der, gönlün destur!"

Kadının onun karşısında kapıldığı sihrin etkisinde ilerlerken Kenan, seslendi Ayşegül. "Kenan Bey?" Tekrar durdu adam, çevirdi yönünü.

"Türküyü hatırladım."

Kenan, ikinci zaferini de cebine katıp bir ıslık tutturdu; aynı melodiye çıkan o ıslık soruyordu: *"Gönlüm hep seni arıyor; neredesin sen?"*

Kendi kendine gülümsemekten vazgeçmen şart! Daha dün babam dediğin adamı kaybettin, ellerinle toprağa verdin, böyle yapmamalısın! Kes şunu Kenan, topla ağzını!

Akşam olmak üzereyken bürosunda Ayşegül'ün ne yaptığını düşünürken buldu kendini. Bilgisayar ekranının karşısında boş gözlerle onu anıyordu aklı. Belki *sormalıyım*, diye düşündü. Nasıl olduğunu, nerede olduğunu merak ediyordu. Telefonuna uzandı. Vazgeçip önüne bıraktı. Sonra tekrar uzandı telefona ve aradı. Sesini duyduğunda irkildi bedeni. Kimdi bu kadın? Ne veriyordu da ona, bu kadar önemli kılmıştı kısa sürede onu kendi için? İyi olmasını ister, mutlu olmasını düşünür olmuştu.

"Kenan Bey?"

"Merhaba Ayşegül, nasılsın?"

"Sağ olun iyiyim, elektriklerimiz geldi. Tekrar teşekkür ederim."

"Evde misin?"

"Evet, dikim evi kapalı. Biliyorsunuz durumu. Füsun Hanım'a uğramayı düşünüyorum ben de. Biraz daha toparlamıştır herhalde."

"Daha iyi, öğle saatinde uğradım ben de. Sana vermek istediğim bir şey var, teyzemlere gittikten sonra görüşelim mi?"

"Nasıl?"

"Bir yerde buluşalım mı?"

"Buluşalım mı?"

"Evet, Ayşegül. Zor bir soru mu sordum?"

"Ne vereceksiniz ki?"

"Sana ait bir şey."

"Sizde bana ait bir şey mi var?"

"Ayşegül... Direkt *hayır*, demen daha kolay biliyor musun? Hayır, görüşmek istemiyorum diyebilirsin. Net bir cevap olur."

"Hayır, hayır! Görüşelim tabi! Nerede?"

Sadece yüz metre uzağında, ona doğru gelen ince ve uzun kadının, kendi hayatının dışında çok başka hayata ait olduğunu bile bile bekliyordu onu. Arabasının içinde, kendine doğru yürüyüşünü sonsuz kılmak için kımıldamıyordu adeta. Yanında Esma yoktu. İsterdi ki o da olsun ve... Küçük kızının elinden tutmadığında, sergilediği yalnız tavırla içi ezildi. Usulca indi aracından. Ayşegül, adamın kendisini beklediğini görünce, içten içe bir telaşa kapıldı. Belli etmemek için bakışlarını kaçırdı her zaman yaptığı gibi. "Bekletttim değil mi?" diye sorarken aralarında sadece birkaç adım vardı.

"Önemli değil, geç hadi!" Arabasının ön kapısını açtı Kenan, kadının içeri geçmesini bekledi.

Her seferinde bu kadar kibar olabilmesine şaşırıyordu Ayşegül. Zor geliyordu, insanların bu kadar nezaketli oluşuna inanmak onun için. Arabanın ön koltuğuna yaraşmadığını düşünmekten kendini alamayarak yerleşirken, Kenan'ın merakla Esma'yı sorduğunu duydu. Kızını öncesinde Füsun'a uğrayacak olması sebebiyle Sakine'ye bıraktığını söyledi. Adam Esma'yı da alıp, birlikte bir yerlere gitmekten bahsetti. Tekliften çok emrivaki gibiydi yaptığı. Ayşegül, düşündüğünü söylemek için ezilip büzülüp bir türlü konuşamazken,

aptal bir kadın gibi göründüğü için kızdı kendine. Söyleyeceği sözleri, asıl düşündüklerini aklında bir türlü toparlayamıyordu. Derin bir nefes alırken tuttu o nefesi içinde, sonra gözleri aynaya yansıyan arka koltuktaki beze ilişti. Arkasını döndü ve tanıdık gelen sandık sarısı sinmiş beyaz bezi kucağına aldı. İçini açıp baktığında, aylar önce işlediği elbise yakasını gördü.

"Bunu neden vermediniz?"

"Kime?"

Ayşegül gözlerini kendi emeğinin üzerinden çekip Kenan'a çevirirken gizlenmiş kırgınlığı ile "Beğenmedi değil mi?" diye sordu.

Kenan, Melis'in bu tarz küçümsemelerine içten içe kızsa da sakin cevap verdi kadına. "Görmedi bile! Ben de düşündüm, sen bunu kim bilir ne kadar emek vererek yapmışsındır. Kıymetini bilmeyecek bir elde ziyan olmasındansa senin dolabında beklesin. Belki bir gün kullanmak istersin."

Üzerini örttü Ayşegül. Kenan ile konuşmasının en zor olduğu konuydu, boşandığı karısı. Bunun neden bu denli zor olduğuna aklı ermezken usulca çantasına yerleştirdi, iade olan hediyesini, "Belki yine evlenirsiniz," dedi usulca.

Hafifçe gülümsedi Kenan. Bütün karışmış hislerinin arasında "Bir ev buldum. Sana onu göstermek istiyorum," diye sözü değiştirdi. Gidecekleri yeri gizemliymiş gibi saklayan Kenan sonunda itiraf etmişti işte. Arabayı düz istikamette sürmeye başladığında kadın şaşkındı.

"Bana mı?"

"Bir kadın fikri almak lazım! Anneme bu sıkıntısının içinde *yaşayacağım evi gör, onay ver*, diyemem."

"Annenizle mi yaşayacaksınız orada?"

"Hayır, annem babamın hatıralarını bırakıp gelmez. İnsan belli bir yaştan sonra kendi düzenini arıyor."

Ayşegül kendini tekrar toparlayıp, söylemek istediğini içinde tutmamaya karar verdiğinde kuvvetlice çıktı sesi. "Kenan Bey, Esma'yı almayalım. Olur mu?" Bunu eveleyip gevelemenin kimseye bir faydası yoktu. "Sabah uyandığından beridir sizi soruyor. O biraz... Yani alışkın değil böyle ilgiye falan, bağlanıyor size."

"Fena bir şey mi bu?"

"Şöyle... Siz kendi hayatınızla alakadar olduğunuzda sizi özleyip, üzülmesinden korkuyorum."

"Sen ne kadar çok şeyden korkuyorsun böyle Ayşegül?"

"Bana korkmayı hayat öğretti Kenan Bey."

Salonun orta yerinde yere sapasağlam basan ayaklarının temsili bacakları, gözlerinin gördüğüne katlanmayı zorlaştıracak bir şaşkınlıkla titriyordu. Kenan, onu geniş bir salonun orta yerinde bırakmış, gözlerinin kamaşmasına bile isteye müsaade ediyordu. Ayşegül, tavanın modern inşaatına bile dakikalarca bakarken, bu adamın ona kendi evini göstermesindeki niyetini anlamlandırmaya çalışıyordu. Kendi ile ilgili hiçbir erkeğin beslemesinin mümkün olmadığı samimi duygulara inanamayacağı için hayata karşı güvensiz tutunan yüreği, bunun da kötü bir oyun olduğunu söylüyordu. Bahçede küçük bir kedi bulup, onunla konuşan Kenan ile

Esma'nın şen seslerini duyan kulakları, ona her şeyin fazla mükemmel olduğunu düşündürüyordu. Kenan, sahiden fazla mükemmel bir adamdı. Hayatta böyle birinin olması mümkün değildi; bu eve, bu zarafete, evdeki lükse onu hayran bırakmak ve kendinden vazgeçmesi mümkün olmayacak hale getirmek niyetinde olmalıydı. Ayşegül'ü sahip olduğu her şeye hayran kıldırıp, sonra da ondan vazgeçemeyen kadınlar arasına alacaktı. Kenan'dan vazgeçemeyen kadınlar olup olmadığını düşündü. İyi bir işi olan, yakışıklı, genç bir adamın peşinde kadınlar elbette olurdu ama Kenan'ın böylesine çapkın bir adam olduğuna emin olamıyordu. Bütün bedenini saran karmaşıklık, kulaklarına kadar yandığı bir hisse sürüklüyordu onu. Kendi evinin tamamından bile daha büyük bir salon, gösterişli mutfağa açılan bir bölmeden sonra daha da inanamayacağı şaşaadaydı. Yutkundu. Para onun nefesini kesmezdi. Nefesini kesen şey, başına ne geleceğini düşünüyor olmasıydı. Kendine asla denk olmayan o adamın ona verdiği yakınlığın arkasındaki amacından korkuyordu. Kulaklarında kızının şen gülüşleri varken, kızını kendisinden başkasının güldürmesine neden olamayan gerçeklerini hatırladı. Göğsü yanıyordu, kırmızı bir alevin orta yerinde kalmışçasına. Elini göğsünün üzerinde tuttuğunda, "Görüyorsun değil mi Ayşegül? Bu Sade Esma da bana senin yüzünden Kenan Bey, diyor," diyen sesini duyduğunda midesinin orta yerinde küçük karıncalanmalar da başlamıştı.

"Ama senin adın Kenan Bey değil mi?" Esma'nın masum itirazı Kenan'da şen bir gülüşe, ardından da "Benim adım da tıpkı seninki gibi Sade Kenan," söylemine bıraktı.

"Sade Kenan diye isim mi olurmuş?"

"Sade Esma oluyor da Sade Kenan niye olmuyor?"

"Sade Esma o demek değil ki! Tek başına demek, bir tane demek."

"Ah, biz sana iki tanesin mi dedik fındık burun?"

Ayşegül, daha fazla tahammül edemeyeceği bir sarsıntının içinden sıyrılıp kızını, onun burnuna dokunan adamın kucağından aldı hızla. "Hadi Esma gidiyoruz!" Sesi, Kenan'ın onda duymayı ummadığı bir sertlikte çıkmıştı. Ne olduğunu, kadının neye bu kadar sinirlenmiş olduğunu anlayamadan arkasından seslendi. "Ayşegül..." Ayşegül, hırsına esir çıktı kapıdan. Kenan, arkasından bir süre daha bakıp, mani olamayışına kızarken onu kapının dışında yakaladı. "Ayşegül..." Kadının durmaya niyeti yoktu, dokunup engellemekten çekinirken Esma'nın sesi duyuldu. "Anne, Kenan Bey'i unuttuk."

Kadının ayakları bir sihre maruz kalmışçasına durdu, kızını usulca indirdi yere. Kahverengi dalgalı saçlarını okşayıp, daha sağlıklı düşünmeye çalıştı. Kenan'ın kötü biri olmadığını, sadece onun fikrini almak için o eve onları getirdiğini, art niyet taşıyacak bir adam olmadığını, kendisini hiçbir surette o adama layık görmeyişiyle destekleyerek sağlıklı düşünmeye çalıştı.

"Neye kızdın sen?" Kenan, kadının tavrının tam olarak kızgınlık olup olmadığından da emin değildi üstelik. Ayşegül'ün ısrarla başını bir şey olmadığını ima ederek sallayışından ötürü üstelemek istemedi. Kızı arabasının arka koltuğuna oturtup, emniyet kemerini bağlarken kadının yanına binmesini bekledi ama Ayşegül arkaya kızının yanına geçti. Alınganlık göstermeden yerine geçti ve yola çıkmadan az evvel Esma'ya döndü. "Nereye gidelim Esma?" diye sordu.

Esma, bildiği sınırlar dâhilinde yer tarif edecek kadar çok şey görmemiş olduğundan şöyle bir düşündü ve eksikliğinin koynunda dudaklarını kıvırdı.

"Biz eve gidelim Kenan Bey, müsait bir yerde indirin bizi."

Müsait yerde indirmek de nesiydi ki? Kenan, bakışlarını kadına çevirdi, hiddet gördüğü gözleri ona bakmıyordu. Rahatsız olmuştu belli ki Kenan'ın ısrarcı yakınlığından. Sormak istedi, vazgeçti. Sormaya devam etmek de ısrarından gelecekti.

Sadece Esma ile konuştuğu bir yolun sonunda onları, evlerinin altındaki yola kadar getirdi. Sonra indi arabasından, Esma'yı da indirdi arabadan, kucağındaki kıza gülümseyerek "Seni bu hafta sonu lunaparka götüreceğim tamam mı?" dedi. Esma'nın sadece televizyon ekranında gördüğü lunaparkı duyması bile büyük gözlerini daha da büyüterek açmasına, sonra da kendine has bir masumiyet ile sevinmesine yol açtı. Ayşegül, onu Kenan'ın kollarından alırken "Lunapark sadece filmlerde olur Esma, gerçek hayatta lunaparklar tehlikelidir," demesi ile kaybolurken sevinci, yine de birkaç dakika kurduğu hayal ile mutluydu çocuk. Kızı yere indirip elinden tuttu Ayşegül, Kenan'a bakıp "Gerçek hayat, filmler gibi değildir Kenan Bey," dedi.

Kenan, kadının anlamsız tavrına akıl erdiremezken, "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?" diye sordu. Ayşegül, ısrarla başını salladı ve "Hoşça kalın!" dedikten sonra evine giden dik merdivene doğru kendi ile birlikte kızını da sürükledi.

Kenan, Füsun'u tek başına evinin balkonunda güneşin batışını izlerken buldu. Sessizce yanındaki sandalyeye oturdu. O sandalyeye hep eniştesinin oturuyor olduğunu hatırladı. Kadın sadece bir an yeğenine baktı, sonra başını tekrar çevirdi güneşe ve izlemeye devam etti. Kenan, kadının yıpranmış elini tutup dudaklarına götürdü, sevgiyle öptü. Kadın da elini, üzerindeki o güven verici ele bıraktı. "Sen nasılsın oğlum?"

Kenan'ın biten evliliğinin ardından, toparlanmak için uzun bir süre İstanbul'dan gitmiş olmasıyla hayatında neyi değiştirdiğini bilmiyordu Füsun. Atlatabilmiş miydi ya da gerçekten büyük manada yıkılmış mıydı?

"İyiyim teyze, ben iyiyim."

"Dün Melis'i gördüm, sağ olsun taziye için geldi, elimi sıktı."

Kenan, teyzesi ile Melis hakkında konuşmak istemiyordu. Sadece başını salladı.

"Pişmandır belki Kenan'ım. Ne dersin? Konuştunuz mu?"

"Hayır, teyze. Konuştuk ama sadece taziye için gelmiş."

Melis'in taviz vermeyeceğini bilirdi Füsun. Onun geri dönmeyeceğinden de emindi, yanılıyor olsa bile... Kenan'ın ne kadar toparlanabildiğini, Melis olmadan yapıp yapamadığını merak ediyordu. Daha fazla üzüleceğini düşünüp sormaktan vazgeçtiği an, Kenan onu her zaman anlamış bir kadının daha taze olan acısı ile ona merhem olacağına inanan aklı ile sordu.

"Teyze, bir kadını yeni yaşayacağın eve götürmek ne demektir?"

"Yeni yaşayacağın ev de nesi?"

"Bir ev buldum da işte yeniden hayat kurmak lazım."

"Kimi götürdün oraya?"

"Bir arkadaşımı..."

"Bekâr mı?"

"Evet."

"Hoşlanıyor musun?"

"Bilmem!"

Yüreğindeki ağırlığa rağmen yumuşadı Füsun. Bakışları kendisi gibi olmaya yaklaşırken, "Kimmiş bu şanslı kız?" diye sordu. Kenan fısıltıyla andı Ayşegül'ün adını. Teyzesi ile bakışmaları kadının şaşkınlığının ne denli ayyuka çıktığını sergiliyordu.

"Ayşegül'ü yeni yaşayacağın eve mi götürdün sen şimdi?"

"Esma'yı da..."

"Niye oğlum?"

"Fikrini almak için... İşte merak ettim beğenecek mi diye?"

"İki odalı evde yaşayan bir kadının, senin evini beğenmemesinden mi endişe duydun?"

"Endişe duymadım teyze, sadece..." Ne söyleyeceğini kestiremediği için konuşmasını sürdürmeyi bıraktı. Füsun merakla beklerken ekledi Kenan. "Biraz kızdı sanki. Hayat filmlerdeki gibi değilmiş, kızını da alıp gitti."

Füsun, daha iki gün evvel kocasını kaybetmemiş olsa gülebilirdi. Hem de katıla katıla... Onun için uzun zamandır

verilecek en iyi haber buydu. Ayşegül, tanıdığı en iyi yürekli kadınlardan biriydi. Yaşadığı zorlukları az çok biliyordu ve o zorluklara rağmen kadının güçlü tavrı, kendinden emin hali hep hayran kılardı Füsun'u ona. Kenan için daha iyisini hayal edemezdi. Elinin altındaki ele çevirdi gözlerini. "Kenan'ım, koca adamsın sana bunları ben mi öğreteceğim?" diyerek sözde sitem etti. Boğazını temizleyip, hafiften kısılmış sesi ile devam etti. "Demek ki öğretecekmişim. Sen daha karından yeni boşandın. O kadın da bekâr, genç bir kadın. Alıyorsun kızı ile beraber evini gösteriyorsun: *'Bak Ayşegül burası benim evim. Nasıl güzel mi?'* Füsun, yeğeninin sesini taklit ederek tamamladığı cümlesi sonrası gözlerine dikkatle bakarak açıklamasını sürdürdü. "Gelecek için vaat eder gibi... Şimdi aklın karışık, evliliğin yeni bitti ama ileride belki *'Sizinle yaşarız'*, der gibi. *'Şuan emin olamadığım için itiraf edemiyorum,'* der gibi..."

"İtiraf edeceğim bir şey yok."

"*Hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum,* dedin az evvel."

"Yani, bilmiyorum çünkü aklım karışık."

"Ben de bunu söylüyorum Kenan. Kadın umutlansa bir türlü, umutlanmasa bir türlü... Daha iki ay evvel başka kadının kocası olmuş birisin."

"Melis'le tekrar barışacak değilim."

Füsun için bu kadar mutluluk, böyle bir acının arkasından bahşedilmişse teselli bulması için olmalıydı. Gözlerini kapatıp, yanan göğsüne destek vermek isterken açık havayı ciğerlerine doldurdu. "*Pişmanım,* dese barışmaz mısın?" diye sordu, aldığı nefesi bir solukta boşaltırken ciğerlerinden.

"Hayır, buna cesaret edip bitirmişken olmaz artık. Geride kaldı. Zaten bitmiş bir evlilik için çabaladım senelerce, daha fazlası olmaz teyze."

Kadın heyecanını daha fazla içinde tutamayıp, iki kızının büyüğü olan oğlunu, aslında yeğeni olsa bile kendi canından bildiğini içine katmak istercesine "Ayşegül, dünya iyisi bir kadın; munis, fedakâr ama çok yaralı," diye öğüt verdi. "Sana kapılarını açması da çok zor. Sevilmeyi hiç bilmemiş biri o."

"Biliyorum teyze, hepsini biliyorum. Ve sanırım sen haklısın. Ben onu kırdım."

"Yanlış anladığını anlat. Niyetini, aklının karışık olduğunu... En azından düşüncelerini öğren. Olur mu oğlum?"

Kenan, mütemadiyen annesi ile teyzesini dinleyen o uslu çocuklardandı. O uslu, itaatkâr çocuklardan... Acelesi içine dolarken kalktı yerinden, teyzesinin elini bir kez daha öptü. "Sen dünyanın en mükemmel iki kadınından birisin."

Füsun biliyordu, diğer mükemmel kadın ise Figen'di. Ve bu mükemmel iki kadına biri daha eklenmek üzereydi.

NEVRUZ ÇİÇEKLERİ

Bu çiçek de elimde sırıtıyor gibi. Kadına daha ilk günden çiçek almanın ne âlemi var acaba Kenan? Neyin ilk günü ki? Gönlünü almak için bir ziyaret sadece bu. Bu saatte mi? Ah, yine kızacak bana. Daha iyi işte, düşündüklerini söyler bu sayede, "Peşimden düş!" der belki de "Ardımda dolaşma, yardımını da varlığını da istemiyorum," der. Ben de yoluma bakarım, hayatıma bakarım.

Ne hayat ama?

Kenan, Ayşegül'ün kapısını çaldığı ikinci gecede, akşamüzeri yaşadıkları açıklamasız kırgınlıklara bir açıklama getirme niyetindeydi. Kendini anlatmak, mümkün olabilecekse onu da anlamak istiyordu. Elinde tuttuğu bir demet kır çiçeğini saklayıp, hatta bir köşeye bırakıp bırakmamak ile ilgili tereddüt yaşarken, yine gece yarısına son iki saat kala zile bastı. O eski evin, neşeyi taşıyan kuş sesli ziline tahammü-

lü beklerken zorlaştı. Susmasına rağmen halen kulaklarında çalıyor gibiydi. Zili yerinden söküp, o yapay kuş sesine neden olan tesisatı parçalama güdüsü ile yanıp tutuşurken, saatlerdir sahilde bir bankın üzerinde düşünüp durduğu onca şeyin, aklından uçup gittiğini fark etmedi bile. Neye karar vermişti tam olarak? Neler söyleyecekti Ayşegül'e ve neye göre karara varacaktı; karışık aklının içinde bir köşe bulup? Hepsi bir kuş sesi uğruna heba olmuştu.

"Kim o?" Ayşegül'ün aynı saatte, iki gün üst üste gelen misafirini tahmin etmesine imkân yoktu. Ona göre büyük kabalık yapmıştı ve Kenan onu bir daha, asla arayıp sormayacaktı. Sadece belli ortamlarda karşı karşıya geleceklerdi, hepsi buydu.

"Kenan!"

Ayşegül kapının ardında birkaç dakika duraklayıp, ne yapacağını düşünmeye başladı. Kızı uyuyordu, evde yalnızdı, bekâr bir adamı bilmem kaçıncı kez evine alacaktı ve o adama karşı koyamayan bir kalbi vardı. O kalbi ile de başı beladaydı. Kapının kilidini ustalıkla yuvasında çevirirken, Kenan bir an hiç açılmayacağını düşündüğü kapının, açılacağının haberi ile mutlu oldu.

"Hayırdır, Kenan Bey. Bu saatte..."

Yine dememişti, bir kez daha dememişti. Demek ki kadının ona halen tahammülü vardı. Elindeki çiçekleri uzatıp, af dilemeye geldiğini söylediğinde, çok şapşal görünüp görünmeyeceğini düşündü. Bilmediği bir gerçek vardı, sahip olduğu karizması onu asla şapşal bir adam yapmazdı. Çiçeği uzattı. "Bu çiçeklerin adını bilmiyorum, garip ama çiçekçi de bilmiyor. Yine de kapanmak üzere olan bir çiçekçide bun-

ları bulmak, sevindirici oldu benim için. Beğenir misin bilmem ama bana kızgınlığını hafifletmede işe yarar belki de." Sözleri bittiğinde söylediklerinden pek de memnun değildi. Koskoca avukattı ve hâkim karşısında olmadığı halde söylediklerini tartıyordu. Hiç düşünmeden konuşabilen bir adam olmalıydı. *"O zaman daha çok hata yapardım,"* diye kendini yatıştırmaya çalıştı ve Ayşegül'ün cevap vermesini bekledi. Ama kadın öylece duruyordu karşısında. Ona ilk kez çiçek alan bir adamın karşısında... "İçeri davet etmezsen kırılmam ama çiçeklerimi almazsan kırılırım."

Ayşegül, boğazına çare olmadığını biliyordu. Su içmek yetmezdi, buz kütlesinin içine yatıp eriyen her kütleden içse yine yetmezdi. Ellerine aldı çiçekleri, sonra kapıyı ardına kadar açtı. Güvensizlik, o adamı incitecek türden bir hakaret olurdu ancak. Üstelik bir gün öncesi ile o gün arasında hiçbir fark yoktu ve kendisi ile çelişirdi içeri kabul etmediğinde. Kenan, daha bildik bir tavırla çıkardı ayakkabılarını ve daha emin geçti salona, daha kabullenir bir hisle oturdu eski koltuğa; o hep oturduğu köşeye. Kadın da karşısına geçti, elinde tuttuğu çiçekleri bir yere kaçacak gibi sıkarken. Çiçek nasıl tutulurdu ki?

"Esma, uyuyor değil mi?"

"Uyuyor."

"Çocuklar hep erken mi uyur?"

"Bazıları..."

Kenan, her geçen saniye aptal bir adama bürünüyordu. Bunu ona yapan kişi ise tam karşısındaydı. "Senden özür dilemek için geldim Ayşegül."

"Rica ederim, siz bir şey yapmadınız."

"Öyleyse neden kızdın?" dese ne cevap verirdi acaba kadın? Açıklar mıydı kendi nedenlerini? Belki... Onu çok az tanıdığını hatırlattı kendine. "Yaptım! Ama neden yaptım, biliyor musun?" Neden bahsediyordu Kenan? Neyin nedenini anlatacaktı? Ayşegül'ün aklındaki şüpheleri bilmesi mümkün müydü ya da anlaması? Kenan, bütün toparladığı cümlelerin hafızasındaki yitişi ile koca bir boşluğa düşüp, tepetaklak yuvarlanmaya başladı. Ne diyecekti? Başlamıştı bir kere, yine de uygun birkaç söz bulmalı, kadının endişe kapısını kapatmalıydı. "Nedenini ben de bilmiyorum. Bazen kendini tanımadığın olmaz mı Ayşegül? Yaptığına anlam veremediğin, verdiğin anlamlardan emin olamadığın zamanların olmaz mı?"

Herkesin olurdu böyle zamanları. Peki, Kenan bunları ona niye soruyordu? "Anlamadım."

Gülümsedi Kenan. Ayşegül'ün anlamadığını söyleyen sözünün yüzüne yansıyışı, ona Esma'nın aklının ermediği mevzularda verdiği tepkileri hatırlatıyordu. Bir kız çocuğu bu kadar çok annesini anlatmazdı bir adama. Bir anne ise bu kadar çok kendi kızından bahsetmezdi susarken bile. "Anlatabilirdim belki, biraz da ben anlasaydım."

Kaşlarını çattı Ayşegül. "Neyi?" diye sordu.

"Ayaklarım evinin yolunu ezberledi, diyorum."

Ne demekti bu adamın sözleri? Neyin karşılığı? Sustu, o söylesin ne demek olduğunu hiç sormadan diye. Sanki Kenan iç sesini duymuş gibi tane tane anlatmaya başladı. Bir solukta ama uzun uzun...

"Ben zor bir evliliği bitirdim. Uzun bir ilişkiydi, yaşanmışlığı fazlaydı. Sana evliliğimden bahsedecek değilim, yine

de istersen bahsederim ama gerek yok. Söyleyeceğim tam olarak şu: Boşanmak ile seni tanımam arasında tek bir gün bile boşluk yoktu. Sen bana tükenmiş olduğum bütün mevzuların ezber tekrarını yaptırdın. Karım beni terk etti. *Boş ve saçma sebepler uğruna*, dedim. Üzüldüm, sonra da gittim buradan. Biraz toparlanayım, yaşadıklarımı unutayım geçsin gitsin, diye. Ben giderken peşim sıra biten evliliğimi götürdüğümü sandım. Sonra bir baktım arabanın bagajına, seninle kızını da almışım. Hiçbir yakınlığımın olması mümkün olmayan iki yabancıyı... Başınıza kötü bir şey gelmesinden endişe edip birkaç kez aradım seni. Sanırım toplamda dört kez aradım. Hepsinde, sorduğum şey iyi olup olmadığınızdı, tek derdim de buydu zaten." Sustu Kenan, cümlelerini bağlayacak doğru sözü ararken tıkandı kaldı. Sözlüğünde saklı bütün cümleleri tükenişe giderken, "Ne diyecektim ben?" diye sordu.

Ayşegül, ağır bir hipnozdan uyanmış kadar boş bir bakışla "Bilmiyorum, ben de merak ediyorum," dedi.

Ayşegül'ün merakı, umudu yerleştirdi Kenan'ın yüreğine. "Aklım karışık, Ayşegül! Bu karmaşada sana ve kızına zarar vermek istemem ya da istemediğim bir şeye neden olmaktan korkarım. Ama yine de bir şekilde seni merak eden bir yanım var. İçimde taşıdığım duygunun ne olduğunu bilmiyorum. İyi bir şey... Yani bana rahatlık veriyor, hüznü unutturuyor, gülümsemeyi hatırlatıyor. Güzel bir şey ama adının ne olduğunu henüz bilmiyorum. Belki zamanla aklımı toparlarsam..."

"Toparlayamazsanız..."

"Öyleyse neden kızdın?" dese ne cevap verirdi acaba kadın? Açıklar mıydı kendi nedenlerini? Belki... Onu çok az tanıdığını hatırlattı kendine. "Yaptım! Ama neden yaptım, biliyor musun?" Neden bahsediyordu Kenan? Neyin nedenini anlatacaktı? Ayşegül'ün aklındaki şüpheleri bilmesi mümkün müydü ya da anlaması? Kenan, bütün toparladığı cümlelerin hafızasındaki yitişi ile koca bir boşluğa düşüp, tepetaklak yuvarlanmaya başladı. Ne diyecekti? Başlamıştı bir kere, yine de uygun birkaç söz bulmalı, kadının endişe kapısını kapatmalıydı. "Nedenini ben de bilmiyorum. Bazen kendini tanımadığın olmaz mı Ayşegül? Yaptığına anlam veremediğin, verdiğin anlamlardan emin olamadığın zamanların olmaz mı?"

Herkesin olurdu böyle zamanları. Peki, Kenan bunları ona niye soruyordu? "Anlamadım."

Gülümsedi Kenan. Ayşegül'ün anlamadığını söyleyen sözünün yüzüne yansıyışı, ona Esma'nın aklının ermediği mevzularda verdiği tepkileri hatırlatıyordu. Bir kız çocuğu bu kadar çok annesini anlatmazdı bir adama. Bir anne ise bu kadar çok kendi kızından bahsetmezdi susarken bile. "Anlatabilirdim belki, biraz da ben anlasaydım."

Kaşlarını çattı Ayşegül. "Neyi?" diye sordu.

"Ayaklarım evinin yolunu ezberledi, diyorum."

Ne demekti bu adamın sözleri? Neyin karşılığı? Sustu, o söylesin ne demek olduğunu hiç sormadan diye. Sanki Kenan iç sesini duymuş gibi tane tane anlatmaya başladı. Bir solukta ama uzun uzun...

"Ben zor bir evliliği bitirdim. Uzun bir ilişkiydi, yaşanmışlığı fazlaydı. Sana evliliğimden bahsedecek değilim, yine

de istersen bahsederim ama gerek yok. Söyleyeceğim tam olarak şu: Boşanmak ile seni tanımam arasında tek bir gün bile boşluk yoktu. Sen bana tükenmiş olduğum bütün mevzuların ezber tekrarını yaptırdın. Karım beni terk etti. *Boş ve saçma sebepler uğruna,* dedim. Üzüldüm, sonra da gittim buradan. Biraz toparlanayım, yaşadıklarımı unutayım geçsin gitsin, diye. Ben giderken peşim sıra biten evliliğimi götürdüğümü sandım. Sonra bir baktım arabanın bagajına, seninle kızını da almışım. Hiçbir yakınlığımın olması mümkün olmayan iki yabancıyı... Başınıza kötü bir şey gelmesinden endişe edip birkaç kez aradım seni. Sanırım toplamda dört kez aradım. Hepsinde, sorduğum şey iyi olup olmadığınızdı, tek derdim de buydu zaten." Sustu Kenan, cümlelerini bağlayacak doğru sözü ararken tıkandı kaldı. Sözlüğünde saklı bütün cümleleri tükenişe giderken, "Ne diyecektim ben?" diye sordu.

Ayşegül, ağır bir hipnozdan uyanmış kadar boş bir bakışla "Bilmiyorum, ben de merak ediyorum," dedi.

Ayşegül'ün merakı, umudu yerleştirdi Kenan'ın yüreğine. "Aklım karışık, Ayşegül! Bu karmaşada sana ve kızına zarar vermek istemem ya da istemediğim bir şeye neden olmaktan korkarım. Ama yine de bir şekilde seni merak eden bir yanım var. İçimde taşıdığım duygunun ne olduğunu bilmiyorum. İyi bir şey... Yani bana rahatlık veriyor, hüznü unutturuyor, gülümsemeyi hatırlatıyor. Güzel bir şey ama adının ne olduğunu henüz bilmiyorum. Belki zamanla aklımı toparlarsam..."

"Toparlayamazsanız..."

"Hayır, toparlarım. Zamanı konusunda söz veremem sadece."

"Benim zamanla ilgili derdim yok, benim derdim kızım."

"Esma'yı çok seviyorum ben."

"Görebiliyorum, söylemenize lüzum yok. Kenan Bey, karışıklığınıza çözüm biz değiliz bence. Biz sizden daha karışığız çünkü. Hem hayatımız hem de geçmişimiz ile..." Ayşegül geçmişinden utanmıyordu. Hiçbirinin kendi hatası olduğuna inanmıyor olmasıydı bunun en temel nedeni. Elbette geri getiremeyecek olmasının da payı büyüktü.

"Geçmişin bana yük değil."

"Bu ne demek Kenan Bey?"

"*Böyle ne demek*, diye sorduğunda uygun cümleleri bulmam zorlaşıyor. Geçmiş dediğin şey; kocaman hayal kırıklıklarından ötesi değil benim için."

Kendini, bir şekilde sahiplenmeye mi çalışıyordu ya da Ayşegül'e mi öyle geliyordu? Sözlerinin karşılığını anlamakta zorlanıyordu. Cevap veriyor, konuşuyor ama zorlanıyordu.

"Beni anlıyor musun Ayşegül?"

"Biraz..."

"Eğer, şu zayıf aklımı toparlayabilirsem..." başını gösterirken Kenan, kendini tutamayıp güldü Ayşegül.

"Sizin mi aklınız zayıf?"

"Zeki bir şey olduğumu mu sanıyordun?"

"Öylesiniz."

"Bırak, aptalın tekiyim ben! Tek bir vaade beş yılımı verdim."

Melis'i kastettiğini anlamıştı Ayşegül. Neşesi eskidi ve bakışları kucağına doğru kaydı. Elindeki beyaz çiçeklere... Kenan da bu cümleyi kurduğu için pişman oldu bir an, ona yaşanmışlıklarının şikâyetini yapmak fazla anlamsızdı. Geride kalmış, çok daha acı anıları olan bir kadındı Ayşegül, kendininki küçük, oyuncak kaprisler gibiydi onunkilerin yanında. Ayşegül, gözlerini çiçeklerden çektiğinde "*Nevruz çiçekleri*, derler bunlara bizim oralarda," dedi.

Kenan, tek bir cümlesi ile nefesini kesen o kadına, halen aklının karışık olduğunu anlatmasına şaşırarak gülümsedi.

"Çiçekleri sevmeniz ne tuhaf? Bizim erkeklerimiz, çiçeklerden hiç hazzetmezler. Bahçeye maydanoz, soğan ekerler çiçek yerine."

"Maydanoz da severim ben."

Şimdi Ayşegül de gülebilirdi. "Ben de severim ama birbirlerinden başka şeyler. İnsanların çiçeklere, onların iyiliği anlatan bakışlarına da ihtiyaçları var."

Ayşegül, karşılıklı tebessümlerle bakışmalarına son vermek için "Size kahve yapmamı ister misiniz?" diye sordu.

Kenan, bir müddet daha kalmak için kahve teklifini kabul ettiğinde kadın elinde çiçekler ile çıktı salondan. Tavana baktı. Soluk betonun orta yerinde sallanan küçük ampulün ışığına razı bir kadına, güç gösterisi yaparcasına gösterdiği evinin şatafatından utandı. Gözlerini hızla tavandan alıp yere dikti. Koyu ve karışık desenli halının uçlarından sarkan saçakların halıdan sökülmüş kenarlarına takıldı bu defa da gözleri. Zordu, Ayşegül'ün hayatında ışıktan ayağının bastı-

ğı halıya kadar her şey pejmürdeydi. Kadının, bu zorluklara kendi varlığı ile yenisini eklemekten korkuyor olduğunu düşünüp kendinden emin bir hak verişe tutuldu. Ayşegül, onun için haklıydı.

"Dikimevinde de kahveleri ben yapıyorum. Füsun Hanım'da sizin gibi kahve içmeyi çok seviyor."

Kenan uzanıp, kahvesini alırken, "Bana çocukluğumda teyzemin baktığını biliyor musun?" diye sordu. Kadının anlam vermeye çalışan bakışları arasında devam etti. "Annemin gündüz nöbetlerinde, kızları ile birlikte dikimevinin arka odasında bakardı bize. O zaman atölye bu kadar büyük değildi, bu kadar çalışanı da yoktu tabi." Ayşegül, onu dinlerken boş tepsiyle yanına geçti. Kenan, onu daha yakınında bulduğu için memnun çevirdi yönünü ve kahvesinden bir yudum içti. "Teyzem benim için annem kadar değerlidir. Hatta beni birbirlerinden kıskandıkları bile olur."

"Ben de olsam kıskanırdım, insan çocuğunu bir başkasıyla paylaşamaz."

"Bunu bilmiyorum. Bilmem de şimdilik zor gibi görünüyor. Sahi, Ayşegül sen bana artık kızgın değilsin, değil mi?"

"Ben size kızmamıştım, beni yanlış anlamışsınız."

"Kızdığını anladım çünkü üstüne basa basa '*Kenan Bey*' dedin. '*Haddini bil,*' der gibi..."

"Ah, rica ederim! Hiç öyle anlamayın, ben sadece biraz Esma için endişelendim. Halen de endişeleniyorum, size söylemiştim alışıyor size ve fazlasıyla da seviyor."

Kenan, Esma'nın ona olan sevgisini duymaktan müthiş derecede keyif alıyordu. Şimdi de o keyfin kollarında gü-

lümseyerek, "Esma'yı hep seveceğimden şüphe duyma Ayşegül," dedi.

"O bir başkasının kızı."

"O bir başkası sensin."

"Ben bir yabancıyım."

"Artık değilsin."

"Bu sözleriniz vaat taşıyor Kenan Bey."

"Sen bey dedikçe, bir şey taşıyacağını sanmıyorum."

Ayşegül, başka türlü telaffuzunu mümkün bulmuyordu. İçinden tekrar edip, alışmaya çalıştı; *Kenan, Kenan!* Zordu. Bildiği bütün zorlukların da ötesinde, kendini başarısız olmaktan korkutacak bir heyecana sürüklüyordu.

"Adımı öğretmemi ister misin sana?"

"Alay etmeyin, siz benden konum olarak farklısınız, hem de yaşça büyüksünüz." Anında sustu Ayşegül, adama resmen yaşlı diyen dilini kesmek, bir daha konuşmasını mümkün kılmayacak şekilde parçalamak istedi. Kenan'ın bakışları kaşlarının altında ezildi, gamzelerini peyda eden tebessümü büyüdü "*Abi,* de istersen," dedi.

Ayşegül, kendisine de bir kahve yapmadığı için pişmandı şimdi. Ayılması için sanki destek şarttı.

"Ayşegül, ben ne abinim ne de yaşlıyım."

"Yaşlı demek istemedim."

Ayşegül'ün yersiz savunma mekanizması devreye girerken, yüksek çıkan sesine yansıdı heyecanı. Kenan, pürdikkat gözlerini dikti kadının üzerine. "Olgun mu demek istedin?"

"Özür dilerim. Sadece..."

"Bey demek istedin herhalde."

"Affedersiniz!"

"Ederim ama bir şartla." Sahiden kızmış olacağını düşünmekten men etmek istedi kendini Ayşegül. Yüzüne merakla bakarken, "Bir kere Kenan dersen..." diye ekledi Kenan. Ayşegül'ün ağzı aralandı koskoca bir sessizlik dışında sadece gözleri açıkta kalakalmıştı. "Beş harf sadece Ayşegül, zor değil."

İçinden hecelemeye başladı. Nasıl zor değil diyebiliyordu ki! İmkânsızdı! Yüreği o ismi tek başına dile getirmeyi ya kaldıramaz da durursa diye telaşa kapıldı.

"Hadi..."

"Özür dilerim."

"Hayır, Kenan demeni istiyorum. Özür istemiyorum." Ayşegül, sıkıntı içinde iyice kabuğuna çekildi. Gözleri kararlı ve kararlı dizlerini izliyordu. "*Kenan*... Ayşegül, adım bu. Zor mu? Kenan!"

Başını itiraza mahal bırakmayan adama karşı iki yana salladı. Kenan, boşalan fincanı Ayşegül'ün kucağındaki tepsiye bıraktı, teşekkür etti. Ah çıkmıyordu işte, içinden devam ettiğinde bile müthiş sarsılıyordu. Adam koyu gözlerini, nasıl bu kadar merakla dikiyordu gözlerine? Nasıl bu kadar çok isteyebilirdi, ona ismi ile hitap ediyor olmasını?

"Bekliyorum Ayşegül."

"Neyi?"

"Adımı duymayı... Senden, senin sesinden..."

"Zor."

"Nesi zor? Sana şarkı söyle demiyorum."

"Ondan bile daha zor."

Kadının bakışları kaçtı ellerine. Tepsiyi iki yanında kavrayan ellerine dokunmak istese de Kenan, bu onu daha çok ürkütmekten başka bir şeye yaramazdı. Ayşegül onun için hanımelleri arasında saklanmış bir kelebekti ve aceleyle ellerinin arasında öldürebilirdi onu. Kelebeklerin yaşam süresi onu sabırsız kılınca, ellerini uzatıp, yan tarafına düşen saçlarına dokundu. Kadın korkuyla çekti kendini geriye. Kadının korkusunun üzerine gidip bir kez daha dokundu. Yumuşacık kahveler ellerine değerken, o tutam tutam her telin, Esma'ya benzeyen naif dokusuna hayran kaldı. Kadının yay gibi gerilen vücudu, fısıltıya dönüştürdü dilinde sözleri. "Kenan Bey, lütfen!"

"Kenan demeni istiyorum."

"Elinizi çekin."

"Sen, demeni istiyorum."

"Rica ederim, lütfen!"

"*Kenan bırak*, dersen bırakırım. Yoksa bırakmam." Kenan'ın uzun kemikli parmakları kadının saçlarından yanaklarına doğru değdiğinde; yaşına, yaşadıklarına alakasız bir tutumla heyecanlanmış olması, karşısında ki kadının yüzüne dokunduğu anda nasıl bir iç çekiş ile kavrulduğunu görmesine engel olmuştu. Ayşegül ise, iyice titreyen dudaklarına artık mani olamıyordu. Gözleri kendi ellerinin üzerinde, bakışları bir an Kenan'a kaydığında baş etmesi imkânsız bütün gerçeklerin orta yerinde kalmaktan ürktü, mumyalanmış gibi kımıldayamadı. Adamın ellerinin tenine değişi kulaklarını uğuldatan, göğsünü yakan doğaüstü imkânsızlıklar gibiydi. "Ke - "diye başladığı sözü boğazında takılı kalıp

başlangıç noktasına geri dönüş yaptı. Kenan heyecanla destekledi. "Söyle Ayşegül, bak ben bunu bekliyorum. Adımı senden duymayı bekliyorum."

Gözleri yanmaya başladığında neden ağlamak üzere olduğunu düşündü Ayşegül, bir adamın adını diline almak bu kadar zor olabilir miydi? "Yapmayın! "

"Ne yapıyorum ben sana? "

Gözlerinden birer damla yanaklarına doğru süzüldü kadının. "Ben bildiğiniz kadınlar gibi değilim. "

"Görüyorum, bildiğimden çok başkasın sen! "

"Lütfen! "

Pes etti adam, sadece saçlarına ve yüzüne dokunmuş bir adamın elinin hissinde gözyaşları döken o kadına eziyet etmemek için çekti elini ve sadece birkaç saniye, parmaklarındaki karıncalanma hissinin yatışıp yatışmayacağını sorguladı, yatışmıyordu. Usulca kalktı yerinden, kadına baktı, çaresizce ağlıyordu Ayşegül. Yaşayamadığı bütün duygular onu bulduğunda yüreğinin ağırlığı gözlerine vurmuştu. Akıt, demişti ne varsa, ne kadar varsa. Kenan'ın ona vereceklerinden ya da ondan alacaklarından değildi korkusu. Kapanan kapı sesi ile irkildi, Kenan sessizce çıkıp gitmişti. Doğruldu yerinden, pencereye iyice yaklaşıp perdeyi araladı ve uzun uzun baktı adamın ardından. Karanlıkta bir gölge olan heybeti gözyaşlarını daha da çoğalttı.

Ayşegül korkuyordu. Bu adamın, sadece bir süreliğine ona musallat olmuş bir rüya olacak olmasından korkuyordu.

"Merhaba, sana bir masal anlatmamı ister misin?"

Ayşegül, her seferinde en baştan ona masal anlatmasını istediği bebeği ile oynayan kızının gürültüsünde pencerenin önüne oturmuş, kolunun üzerine yasladığı başı, gözleri hep aynı noktadaydı. Hanımelleri ile çevrili merdivenli yolun üzerindeydi. Karanlık sokağın ona vermesini istediği şey belliydi. Kenan'ın çıkıp gelmesini istiyordu. Kızını kucağına almasını, onun neşesi ile neşelenip kendi yaşında biri ile muhabbet ediyor gibi alakadar konuşmasını, ara ara da göz ucuyla kendisine baktığını görmek istiyordu. Kenan'ı tanıyalı çok zaman olmamıştı. Kısa süre içerisinde ona bu kadar alışmış olduğu için en çok da kendine kızıyordu. Nasıl oluyordu da bu kadar gaddar bir hayatı olduğunu bile bile bir yabancıya sokuluyor, kanı kaynıyor ve ruhu ona akıyordu? Üstelik kısa süre önce bir başka kadına ait olmuş bir adama... Adamın öncesinde biri ile evli olmuş olması değildi derdi, böyle meselelere akıl yoramayacak kadar çoktu yaşanmışlıkları onun. Sadece yüreğinde o kadına ait var olan her kırıntıdan korkuyor, Kenan'ın ona ait olamayacağı gerçeğinin asıl nedeninin de bu olacağına inanıyordu. Eli usulca Kenan'ın dokunduğu yanağına değdiğinde belli belirsiz bir tebessüm kapladı yüzünü. Kalbindeki tebessüm kadar büyük değildi yüzündeki. Onu herkes görürdü, herkes duyardı ama kalbi kendine aitti. Gizlediği sürece, el gözü değmezdi kalbine.

Kenan'ın onu bir daha aramaması korkusu ile bakıyordu o yola. Önceki gece döktüğü gözyaşlarını, adamın yanlış anlamasından korkuyordu. *Ya gelmezse!* Derin, zor bir nefes çekti içine, gözlerini kapadı. Sakin olmak için telkinlerde bulundu kendine. Eğer gelmeyecekse Kenan, o da bunun kendisi için en doğru şey olduğunu düşünecekti. İyice kapılma-

dan, bütün yüreğini o adama ait kılmadan gitmiş olacaktı. Sahi o an yüreği tamamen Kenan'a ait kılınmamış mıydı?

Sevmek neydi bilmiyordu Ayşegül. Babası onu hiç görmediği bir adamla evlendirmek adına karar verdiğinde, mutlu olacağına inanan iyi niyetleri vardı. Sırf bu yüzden de kocasını seveceğine dair telkin etmişti kendini. Belki sevmişti de belki inanmıştı da Sezgin'in hayatının kurtuluşu olacağına. Öyle küçüktü ki kanaat getirdiği gerçekleri, şimdi hatırladığında küçümsenecek türden kalıyordu. Kenan onlara sahip çıkmıştı. Hayatında ilk defa birilerinin onu koruduğu inancı ile güvenmiş; gözünde, yüreğinde daha da büyük kılmıştı Kenan'ı.

Zordu. Kenan gibi bir adamın ona gönül verdiği gerçeğine inanması zordu. Görüyordu elbette, kızını bir yakınıymış gibi seviyor, sarıyordu. Yine de neyin açıklamasıydı ki bunlar? Bütün bunlar, adamın onları fazlasıyla düşündüğü gerçeğinin sonucuydu. Üstelik yeni yaşayacağı evi neden sadece onlara göstermişti? Gözlerinin içine sevgiyle bakmamış mıydı? O bakışların karşılığı sevgi miydi? Emin olamıyordu Ayşegül, kendisine kötülükle bakan kimselere o kadar alışkındı ki sevgiyi ayırt edemiyordu. Dokunmuştu; önce saçlarına, sonra da yüzüne. Ayak parmaklarına dek sızlamıştı Ayşegül. Adamın ne hissettiğinden zerre haberi yokken, bu dokunuşun ne demek olduğunu bilemezdi ki. Üstelik de ağlamıştı. Aptal gibi... Belki de adam onun bu tavrına içerlemiş ya da çok aksi yönde manalar yüklemişti. Bütün bu düşünceler içinde debelenip durmak çok zordu. Arasa, bir bahane ile bir şeyler söylese belki anlayabilirdi ne düşündüğünü. Anlamasa bile sorun olmadığını hissettiren bir şeyler söyleyebilirdi.

Etrafına bakındı, günler önce sattığı televizyonunun boşluğunda duran telefonunu gördü. Eski model, kırık kapaklı cep telefonunun rehberinden Kenan'ı buldu, adamı *Kenan Bey* diye kaydetmiş olduğunu gördüğünde hafifçe gülümsedi. Ona ismi ile hitap etmesi konusunda yaptığı ısrarı hatırladı. Araması için bir nedeni kesinlikle olmalıydı. Ama ne? Öylesine araması imkânsızdı. Füsun Hanım'ı sorabileceğini düşünüp sonra da vazgeçti. Kadını kendi de arayabilirdi, onu sorması anlamsız olurdu. Esma'ya çevirdi başını, belki onu konuşturabilirdi öncesinde, yanlışlıkla aranmış numarası yapabilirdi. Esma'yı böyle oyunlara dâhil etmesi saçmalık olurdu ve hemen vazgeçti fikrinden. İkircikliydi duyguları. Ne yapacağına karar verememişken bir müjdeyi haber eder gibi çaldı telefonu.

"Ben artık yoruldum Kenan Bey?"

Kenan, kadının kucağında uyuyan çocuktan gözlerini alamazken dinliyordu Ayşegül'ü. Hangisine baktığında daha çok dinlendiğini düşünüyordu ara ara. Annesi mi yoksa kızı mı daha çok elzemdi ona? Buna karar veremiyordu işte. Öyle çok aynısı gibiydi ki o kız ile annesi; aynı huzuru ve sevinci yayıyorlardı yüreğine. Belki biraz türleri farklıydı. Birisininki merhametin diğer adıydı, diğerininki bilmediği bir arzunun.

"Herkes yorulduğundan şikâyet ediyor, biliyor musun Ayşegül? Herkese kendi yaşadığı fazla geliyor, herkes kendi dört duvarının içini biliyor ve onu taşıyor. Sen yoruldun, ben yoruldum. Biz topluca yorgunuz."

Omzunu silkti kadın. "Bana ne ki başkasından? Ben kendi yaşadıklarımı biliyorsam..."

Ne koca bir doğruya çıkıyordu cümlesi! Gülümsedi Kenan, başını hak verdiğini gösterir tavırda sallarken "Sen hiç de *bana ne*, diyecek bir kadın değilsin." dedi.

"Ne kadar tanıyorsunuz ki beni?"

"Az ama bu kadarı kâfi, fazlası dokunabilir."

Kaşlarını çattı Ayşegül. "Sanırım bana fena bir şey söylediniz," diyerek içerledi.

"Hayır, fazlasını kaldıramam. *'Hayatta senin gibi bir kadın varmış da niye tanımamışım,'* diye fazlasıyla kızgınım zaten kendime."

Ayşegül, bu denli iltifatları kaldırabilecek kadar öz güveni yüksek bir kadın değildi. Ne kadar güzel olduğundan bile habersizdi ya da güzelliği yeteri kadar önemsemiyordu. Sonuç olarak herhangi bir kadına göre kulakları bu denli güzel sözleri duymak için meraklı değildi. Yüzünü eğdi adamın sözleri karşısında. Kenan ise beklediği buymuş gibi masanın üzerine koydu kollarını; eğildi kadına doğru "Baksana bir bana," dedi.

Ayşegül, gözleri aynı noktada başını iki yana salladı.

"Yahu bir bak bir şey söyleyeceğim," diye ısrar etti adam.

"Ben böyle şeylere gelemem Kenan Bey."

"Nasıl şeylere gelemiyormuşsun sen?" Kenan yüreğinde gençliğine atıfta bulunan heyecanı, gözleri parıl parıl muzip bir çocuk gibiydi.

"Sözlerinize..."

"Ne var sözlerimde?"

"Abartıyorsunuz."

"Abartılı olan sensin. Bir kere, abartılı olduğun bu kadar kahveyi taşımandan belli..."

Kadın, ne duyduğunu idrak edemeyip telaşla başını kaldırdığında, adamın gözlerinin aslında sandığından çok daha fazla yakınında olduğunu fark etti. Adam başını ona doğru iyice eğmiş, neredeyse içine girecekti. Gözleri, adamın gözlerini bulduğunda sordu. "Ne kahvesi?"

"Renk olan kahve; saçların, gözlerin..." Kenan'ın kaşlarını ileri doğru iterek gösterdiği gözleri anında kendinden kaçarken, bunu yaptığına pişman oldu. Kadının gözlerine saatlerce baksa yorulmazdı. "Çok güzel bir kadın olduğunu biliyor musun?"

"Gidelim mi artık?"

"Çok da utangaç olduğunu..."

"Kenan Bey..."

"Meşum sözler ediyormuşum gibi davranıyorsun."

Esma yanlarında uyanıkken her şey daha kolay oluyordu çünkü Kenan sadece onunla ilgileniyordu. Bazen o kadar çok muhatap oluyordu ki Esma ile sadece onun için yanında olduğu hissine kapılıyordu. Ama sonra Esma uykuya teslim olup da baş başa kaldıklarında adamın içini yakan sözleri duyuluyordu. Kendini toparlamak istese de yapamıyordu, adam onu bir şekilde hep zorluyordu hissetmekten kaçtıklarına. İçindeki yangının kendine acı vermiyor olması, kendi hükmünü dinleyemediği bir hoyratlıktan gibiydi. Hiç bilmeden pare pare yanarken, sonunu düşünmek daha da aklı-

selim insanların işi kalıyordu. "Siz böyle şeyler söyleyince, benimle alay ettiğinizi sanıyorum."

Kenan, kadının ilk günden beri taşıdığı o çocuksu edayı bir kez daha gördü böylece. Onu rahatlatmak için biraz geri çekildi, "Seninle alay etmiyorum Ayşegül. Ben biri ile alay edecek türden bir adam mıyım?" diye sordu.

Adamın geri çekilişi ile başını kaldırdı kadın. "Biliyorum, değilsiniz."

"Öyleyse bana inan, sen çok güzel bir kadınsın."

Anında eğildi yine bakışları. "Ama yapmayın!" diye itiraz etti hemen.

Kenan, amacına ulaşmış bir sevinçle yaslandı arkasına; elini kaldırıp, işaret ederek hesabı istedi. Masadan kalkıp, Ayşegül'ün kucağından Esma'yı aldı ve kadının da kalkmasını bekleyip, yanında yürümeye başladı. Arabalarına doğru yürürlerken, "Benimle Erdem'in nikâhına gelir misin Ayşegül?" diye sordu. Ayşegül ilk kez duyduğu ismin, kime ait olduğunu sordu önce. Sonra şaşkınlıkla yeni bir sorunun cevabına davet etti adamı. "Ben sizinle ne sıfatla geleceğim?"

"Nikâha on gün var, istersen on güne kadar sana bir sıfat bulalım."

"Ne demek o?"

"Geliyor musun gelmiyor musun?"

"Bilmem, gelmesem olur mu?"

"Olmaz! Çünkü senin yanımda olmanı istiyorum. Çünkü sen yanımdayken daha mutluyum."

"Sahiden mi?"

"Sahiden Ayşegül! Bana artık inanır mısın lütfen?"

"Ben size inanıyorum zaten Kenan Bey!"

Ayşegül, aynada ilk kez bu kadar uzun bakıyordu kendine. İlk kez bu kadar netti gözlerinin önündeki kadın. İlk kez bu kadar mutlu! "Annem gelin oldu!" diye bağırıyordu çığlık çığlığa Esma. Üzerindeki krem dantelli elbisenin etek boyunu bir kez daha çekiştirirken Ayşegül, "Kısa gibi sanki Füsun Hanım..." diye sordu tam olarak üçüncü kez.

Kenan, ince düşünceli tavrının bir örneği olarak, Ayşegül'e bir elbise hediye etmesini teyzesinden rica etmişti. Kendisi verdiğinde onu yanlış anlayacağını düşünmüş, atölyede dikilmiş bir elbiseyi nikâh için Ayşegül'e teyzesinin vermesinin daha uygun olacağını düşünmüştü. Füsun, kısa süre önce yaşadığı kaybı daha kendi içinde atlatamamış olsa da yeğeni için yaşanması muhtemel heyecanları seve seve yaşıyordu. İstediğini yaptı ve bir süre önce kendi elleri ile diktiği krem rengi, dantelli, sade ama şık elbiseyi Ayşegül'ü evine davet edip, kendi kıyafetiymiş gibi kadına teklif etti.

"Kısa değil güzelim, tam kıvamında. Zaten kısa olsa ben desteklemem. Bilirim, Kenan sevmez öyle açık giyinilmesini."

Ayşegül, Füsun'un aynada yansıyan görüntüsüne bakıp, Kenan'ın onun açıklığı ya da kapalılığı ile ilgilenip ilgilenmeyeceği yakınlıklarını düşündü. O kadar yakın değillerdi. Kendi üzerinden çıkardığı kıyafete baktı bir kez daha, Füsun'un yatak odasındaki boy aynasına yansıyan sandalyenin üzerinde duruyordu. "Kendi elbisemi mi giyseydim?" Ayşegül'ün kendisi için diktiği az sayıda elbiseden biriydi

sandalyenin üzerindeki. Belki üzerindeki kadar zarif değildi ama ona aitti, onundu.

"Kırarsın ama beni, beğenmedin mi? Kenan, Erdem'in nikâhına birlikte gideceğinizi söylediğinde düşündüm hemen. Dolapta öylece duruyor, sadece bir kere giymiştim, eski bile değil." Füsun o elbiseyi hiç giymemişti, üstelik o elbisenin içine girecek bir bedene de hiçbir zaman sahip olmamıştı. Ama ince ısrarı Ayşegül'ü itirazsız bıraktı. "Altına da çok güzel bir ayakkabı ve çantam var. Onlarla da kombin yaparsak şahane olursun. Bence böyle şeyler önemli Ayşegül'cüğüm. Yani Kenan şık bir adam, yanında şık olmalısın."

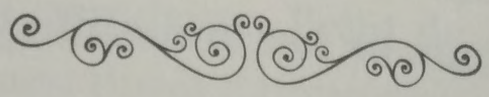
İşte bu noktada durakladı Ayşegül, çevirdi başını; kadının o ilk günden beri istisnasız yakınlığına güvenerek "Ben Kenan Bey'in yanına emanet kıyafetlerle mi yakışacağım hep Füsun Hanım?" dedi.

Füsun, yanında çalışan genç kadının gururlu tavrını bildiğinden, endişelenip omzuna dokundu. "Böyle düşünme, sen çok güzel bir kadınsın. Ambalajın ne olursa olsun, muhteşem bir yüreğin var. Ama tatlım böyle şeyler de önemli. Hem takılma bunlara. Kenan duyarsa kızar bana, sana böyle düşündürdüğüm için," diyen sözleri ile teselli etti onu. Ayşegül, başını salladı. Derin bir nefes aldı toparladığı sözlerinden ötürü Füsun.

"Sizin de sıkıntınız var bu kadar, Esma'yı da götürmek istemiyorum. Yani Kenan Bey illaki gelsin dedi ama..." diye söylenirken Ayşegül, sözünü kesti. "Kızın bana emanet. Bak, bu akşam yalnızdım, kızlar da evlerine gittiler. Hiç nikâh, düğün kaldıramazdım, Esma bana bahane oldu. Çok da memnun oldum. Senin kızın, artık bizim kızımız."

Ayşegül, kadının böyle düşünmesine sebep olan şeyin Kenan'ın henüz açık açık dile gelmemiş hisleri olduğunu biliyordu. Belki o hisler sadece bir niyetten ibaretti. Sahip çıkmak istediği zavallı bir anne kız düşüncesinden... Ayşegül'ün bu düşünce ile kalbi bile durabilirdi. Aksini getirdi aklına, her şeyi normal kılmaya çalıştı. Kenan onlara acımıyordu, hislerinin arasında acımak yoktu. Olamazdı.

TANIR MISIN AŞKI?



Melis, arabasının direksiyonunda Erdem'in nikâh davetine tek başına gidiyor olmaktan rahatsızdı. Kendi kendine kurguluyor, Kenan oraya o kadınla gelirse soğukkanlı olacağına dair kendi kendini telkin ediyordu. Kenan'ın da orada olacağını bile bile yanında Akın'ı götürememiş olması büyük talihsizlikti. Keşke Akın, bu ilişkiyi kendi içinde daha meşru kılabilecek biri olsaydı. Daha çok sahiplenen, daha çok yanında durabilen... Arabasından indiğinde, etrafına bakmamaya çalıştı. Çünkü Erdem'in Kenan ile çocukluk arkadaşı olması gerçeği, bir sürü ortak tanıdıklarının da orada olacağı anlamına geliyordu. Nikâhı orta sıralarda bir yabancı gibi izleyecek, kimseyi görmeden ve kimseyle konuşmadan çifti tebrik edecek, hediyesini verecek ve salondan ayrılacaktı. Bu nikâh, Kenan'ın çevresinden kendine arkadaş edindiği tek adamın nikâhıydı ve bunun tekrarı yoktu. Bir kez daha onunla aynı ortamlarda bulunmasına neden olacak bir gerçek yoktu. Buna kendini daha çok inandırırken yöneldi

salonun merdivenlerine. Adımları her yeni basamakta biraz daha sıkıyordu canını, kendine yaptığı sakinlik telkinlerinin bir işe yaramadığını da daha çok hissediyordu. Basamaklar bittiğinde, "Melis'çim!" diyen sesi duydu. Erdem'in annesi, Figen Hanım'ın en yakın arkadaşıydı. Kibar bir tavırla sarıldı kadına, iyi dileklerle karşılık verdi hal hatır sormalarına ve nazik bir ev sahibi oluşuna karşılık tebessümle girdi içeri. Halen Kenan'ı görmemiş olması bir şanstı. "Melis..." Gözlerini kapadı, tanıdık o sesin yanı başında Kenan'ı görmeyi umarak çevirdi başını. İlk kez annesinin yanında değildi.

"Figen anne..."

"Güzel kızım!" Kadına sarıldığında, Figen'in o ne yaparsa yapsın onu kollayan tavrına içerledi kendi adına. Hiçbir zaman o kadın kadar fedakâr hisler taşımamıştı. "Nasılsın Melis?"

Melis, etrafına bakındı; Kenan'ın, Erdem'in yakınlarında olacağına kanaat getirerek onu düşünmemeye çalıştı. "İyiyim, siz nasılsınız Figen anne?"

"İyi olmaya çalışıyoruz. Biliyorsun işte, son olandan sonra Füsun teyzen de toparlanamadı, o kadar ısrar ettim. Bak, nikâha yine de gelmedi."

Melis başı ile onayladı kadını. "Kenan... O buralarda mı?"

Gülümsedi Figen, oğlunun kendine Ayşegül'den hiç bahsetmemiş olması, Füsun'un da bahsetmeyeceği anlamına gelmiyordu. Biraz gecikeceğini söylediğinde, onunla birlikte geleceğini anlamıştı. Füsun'un kız hakkında söylediği bütün iyi şeylere rağmen, oğlunun başka bir adamdan kızı olmuş bir kadınla yaşayacağı hiçbir gönül ilişkisini içten içe

tasvip etmiyordu. Melis'in, bir şekilde pişman olup geri dö-
neceğine inanan tarafları ise hep daha baskındı. "Ben biraz
erken geldim, yardımım dokunur diye. Geçelim salona, gel
kızım."

Kadının ardından geçti Melis de. Onunla birlikte, hayal
ettiği orta sıralara değil, ön sıralara yerleşirken, Füsun'un
üzüntüsü ve ölen adamın arkasından tuttuğu yasına ilişkin
ettiği birkaç sözünü dinledi özensizce. Figen'i hep içten içe
kıskanan, kabullenemeyen tarafları, biten evliliğin ardından
kaybolmuş gibiydi neredeyse. Belki de bunda, kadının ne
olursa olsun ona karşı ılımlı davranmaya devam ediyor olu-
şu saklıydı ama yine de Melis, kadına karşı taşıdığı mülayim
hislerine şaşırıyordu.

"Annenler nasıl Melis'çim?"

Kadının sorusunu duysa da cevap vermesine mani olan
şey, kendi oturdukları sıraya doğru yaklaşan Kenan'ın ya-
nındaki beyaz elbiseli güzel kadındı. Kadın güzeldi. İçinde
daha öncekinden çok daha kuvvetli bir kıskançlık hissi do-
ğuracak kadar güzeldi. Kenan'ın yanında, zarif adımlarla
onlara doğru süzülen o kadının, kim olduğunu daha çok me-
rak ederken, bulundukları hizaya yaklaştıklarında Kenan'ın
onu fark etmemiş olmasına büyük çığlıklar atarak bağırmak
istiyordu.

"Anne..."

Figen, yanı başındaki oğlunun sesi ile toparlanıp doğrul-
du. Kendinden neredeyse iki misli uzun olan oğluna doğru
uzanıp, adamın da eğilmesi ile yanaklarından öptü. "Geç
kaldın oğlum?"

"Ancak annecim... Ayşegül'ü aldım."

Ayşegül, kendine dönen bakışları tebessümle karşılarken "Hoş geldin," dedi Figen.

"Hoş buldum."

Sadece uzak mesafeden edilen *hoş geldin* sözü ile yetindi Figen. Zira o kızı Kenan'ın yanında gördüğü ana kadar sadece mazlum tarafı ile tanımış olması, bugün ona karşı merhamet etmesine neden oluyordu. Ancak annelik içgüdüsünün verdiği istekleri de Ayşegül'ü ısrarla reddediyordu.

Kenan'ın gözleri, Melis'i bulduğunda ise Melis, öldürücü bakışlarını Ayşegül'e fırlatıyordu. Başı ile selamlarken Melis'i, annesi ile Melis'in hemen önündeki sırayı gösterdi Ayşegül'e.

"Şöyle oturalım mı?"

Ayşegül, o gerginliğin tam ortasında kalmaktan son derece hoşnutsuz, onların ön sırasına geçerken Kenan da hemen yanına ilişmeden önce annesine gülümseyen imalı bir bakış gönderdi. Tören henüz başlamamışken Ayşegül, kendinden emin olmayan bir tavırla "O sizin karınız mı?" diye sordu Kenan'ın kulağına doğru usulca.

Kenan gülümsedi. "Ben bekârım."

"Bizim orada dul derler."

"Dulum öyleyse."

"Melis o mu?"

İlk kez birine hanım ya da bey demiyordu Ayşegül, Kenan bakışlarını kadının yüzüne çevirdi, "O!" dedi.

Çevirdi başını Ayşegül önüne, kadının ilk gördüğü fotoğrafını hatırladı. Kenan'ın yanında mutlu bir yüzle sergilediği gülümseyişini... Cenazede Kenan'ın yanındayken

karşılaştıklarında, yüzüne bakmadığı kadının da o olduğunu şimdi anlıyordu. Baştan aşağı alımlılık akan bir kadın ile kendini kıyaslaması mümkün bile değildi. Bunun eksikliğini hissederken içten içe, Kenan eğildi bu defa kulağına. "Keşke seni daha önce Erdem ile tanıştırsaydım!"

"Erdem kim?"

"Az sonra evlenecek adamın ta kendisi."

"Pardon, unutmuşum adını."

"Unutkansın Ayşegül."

Ayşegül, adamın bu denli sözlerinde hep olduğu gibi kaçamak güldü. "Müstakbel eşinin adı ne peki?"

"O şanslı kızın ismi Gözde."

"Niye çok mu iyidir arkadaşın?"

"Hem iyidir hem de âşık..."

"Âşık mı?"

"Tanır mısın?"

"Kimi?"

"Aşkı?"

Gözlerini çevirdi Ayşegül, adamın koyu bakışları onunkinin tam üzerindeydi. Korku ile başını iki yana salladı. Sanki kabul etse birisi onun üzerine aşkı yapıştırıp kaçacak, onu orada o yapışık şeyle baş başa bırakacaktı.

"Tanışırsan haber ver."

Bakışlarını adamın üzerinden çekip, önüne döndüğünde Ayşegül, Melis pürdikkat onlara, Figen ise aynı dikkatle bir onlara bir Melis'e bakıyordu. Kadın, eski gelinine destek

vermek için dizlerinin üzerinde duran eline dokunduğunda Melis ona çevirdi bakışlarını. "Bu kız kim Figen anne?"

"Füsun'un atölyedeki terzi kızlardan biri..." Sıradan kılmaya çalışsa da Ayşegül'ün varlığını, oğlu fazlasıyla merkeze koyuyordu onu.

Melis, kendisinin inadına, Füsun'un böyle bir arabuluculuk yapmış olmasına hiç şaşırmadığını söylemek istese de Figen'i kırmamak için sustu. "Ne diye gezdiriyor ki bunu yanında?"

"Arkadaşlar kızım."

"Hiç arkadaş gibi değiller Figen anne?"

"Ee sen bıraktın kızım, bıraktın böyle kurda kuşa işte."

Figen için Ayşegül avcı, oğlu ise sadece avdı. Hiçbir surette yan yana birbirlerine layık bulunamayacak iki kişinin sebebi olarak Melis'in ayrılık ısrarını görüyordu. Melis, sızlayan burnuna, nikâh masasına davet edilen gelin ile damadın alkış sesleri ile mani olmaya çalıştı. Kenan için ağlamak üzere olduğunun nedenlerini ayırt edemeden, ellerini kaldırıp, avuçları acıyacak kuvvette alkışlamaya başladı. Etrafında evliliğe dair mutluluk ifade eden hiçbir şey görmeye tahammül edemediğini düşündürmek istemiyordu kimseye, ancak Erdem'i de yanında sırıtan beyaz gelinlik içinde ki kızı da öldürmek istiyordu. Nikâhı dağıtmak ve avaz avaz bağırmak istiyordu. *"Senin suçun Melis, sen verdin ellerinle başkasına; sen verdin!"* Alt dudağını ısırırken etini, kanatacak kadar kopardığını diline değen kanın tadı ve kokusu ile aldığında kalktı yerinden. Figen endişe ile baktı eski gelinine. Melis bulunduğu sıradan koridora geçip, çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Yeni anons sesi duyuldu. "Nikâh şahit-

leri Kenan Aksoy..." Gözlerinden yaşlar akıyordu Melis'in. Adımları daha da hızlandı ve koşarak çıktı salondan. Kendini tuvalete attığında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bütün rimeli yüzüne akarken yanakları simsiyah ve gözleri alev kırmızısıydı. Çantasında çalmakta olan telefonuna uzandı, arayan Akın'dı. Yaslandığı duvarın dibine çömeldi, telefona ağlayarak cevap verdi.

"Melis, beyaz tişörtümü gördün mü? Bulamıyorum."

Melis, kirli kıyafetlerin ya da temizlerin yerini bilmezdi. Yaşadığı evde bunları yapan bir temizlikçi kadın vardı evvelinde, kocasının kaybolan kıyafetleri ondan sorulduğunda tepesi atar ve o evin çamaşırcısı olmadığını söyleyen sözler çıkardı ağzından. "Ben onu dolabının..." derken için için ağlıyor oluşu engelledi sözünü. "Çok kötüyüm Akın, çok kötü! Yalvarırım bana yardım et."

"Kaza falan mı geçirdin neredesin? Gelip, alayım seni."

"Erdem'in nikâhında..."

"Kimin?"

"Söylemiştim ya! *Gel*, demiştim. Sen de sevmediğini söylemiştin. *Kenan'ın yakın arkadaşı, beni yalnız bırakma*, demiştim."

"Nikâhta neden ağlar insan, gelin çok mu güzel olmuş, kıskandın mı?"

"Çok kıskandım."

"Manyak mısın kızım sen?"

"Manyağım ben Akın. Aptalım, hatta geri zekâlıyım, ahmağım!"

"Melis, kendine gel, ne oluyor?"

"O salağı kıskandım! Madem kıskanıyorsun niye boşanıyorsun değil mi? Aptalım çünkü ben! Yanında gülüyor Akın! Düşünebiliyor musun başkasının yanında gülüyor! Yüzüne âşık gibi bakıyor."

"Âşık olmasa evlenmez herhalde."

"Evlenmesin, evlenmesin! Ne olur evlenmesin?"

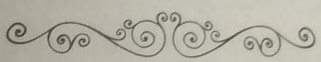
"Git bağır içeriye, *'Bu nikâh kıyılamaz,'* de! Kızım sen damattan bahsetmiyorsun değil mi? Hayırdır eski kocanı gördün ve delirdin mi yine? Bak sana diyorum, bir psikolog şart sana. Hayatın verdikleri yetmiyor sana, önce kocan yetmedi, şimdi benle yaşadığın yetmiyor. İkimizi aynı anda idare etmek yetecekse barış kocanla ama baştan anlaş! Yoksa cinayete kurban gitmek istemem!"

"Sen nasıl adamsın ya?"

"Böyle..."

Aksi için söz vermemişti Akın, ona söylediği gibiydi; o böyle bir adamdı!

KAHVE LEKESİ



Ayşegül artık alıştığı düzende, kızını kendi yatağına yatıran adamın ardından odasının kapısını çekti. Onu kapıya doğru ilerletmek niyetinde yönelirken, Kenan'ın ona doğru dönüp, "Kahve yaparsın herhalde artık," demesi ile onu salona alıp mutfağa geçti. Cezveyi çıkarıp, kahveyi koyarken Kenan'ın ona çok uzak olan yaşantısını düşündü. Herkes tarafından sevilen, sayılan bir adam olduğunu bugün daha net anlamıştı. Eski karısı erkenden nikâhı terk etmiş ve annesi hep aynı irdeleyen bakışları taşımıştı. Çevresindeki herkes, onun kim olduğunu merak eden bir tavır sergilemişti. Kenan, hiç tereddüt etmeden Ayşegül'ü takdim ederken herhangi bir sıfat da biçmemişti ona. Öyle olmasını istemiş olsa da Kenan'ın layık bulduğu takdim şeklini kabullenip, ona göre bir tavır takınmıştı: mesafeli, sıradan, herkes gibi... Suyunu eklediği cezveye, Kenan'ın sevdiği gibi az ölçek şeker atıp ocağa koydu. Ocağın altını bir kibrit yardımı ile yakıp birkaç sefer karıştırdı. Pişmeye bıraktığı kahveyi koymak

için fincanını ve su bardağını tepsiye yerleştirdi. Melis'in uzun sarı saçlarında, dik yürüyüşünde, dikkatli bakışlarında taşıdığı asaleti taşımıyor olmasına içten içe üzülmenin ona bir fayda etmeyeceğini biliyordu. Füsun Hanım'ın, Ayşegül için düşündüğü iyi her şeyi, Kenan'ın annesinin taşımıyor oluşu da Ayşegül'ün tereddütlerini destekliyordu. Kenan'a layık değildi, yakışmıyordu. İyi bir işi olan, tahsilli, maddi imkânları yüksek bir adamın yanında güzelliğinden başka hiçbir artısı yoktu kendine göre. Güzel olduğunu düşünmesine neden olan her şey de Kenan'ın ve Füsun'un söylediklerinden ibaretti. Kızını Füsun'dan almaya gittiklerinde onlara sevgi dolu bakıp "Böyle yan yana ne güzel olmuşsunuz siz," demişti kadın. Kenan'ın annesinin iğreti bakışlarına inat...

Kaynayan kahvenin köpüğünü almadan fincana boşaltti Ayşegül, sonra da tepsiyi kucaklayıp içeri girdi. Kenan, bu defa pencereden dışarı bakıyordu. Ayşegül'ün ayak sesleri ile başını çevirdi "Bu sizin yan evde kim oturuyor Ayşegül?" diye sordu.

Kenan, yerine otururken Ayşegül adama tepsiyi uzattı, isteksiz cevap verdi. "Pek tanımam, yaşlı bir adam var, iki de oğlu."

Kenan, kahvesini alınca Ayşegül yanına ilişti.

"Kısa boylular mı?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Az evvel birini gördüm hemen evin önünde de ondan soruyorum."

"Olabilir, buradan geçiyorlar mecbur evlerine."

"Uzunlar mı?"

Ayşegül, Kenan'ın ısrarla boy uzunluklarını sormasına anlam veremeyip, "Ölçmedim!" deyince, Kenan kendini tutamayıp güldü. Artık biliyordu, Ayşegül'ün öyle laf sokma gibi huyları yoktu. Nikâhtan çıktıklarından beri Ayşegül'ün sessizleştiğini görüyor, nedeninin de annesinin tavırları olduğunu biliyordu. Yine de Ayşegül gerginlikle terslenecek bir kadın değildi. Bu yüzden böylesine bir kelime ile tahammülsüz bir ifade sergilemesi hoşuna gitmişti. Bunun hoşuna gidiyor olmasına bile şaşırdığında, Ayşegül'ün her halinden keyif aldığını daha öğrenmemişti.

Ayşegül, adamın gülüşü ile kabalık ettiğini fark edip pişman olduğunda, "Yani şey, bilmiyorum ben. Uzun gibiler," diye açıkladı.

Kenan başını olumlu manada salladığında halen gülüyordu. "Özür dilerim, bir anda şey oldu." Ayşegül'ün kıvranmasına daha çok mahal vermemek için kahvesinden bir yudum aldığında, özensiz kahvenin nedeninin Ayşegül'ün bakışlarındaki hüzünde saklı olduğunu fark etti. Fincanı kanepenin kenarına bıraktı, yönünü kadına çevirip biraz yaklaştı.

"Canın bir şeye sıkıldı senin." Ayşegül, korkak bir itiraza yeltendiğinde adam işaret parmağı ile engelledi onu. "Farkındayım! Söyle bana. Ne üzdü seni? "

"Üzgün değilim."

"Ayşegül, bana söyle lütfen."

"Gerçekten değilim, Kenan Bey."

Kenan, kadının sıkı sıkı tuttuğu tepsideki eline uzandı, kadın eline değen güçlü elin etkisi ile bakışlarını ellerinin üzerine çevirdi.

"Annem de tıpkı teyzem gibi bir kadındır Ayşegül. Teyzem seni çok iyi tanıyor, tanıma imkânı olmuş. Ama annem tanımıyor, babası olmayan çocukların anneleri hep daha hassas ve korumacı oluyorlar. Ben annem için otuz beş yaşında koskoca bir kazık değilim maalesef, hala bir çocuğum. Annemin sana karşı hisleri de bakışları da değişecek. Ben bunu garanti ederim, annemi öyle iyi tanıyorum ki aksi mümkün bile değil."

"Ben size layık değilim Kenan Bey. Ne söylerseniz söyleyin, bu böyle. Her şeyin bir yakışanı vardır ve ben sizin yakışanınız değilim. Bunu karınızı gördükten sonra daha iyi anladım." Madem Kenan ona karşı hep açıktı, o da bu şekilde açık oynayabilirdi. Ayşegül, bu sözü söylemiş olduğuna pişman olup olmayacağını hiç tartmadı bile.

"Benim karım yok, ben bekârım." Ayşegül bakışlarını kaldırdı, kahverengi gözleri anlama arzusunda adamı bulduğunda, "Tamam, dul!" diye düzeltti Kenan. Ayşegül de gülümsedi belli belirsiz. O gülümsediğinde Kenan için her şey daha kolay oluyordu. Gülümsemekten bile imtina eden bir kadın, Kenan'ın o gülüşe biçtiği değerleri büyütüyordu her seferinde. "Melis ile kendini kıyaslama. Kendini kimse ile kıyaslama. Sen başka bir kadınsın. Senin yanında olmadan, bunu anlaması mümkün değil kimsenin. Senin sadece sana has özelliklerin var."

Kenan, sözlerini daha büyük kılmak istiyor onu utandırmaktan kaçıyordu.

"Ne gibi?"

Ayşegül'ün bunları duymaya ihtiyacı olduğuna, böylece karar verip biraz daha yaklaştı kadına. Elini kaldırıp saçları-

na dokundu. Saçlarının ipeksi her teli derisine işlerken "Bir erkeğin sadece saçlarına değdiği anı, kendin için gözyaşlarına çevirecek hislerin gibi... Bakışlarını, bir türlü o erkeğin gözlerine teslim etmeyişin gibi... Mahcup sözlerin gibi... Eşi benzeri bulunması mümkün olmayan anneliğin gibi..." diye anlatmaya başladı. Son cümlesi Ayşegül'de karşılık bulurken, kadın o gözleri teslim etti diğerlerine.

"Anneliğim gibi..."

"Esma'nın ne kadar şanslı bir kız olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Ben de size, ondan daha şanslılarını tanıdığımı söylemiştim."

"Böyle annesi olmayan hiçbir çocuk daha şanslı değildir. Sen çok fedakâr bir annesin, biliyor musun?"

"Ama anneyim. Sizin gözünüzde bu neden daha önemli ki?"

"Çünkü iyi bir anne, koca gönüllü bir kadındır."

Ayşegül, adamın özenle seçtiği kelimelerinde gülümsedi. "Sizin ağzınız çok iyi laf yapıyor."

"Avukatım ben."

Adamın gülümseyişinde yüzüne yayılan gamzeleri, Ayşegül'e umudu anlatıyordu sanki. Kenan'a her gün daha çok kapılan kalbinin ya da ona mahkûm oluşunun peşinde değildi artık. Geri dönüşü yoktu bu yolun, o adamın karşısında her gün daha çok esaretteydi.

"Bir de sana has bir özelliğin daha vardı ama sanırım onu kaybettin."

Ayşegül, Kenan'ın neden bahsettiğinin merakında telaşa kapılırken adam gülümsüyordu. "Bakma öyle bana. Kahven, felaketti bu akşam."

Ayşegül hızla kalktı yerinden kahveye uzandı, fincanı elinden alırken, Kenan mani olmak için bileğinden tuttuğunda kahve Ayşegül'ün üzerine döküldü. Emanet bir elbiseyi boydan boya kahve yapmış olmanın telaşında "Tüh yaa, off!" diye söylenip çıkacakken, Kenan'ın tuttuğu bileğin hapsinde ilerleyemedi.

"Suya koymazsam geçmez leke," dedi Ayşegül ısrarla.

"Bütün gece gözlerimi senden alamamıştım, nazarım değdi. Gerçi böyle de yakıştı sana."

Ayşegül güzelim dantel işlemelere serpilmiş kahve lekelerinin, kendine nasıl yakışmış olacağını düşünürken Kenan bileğini bıraktı. Ayşegül hızla çıkıp, mutfağa girerken, Kenan da peşi sıra gidip mutfağın kapı girişinde durdu. Kadın, mutfaktan çıkmasını engelleyen kocaman bir gövdenin engelindeydi şimdi. Adamın ona dikkatle bakıyor oluşunun, sonuçlarını düşünmüyordu bile.

"Kenan Bey, elbisenin dantellerine leke işliyor."

Kenan, duygularına yenik aklı ile daha fazla ilerleyemiyordu. Bir anlık gafletle geri çekildiğinde, Ayşegül yanından geçmek için hamle yapmıştı ki tekrar o gafleti yıkıp kadını duvar kenarında sıkıştırdı. Mutfaktan sızan zayıf ışık koridora alaca karanlık verirken, yüzü Ayşegül'ün yüzünün çok yakınındaydı ve nefesi yüzüne değiyordu. "Sana kimse beyaz giyme demedi mi?" diye fısıldadı. Ayşegül, kocaman açılan gözleri ile başını iki yana salladı. "Senin gözlerin ne kadar güzel Ayşegül, badem gibiler..."

Boğazında takılı kalan nefesi, birazdan ciğerlerine daha büyük baskı yapacaktı Ayşegül'ün. Ağzını açsa o nefes boşalacaktı ama bu defa da Kenan'ın bu kadar yakınında olmasından dolayı, o nefesi Kenan'a ulaştıracaktı. "Kenan Bey..." diye fısıldadı.

"Bana *Kenan Bey*, deme! Demiştim sana değil mi bunu?"

"Çekilin!"

"Ayşegül... Sana *'Çok güzelsin,'* diyorum; bana *'Çekil,'* diyorsun."

"Lütfen!"

"Seni görmediğimde özlüyorum artık, baktığım her boşlukta seni görüyorum. "

"Bunları sonra söyleseniz..."

"Ne zaman söylemeliyim Ayşegül? Ne zaman söylesem daha uygun olur? Böyle bu kadar yakınındayken söylesem ne olur? Neden bu kadar utanıyorsun benden, neden kaçıyorsun?"

Söyleyecek sözü yoktu Ayşegül'ün. Varsa bile şuan hepsi uçup giden aklı sayesinde kaybolmuştu. Kalbinin durmak üzere olduğunu düşünecek ağrıları çoğaldı o an.

"Seni ne kadar önemsediğimi görmüyor musun?"

Ona olan hislerinin adına sadece önemseme demiş olmasına tahammül edemedi Ayşegül ve ani bir refleksle adamın kolları ile hapsettiği duvardan kurtulmak için kendini itekledi. Ama adamın kuvveti buna engel oldu.

"Nereye?"

"Elbisemin lekesi, üzerinize bulaşıyor."

Kenan üzerindeki takım elbisenin kahve lekesi olmasının zerre derdinde değildi, Ayşegül kaçmasın diye kendini ona biraz daha yaklaştırdı. Bedenini, bedenine yaslamış olması bütün duygularının şaha kalkmasına neden olmuştu. "Ne güzel işte, birbirimize daha layık oluruz böylece."

"Sadece, önemsediğiniz birinin size layık olması mühim değil bence."

Kenan bütün kadınlara ait o cımbızla söz yakalama özelliğini, Ayşegül'de de bulmuş olmanın verdiği muziplikle gülümsedi. "Önemsemek az mı?"

"Neye göre?"

"Aşığım mı dememi isterdin?"

"Ben aşk peşinde koşacak yaşta değilim Kenan Bey."

"Sen değilsen ben hiç değilim küçük hanım."

"O zaman çekilin de geçeyim."

"Yemezler."

"Kenan Bey, lütfen! Size hiç yakışıyor mu?"

"Hangisi yakışmıyor bana? Geçmene engel olmam mı? Şuan sana bu kadar yakın olmam mı? Yoksa az sonra öpecek olmam mı?"

Elini kaldırıp, onu iteklemek mümkün müydü? Değildi. Adamın bütün kuvveti ondaydı sanki. Can havliyle bağırdı. "Sakın!"

"Hangisi sakın?"

"Kenan Bey, ayıp oluyor."

"Ayıp öyle mi? Sana da ayıp oluyor Ayşegül, sen de bana halen bey diyorsun. "

"Ağlayacağım ama..." Belki zorlasa ağlayabilirdi ama sadece tehdit etmekle yetindi.

"Ağlarsan dayanamam biliyorsun değil mi?"

Kenan'ın biraz daha fısıltıya dönüşen sesi, Ayşegül'de yatıştırıcı etki yaparken, "Ben sizin söylemediğiniz hiçbir şeyi bilmiyorum, bakışlarınızdan falan anlamamı beklemeyin, o kadar zeki bir kadın değilim," diye karşılık verdi.

Kenan, kadının üzerindeki ağırlığını hafifletti. Ayşegül, bu zorlayıcı baskıdan kurtulmuş olduğuna sevinirken adam elini tuttu ve usulca kendine doğru çekip her ikisinin göğsünün arasında kendine değdirdi. "Kalp atışlarımı duyuyor musun?" diye sordu. Ayşegül başını iki yana sallayıp, aksini itiraf ederken, "Beni şuan yirmi yaşımda yapmadığım şeyi yaptıracak kadar çok heyecanlandırıyorsan, bu nedir?" dedi.

"En son kafanız karışıktı."

"Kafamı daha çok karıştırdın küçük hanım."

"Ben bir şey yapmadım."

"Ayşegül, ben sana âşık oldum."

"Yalan söylüyorsunuz."

"Beyefendiler yalan söylemez." Kendini tutamayıp gülümsedi Ayşegül. "Hele senin gibi badem gözlü güzel kadınlara asla söylemezler."

"Sizin hiç çapkın bir adam olduğunuzu düşünmemiştim."

"Çapkınım ben, öyle mi?"

Vereceği cevap neye mal olacaktı bilmiyordu kadın. Adamın ona her santim yaklaşan nefesi yüzünden o duvar

ile onun arasında can vereceğine inanırken, dudaklarının üzerinde hissetti adamın hücrelerine dek değen dudaklarını. "Hiii!" diyen bir iç çekişle buna mani olmaya çalışsa da karşılık vermediği dudaklar ondan tutkulu birkaç öpücük aldı. "Özür dilerim... Seni öptüğüm için ağlama olur mu? Buna mani olacak kadar güçlü bir adam değilmişim," dedi ve usulca geri çekildi.

Ayşegül sığındığı duvar dibinde, utancından yerin dibine girerken, gözlerini sımsıkı kapatıp elleri ile örttü. "Gidin lütfen, hemen yüzünüze bakamam. Çok utanırım."

Kenan, sonuçlarından memnun bir savaşın zafer kahramanı olarak gülümserken dış kapıya yöneldi. "Seni utandırmamak için gidiyorum ama yarın ilk iş seni anneme götüreceğim. Ona *'Ben bu küçük hanımın karım olması için çok sabırsızım, kabul edeceksen et, etmeyeceksen ona kaçacağım,'* diyeceğim." Ayşegül'ün ellerini gözlerinden indirip, hayretle arkasından baktığı anda hızla çıktı kapıdan.

Ayşegül, elleri havada hayret içinde bakakalırken Kenan'ın ardından, olduğu yere dizlerinin üzerinde çöktü. Kalbi halen korkak bir kuşunki kadar can havliyle atıyordu. O sırada çaldı kapı zili. Hızla kalktı yerinden, kapının arkasındakinin Kenan olduğundan öylesine emin. Kapıyı hızla açtığında, karşısında öfkeden gözleri yuvasında dört dönen Sezgin vardı. Korku ile kapıyı kapatmaya çalışırken, "Git buradan!" diye seslendi. İçeride Esma'nın uyuyor oluşu sesini olması gerekenden kısık çıkarırken Sezgin de var gücüyle asıldı kapıya.

"Ulan kahpe! İki paralık ettin şerefimizi, aç şu kapıyı!"

Sezgin'in söylediği hiçbir hakaret onun canını acıtmaya yetmedi, ta ki Esma'nın onları o halde kapının önünde görüp korkuyla ağladığı ana kadar. Kollarındaki dermanın kesildiği, dizlerinin bağının çözüldüğü an; kızının odasının kapısının önünde hıçkıra hıçkıra ağladığı o an oldu. "Kurtarsın bakalım seni avukatın! Adamın fahişesi olmuşsun ulan, fahişesi!"

Ayşegül'ün gözlerinden akan yaşlar, Esma'nın çığlıklarına karışırken bütün bedenini yasladı kapıya. "Korkuyor Sezgin, Esma korkuyor!"

Sezgin, Esma'nın korkularını önemseyecek merhamette değildi. Ayşegül'ün tanıdığı hiçbir erkek, kızlarının korkularını önemseyen adamlar olmamışlardı zaten.

"Kimin kızı ulan o? Söyle, hangi adamın altına yattın da peydahladın? Kimin?"

"Git, git buradan!"

Kapıdaki cebelleşme sonsuza kadar sürmeyecekti. Her şekilde daha güçlü o adamın kollarına mecbur olacaktı kadın. Sürükleyecekti Ayşegül'ü içeri doğru ve aralık bıraktığı kapıdan girecekti. Belki bu defa geçen seferki kadar şanslı olmayacak ve yanında getirdiği bıçakla onu öldürecekti. Kenan'ın az evvel çıktığı gerçeğine sığındı, henüz merdivenleri tamamlamış olamazdı. Bütün gücünü kapıya verirken kalan açıklıktan bağırmaya başladı. "İmdat, yardım edin, imdat!"

Çığlıkları ulaşması gereken yere hızla ulaştı. Kulağına değen sesin, ayaklarını aniden durdurması ile dikkat kesildi adam. "Yardım edin!" Ayşegül'ün her zaman aynı tonda

çıkan sesi, bu kez feryat figan ediyordu. Paniği teslim aldı Kenan'ı. Hızla merdivenlere yöneldi adam. Basamakları üçer üçer tırmanırken, Ayşegül'ün de kapıya direnen gücü kesildiğinde birilerinin ona yardıma geleceği konusundaki umudu kayboldu. Bacakları kırıldı, boyu olduğunun yarısı kadar ufaldı, dizlerinin üzerine çökerken kapı daha da açıldı.

Sezgin'in içeri girişiyle kızının başına gelmesinden korktuğu her şey ile onu kollama güdüsü sardı her yanını. Hızla kendini öne attığında kapı tamamen açılmıştı. Bağıra çağıra ağlayan çocuğu kucağına basıp, yatak odasına yöneldiğinde, Sezgin kapı aralığında başından aldığı darbeyle yere yığıldı. Kafasındaki yarıktan akan oluk oluk kan zemini ıslatırken Kenan'ın elindeki taş da olduğu gibi kana bulanmıştı. Öfkesinin elindeki taşı ala bulamış olması, Esma'nın yerde yatan babası ile ayakta kalan süper kahramanı arasında olanlara akıl erdiremeyip, korku ile çığlık çığlığa bağırmasına neden oldu. Kenan elindeki taşı hızla yere attı. Ayşegül de nefes nefese kızının başını omzuna bastırmaya çalışıyordu, daha fazlasını görmesine mani olmak için. Kenan, yere yığılan adamın nabzını ararken ambulansı aradı. Telefonun ucundaki görevliye adresi verip, adamın nabzını da alınca rahatladı. Sırtındaki ceketi hızla çıkarıp, adamın yüz üstü düştüğü yerde yatıyor oluşunun verdiği imkânla dönük baş arkasına ceketini bastırdı. Başını nefes alacak şekilde yana çevirdi. "Allah'ın cezası!" diye dişlerinin arasından tahammülsüz bir söz yükseldi.

Evin önüne sesleri duyan komşular yığılmış, dikkatle izliyorlardı olanı biteni. İzledikleri seyrin orta yerinde, Kenan başını çevirip sadece baktı. Onların yaptığı gibi... Yalnız

yaşayan bir anne kıza bakmakla yetindikleri gibi yaptı ve sadece baktı. Esma'nın çığlıkları ile başını küçük kıza çevirdi, oradan da gözlerinden sağanak gibi akan gözyaşları ile kızını kucağına bastırmış kadına. Sıradan bir korku mevzuymuş gibi "Esma'ya su ver," dedi.

Ayşegül başını salladı, kızını mutfağa sokarken adamın başına daha kuvvetli bastırdı Kenan. "Keşke seni gebertecek kadar gaddar olabilsem," diye fısıldadı. Sezgin'in onu duyması ya da duymaması umurunda bile değildi. Uzunca bir süre, adamın kanamasına ceketi ile tampon yaptıktan sonra ambulans sesini duydu. Kapı önündeki seyircilerin arkasından gelen sağlık görevlilerinin adımları ile de geri çekildi. Esma'nın, annesinin omzunda içini çeke çeke ağlıyor oluşu, annesinin mutfak kapısının aralığında titreyerek bekleyişi içinde Sezgin'e müdahale ediyordu görevliler. Kenan, kenara çekilirken arkadan polisler de yetişti.

Memurlardan birinin olayı idrak etmeye çalışması esnasında, Sezgin hastaneye götürülmek üzere taşınıyordu. "Kim yaptı bunu?" Kenan bir adım öne çıkıp, konuşmak üzere ağzını açtığı sırada, Ayşegül kucağında kızı ile "Ben!" dedi. Polis memuru ile aynı anda çevirdi bakışlarını Kenan, kadına. "Evimi bastı, bana zarar vermek istiyordu, ben de korkup vurdum," diye devam etti. Kenan, şaşkın bakışlarını Ayşegül'den çekemedi. Kadının zangır zangır titreyen bedenine inat, onu korumaya çalışmasına duyduğu hayranlık ise soluğunu kesti.

Polis memuru yerdeki kanlı taşı fark etti. "Bununla mı vurdun? Evin içinde taşı bulup da adama nasıl vurdun? Hem de arkasından..." deyince, aksi için çabalayıp haksız duruma düşmelerini engellemek adına Ayşegül'ün yalan itirafının

üzerine devam etti Kenan. Kadın haklıydı, haneye tecavüz etmiş bir adamı kendini müdafaa etmek için yaralamış bir kadıncağız vardı karşılarında. "Memur Bey, kadın korkmuş üzerine gitmeyin," dedi Kenan, ayaküstü Ayşegül'ü avukat kimliğinin baskın detayları ile savunduktan hemen sonra.

O savunması sonucu meraklı polis memuru sordu. "Siz kimsiniz beyefendi?"

Kenan'ın sözü her şeye yeterli gelecek düzeydeydi. "Ben bayanın sözlüsüyüm, üstelik de avukatım."

Kızının saçlarını okşarken, üzerindeki beyaz elbiseye bulaşan kahve lekelerinin kurumuş tortularını izliyordu. İlk gördüğünde ağzı hayretten açık kalacak kadar beğendiği elbiseyi, bir gecede pisliğe bulamıştı. O esnada küçük kızı uyku arasında içini çekti. Onun her iç çekişi, yüreğini dağlıyordu kadının. Odanın kapısını aralık bırakarak çıktı odadan. Kenan'ın evinde, üst katın orta holünde karşılaştı adamla. Üzerini değişmişti ve merdivenlerin son basamağındaydı adam. Onu ilk kez ev haliyle, eşofman altının üzerine geçirdiği tek renk, bisiklet yaka siyah tişörtü ile görüyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var Ayşegül?"

Başını iki yana salladı kadın. "Giyecek bir şey verir misiniz bana? Üzerimdekileri çıkarayım."

"Tabi... Biraz büyük olur ama en azından temiz olur. Gel benimle, vereyim."

Adamın arkasından bir iki adım attığında, yatak odasına girmek üzere olduğunu fark edip kapı aralığında dur-

du. Kenan kadının içeri girmek istemediğini anlayınca ısrar etmeyip giyinme odasından kendine ait, üzerindekiler gibi bir tişört ve bir eşofman altı alıp geri döndü. Kadına uzattı. "Daha iyisin değil mi?" diye sordu.

Ayşegül, iyi olup olmadığını sorgulamıyordu asla. Umurunda olan tek şey vardı, o da Esma'nın halen iyi olup olmamayı başarabilmesi.

"Eğer Esma için üzülüyorsan çocuk o daha, unutur!" diye teselli ettiğinde Kenan, Ayşegül daha fazla kendine mani olamadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözyaşları omuzlarını sallayan, bedeni sarsılan kadına sarıldı adam. Bir abi, bir baba, bir yar gibi... Kadını, elinden tutup odasına çekti. Yatağın üzerine oturtup kendisi de yanına oturdu. Ayşegül omuzları sallana sallana ağlarken, "Sana su getirmemi ister misin?" diye sordu. Kadın başını hayır der gibi sallayınca onu rahatlatmak için "Zaten ağlayana neden su verirsek? Su içince hemen kesiliyor mu sanki gözyaşı?" diye alaya aldı. Adamın bahsine anlam veremeyen bakışlarını üzerine diktiğinde gülümsedi Kenan. Usulca dokundu kadının gözyaşlarına. "Bir de kendine zeki değilim diyorsun. *Ben vurdum*, demesen yargılanırdım ben biliyor musun? Belki ufak bir ceza bile alırdım. Sen harika bir kadınsın! Beni de o imdat çağrınla kendini de kurtardın, " dedi sahiplenici başparmağını, Ayşegül'ün yanaklarında yaşlara dokundururken.

"Sahiden mi?"

"Tabi ya! Bugün nezarette bile olabilirdim. Ne yapardın sen o zaman?" Biraz abartıyor olabilirdi. Sezgin kendisine yapılandan şikâyetçi olmamıştı. Onlar da bundan ve elbette ki Esma'dan ötürü karşılık olarak şikâyette bulunmamışlar-

dı. Yine de ifadeleri alınmıştı ve dosyaları mahkemeye sevk edilmişti. Kamu davası olarak görülecekti ve Kenan bu tarz davalardan pek bir şey çıkmayacağını bilirdi.

"Evime geri dönerdim."

"Bu kadar mı? Ağlamaz mıydın benim için?"

Tıpkı kızı gibi içini çekerken "Ağlardım," dedi.

"Bak işte! Şimdi ağlama, her şey daha iyi olacak. Ben söz veriyorum sana. Ben sana hiç söz verdim mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Bak ben söz verdim mi dünya durur, her biri anında olur! Öyle sihirli benim sözlerim, teyzem benim ilk banyomu altın tas ile yaptırmış."

Ayşegül, şaşkınlıkla duraklayıp sordu. "Ne oluyormuş altın tas olunca?"

Kenan dudaklarını büktü. "Saçmalık işte, ne olacak başka!" dedi. Ayşegül, akan gözyaşları ile çelişkide güldü. "Hem sevinebilirsin, eski kocan yaşıyor," diye ekledi hemen ardından adam.

"Aman ölürse ölsün, umurumda değil. Sanki ne faydası var ki Esma'ya?"

"Hiç!" Adam omuzlarını silkti. Onun, öyle içten cevap verişi bir kez daha duraklamasına neden oldu Ayşegül'ün. Kenan, onun dikkatini dağıtmaktan memnun bir halde kucağında tuttuğu kıyafetlerine baktı. "Bunlar sana biraz büyük olur ama yarın gider eşyalarını alırız; Esma'nınkileri de seninkileri de."

Ayşegül anında itiraz etti. "Ben burada hep kalamam Kenan Bey!" Kenan, kaşlarını kaldırdı itiraza meydan bırakma-

mak adına gözlerini açtı. "Asıl o evde kalamazsın Ayşegül. Yalnız başına orada kalmana hayatta müsaade etmem. İtiraz da istemem! Ama, fakat, yalnız, ancak... Bağlaçlarını Kenan Bey saçmalığının önünde hiç istemem! Anlaşıldı mı?"

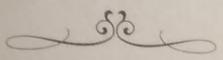
"Ama?"

"Ama yok!"

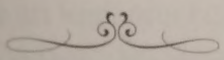
"Şey başka bir şey diyecektim..."

"Söyle o zaman."

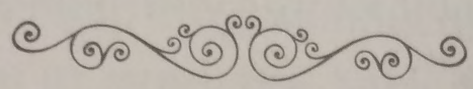
"Şimdi ben çok ağladım ya... Size de çok ayıp oldu!"



Acaba tutup içime katsam sığar mı? Sığsa kattığım yerde rahat durur mu? Durduğu yerden sıralar mı yine özürlerini, fakatlarını? Ah, Ayşegül sen bugüne kadar neredeydin? Hayattaydın madem, ben neredeydim?



PALDIR KÜLDÜR



Ayşegül, alışkın olmadığı mutfaktaki gereçleri bulmak için bir baktığı yere bir kez daha bakarak ararken kapı sesi ile irkildi. Yabancı bir evde misafirken kapıya bakamazdı. Üstelik karşısına çıkan kişi, ona kim olduğunu sorduğunda, vereceği cevabı da yoktu. Ne diyecekti yani? Kenan gibi sözlüsü olduğunu mu söyleyecekti? Bunu o söyleyemezdi. Meşru kılınıp, herkese ilan edilmedikçe söylemesi çok zordu. Kapı bir kez daha çaldı. O zor geceden sonra hem Kenan'ı hem de Esma'yı uyandırması muhtemel zil sesine mani olmak için kapıyı açmaya gitti. Kapının ardında ela gözlerini ona dikmiş, bakan bir kadın vardı. Melis...

Ayşegül, tereddütle ne söyleyeceğini bilemeyince Melis, kendinden emin bir tavırla içeri girdi. Ayakkabılarını çıkarmadan evin içine adım attığında aklında kadının ilk görüntüsü vardı. Ayşegül'ün üzerindeki Kenan'ın kıyafetleri... Sevişip sevişmediklerini o an için merak ederken, ilk

kez girdiği salonun eski evine benzediğini fark edip, başını çevirmeden "Kenan yok mu?" diye sordu.

Ayşegül, kadının sorusu üzerine kapıyı kapadı. Onun rahat tavrı canını acıtacak derecede kıskançlık hissi yayarken içine birkaç adımla yaklaştı kadına. "Uyuyor!"

Melis, kendinden çok uzun olan kadının ona yakınlaşması ile ondan biraz daha uzaklaştı. Mutfak tezgâhında hazırlanmakta olan kahvaltıyı fark etti. Kadın, Kenan'a kahvaltı hazırlıyordu. Ani bir kararla oturdu koyu renk koltuklara. "Benim adım Melis."

Ayşegül ayakta durup, ona yukarıdan bakmak yerine, kadının çapraz karşısına denk gelecek şekilde köşeye geçti kendi adını söyledi.

"İşe gitmiyor mu Kenan? Bu saate kadar uyumazdı."

Kenan üzerindeki, bütün bildiklerini onun gözüne sokmaya çalışıyor oluşunun farkında karşılık verdi Ayşegül. "Geç yattı!"

"Neden? Erdem'in nikâh yemeği geç mi bitti?"

"Biraz..."

Melis'in dikkat çekici bacaklarını açıkta bırakan mini eteği biraz daha toparlanırken, arkasına yaslanıp bacak bacak üzerine attı. Ayşegül, kadının güzelliği karşısında karnına ağrılar girdiğini hissetti. Kadının evin içinde dolaşan bakışlarını takip ederken Ayşegül, gözleri birbirini buldu. "Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Buna ne diye cevap vereceğini hemen bulamadı Ayşegül. Aslında yaşamıyorlardı ama o günden sonrası ne olacaktı o da bilmiyordu. "Sayılır."

"Terziymişsin."

"*Bunu ona Kenan söylemiş olmalı,*" diye düşündü. Bir an onların görüştüğü halde kendinden bahsetmelerini Kenan'a yakıştıramayıp bunu aklından savdı. Ayşegül cevap vermeden Melis devam etti.

"Ne zamandır birliktesiniz?"

"Efendim..."

"Kenan'la..."

Onun bey diye hitap ettiği adamın diğerinin dilinde adı ile anılması Kenan'ın ısrarlarını haklı kılıyordu o an için Ayşegül'de. "Kenan..." Bey demekten vazgeçti. "Çok olmadı."

"Çok hızlı eve yerleşmişsin."

Melis'in siz diyen ölçülü tavrı bir anda sen oluvermişti. Oysa Melis, mesafeyi hep seven biriydi. "Anlamadım."

İkisinin soğuk bakışları arasında merdiven boşluğundan Esma ile Kenan'ın sesi duyuldu.

"*Süper kahramanlar uçar,* demiştim sana Sade Esma?"

"Sen şimdi beni buraya uçarak mı getirdin?"

"Söyledim ya sen uyurken kucağıma aldım ve uçtum."

"Annemi de mi sen taşıdın?"

"Evet."

"Sen o kadar güçlü müsün?"

"Sen beni..." Kenan'ın sesi, salona kurulmuş Melis'in varlığı ile kesilirken Ayşegül anında kalktı ayağa ve kızına doğru uzandı. "Gel Esma! Bahçedeki salıncağa binelim," deyip kucağına aldı kızını. Onu, Kenan'dan çekişi her zamanki

koruma içgüdüsü ile rücu bulurken, Kenan Ayşegül'e çevirdi başını. "Rahatsız olmana gerek yok." Ayşegül, onu dinlese bile aralarında kalıp ne konuşacaklarını dinleyemezdi. Kızı ile birlikte çıkarken üzerine büyük gelen kıyafetlerin içindeki çocuklu kadını daha dikkatli izledi Melis.

Kenan, Ayşegül'ün kalktığı yere oturduğunda Melis de anne kızı izliyordu. Melis'in bakışlarını onlardan uzaklaştırmak için "Hayırdır Melis..." diye başladı söze. Melis, Kenan'ın sesi ile dağıttı dikkatini, yüzünde küçümseyen bir tebessüm ile "Çocuk yapanı bulamazsam hazır yapmışını mı bulurum dedin? Akıllılık etmişsin, masrafsız olmuş," dedi.

Melis'in damarına basıldığında, ne ağır sözler edeceğini Kenan'dan daha iyi bilecek kimse yoktu. "Alay etmeye mi geldin?" diye sordu çabucak öfkelenerek. Ancak Melis'in umurunda bile değildi Kenan'ın öfkesi.

"Sahi deli misin Kenan sen, ne işin var bu kadınla?"

"Ayşegül," diye düzeltti adam.

Melis, eski kocasının dudaklarından dökülen isim ile irkilirken, altta kalmamak adına devam etti iğnelemelerine. "Hı... Adını biliyorum, söyledi az önce. Sadece güzel diye bir kadın sana yetmez, bunu en iyi ben bilirim."

Kenan ise onunla bildiklerini yarıştırmak derdinde değildi. Bahçeye doğru baktığında, Ayşegül'ün yan yana oturdukları salıncakta kızı ile sohbet ettiğini gördü. Gecesinde yaşadıkları kâbustan uyanır uyanmaz Melis ile karşı karşıya kalmalarını talihsizlik olarak görüyordu. "Niye geldin Melis?"

"Seni görmeye geldim. Ne sorup duruyorsun, gelemez miyim?"

"Adresimi nereden aldın? "

"Annenden istedim. "

Figen'in ısrarla Ayşegül'den bahsetmeyişi, Kenan'ın bahsine maruz kaldığında bahanelerle bu bahsi kapatması sonrasında, annesinin Melis'ten medet ummasını beklemezdi. Annesi ile adamakıllı konuşmasının vakti geldiğine inanırken, Melis'ten ziyade Ayşegül ile kızına çevrilen bakışlarını hizaya getirmeye çalıştı. Aklına hâkim olması gerekiyordu. Oturuşunu dikleştirdi. Melis'i de incitmemek adına sözlerini özenle seçerken "Ayşegül ile evlenmeyi düşünüyorum," dedi.

Melis'in duydukları karşısında şoka girmesi mümkünken, o her zaman olduğu kadar gururlu olabilmek adına küçümseyen kahkahalar atmaya başladı. Öyle ki Ayşegül göz ucuyla salonun bahçeye açılan büyük cam kapısından Melis'in karşısındaki adamla eğleniyor gibi gülüyor olmasını canı yana yana izledi. Gözleri Kenan'a bakmaktan korkuyordu. Ya o da gülüyorsa ya o da tıpkı eski karısı gibi neşeliyse diye...

Kenan'ın, kadının gülüşü karşısında tahammülü güçleşse de sabrını korumaya devam etti. İstikrarlı olmak yönünde kendini zorlarken aynı ses tonunda devam etti. "Eğer benimle konuşacak önemli bir meselen yoksa Melis, şu süreçte seni sık görmek istemem. "

Kafasının üzerine kuvvetle indirilmiş bir darbe almıştı Melis, beyni darmadağın olmuş ve şuuru kaybolmuştu. Kendini toparlayıp, karşılık vermesi biraz zaman alsa da aklını kullanıp adamı köşeye sıkıştırmak niyetindeydi. "Aklın karışır da vazgeçerim diye mi korkuyorsun?" Kenan onun

sandığı gibi köşeye sıkışmamış, üstüne üstlük de ses tonu milim oynamadan sakinliğini ve rahatlığını korumuştu.

"Hayır, Ayşegül'ün incinmesini istemem. Hassas bir insan, bu kadar yakın zamanda bitmiş bir evliliğe gölge etmiş olduğunu düşünüp kendini üzebilir. Ona, geçmişte kalan bizden olması gerekenden daha fazla bahsetmek niyetinde değilim."

Geçmişte kalan biz... Hakaret etse o an için, daha az ağır gelirdi Melis'e. Kendi elleri ile geçmiş kıldığı evliliğini, güvenine layık olamadığı adamı, içinde taşıdığı abartılı bir hisle geri istiyordu. Hem de bir iki gün öncesini, başka bir adamın yatağında geçirmiş olmasına rağmen... Aklı Akın ile Kenan arasında gidip gelmeyecek kadar net değildi ama kalbi emindi Kenan'ın huzurunu geri istediğinden. İliklerine kadar pişmanlık işlemiş bir kadının, sadece kendine ait olduğunu sandığı bir adamı başka hayatlara ait kılmaya tahammülü yoktu. Bakışları hiddetle koyulaştı Melis'in. "Senin için bir başkası nasıl bu kadar çabuk önemli oldu?" Aynı soruyu önce kendine sormalıydı aslında. Aradığı farklılığı ona verdiği için Akın'ı hayatında önemli kılarken, ayağının altında ezdiği geçmişine ihanet ederken nasıllarını düşünmemişti bile. Düşünmüş olsa dahi kendi kendine ürettiği bahaneleri vardı. Kenan'ın *eski kafa* diye addedildiği düşünceleri, abartılı anne teyze bağlılığı, çocuk isteme merakı, heyecansız ve tekdüze yaşam tarzı... Şimdi o tekdüze hayatın ona verdiği düzeni, burnunun direği sızlaya sızlaya özlüyordu.

"Nasıllarını konuşacak konumda değiliz Melis." Artık dudakları kıpırdamayan, başı önünde sadece Esma'yı dinleyen Ayşegül'ün hüzne dönüşmüş duruşundaydı gözleri Kenan'ın.

"Sıkılırsın Kenan. Ben seni tanıyorum. Senin hayatına ait bir kadın değil o. Üstelik sıkılgan, sessiz, içine kapanık... Sen kendini ifade etmesini bilen insanlarla hep daha iyi anlaşmadın mı? " Melis, hiç tanımadığı bir kadını daha başka hangi cümlelerle kötüleyebilirdi ki? "Kafan karışmış senin!"

Kenan, gözlerini Ayşegül'ün hüznünden alırken onu daha fazla üzmemek adına "Melis! İşe gitmem lazım, üstelik burada olmandan gerçekten rahatsızım. İllaki konuşman gereken önemli şeyler yoksa uzatmasak bu sohbeti," diye aralamak istedi uzayan muhabbeti.

"Kovuyor musun beni?"

Gözleri hayretle açılmıştı Melis'in. Kovuluyordu düpedüz, Kenan başka bir kadını ona tercih edip onu kovuyordu. Oturduğu yerden Kenan'a doğru kayıp başını ona doğru uzattı. Yüzü yüzüne denk olsun, gözleri gözlerine baksın istiyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun Kenan? Ben Melis'im, unuttun mu? Sevdiğin kadınım, karınım. "

Karısı olduğunu söylediği sözleri Kenan'ı bir yay gibi gererken yerinden kalktı adam. "Biz boşandık Melis. Eğer beni başkası ile paylaşmak zor geliyorsa karım olduğun zamanlarda aldığın boşanma kararını hatırla. En azından seni bu karara iten nedenleri hatırladıkça, aramızda sevgi olmadığını söylediğin sözlerini de hatırlarsın." Ayakta kapı hizasına doğru geçmiş bekliyordu onu.

Melis ayaklar altına alınmış gururunu dik ruhuna layık bulamazken, bahçedeki uzun saçları yüzünü kapamış kadına bir kez daha baktı. Sonra da "Çok pişman olacaksın, Kenan! " dedi.

Kenan bahçeye doğru ilerlediği esnada, mutfakta hazırlanan kahvaltıyı gördü. Saniyeler önce yaşadığı gerginliklerin hepsini, özenle doğranmış salatalıklara bıraktığında, bir gün evvel mutfak için alışveriş yaptığına daha çok sevindi. Ocakta kaynayan çayın fokurtusunda bahçeye çıktı.

"Acıkmadınız mı hanımlar? Ben çok acıktım."

Melis, hırsını dindiremeyişinin nedenlerini artık çok iyi biliyordu. Bir gün pişman olsa bile döndüğü adamın, ona her surette kucak açacağını düşünen tarafı yerle yeksan olmuştu. Üstelik onun başka bir adamla ne yaşadığından habersiz olmasına karşı, o da başka bir kadını tercih etmişti ve onun mutluluğunu ya da mutsuzluğunu önemsemişti. Yüreği yangın yeri misali yanarken, çaresizliği her tarafını esir almış bir mahkûmiyetti. En iyi bildiği şeyi yapacaktı. Kendini Akın'ın özgür kollarına bırakacak, öncesini ve sonrasını unutacaktı. Ona bunu Akın öğretmişti. Melis de o adamı ondan bu kadar merkeze oturtmuş evliliğini, sonsuz güvende inandığı kocasını, Kenan'ı kaybetmişti. Önceki akşam nikâhta yan yana birbirlerine gülümseyerek bakan yabancı bir çiftti artık onlar. Melis'ten bağımsız, tanıdığından başka bir adamdı Kenan. Akın'ın sözlerindeki vurdumduymazlığa ilk zamanların hayranlığından uzak öfke beslerken ayakları ona götürüyordu. Çünkü çaresizliğini en az hissedeceği yerin Akın'ın yanı olduğunu sanıyordu.

Asansörün alıştığı ağır kapısını sonuna kadar açıp, çantasından Akın'ın evine ait yedek anahtarları çıkardı. Evin kapısını bildiği beceriklilikle açarken aralanan kapıdan şuh bir

kadın kahkahası duyuldu. Akın'ın misafiri olmazdı. Hiçbir arkadaşı ile ev ortamında buluşmazdı. Zaten pek arkadaşı da yoktu. Şuh kahkahalı bayan arkadaşı ise hiç yoktu. "Sen var ya sen çok tatlısın!" Kahkahaların arasından duyulan cilveli, yumuşak kadın sesi; önce beynine oradan da kalbine değdi Melis'in. Kendi ihanetinin tiz çığlıkları kulağında uğuldarken, cesurca girdi içeri. Akın'ı o halde görmek onu ondan vazgeçirecek olsa da onu bu şekilde görmeli, aklının her iki taraftan ona sunduğu bu karmaşıklıktan kurtulmalıydı.

İhanet ağırdı! Sırtına taşıması imkânsız yükler yükleyen, ona bir hamal gibi eziyet edecek kadar ağırdı. Akın'ın salonun orta yerine kurulmuş yer yatağında çırılçıplak bir kadın sırtı vardı gözlerinin önünde. Akın'ın ise aşina keyif sesleri... Onu duymuyor, görmüyor, fark etmiyorlardı bile! İhanet eden bu kadar mı kör, bu kadar mı sağırdı? Seslense, *"Sen ne yapıyorsun?"* diye sorsa, kadını saçından sürüklese, Akın'a hakaretler etse ne olacaktı? Akın ona *"Sen kimsin?"* diye sorsa, sıfatını sorgulasa; daha bir önceki gece kocasını kıskandığı için telefonda ona ağladığını, hangi sadakat için ona kızdığını sorsa haksız mıydı? Değildi! Gözlerinden akan ince yaşlar sıcacıktı Melis'in, bir kan denizinde onu boğar gibi acı vericiydi. Dakikalar önce Kenan'ın ağzından evlenmek istediğini duyduğunda yapamadığı gibi Akın'a da hesap soramazdı. Onun her iki adam hakkında da öyle yetkileri olabilecek konumu yoktu. O uğruna her şeyini feda etmeye hazır olduğu ve sıradanlaşmamak adına farklılaştığı hayat, onu böyle yüz üstü bırakmıştı işte. Özlemek zorunda bıraktığı sadakati, böyle bir sınav ile gözüne sokulmuştu. Gözyaşlarını silme tenezzülünde bulunacak tek kimsesi yoktu, geldiği gibi sessizce çıktı. Sormadan... Sorgulamadan...

Kenan evinin kapısında, aklında annesi ile dakikalar önce yaptığı konuşmanın tesirinde bekliyordu. Kapıyı açıp içeriye girdiğinde, Ayşegül'e ya gitmesini ya da kalmasını söylemek zorundaydı. Git demek zordu onun için. Hatta imkânsız! Yüreğine her gün daha çok yerleşen Ayşegül'e ait duyguların varlığını inkâr edemezdi. İnkârı mümkün olmayan duygularının en ağır tarafı ise annesinin "Eğer o kadın konusunda ısrar edersen beni ezip geçersin Kenan!" sözlerini içeren reddiydi. Annesini o güne kadar hiç kırmamış bir adamın, bu sözlere rağmen itirazı pek kolay değildi. Otuz beş yaşında olsa bile Kenan gibi ailevi değerleri olan insanlar için zordu. Hayatının merkezine annesini koymuş adamlardandı o ve bu karar onun için imkânsızlıkları veriyordu. Ayşegül'den vazgeçmek imkânsızdı. Annesinin sözünü çiğnemek imkânsızdı. Esma'yı korumasız bırakmak imkânsızdı.

Evinin anahtarlarını Ayşegül'e vermişti. Kendi işlerinin belirsizliği yüzünden, onun saati belli olduğu için vaktinde eve gelmelerini sağlamak istemişti. Ayşegül'ün yaşadığı evi peşinen boşaltmış, Ayşegül'ün bütün gurur mücadelelerine rağmen birikmiş son kira bedelini de ödeyip ev sahibi ile hesabı kapatmıştı. Bundan sonra Ayşegül onun yanındaydı. Sezgin'in iyileşmiş olması, tekrar karşılarına çıkma ihtimalini doğuracaktı. Bu durumda kadını da kızını da yalnız bırakamazdı.

Teyzesinin, Ayşegül hakkında taşıdığı iyi hislerin zerresini annesinin taşımıyor olmasına şaşkınlığı da hayal kırıklığı da büyüktü Kenan'ın. Yeteri kadar ikna edilir bir konuşma

yapıp yapmadığını düşünüp durmuştu annesinin yanından çıkarken. Ayşegül ile mutlu olacağına inandıramamıştı kadını. Aceleci bir karar olarak bulmuştu Figen, Kenan'ın ısrarını ve kadını da fırsatçı olarak değerlendirmişti.

"İllaki bir kadını seveceksen ve yeniden karın yapacaksan biraz zaman geçsin. Ama bana Ayşegül deme Kenan! O kadın sana göre değil. Bir Melis'e bak, bir de ona oğlum."

Kenan asla bir Melis'e bir de Ayşegül'e bakmayacaktı. Kıyaslamayacaktı onları. Melis istediği kadar eğitimli, iyi giyimli, imkânları fazla, öz güveni yüksek bir kadın olsun Ayşegül'ü onunla kıyaslamaya lüzum göremezdi Kenan. Ayşegül, hayat standartlarını kendi seçmemiş ancak hayat mücadelesini hep en üst sınırda tutmuştu. Kendini bilen, ahlaki değerleri baskın belki yüksek öz güveni olmayan ama hayata karşı güvensizliğine sadece anneliği ile tutunan bambaşka bir kadındı. Ayşegül'ün ruhunun güzelliği, yüzünün nuruna yansımıştı. İyi huylu, tatlı dilli bir kadın olmaktan öteydi Kenan için. Masumiyeti belli ölçülere sokmazdı Kenan ama artık onun için masumiyetin bir ölçüsü vardı. O da Ayşegül'dü! Kapı ziline ani bir kararla dokunurken, halen ne yapacağına ve bu ikilemden nasıl kurtulacağına karar verememişti. Belki teyzesinin önderliğinde Ayşegül'e iyi bir semtte düzgün bir ev tutup, kızı ile daha iyi şartlarda yaşamasını sağladıktan sonra bu işi zamana bırakabilirdi. En iyisi böyleydi zaman her şeyi çözerdi.

Bu düşünceler içinde Esma'nın çığlık çığlığa sesini duydu, iki gece öncesindeki korku dolu çığlıklar değildi bunlar. Sevinci hatırlatıyordu Kenan'a. Akşam olup, enişteşi eve geldiğinde kuzenlerinin koştura koştura, kapıyı açarken çıkardıkları sesler gibiydi. Bazen Kenan da onlar gibi o kapıya

koşardı ama asla onlar kadar mutluluk taşımazdı çığlıkları. "Ben açacağım, ben açacağım" Esma'nın yakınlaşan sesinden seçtiği kelimeler, açılan kapıda önde küçük kızı, arkasında annesini hazır kılmıştı. Kenan karşısında bir aile olduklarını hissettiren tebessümlü yüzleri gördüğünde, onlara verecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Elinde ne vaatleri vardı artık ne de bir demet nevruz çiçeği...

"Aman Allah'ım! Bu güzel kız da kim?" derken aşağı doğru eğilip küçük kızı kucakladı. Yanaklarına sevgi dolu öpücükler kondurdu. Küçük kızın, ona mütemadiyen çocukluğunu anlatan kokusunu içine çekerken gözü Ayşegül'e takıldı. Yüzünde endişeli bir mutluluk vardı. Kenan'ın ona verdikleri ile mutlu fakat ne olacağı ile ilgili endişe taşıyordu kadın. Kadının onun dudaklarından çıkacak tek bir söz için hazırda beklediğini anlamak zor değildi. Gülümseyerek "Hoş geldin!" dedi, Ayşegül.

Teyzesi de böyle söylerdi her akşam eniştesi kapıdan girdiğinde. Hiç bıkmadan her gün dile getirirdi onun gelişinin hoşluğunu. "Hoş buldum!" Sahiden hoş bulmuştu Kenan. Kendi düzeninde yaşamak adına tuttuğu evi, hayallerinin bile ötesinde fazlasıyla hoş bulmuştu adam.

"Biz, annemle sana yemek yaptık."

Kenan bakışlarını yeniden Esma'ya çevirirken, burnuna dolan yemek kokusunun şaşkınlığında "Ne yemeği yaptınız bakalım?" diye sordu.

"Annem biliyor, ben adını bilmiyorum."

Kenan cevabını almak üzere mutfağa doğru yürürken, "Pek de yemek pişirecek malzeme yoktu ama..." derken ocağın üzerindeki tencereleri fark etti. Onun evinde, yıllardır

ocağın üstünde sıcak tencereler durmazdı. Birkaç çeşit yemeğe olması gerekenden daha büyük manalar yüklerken "Karnıyarık bir de pilav... Ben bugün haftalığımı aldım da" diye cevap verdi Ayşegül. Kenan, düzenli mutfağın hemen önündeki yemek masasına kurulmuş sofranın üzerine sıralanmış tabakları, çatal kaşıkları, bardakları inceledi abartılı bir hayranlıkla.

"Ben ne yemek sevdiğinizi pek bilmiyorum ama babam karnıyarığı çok severdi. Bir de kuru fasulye severdi ama ben bunu seçtim. Siz ne yemek seversiniz? Söylerseniz ben bir daha onu da yaparım."

Kenan ne yemek severdi? Annesi bilirdi sevdiklerini, geleceğini haber verirdi gündüz saatlerinde ve akşam gittiğinde hazırlanmış bulurdu hepsini ama böyle sürpriz gibi karşılamazdı sofralar onu çok uzun zamandır. Kapıdan girerken alamadığı kararların ağırlığında küçük kızı yere indirdi. "Ben ellerimi yıkayıp, üzerimi değişip geliyorum." Hayranlığı onu öylesine esir almıştı ki teşekkür etmeyi ya da kadının ettiği onca söze başka türlü cevap vermeyi akıl bile edemedi. Üst kata odasına çıkarken aklındakileri Ayşegül'e aktarmanın kolay bir yolunu seçme derdindeydi. Hem kolay bir yolu olmalıydı hem de onu en az kıracak şekilde söylemeliydi. Bitmediğini, aralarında yaşanan ve yaşanacak her şeyin arkasında olduğunu da anlatmalıydı. Belki annesinin düşüncelerinden bahsedip topu ona atabilirdi. Onu kırmaktan korktuğundan bahsedebilirdi. Bütün bunlara, önceki günün sabahında çıkıp gelen Melis'in neden olduğunu düşünecek olmasından korkarken yine de bir yolunu bulmayı diliyordu. Üzerindeki takım elbiseyi daha rahat kıyafetlerle değiştirirken, elini yüzünü yıkamak üzere banyoya geçti.

Aynadaki kaygılı suratına kuvvetli bir yumruk atma isteği ile kendisine kızarken, içten içe de bulunduğu çıkmazın çı-kışını arıyordu. Elini yüzünü defalarca yıkadı, tenine değen her soğuk su ile irkilip, doğru olanı yapmak zorunda oldu-ğunu fısıldadı kendisine.

Bir de öptüm kadını, hiç ne olacağını düşünmeden... Ah! Kolay gibi basit gibi gittim öptüm. Kendime mani olamadım! Ne umutlar verdim, kim bilir? Ne yaptım ben? Ne zaman bu kadar sarpa sardım?

Uzun süre yukarıda kaldığı için yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı Ayşegül. Yine de sabırla kızını sofradaki sandalyesine oturtmuş, masanın başköşesindeki sandalyeyi de Kenan'a ayırarak kızının yanına geçmişti.

"Anne ne zaman yemek yiyeceğiz?"

"Sofraya büyükler gelmeden, küçükler yemeğe başla-maz Esma'cım, Kenan Bey gelmeden başlamıyoruz."

"Kenan Bey de çabuk gelsin, çok acıktım ben!"

Bütün çocuklar gibi açlığa olan tahammülü düşüktü Esma'nın da. O söylenirken duyuldu Kenan'ın sesi. "Bu Ke-nan Bey böyle işte Esma'cım, hem eve geç gelir hem de sof-raya. Bence ona bir ceza verelim."

Kendi için ayrılmış sandalyeye geçerken kollarını sıvadı, sonra küçük kızın burnuna dokundu. O esnada Ayşegül ye-mek servisini yapmak için kalkmıştı.

"Evet, Esma! Söyle bakalım ne ceza verelim bana?"

"Bence eşek olmaca oynama cezası verelim."

Açık mutfaktan kızının sözünden mahcup olarak onu uyardı Ayşegül "Büyükler eşek olmazlar Esma," dedi.

"Ama sen oluyorsun!" diye başını uzattı Esma. Kadın, elindeki dolu tabağı özenle adamın önüne koydu. "Anneler olur."

"Kenan Bey'ler mi olmaz?"

Kenan kızın neşesi ile gülüp "Kenan Bey'ler at olur Esma. Ne öyle eşek? At daha gösterişli hem," dedi.

Esma sevinçle yerinde kıpırdandı. "O zaman tabağını bitirince at olmaca oynayacağız."

Annesinin ona tabağını bitirmesi için verdiği vaatler gibiydi Kenan için de bu sözler. Uzanıp, ekmek sepetinden kopardığı bir parça ekmeği, yemeğin suyuna bandırıp Esma'ya uzattı. "Sen bana yardım et de çabuk bitirelim."

Ayşegül, elinde boş tabakla öylece kalakalırken mutfakta bir kez daha düşündü. Kenan gibi bir adamı hak edecek kadar iyi olup olmadığını... Buna karar veremiyordu, kendinde eksik saydığı bir sürü şey vardı ve bunlar Kenan kadar dolu bir adamın karşısında iyice büyüyordu. Kendini toparlayıp, kızı ile kendine tek bir tabak hazırlarken içeri döndü. Kenan'ın ona yemek yedirmesinden memnun görünen kızının yanına geçerken "Esma, bırak da Kenan Bey yemeğini yesin. Ben yediririm sana," dedi.

Esma, annesinin bu tarz konularda ketum oluşuna kendince kızıyordu. Bir şekilde sürekli Kenan konusunda onu uyarıyordu. Oysa adam hiç rahatsızmış gibi görünmüyor,

onunlayken hiç itiraz etmiyordu. Suratını büzüp annesine baktı, kayıtsız kabullendi.

"Kıskanma Ayşegül, sana yemek yedirmiyorum diye," eklerken Kenan, Esma'nın gönlünü almak derdindeydi.

Ayşegül yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünmekten men etti kendini. Başını kaldırıp, iştahla yemeğini yiyen adamın, salataya tuz ekişini izlemeye başladı. Bir süre ne yapacağını bilmeden ona hayran bakışlarla dona kaldı.

"Madem yedirmeyeceksin, niye *ben yediririm* diyorsun anne?"

Esma'nın o çokbilmiş sesi ile silkelenirken kadın, kaşlarını kaldırarak kızını uyardığında Kenan çaktırmadan gülümsüyordu.

Bütün bir akşam Esma'nın hapsinde gibiydi Kenan. Sadece onunla ilgilenip onunla zaman geçirmişti. Esma ile geçirdiği zaman içinde anlamıştı ki o kız sokaktaki herhangi bir çocuk değildi artık onun için. Baş etmesi zor bir bağlılık gelişmişti ondan bağımsız kendi ruhunda. Ayşegül'ün çocuğu yatırmak üzere odalarına çıkması ile Kenan da teyzesini aramak üzere bahçeye çıktı. Telefon kısa bir süre çaldıktan sonra Füsun'un sesi duyuldu. Kenan ne isteyeceğinden emindi, önce kısa bir hal hatır sordu, sonra da Ayşegül konusunda annesi ile konuşmasını istedi ondan. Teyzesinden başka onu anlaması mümkün kimse de yoktu zaten. Bahçedeki büyük salıncağa oturup ayakları ile sabitlerken salıncağı, telefon kulağında teyzesinin her şeyin iyi olacağını salık veren sözlerini dinledi, annesinin hemen ka-

bullenmesi mümkün olmayan sabit fikirli oluşundan bahsediyordu kadın. Kenan telefonu kapadığında Ayşegül de bahçe kapısında "Kenan Bey ben de yatıyorum," diye haber vermek üzere duruyordu.

Kenan kendisine halen aynı mesafeli hitapla seslenen kadını "Ayşegül Hanım bir iki dakika vaktinizi alabilir miyim?" diye tenkit etti kendince. Ayşegül, adamın hitabını çok da önemsemeden ona doğru yaklaştı. Adam uzanıp elinden çekti ve yanına düşürdü onu. Kenan'ın uzun bacaklarının sallanmasını engellediği salıncakta, şimdi yan yanalardı. Kenan hemen yakınına oturttuğu kadını koluyla sardığında Ayşegül ürperdi ama sustu. "Bu bahçeye hanımelleri ekelim. Şuraya da yaseminler, belki biraz kasımpatı, akşamsefası... Çok mu karışık olur?"

Ayşegül adamın kollarının korumacılığında bir çocuk gibi kıkırdarken, "Çingene bahçesi gibi olur," diye cevap verdi.

Kenan, teyzesinden aldığı destekle biraz olsun keyiflenince yaşının çok altında bir çocuk gibi şenlendi ve Ayşegül'ün elbisesinin üzerine saldığı saçlarını, omzunu sardığı eli ile küçük küçük dokunuşlarla okşarken kadının yüzüne yaklaştırdı yüzünü. Huzur dolu bir nefes çekti içine.

"Benimle evlenir misin Ayşegül?"

Ayşegül, dondu kaldı bir an. Sadece kendi değildi donan ona göre. Dünyanın dönüşü, zamanın akışı, hayatın ta kendisiydi donan. Gözlerini hayretle açarken Kenan da gözlerini ona yaklaştırdı. "Daha farklı bir evlilik teklifi yaparım falan sanmış olabilirsin ama ben romantik bir adam değilim-

dir. Hatta bir odunumdur. Öyle sıradan bir hayat sunarım en fazla. Dümdüz! Olması gerekenden ne fazla ne eksik!"

Ayşegül için süslü bir evlilik teklifi hayali değil, Kenan gibi bir adamın dudaklarından dökülen şu cümlenin bile yeri yoktu hayatında. Onu kimse sevmezdi. İyiye güzele layık bulmazdı ki kendini. Kenan gibi biri bulacaktı.

"Siz benimle evlenmek istediğinizi mi söylediniz, ben mi yanlış anladım?"

"Söyledim. Bahçemin modadan anlayan bir kadın eline, mutfağımın güzel yemek pişiren bir aşçıya, evimin çocuk sesine, ruhumun sevgiye ihtiyacı olduğunu da söylemek istiyorum."

"Bunların hepsini ben mi vereceğim size?"

Omzunu silkti Kenan. Veremeyecek olsa bile bugüne kadar hepsini sağlayacağına dair ipuçları almıştı ve bunlar bile hayallerinin çok ötesindeydi. "Verir misin?"

"Kenan Bey bana böyle büyük umutlar bağlamayın. Ben işe yaramaz kadının tekiyimdir. Bir kere sakarımdır." Ayşegül kendini adamın kol hapsinden kurtarmak istediğinde, buna izin çıkmayınca olduğu yerde devam etti. "Sonra ben haftada en az bir kere parmağımı keserim, ocakta yemek unutur, tencere dibi yakarım, banyoda kayar düşerim. Hem de ne düşme! Paldır küldür..."

Ayşegül'ün kendini kötülemek adına söyleyeceği sözler ancak bunlardan ibaret olurdu. Kenan kadının sözünü bitirip bitirmediğine emin olmadan "Ben seni tutarım," dedi.

"Anlamadım."

"Banyoda kayıp düşmemen için tutarım. Hem benim reflekslerim kuvvetlidir. Ben banyoda sık düşüyor olsam ve bir adam beni her seferinde kurtaracağının sözünü verse o evlilik teklifini hemen kabul ederdim."

"Baş belası bir geçmişi olsa bile mi?"

Kenan, yüzünü buruşturdu. "Ben o herifle mücadele edebilirim. Asıl sen düşün! Melis ile mücadele edebilir misin?"

Melis'in adını Kenan'ın ağzında duyduğu anda irkildi Ayşegül, hiç bilmediği kıskançlık duygusu, ruhunu ele geçirirken hata edip etmediğini sorguluyordu içinde. Kıskançlık denen şey insanı kötü kılar mıydı? Buna emin olamıyordu işte. "Ben onunla baş edebileceğimi sanmıyorum." Ayşegül, kendini zayıf gösteren cümlesini toparlamak derdinde söyleyip söylememesi gerektiğini düşünmeden devam etti. "Madem çat kapı gelip duracaktı neden takım elbise giyiyorsunuz diye boşandı ki sizden? Saçma! Üstelik de size takım elbise çok daha fazla yakışıyor. Bir kere sizin duruşunuzda beyefendilik var, kıyafetinizse karakterinizi yansıtıyor."

Kenan, Ayşegül'ün her geçen gün iç içe açılan matruşka bebekler gibi yeni boyunu görmekten memnun, kalbiyle birlikte gülümserken sordu. "Sen bana bu duruşum yüzünden bey diyorsan duruşumu bozabilirim."

"Yapamazsınız ki! Bir kere, bazı insanların hamuru tek renk olur. Siz ne katarsanız katın, hamur onu kabul etmez, yoğursanız bile ayrıksı tutar, dışlar."

"Bazı kadınlar da senin kadar tatlı dilli olur ancak kıyasıya mesafe savaşı verir. "

"Ben mi mesafeliyim?"

"Evet, kolumla hapsettim seni ama inatla yüzüme bakmıyorsun?"

Ayşegül, adamın kokusunu bu kadar yakınında hissettiği iki gece öncesini hatırladığında baş etmesi zor bir çekim alanında olduğunu fark etti. Adam tam olarak baş belası bir cezbediciliğe sahipti. Kendini geri çekmek istiyor gibi yapsa da kalbi bir şekilde Kenan'ın yakında, bedeninin sığınığında yaşamak istiyordu. "Ben biraz utanıyorum," dedi kadın usulca.

"*Bey* dersen utanırsın tabi."

"Demek istemiyorum ama ağzımdan çıkıyor."

"Bak beni dinlesen bunu beraber aşabiliriz. Bir alıştırma yapalım. Önce yüzüme bak." Ayşegül başını yavaşça ona doğru çevirdiğinde ay ışığında buldu adamın yüzünü gözlerinde. "Şimdi bak, kolay bir ismim var aslında benim. Vaat edilmiş ülke anlamını taşır. Düşünsene, ne güzel de bir anlamı var! Senin için vaat edilmiş bir ülkeyim ben."

"Bana kimse vadetmez ki?"

"Ben ederim." Gülümsedi Ayşegül gözlerini çekmeden. "Basit söylenişi de beş harf iki hece: Ke-nan!"

"Kenan!"

Adam kendi kalp atışlarının hızlanan ritmine kapılırken Ayşegül de kendininkinden başkasını duymuyordu. Kenan tekrarını beklediği o cümleyi kurdu hemen. "Kenan, seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

Ayşegül itirazla adamın elinden kurtulmak istediğinde, Kenan daha sıkı tutarak onu kendine doğru çekti ve alnından öptü. Adamın dudaklarını tekrar teninde hissettiğinde

donup kaldı kadın. "Cümleyi tekrar ediyorum Ayşegül, benimle birlikte söylemek ister misin?"

"Kenan Bey?"

"Kenan!"

"Kenan, benim bir kızım var siz..."

"Sen?"

"Sen hiç baba olmamışsın, başkasının kızına babalık edemezsin. Zaten etme de ama sonra sana yük gelir, ağır gelir, kaldıramazsın."

"On beş kilo kız mı bana ağır gelecek?"

"Çocuk zordur. Bunu, sorumluluğuna aldığında hissedersin."

"Çocuk zordur Ayşegül, sorumluluğu ise paha biçilemez. Ben Esma'nın sorumluluğunu kabul ediyorum. Sana söz veriyorum onun varlığını hiç yadırgamayacağım, hiç yük kabul etmeyeceğim. Hep başımın üstünde taşıyacağım, kendi çocuğum kadar çok seveceğim."

"Kimse bu kadar mükemmel değildir."

"Ben de sana diyorum ya güzel kadın! Kimse senin kadar mükemmel değildir."

"Yapmayın."

"Yapma!"

"Anneniz..."

"Annen?"

"Annen de beni istemiyor, biliyorum."

"Annem değil dünya karşı çıksa ben seni istiyorum. Ben bir şeyi böyle ısrarla istersem ya istediğim şey bana illaki gereklidir ya da istediğim şey vazgeçilmezdir."

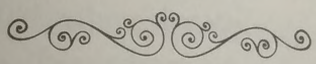
"Daha önce böylesine çok istediğin bir şey oldu yani?"

"Oldu tabi."

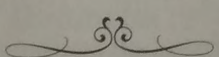
"Neydi?"

"Baba olmak!"

KALSAYDIN



Ne desem ikna ederim onu pişmanlığıma? Hangi sözüm, gerçekten geri dönüşünü mümkün kılabilir? Aptal olduğumu söylesem, mecbur kılındığım heveslerim ile sana ihanetim bana en büyük ders oldu desem... Kenan, bir ihaneti asla kabul etmez. Ona bu hatamdan bahsetmek zorunda değilim. Ben hayatımda ilk defa Kenan'ı sevdim, ilklerim sadece gönülden bağlılığımın karşılığı değildi; ben Kenan'a yıllarımı verdim. Bizi böyle bir çırpıda silemez, yokluğumda düştüğü boşlukta sığındığı o çocuklu kadın uğruna ise hiç silemez! O kadar çabuk unutulacak bir kadın değilim ben. Onun için hep o ilk sevdiği, inandığı kadınım, karısı olmuş, ona bir aile vadetmiş kadınım! Onun karısı benim!



Melis, aklında büyüyen bütün kuşkuları en net haline kavuşturmak için gidiyordu Kenan'ın yanına. Akın'ın ihanetine gözleri ile tanık olduğu günden sonra, kendini Kenan'ın kapısında bulduğunda her zerresi pişmanlık ateşine çoktan

düşmüştü. Anlatacaktı. Gururunu hiçe sayıp, ilk defa özür dileyen o olacak ve kocasını geri kazanacaktı. Tek başına olmayı arzulayan, özgürlük naraları atan kadın şimdi kaybettiği huzuru arıyordu. Huzurun ise tek adı vardı: O da Kenan'dı. Artık başkası ile paylaştığı o evin kapısını çaldığında, içeride Ayşegül'ü bulacağını düşünüyordu. Kenan'a bahçede, belki dışarıda bir kahve içerek konuşmayı teklif edecekti. Yüreğindeki ağırlıktan, cenazede onun başka bir kadına Âşık Veysel'i anlattığını duyduğu o günden beri yaşadığı karmaşadan ve pişmanlığından bahsedecekti. Kenan, hayatı boyunca tanıdığı en merhametli adamdı. Merhameti, onun Melis'e karşı zaaflarını da ön plana çıkartan tarafı olurdu. Melis bunu kullanıp geçmişten, geçirdikleri mutlu zamanlarından bahsetme niyetindeydi. Bu defa güçlü kadını oynamayacaktı; zayıf, dağılmış, mutsuz bir kadın olacaktı. Kendine ait olmayan o kapının zilini son kez bir yabancı gibi çalacak ve Kenan'ı o evden, o kadından alacaktı. Beklediği dakikalar, bildiği bütün zaman dilimlerinden daha uzaktı artık onun için. Öyle uzun, öyle zor... Beklediği yüz yoktu karşısında. Elinde tuttuğu kravatı ile aceleyle hazırlanıyordu ve o kravatı bağlamaya çalışarak açtığı kapının ardında, Melis'i gördüğü anın şaşkınlığıyla kalakalmıştı Kenan.

"Seninle konuşmak istiyorum. Müsait misin?"

Kenan başını onaylayarak salladığında kadın da sessizce içeri girdi. Gözleri evin salonunda gezinirken, Ayşegül'ü ya da kızını görmeyi umuyordu. Kimsenin olmadığını fark edince, "Yoklar mı?" diye sordu.

Kenan, kimden bahsettiğini biliyordu Melis'in. "Yoklar, ben de hazırlanıp çıkıyordum." diye cevap verirken, elinde bağlayamadığı kravatı öylece duruyordu. Oturması için eliy-

le yer gösterdi. "Önemli bir şey mi var?" diye sordu aynı zamanda da. Melis, Kenan'ın elinde tuttuğu kravatına uzandı bağlamayı teklif etti. Ne kadar takım elbise giymesini sevmiyor olsa da her zaman kocasından daha iyi kravat bağlardı. Kenan, kadının yüzünde gördüğü tebessümlü ifadeyi, en iyi tanıdığı zamanları hatırlarken kendi de gülümseyip kravatı uzattı. Kadın eline aldığı koyu kravat ile koltuğa oturdu, Kenan da Melis'in onu, evini terk ettiği o günkü gibi yanına geçti.

Melis, elindeki kravatı özenle bağlarken, "Önemli bir yere mi gidiyorsun, toplantın falan mı var?" diye sordu. Adamın iki dirhem bir çekirdek giyinmiş olmasının herhangi bir akşama göre fazla olduğunu düşünüyordu.

Kenan cevap vermeden az evvel söyleyeceği sözlerin Melis'i en az kıracak kelimelerden oluşması gerektiğine dikkat ederek birkaç saniye kadının ince parmaklarında şekil alan kravatının bağlanışını izledi. İşi bitince kravatı uzattığında, Melis de "Ben takayım ister misin?" diye teklifte bulundu.

"Teşekkür ederim, ben hallederim."

Kenan'ın mesafesi, Melis'e başka türlü bir korku saldı o an. Hiçbir şey tahmin ettiği kadar kolay olmayacaktı, gittiği gibi dönemeyecekti Kenan'a. Adamın merhamet duygusunu bile kullanamayacaktı geri dönmek için çünkü o adam başka biriydi artık. Nüfus kayıtları ile kendine bağladığı adamdan başka biri. Kenan, ayna ihtiyacı duymadan yakasını toparlarken bir kez daha sordu Melis. "İş yemeği mi?"

Kenan, bakışlarını hiç tereddüt etmeden kadına çevirdi ve bundan kaçmasının bir nedeni olmadığını düşünerek

"Buradan çıkıp annemi alacağım. Teyzemlere, kız istemeye gidiyoruz," dedi.

Melis çok idrak edemedi. "Kimi kime istiyorsunuz?"

"Ayşegül'ün bir ailesi olmadığı için onu teyzemden isteyeceğiz, kendi aramızda söz takacağız."

Umudu dağıldı Melis'in, elleri ile dağıttığı her şeyin en uzağa giden parçalarından birinin üzerine basarak kanadı. Sadece bastığı yerden de değildi üstelik kanaması, bütün bedenini bir kan deryasına atmıştı. "Evleniyor musunuz?"

"Bir iki aya kadar..."

Melis'in o hep göstermekten korktuğu gözyaşları imdadına yetiştiğinde onları tutmak için uğraşmadı bile. "Bizi bu kadar çabuk bitirdiğine inanamıyorum Kenan." Kenan'ı bir ihanete ait kılmak isteyen tarafı ile haykırdı Melis.

"Bizi bitiren ben değildim, sendin!"

Kenan'ın söyleyeceği sözlerin anlamı yoktu onun için. O kendine ezberlettiği vicdanına yutturduğu sözleri sarf edecekti ne olursa olsun! "Geldim işte, geri döndüm. Pişman olduğumu görmüyor musun?"

Kenan, Melis her ağladığında sırf gözyaşları kendi yüzünden akıyor diye vazgeçtiği bütün gerçeklerini düşündü. Sus, derdi hem aklına hem de yüreğine. Bir kadının gözyaşları kendi yüzünden akmasın diye, ne annesine ne de Ayşegül'e kıyamayıp iki arada kalmasına rağmen ne yapıp edip annesini bu evliliğe ikna ettiği gibiydi Kenan'ın zaafları. Şimdi de Melis ağlamasın diye bir yolunu bulması mümkün müydü? Bitmiş bir yolu geri dönmek, ezber yaptığı çukurları atlamak, tümseklere takılmamak için özenle ayağını kaldırmak... Hangi biri işe yarardı onu mutlu etmeye? Belki

bir süre daha o oynadıkları mutluluk oyununu oynarlardı, Kenan ailevi değerlerine sahip çıkmak adına karısını korur kollardı ama Ayşegül olmasaydı. Şimdi hem o vardı hem de ona parlayan gözleriyle bakarken mutlaka sevgi saçan küçük kızı. Her ikisinin de ona Melis'ten daha çok ihtiyacı vardı. Melis'in o ne söylerse söylesin gitmeyi kafasına koymuş sabit fikirli zamanlarından bugüne kadar ne değiştiğini bilmiyordu. Kadını pişman olduğunu söyleterek ağlatan şeyleri de... O günden bugüne kadar aynı Kenan olmaktan başka ne yaptığını da... Aslında biliyordu o günden bugüne onu başkalaştıran şey gözlerine bakıldığında bile görülmesi muhtemel Ayşegül aşkıydı. Kadının çocuksu hallerini hatırladığında içten içe gülümserken, sadece birkaç ay evvel boşandığı karısı yanında gözyaşı döküyordu.

Kendini toparlayıp kalktı ayağa. İşlerini halledip, üzerini değiştirmek için eve gelme çabasına lanet okudu içten içe. Hem zaman kaybetmişti hem de şimdi Melis yüzünden ciddi ciddi geç kalıyordu. Mutfaktan bir bardak su ile bir kâğıt mendil alıp kadının yanına oturdu. Önce suyu uzattı sonra da "Sinirlerin bozulmuş senin. Annenlerle mi kalıyorsun halen?" diye sordu. Melis, onaylamak adına adamın elindeki su dolu bardaktan suyunu kana kana içerken başını salladı. "Sen zaten babanla anlaşamazdın Melis, bir ev tutalım sana, istersen alalım. Ben elimden geleni yaparım."

Susuzluğu bir türlü geçmemesine rağmen bardağı uzaklaştırdı kendisinden. "Param var," diye terslendi. Bunca zaman hep önemli olmuş Kenan'ın parası bugün hiç umurunda değildi. Kenan'ı istiyordu, parasını değil; huzurunu istiyordu, imkânlarını değil; hiçbir erkeğinkine benzemeyen sahipleniciliğini istiyordu, yaşayacağı bir ev değil. "Bana

inat olsun diye yapıyorsun, sen bir başka kadını sevemezsin, benden başkasını sevemezsin. Hep teyzen giriyor aklına biliyorum. O kadını hayatına sokan senin gözünü boyayan da hep o! Çocuklu bir kadınla olacak iş mi Kenan? Sen sana ait olanı istersin, senin olmuş bir kadını istersin, başkasından kalanı değil."

Suyu içen oydu sanki ve su, boğazına takılmış, ulaşması gereken yere ulaşmamıştı sanki. Güçlükle yutkundu Kenan. Melis'in söylediklerinin gittiği yeri, altında yatan imayı çok iyi anlamıştı ama bunu, ona yakıştıramamıştı. Diline gelen bütün sözler Ayşegül'ün savunmasını yapmak üzere hali hazırdaydı. Melis'i düşünmeyi bıraktı ve asi bir tavırla "Kendine gel!" diye bağırdı.

Melis, kocasının o kendine nadir bağırdığı zamanları bilirdi. Onun zorlukla kabaran öfkesini de... Yine de umursamadı; kaybının acısında bileyledi kendini ve "Ben kendimdeyim, asıl sen kendine gel! Yanına, yatağına almakta..." derken, Kenan öfkeyle fırladı yerinden, kadının bileğinden sımsıkı tutarken Melis'in elindeki bardak düştü yere, tuzla buz oldu.

Kenan, bağıra çağıra çekmeye başladı kadını. "Kendine yakıştırdığın sözleri, ben geçmişime yakıştıramıyorum Melis. Kendine gelmemekte ısrar edersen çık git evimden, bir daha da gelme, karşıma çıkma!"

Melis, kuvvetle sıkılan bileğinin acısında direnmeye çalışırken yere düştü. Adamın ellerinin arasında dağılan kadının perişan hali, yaptıklarına pişman olduğu an oldu. Kendini iyice kapana sıkışmış hissediyordu. Melis düştüğü yerden kendi çabasıyla doğrulmadan, onu uzanıp kaldırdı. Kadını

kolundan tutup özenle kaldırırken, kadın halen ağlıyordu. "Özür dilerim," dedi usulca Kenan.

Melis ise adamın ellerinden sıyrılıp, ondan özür dilemeye yüzü bile olmayacak hataları cebinden dökülmeden, hıçkıra hıçkıra ağlayarak kapıya doğru koştu. Kapıdan hızla çıkarken Kenan da arkasından seslendi. "Melis, kızma bana lütfen!"

Kenan neyin vicdanını taşıdığını bilmiyordu. Bitmiş bir evliliğin ardından dönen pişman bir kadını arkada bırakmak kalbine devasa yükler eklemişti. Ayşegül ile yaşamak istediklerinden emin ama iki arada bir derede kalmış gibi ağırdı ruhu. Melis'e haksızlık ettiğini söyleyen bir tarafı vardı. Daha bitmemiş evliliğinin sınırları içinde, Ayşegül'e yardım ettiği günler içinde, o kadının duygularına kapıldığı zamanların vicdanını yapıyordu. Bedenen, birini aldatması gibi bir durum kendi prensipleri dâhilinde mümkün olmasa bile belki de bilmeden ruhen aldatmıştı. Aklını çelen bir anne yakarışı ile karısının bencil hisleri arasında sıkışmış ve evliliği için olması gerekenden daha az mücadele etmişti. Bu hislerin gazabı onu yakarken, yanında gülümseyen kadına baktı sonra da elinde yüzükleri tutan teyzesine. Bir başka kadının yüzüğü olacaktı birazdan parmağında. Yıllardır alıştığından başka, bildiği ölçüler dışında...

"İyi ki kalabalık değil de biz bizeyiz. *Yoksa ne konuşacağım* diye heyecandan daha çok titrerdim," diyen Füsun, salonda oturan kızlarına, kız kardeşine doğru bakıyordu.

"Anne heyecanın yatışsın, alkışlayalım," dediğinde kızlarından biri, Figen dışındaki herkes, şakacı bir üslupla Füsun'u alkışlamaya başladılar. Şakalaşarak tebessüm ettikleri anda Kenan yanındaki kadının ve onun dizlerinin dibindeki küçük kızın da ellerini çırptığını görünce unuttu düşündüklerinin her birini. Bu kadını da küçük kızının ona hissettirdiği bütün duyguları da yaşamında istiyordu. Müstakbel nişanlısının, su gibi akan kahverengi gözlerinin sıcaklığına daha çok teslim olmak isteği ile dikkatini tamamen ona verdi. Yüzü ilk defa bu kadar aydınlıktı Ayşegül'ün, Kenan ile evlenecek olmasına dair zerre endişe taşımıyor gibi anın mutluluğuna kapılmıştı. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılmış halini öyle az görmüştü ki kalbi titrerken, kadının koca gözlerinin içine girip, orada hapis kalmayı diledi.

"Tamam, tamam konuşuyorum," diyerek, ellerini tezahüratı susturmak mahiyetinde kaldırdı Füsun. Yeni çifte çevirirken bakışlarını, yeğeninin gözlerinin pürdikkat Ayşegül'ün üzerinde olduğunu gördüğünde bu kısmete daha çok mutlu oldu. Günlerce Kenan için dua ettiği o zamanların meyvesini aldığına inanıyordu; ablası ne düşünürse düşünsün oğlu, yeğeni, o kızla mutlu olacaktı. Ayşegül, Füsun'un konuşmaya devam etmeyip, Kenan'ı izlediğini gördü. Başını Kenan'dan tarafa çevirdiğinde adam gülümsedi. Yüzüne iki koca çukur açılan mutluluğa buyur eden gözleri ile... Günlerdir yaşadığı her şeyin sadece bir hayal olmasından korktuğu, onu sarsan heyecanının yine kalbini zorladığı, ellerini titrettiği, avuçlarını terlettiği o anı yaşarken, Füsun "Ben bu iki gencin bundan sonra hep mutlu olmalarını diliyorum. Allah hayırlı eylesin, benim oğlum her şeyin en güzelini hak ediyor," dedi. Kenan. Ancak teyzesine

döndüğünde kadının dudaklarından dökülen güzel sözler ile gözünü kırptı, çapkın bir centilmen gibi. "Ee hadi uzatın da takalım yüzüklerinizi," derken aynı alkışçı grubun tebrik alkışları duyuldu bu defa. Ve tam olarak ne olduğunu anlamayan Esma da onlara katıldı.

Figen, oğlunu tebrik etmek için kendini zorlarken kulağına aşina olmuş telefonunun zil sesini duydu. Yerinden doğrulup, masanın üzerindeki cep telefonunu bulduğunda arayanın Melis olduğunu gördü. Birkaç saat önce Kenan'a gideceğini söylemek için aramıştı Melis onu. Şimdi ise takılan yüzüklere rağmen oğlu ile eski gelini arasında ne yaşandığını merak ediyordu. Telefonla birlikte salondan çıktı ve kısa bir süre sonra geri döndü. Kenan teyzesinin elini öpüyordu. Aynı töreni Ayşegül yaparken, Füsun'un kızlarından birinin "Gelini öpebilirsin," sözü üzerine Ayşegül'ün ten rengi tamamıyla kırmızı oldu. Figen salondan içeri girdiğinde ise Ayşegül'ün aksine bembeyaz kesilmişti.

"Öpelim artık elini annem!" derken Kenan, annesinde yolunda gitmeyen haberler olduğunu fark etti.

"Kenan, oğlum hastaneden aradılar. Melis düşük yapmış."

Melis'in son arama listesinin en üzerindeki kayıttı *Figen annem*. Onu aramayı akıl eden hemşire, ilk olarak karşı taraftan gelen aramayı cevaplamıştı. Melis hakkında bilgi verdiği ve bilgi verirken detay vermekten kaçınmadığı kişi ise Akın Mert Günce'ydi.

Kenan, annesinin endişesine ortak olurken salondakiler de kaygılıydı. Yüzüklerinin kurdelesi parmaklarından sallanan çifttin mutlulukları çoktan geride kalmıştı.

Füsun elini ağzına götürüp, feryat benzeri bir çığlık koparırken Figen'in gözlerinden sessiz yaşlar akıyordu. Ayşegül ise bir anda Esma'nın elini sımsıkı tutmuştu. Sımsıkı ve hiç bırakması mümkün olmayacak şekilde...

"Sakin ol anne, hastane adını öğrendin mi?"

Kenan yine de soğukkanlılığını korumak istiyordu, bu soğukkanlılığı annesine sarılarak teselliye dönüştürse de içinde bir yerlerde öfkesi büyüktü. Öfkesinin muhatabı elbette ki Melis'ti.

"Öğrendim, gidelim Kenan. Yalnız bırakmayalım kızcağızı."

Kenan, annesine sarılmayı bırakıp Ayşegül'e döndü, söyleyecek tek bir sözü yoktu aklına gelen. Çaresizce teyzesine yönelip "Ayşegül ile Esma sana emanet teyze," dedi. Kadın, başını öne doğru kabullenişle eğerken, Ayşegül boğazında yanıp duran acıyı durduruyordu. "Dur, hiç sırası değil!" Kenan annesi ile birlikte çıkarken Esma annesinin elinden tutarak seslendi. "Kenan..."

Onun dilinde bile Kenan olmuştu artık. Kenan hızla kıza döndüğünde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Esma. Annesi soramazken... Kenan, kızın yanına yaklaşıp, onun boy hizasında eğildikten hemen sonra "Bu gece siz burada misafir kalsanız olur mu Esma? Benim ufak bir işim var, belki gelir alırım sizi belki de alamam," diye açıklama yaptı anne-

sine yapamazken. Esma, olgun bir bayan oldu ve "Tamam," dedi ama sonra içindeki yalnızlık korkusu diline vurdu. Kenan onu öpüp tekrar gitmeye kalktığında, "Gitmesen Olmaz mı?" diye seslendi ardından. Kaç kez daha isteyecekti bunu ondan? Adam cevapsız kaldı, öylece bekledi birkaç saniye. Figen, oğlunun kolundan tutup, küçük kızın oğluyla diyaloğuna daha fazla tahammül edemeyene kadar...

Ayşegül, Esma'nın çok sorusuna maruz kalmıştı ve bilmediği bir odanın uykusuna zorla teslim etmişti onu. Kendisine verilen temiz pijamaları, üzerindeki Füsun Hanım'ın makinesinden çıkma elbisesinin yerine giyememişken, bulunduğu oda dar gelmiş, sığmamış, kendini balkona atmıştı. Balkonda ondan başka biri daha vardı, uzun zamandır kendini uykuya teslim etmekte zorlanan Füsun. Çocukları gidip de onu kendi evinde yalnızlığına terk ettikleri her gece, kendini balkonda yıldızların altına teslim eder ve uzun uzun düşünürdü geçip giden ömrünün geri gelmeyen her bir saniyesini. Ayşegül, kadını rahatsız etme düşüncesi ile geri dönme niyetindeyken "Gel!" dedi Füsun.

Ayşegül sessizce yanına oturdu. Kadının bir zamanlar rahmetli kocasının doldurduğu sandalyeye... İhtiyacı vardı teselliye, iyi şeyler duymaya, bundan sonrası için vaatler almaya. "Rahatsız etmiyorum sizi inşallah," derken sesi çatal çataldı. Kısılmıştı!

"Ağladın mı sen?" Füsun, kızı yaşındaki o kadının gözlerinde gözyaşı aramak niyeti ile başını çevirdiğinde asil yaşlar gördü. Ay ışığı altında yüzüne düşmüştü her biri. Kadı-

nın elini tuttu Füsun, "Üzülme Ayşegül, olanla ölene çare yokmuş. Hele bir gün doğsun, güneş çıksın. Bakalım neler olacak?" sözlerini taşıyan cümleler kurdu.

"İnsan kaybetmeye alışınca kazandığına da bir türlü inanmak istemiyor Füsun Hanım," diye karşılık verdi Ayşegül ve sadece gözyaşlarını parmakları ile silip devam etti sözlerine. "Düşündüm de neye üzüleceğimi kestiremedim. Kendime üzülsem çok mu bencillik ederim? Ama kendime de üzülüyorum. İlk defa bir adamın beni sevdiğine inanmışken..." Sonra sustu, tıkandı sözler boğazında.

Füsun yine de oğlundan emin "Seviyor," diye devam etti.

"Seviyor değil mi Füsun Hanım?" Ayşegül aşk dilenir gibi çevirdi başını kadına. "Biz yani kızımla ben, onu o kadar çok sevmişiz ki bizi bırakır giderse diye düşünmek bile dünyamızı başımıza yıkıyor. Bu kadar kısa zamanda bir adamı kaybetmek için sevmezsin ki?"

Füsun hep aynı şeyi düşünürdü, bir insan sözlerine duygularını katık ediyorsa ona inanılmalıydı. Ayşegül'ün gözyaşları sözlerinin katığıydı ve Füsun'u tıka basa doyuracak ağırlıktaydı.

"Siz şimdi benim belki Kenan Bey'i..." Bir kez daha sildi gözlerini, gıyabında bile düzeltme ihtiyacı hissetti. "Kenan'ı bir fırsat olarak gördüğümü düşünüyorsunuz. Yani sonuçta benim gibi bir kadının, onun gibi birine layık olmadığı gerçeğinin siz de farkındasınız."

"Olur mu hiç öyle?"

"Rica ederim Füsun Hanım! Ben kendimi de biliyorum, yüzüğünü taktığım..." Gözlerini sıktı, kadının karşısında

daha fazla zavallı duruma düşecek olması durumunda bir sonraki gün, kendini tutamadığı için kızacaktı. Füsun sözlerinin yetersiz kaldığını anladığı an tuttuğu eli sıktı. "Üzülme Ayşegül. Siz hayatlarınızı yeniden kuruyorsunuz, elbette geride bıraktığınız hayattan bazı engeller çıkacak karşınıza. Güçlü olmalısınız!"

"Ben ona ağlamıyorum ki! Biliyorum, Kenan bir çocuğu olmasını çok istemişti. Şimdi ise onun öldüğünü öğrendi. Yaşadığı her şey kötü bir oyun gibi onun için. Ağır! Bu ağırlığı kaldıramamasından korkuyorum, çok kısa süre önce biten bir evliliğin kırıntılarını daha taşırken..." Ayşegül, o hiç bilmediği anne kollarını kendi üzerindeymiş gibi hissetti o an Füsun onu sarmalarken. Kollarının arasında, başını yasladığı güven veren göğüste hıçkıra hıçkıra ağladı.

Sabahına uyandığı evin yabancı sıcağında nefes almaya çalışırken, uykusunu alamamış yorgun bir gün için hissettiği bütün duyguların ortasındaydı kadın. Yanı başında uyuyan kızına döndüğünde, ondan erken kalkmış olduğunu ve küçük kızın odada olmadığını fark etti. Korkuyla gecesini geçirdiği misafir odasından salona geçilen koridora çıktı ve orada duydu sesini. "Gece hiç mi uyumadın?" Kızının sesini duyduğunda, güvende olduğunu düşünüp rahatladı. Füsun Hanım ile konuşuyor olduğunu sanıp bir adım daha atmıştı ki "Çok az uyudum," diyen Kenan'ı duydu.

"Neden çok az uyudun, başın mı ağrıdı?"

"Ah hem de ne ağrı! Neden gelip öpmedin beni? Öpseydin geçerdi belki."

"İstersen şimdi öpebilirim."

"İstemez miyim? Hem de çok isterim."

Yeniden bahar geldi Ayşegül'e. Kavurucu sıcaklık, tenine yapışan nem ve o boğucu misafir odası yoktu artık. Üzerini değişmek için geceyi geçirdiği odaya döndüğünde, parmağından çıkarıp sehpaya bıraktığı yüzüğünden kırmızı kurdeleyi ayırdı ve yüzüğü tekrar parmağına taktı. Elini ileri doğru tutup dikkatle eline baktığında, o sarı halkanın ona yaşattığı sayısız mutluluğu hatırladı. Derin bir nefes alıp yavaşça üzerini değişti, banyoya geçip saçlarını düzeltti, yüzünü yıkadı ve onları hiç duymamış gibi salona geçti. "Aa! siz ne zaman geldiniz?"

Kenan, uzandığı koltuktan yanı başına çömelmiş kız çocuğunun görüş hizasından toparlanıp otururken kızarmış gözleri ile "Yeni bir siz mi edindik Ayşegül bugün? Korkarım yarın gene Kenan Bey olacağım," dedi.

Gülümsüyordu. Ayşegül, bir nebze daha rahatladı.

"Gel Esma biz içeri geçelim, Kenan biraz uyusun," diye kızına elini uzattı. Çocuk, omuzlarını silkip, tırmanarak Kenan'ın kucağına oturdu. "Kenan'ın yanında kalacağım ben," diye diretti.

Kızına bir türlü adama nasıl hitap edeceğini öğütleyemiyordu Ayşegül, abi ya da amca dedirtmek zor geliyor, aralarında halledeceklerine inanıyordu. Kenan'ın isteğine bırakıyordu biraz da. En iyisi abi olmasıydı ama bunu anlatmak zoruna gidiyordu.

"Ben de Esma'nın yanında kalacağım, hiç ısrar etme Ayşegül," derken, kıza yardım edip oturuşunu düzeltti Kenan.

"Sabaha kadar rüyasında beni görmüş zaten. Gel yanımıza, sana da anlatalım rüyasını."

Ayşegül, Kenan'ın gösterdiği yere onların hemen yanına oturdu ve Esma anlatmaya başladı. Rüyasında, Kenan'ın bir ata bindiğinden ve o atın onu düşürdüğünden bahsediyordu. Ayşegül, Esma'nın rüya görmese bile hayal gücü ile uydurduğu hikâyelerden biri olup olmadığına emin olamadan tebessüm ile dinledi kızını. Sonra da Kenan'a döndü "Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Sabaha karşı..."

Kenan'ın bakışları da onu buldu. "Nasıl karın?"

"Benim karım yok, ben bekârım, pardon dulum." Yanlışlarını düzeltme hevesinde yutkunup gülümsedi. "Affedersin, artık sözlüyüm."

"Nasıl olmuş?"

"Bilmiyorum, pek konuşmuyor. Üzgün, hayal kırıklığı yaşamış gibi. Hislerini anlamak zor! Gerçi ne hissettiğini de sormadım. Hoş kendi hislerimi de bilemiyorum."

"Ne kadarlıkmış bebek?"

Dudaklarını büktü Kenan, bebeğin yaşı, aldığı nefesleri gösteren takvimi onun için önemli değildi. Evliliğinin bitmesine olanak sağlayan son damlanın, Melis'in rahminde can bulması onu bilmediği hislere sürüklemişti. "Biz gittiğimizde çıkarıyorlardı zaten. Biz de evine götürdük, ailesinin yanına. Bilmiyorum! Kalmam gerekir miydi yanında? Emin olamadım."

"Kalsaydın!"

"İstersen şimdi öpebilirim."

"İstemez miyim? Hem de çok isterim."

Yeniden bahar geldi Ayşegül'e. Kavurucu sıcaklık, tenine yapışan nem ve o boğucu misafir odası yoktu artık. Üzerini değişmek için geceyi geçirdiği odaya döndüğünde, parmağından çıkarıp sehpaya bıraktığı yüzüğünden kırmızı kurdeleyi ayırdı ve yüzüğü tekrar parmağına taktı. Elini ileri doğru tutup dikkatle eline baktığında, o sarı halkanın ona yaşattığı sayısız mutluluğu hatırladı. Derin bir nefes alıp yavaşça üzerini değişti, banyoya geçip saçlarını düzeltti, yüzünü yıkadı ve onları hiç duymamış gibi salona geçti. "Aa! siz ne zaman geldiniz?"

Kenan, uzandığı koltuktan yanı başına çömelmiş kız çocuğunun görüş hizasından toparlanıp otururken kızarmış gözleri ile "Yeni bir siz mi edindik Ayşegül bugün? Korkarım yarın gene Kenan Bey olacağım," dedi.

Gülümsüyordu. Ayşegül, bir nebze daha rahatladı.

"Gel Esma biz içeri geçelim, Kenan biraz uyusun," diye kızına elini uzattı. Çocuk, omuzlarını silkip, tırmanarak Kenan'ın kucağına oturdu. "Kenan'ın yanında kalacağım ben," diye diretti.

Kızına bir türlü adama nasıl hitap edeceğini öğütleyemiyordu Ayşegül, abi ya da amca dedirtmek zor geliyor, aralarında halledeceklerine inanıyordu. Kenan'ın isteğine bırakıyordu biraz da. En iyisi abi olmasıydı ama bunu anlatmak zoruna gidiyordu.

"Ben de Esma'nın yanında kalacağım, hiç ısrar etme Ayşegül," derken, kıza yardım edip oturuşunu düzeltti Kenan.

"Sabaha kadar rüyasında beni görmüş zaten. Gel yanımıza, sana da anlatalım rüyasını."

Ayşegül, Kenan'ın gösterdiği yere onların hemen yanına oturdu ve Esma anlatmaya başladı. Rüyasında, Kenan'ın bir ata bindiğinden ve o atın onu düşürdüğünden bahsediyordu. Ayşegül, Esma'nın rüya görmese bile hayal gücü ile uydurduğu hikâyelerden biri olup olmadığına emin olamadan tebessüm ile dinledi kızını. Sonra da Kenan'a döndü "Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Sabaha karşı..."

Kenan'ın bakışları da onu buldu. "Nasıl karın?"

"Benim karım yok, ben bekârım, pardon dulum." Yanlışlarını düzeltme hevesinde yutkunup gülümsedi. "Affedersin, artık sözlüyüm."

"Nasıl olmuş?"

"Bilmiyorum, pek konuşmuyor. Üzgün, hayal kırıklığı yaşamış gibi. Hislerini anlamak zor! Gerçi ne hissettiğini de sormadım. Hoş kendi hislerimi de bilemiyorum."

"Ne kadarlıkmış bebek?"

Dudaklarını büktü Kenan, bebeğin yaşı, aldığı nefesleri gösteren takvimi onun için önemli değildi. Evliliğinin bitmesine olanak sağlayan son damlanın, Melis'in rahminde can bulması onu bilmediği hislere sürüklemişti. "Biz gittiğimizde çıkarıyorlardı zaten. Biz de evine götürdük, ailesinin yanına. Bilmiyorum! Kalmam gerekir miydi yanında? Emin olamadım."

"Kalsaydın!"

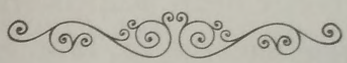
"Yalnız değilim ki siz varsınız artık, öyle istediğim yerde kalamam. Hem bu bize bir ders oldu Ayşegül. Benim olmazsa olmazım ile Melis'in imkânsızı birleşti ve tokat attı bize. Hem de şöyle en okkalı cinsinden..." İnandığı ilahi adalet duygusunun kandırmacalarından sıyrıldı ve kadının yorgun yüzüne baktı Kenan. İllaki Ayşegül de bu olaydan sarsılmıştı, ama ne kadar onu bilmiyordu. "Ben geldiğimde uyuyordunuz, odanıza gelip size baktım. Sanırım artık gidenlere ağlamak için çok geç."

"İçinden ağlamak geliyorsa ağla. Kendini sıkarsan sonra en olmadık zamanda daha çok ağlarsın."

Kenan başını iki yana salladı, Melis'in gözlerinden akan her yaşı, sessizliği ile perçinlerken "Neden bana söylemedin?" diye sorgulayan sözlerine karşılık alamayışından, daha önce öğrenseydi böyle olmayacağından eminken, ne yapacağını ise hiç düşünemediğinden bahsetmedi bile. Başını iki yana salladı, kendi içindeki hesaplaşmalara alet etmeyecekti Ayşegül'ü. En azından onun emin olabilmesi adına "İçimden ağlamak gelmedi, gelseydi ağlardım," dedi.

Ayşegül, her geçen gün adamın gözlerine bakmaktan daha az utanacağını bilerek gözlerini çekmedi. "Başın sağ olsun." Esma bir annesine bir de Kenan'a bakarken onların dikkatle birbirlerini gören gözlerinin kıskançlığında, adamın yüzünden tutup kendine çevirdi "Anneme değil, bana bak!" diye bağırdı.

NANKÖRSÜN



Koskoca bir yalanın orta yerinde kalmış olmanın, karmakarışık vicdanını taşıyordu Melis. Sadece altı haftalık hamileliği daha öğrenemeden düşükle sonuçlanmış ve o işgüzar bir hastane görevlisinin ailesine haber vermek istemesi ile bunu kendi lehine çevirmek zorunda kalmıştı. Mecburiyet içeren bir durum olduğunu, eğer kimse duymamış olsaydı, bunu Kenan'a bir koz olarak kullanmayı haksızlık sayan tarafı söylüyordu. Ancak Kenan'ın gözlerinde gördüğü üzüntü, baba olmayı mutlaka istediğini anlamasını da kolaylaştırmıştı. Figen Hanım'a "Dört aylıktı, boşanmak üzereyken öğrendim, doğurmayı düşünmüyordum ama sonra kıyamadım," demesi ile perçinlemişti karşı tarafın hislerini. Bebeğini tek başına büyütemeyeceği korkusu ile karşısına çıkmıştı Kenan'ın ve bu nedenle pişman olduğunu söylemiş fakat asla hamileliğini kullanmamıştı. Herkesin gözünde ne fedakâr kadınmış sözleri ile anılacak bir özellikti bu.

Hınzır bir gülümseme ile baktı çalışma masasının üzerinde duran inci çerçeveli aynaya. Yüzü üç gün öncesine göre daha canlıydı. Sabah kendini yorganın içindeki bir kâbusun kollarından kurtararak çıkarmış, sadece yataklara hapsolup ağlamayı kendine yasak kılmış, üç günün sonunda ise işe dönmüştü. Güçlü olmayı salık veriyordu kendine. Kenan'ı yeniden kazanmak için hiç emek vermeden karşısına çıkan bir yolu vardı artık. Belki yalanlarının hiçbiri yakışmıyordu ona ama başka hiçbir adamda bulması mümkün olmayan sevilmişliklerini geri istiyordu. Kaprislerinden vazgeçmeye, bir çocuk doğurmaya bile razıydı. Tabii eski hayat standartlarına kavuştuğunda... Akşam olduğunda gideceği bir evi olmalıydı bir kere. Babasının parasından tırtıklamaya çalışmaları, annesinin sürekli onun ne olacağı kaygısını taşıyan söylemleri, erkek kardeşinin tahammül edemediği muhabbetlerini çekmek istemiyordu artık. Tek başına yaşamayı, boşandığı günden itibaren denemek istemişti ama bir türlü cesaret edememişti. Ailesinden sıkıldıkça Akın'da, Akın'dan sıkıldıkça ailesinde söndürmüştü fenerini. Kafası ne isterse onu yapmıştı, ne isterse onu giymişti belki ama bildiği düzenini özlemişti işte. İnsana sevgiyi bir kere verdin mi hem de hiç karşılık beklenmeden; insan o sevgiyi kaybettiğinde ancak anlıyordu sevilmenin ne denli gerekli olduğunu. Ama hiç sevilmemiş birini çok seversen ve o bunu hep varmış gibi taşırsa kişi, bilemiyordu vazgeçilmezliğe sahip olduğunu.

Telefonuna ilişti gözü. Üç gündür her gün mutlaka arayıp nasıl olduğunu soruyordu Kenan ve bugün halen aramamış olmasının merakındaydı Melis. Kenan'ın ona karşı sorumluluk hissedecek kadar duyarlı bir adam olduğunu bilmesinin avantajında arkasına yaslandı. Patron koltuğunun

rahatında gözlerini kapadığı an kapısı çaldı. Yerinde oturuşunu dikleştirip "Girin!" diye seslendiğinde kapının önünde görmeyi hiç ummadığı biri vardı. Onu, başka bir kadının bedenine ait olduğunu gördüğü o günden beridir, ilk kez görüyordu. Hiç yüzleşmemiş olması adamın pişkinliğinin en ince detayıydı ve Melis, bu yüzleşme için kendini taraf bile bulmuyordu. Kapı aralığında birkaç saniye kadının hiç tepki vermeden duruşunu izleyip içeri girdi ve kapıyı ardından ayağı ile itekledi Akın. Melis, oturması için masasının önündeki sandalyeyi gösterdi, adam oraya her zaman geliyormuş gibi rahatlıkla geçti gösterilen yere. Oturduğu anda önünde duran derginin eski sayılarının kapaklarına göründükleri kısımdan göz atarken, "Bir şey içer misin?" diye sordu Melis.

"Kahve!"

Melis, telefonla odasına tek kahve istedikten hemen sonra adamın bakışlarını kendi üzerine çekmek için "Seni o kadınla gördüm," dedi.

Akın, bunu tahmin etmiyordu elbette. Onu o halde Melis'in görmüş olmasının tek sebebi, kadına yedek anahtarlarını emanet edecek kadar yakınlık göstermesindendi. Melis, onun hayatının en uzun ilişkisiydi ama ona gönülden bağlı olabilecek tutkuyu taşımamıştı. Adam, duruşundan taviz vermemek için dudaklarını kıvırdı "Beni terk ediyorsun desene," dedi alaycı bir tebessüm ile.

Melis, hayatı ve hayata dair belli başlı duyguları bu denli alaya alacak pervasızlıktaki adama karşı çaresiz kalan sözlerinin içinde debelenirken, "Kimsin sen, Akın?" diye haykırdı.

Ciddi, belki biraz da ağır kalacak sözlerinin ilkiydi Melis'in. Bilmediği ise Akın'a karşı ilk kez silahlarını kuşandığında, adamın hiç düşünmeden fırlatacağı sayısız okunun olduğuydu ve Akın asla bir Kenan değildi, ona gereğinden fazla değer vermezdi. Ona da hayatta karşısına çıkan herhangi bir kimseye de...

"Seninle, kısa süre önce bir röportaj yapmıştık ve o röportajı yayınladığında, benim kim olduğumu senden daha iyi bilen tek kimsenin ben olduğumu düşünmüştüm. Şimdi kim olduğumu mu soruyorsun?"

Melis gülümsedi. Tebessümü onu kaile almadığını düşündürmek niyetiyle peyda olurken, aslında yüreğinin kenarındaki yangının asıl nedeninin Akın olduğunu da biliyordu. Ona, hayata dair gösterdiği en büyük cesarette tökezlemesine neden olduğu için kızgın ve hayallerini gerçekleştirmediği için de kırgındı. İnsanlar sadece belli bir kıymete layık gördüğü kimselere kırılsalar bile Melis kendini Akın'ın onun için değerli olmadığı konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Akın'ın ona verebileceği tek iyi şeyi olmadığını tecrübe ile biliyor ve bunu da kendi kendiyle verdiği mücadelesinde savunma mekanizması olarak görüyordu.

"O röportaj da okuduğum bütün kitapların da kendin gibi koca bir çukurmuş Akın. Şimdi, hayat seni karşıma çıkardı diye öyle büyük öfke duyuyorum ki hayata, senin kadar bencil bir adamın bunu anlaması imkânsız."

Akın, Melis'in ne tür hakaretler edebileceğini bilmiyordu. Onun için önemli de değildi zaten. Hiçbir hakaret onu etkilemezdi. Durup bir düşüneceği şeyler, Melis kadar kusurlu bir kadının kusursuz sözlerinde saklı da değildi zaten.

"Sen şimdi beni başka bir kadınla gördüğün için mi saldırıyorsun?" diye sorarken ayağa kalktı Akın. Kadının başucuna gelip, arkasından sarıldıktan sonra boyun boşluğuna bir öpücük kondurdu. Kadının pahalı parfümlere sığınmış kokusu, hislerini harekete geçirirken Melis yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Ben senin tutkun uğruna kocamdan boşandım, onu kaybettim," diyerek ilk defa itiraf etti kendine sakladığı gerçeklerinden birini gün yüzüne çıkardığını önemsemeden. Belki Akın ona istediği hayatı verse, düzenli ilişkideki ilgili bir adam olacağına dair sözler verse... İhtimalleri çıkardı aklından Melis. Hiçbir ihtimal Akın'ın verecekleri ile Kenan'ın verecekleri ile boy ölçüştürmesine imkân veremezdi. Kenan, Melis'in ilkiydi ve onun gibi adamlar başta annelerine, sonra da hayatına giren bütün kadınlara hep aynı değerle yaklaşırlardı. Akın gibiler ise hiç tanımadıkları annelerinin yokluğu ile hayatına giren bütün kadınları bir tutar; varlıklarını, yokluğuna katlandıkları anneleri kadar gitmeye hazır kılarlardı.

"Ben sana *'Kocandan boşan!'* dedim mi? "

Akın, aynı boşluktan bir kez daha öperken kadını; gözleri kapalı, kuruyan boğazının elinde cebelleşmeye başladı Melis. Kapının çaldığı esnada öncelikle panikle Akın'ı yakınından def ederken Akın, istifini bozmayan yavaşlıkta çekilerek yerine geçtiğinde, Melis kapı ardında bekleyen kişiyi içeri davet etti: "Girin!"

Sekreterinin yıllık izinde olmasının ona verdiği sonuçlar eşliğinde, karşısında bir fincan kahve ile gelmiş çaycı değil, Kenan duruyordu. Habersiz, takım elbiseli ve dinlenmiş gö-

rünüyordu. Melis ayağa kalkarken, Kenan içeride gördüğü yabancı yüz ile karşı karşıya kaldı. Adamın kim olduğu ile zerre kadar ilgilenmezken "Hoş geldin, Kenan!" dedi Melis. Akın pot kırmasın diye adamın adını üzerine basa basa söylemişti.

"Merhaba, hoş bulduk. Bölmüyorum ya..."

Akın tebessümle ayağa kalktı "Ben de sizinle tanışmak istiyordum. Uzun zamandır hem de..." deyip elini uzattı.

Kenan, adamın elini sıkarken, "Öyle mi?" diye nezaketen karşılık verdi. Adam kimin nesiydi, zerre fikri yoktu.

"Akın Mert Günce! İsmimi duymuşsunuzdur herhalde daha önce. En azından Melis'ten duymuş olmalısınız."

Eski karısına direkt ismi ile hitap edecek yakınlıktaki adamın, hafızasında yaptığı çağrışımın neye ait olduğunu kavrayamadı. Melis'in soğuk terler döküyor oluğundan habersiz, her ikisine de yöneltti bakışlarını. "Özür dilerim, isim hafızam zayıftır."

Akın, adamın elinden elini çekerken oturdu. Kenan da teklif beklemeksizin oturduğunda kapı bir kez daha çaldı. İşte, bu defa gelen çaycıydı!

Melis, kahveyi Akın'a ikram eden Kenan için çaycıya, kahve söylediğinde kendisi için de bir tane söyledi. Elleri, masanın üzerinde; mobilyanın sert zeminine dayanmış dermansızlığına derman arıyordu. Karşısına aldığı erkekleri aylar önce yaptığı gibi kıyaslasa bile yaptığı hataların her biri ağır bir yumruk gibi tepesine inerdi.

"Yazarım ben, eşiniz kitaplarımı çok okumuş. Mutlaka elinde görmüş olmalısınız kitaplarımdan birini."

Kenan, zayıf hafızasının derinlerinden önemsiz bulduğu bir ayrıntıyı çekip çıkarırken, "Affedersiniz, duydum tabi duymaz mıyım?" diye cevap verdi, her hangi biri ile ilk karşılaşmasında olduğu tavrını koruyarak kibarca.

"Melis, sizden de çok bahsetti bana. Hep merak ettim ama tanışmak kısmet değilmiş. Ben de gelecek sayıda bir kitabımı dergi ile beraber satışa çıkarmak konusunda anlaşmaya çalışıyorum Melis'le."

Akın, hiç olamayacağı kibarlıktaydı. Melis'in kendine de kaybettiği kocasına da Akın'a da yaptığı şeyin doğurduğu sonuçları göstermek niyetinde oyununu iyi oynayan bir oyuncudan başkası değildi. Niyeti, kadına onun için boşandığını söylediği kocası ile yan yana geldikleri anda ihanetini hatırlatan bir mesaj vermekti.

Kenan ise adamın hiç ilgilenmeyeceği bir konudaki bahsine karşılık verecek bir cevap aramadan "Umarım iyi bir anlaşma çıkar aranızdan," dedi.

Kahveler gelip de herkes kahvesine dönerken Melis Kenan'dan kaçırdığı bakışlarını belirsiz bir tavırla Akın'a iletiyordu.

"Nasıl olduğunu merak ettim Melis, eve gittim bugün. İşe geldiğini söyleyince annen, bir ziyaret etmek istedim. Halen biraz solgunsun."

Kenan'ın ince tavrı, Melis'in adi yalanına karşılık abartılıydı. Akın gereksiz bir adam rolünde "Sahi hasta mıydın Melis? Yüzün kireç gibi..." diye araya girdi. Melis'in başına gelenlerden bir hemşirenin telefona çıkıp da söylediklerinden ötürü elbette haberdardı. O gün oraya gelmesinin temeli

de Melis'in nasıl olduğunu görmek istemesiydi. Görmüştü ve kararını vermişti, Melis'e hiçbir şey olmazdı.

Melis, her şeyi bir kenara bırakıp o anda Akın'a saldırabilir, kafasını gözünü dağıtabilir, onu oradan kovabilirdi. Hatta güvenlik çağırıp dövdürebilirdi de. Bunu yapacak kadar öfkeliydi. Çünkü Akın ona ihanet ettiği halde abartılı derecede üste çıkıyor, Melis'i sıkıştırmaya çalışıyordu. "Daha iyiyim, biraz soğuk almışım."

"Dikkat et, ince giyinme." Melis ile Akın arasındaki soğuk rüzgârlar Kenan'ın ilgilenmediği yüzeyde eserken, "Siz avukatsınız değil mi?" diye döndü Kenan'a. Kenan, başını olumlu manada salladı. "Benim de bir süredir süren bir davam var. Yeni yayınevi avukatı giriyor davalara ve sanırım kaybedecek gibiyiz. Şayet kaybedersek sizinle şartları konuşmak isterim. Çünkü karşılığında bir tazminat davası açılacak bana ve o davayı kazanmak için fazlasıyla iyi bir avukata ihtiyacım var," diye devam etti Akın.

Melis, içten içe Akın'a karşı, onun kendine biçtiği o asalak adam tipine karşı *pes* ediyordu. Kesinlikle, Akın gibi sivri zekâ bir adamla mücadele edecek kadar akıllı değildi.

"Tabi isterseniz yardımcı olmaya çalışırım." Kenan, adamdan hoşlanmamıştı. Koltukta yayıla yayıla oturuşu bile ona hitap etmeyen biri olduğunun, konuşmalarındaki samimiyetsizlik de çıkarcılığının ispatı gibiydi. Yine de bulunduğu ortama uygun tebessüm ediyordu.

Akın ayağa kalktı, Melis'in yaşadığı korkunun ona yettiğini düşünerek her ikisine de el uzatmadı. "Neyse ben çıkayım, her ikinizle de sonra görüşürüz nasılsa," deyip, Melis bir şey söylemeden, kapıdan çıkıp gitti.

Kenan, adamın arkasından alaya alırcasına güldü. Melis de gözlerini kapayıp, içinde tutup durduğu nefesi bir anda ama sessizce bıraktı.

"Bu yazarlar hayal kura kura eksiltiyorlar mı akıllarını acaba?" diyerek Melis'e döndü Kenan. Kadının mutsuzluğunu görmemek için üç gündür sadece aramışken, bugün yüzleşmek isteyen Kenan, yıllarını verdiği kadının çöküşünü görüyordu. Giden saçma sapan adamın muhabbetini yapıp, zaman kaybetmemek için "Melis, gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Melis, hiç role ihtiyaç duymadan başını iki yana salladı. "İyi değilim."

Kenan, bir açı daha çevirdi yüzünü. "Düşündüm de Melis, sana bir tatil iyi gelir. Belki hep görmek istediğini söylediğin Mısır seyahati, bir turizm şirketi ile görüşüp..." diye konuşurken Melis gülümsedi.

"Birlikte mi gideceğiz?" Umudu henüz havalanmış bir sabun köpüğüydü, dağılıp kaybolması ise çok sürmeyecekti.

"Birlikte..." Kenan, doğru cümleleri seçerken ona karşı açık olması gerektiğini düşünüp "Melis artık birlikte bir şey yapmamız mümkün değil," dedi. Kadının gözleri usulca adamın yüzük parmağına kayarken Kenan devam etti. "Seni bu kadar duygusal yapan; yaptıklarını, aldığın kararları sorgulatan şey yaşadığın hamilelik! Bu yüzden aldığın kararı sorguluyorsun, yanlış olduğunu sanıyorsun."

"Doğru muydu yani Kenan? Sen dedin! *'Bizim boşanmamız için neden yok, hata yapıyorsun Melis,'* dedin ve beni vazgeçirmeye çalıştın. Şimdi nasıl doğru karar alındığını..."

"Bunları konuşmak bizi ilerletmez. Bizi ilerletecek şey; bundan sonra geçmişin hatıralarına sadık kalıp canımızı yakmamak olur. Benim yeni bir hayatım var Melis, başka bir kadına karşı sorumluluğum var."

Buna tahammül edemezdi Melis. Kenan'ın başka bir kadına karşı sorumluluğunu düşünmüş olsa bile onun ağzından duyması ağırdı onun için. Hızla kalktı yerinden, adamın karşısındaki sandalyenin tepesinden tutunarak "Hangi ara sorumluluk yüklendin sen? Anlamıyorum seni, hazırda mı bekletiyordun kadını bir yerde? Ben gider gitmez..." diye bağırmaya başladı.

Melis'in sesini yükseltip, kavgada kendini haklı kılmak adına her türlü üste çıktığı zamanları bilirdi Kenan. Kadının günler önce kendi çocuğunu taşıdığı gerçeği ile birlikte sakin olmaya sevk etti kendini. "Otur yerine Melis, dışarıdan duyarlar."

"Duyarlarsa duysunlar, evcilik mi oynuyorsun adam sen? Takmışsın parmağına yüzüğünü, o kadını sevdiğini falan söyleme bana Kenan. İnanmam! İnanmam!"

Kenan halen aynı şekilde oturuyordu. "Melis, bağırma, rica ederim."

"İnanmam! Sen öyle bir kadını sevemezsin."

"Bak, biz anlaşmalı boşandık. Şimdi de medeni bir şekilde karşı karşıya gelebiliriz. Bunu yıkma, bir daha karşına çıkmaktan korkutma beni."

Belki birazdan söyleyeceği sözleri sonrasında çok düşünecekti Melis. Buna ihtiyaç duyduğu için, koskoca bir yalanın içinde sırf bir nedene bağlı kalarak hayatına devam etmesi gerektiğine inandığı için, söylediği bu sözden sonrasın-

da pişmanlık duyacaktı ancak öfkesi onun sahibiydi. "Ben senin bebeğine kıyamayıp aylarca içimde taşıdım. Şimdi sen beni *'Karşına çıkmam,'* diye tehdit ediyorsun!"

Kenan için kilit sözlerdi bunlar. Günlerce kendi kendini yiyip vazgeçemediği tarafların derdine düşmüştü. Kadının öfkeden sararan gözlerinde bir damla gözyaşı görmemiş olsa bile çok acı çektiğini düşünüyordu. "Bunu bana karşı kullanma," diyebildi sadece. Sakindi sesi, biraz kırılgan ama kararlı.

"Nankörsün sen Kenan!"

Adam, kadına söyleyeceği sözlerin onda derin yaralar açmasından korkup "Konuşmaya hazır değilsin sen," dedi ve tıpkı Akın gibi arkasına bakmadan kapıya yönelmişti ki kapı önünde koşarak engelledi Melis onu.

"O kadına gitmene izin vermem Kenan!" Kenan, kolunu kadının ellerinin kuvvetinden çektikten hemen sonra hızlı adımlarla çıktı odadan.

Ayşegül, göz ucuyla saati yoklarken Kenan'ın gece yarısı olmasına karşın neden halen eve gelmediğini merak ediyordu. Defalarca eli telefonuna uzanmış, nerede olduğunu sormak istemişti. Ama aralarındaki ilişkinin buna izin verip vermediğinden bir türlü emin olamamıştı.

Parmağında adamın yüzüğü vardı ancak o yüzüğün taşıdığı anlamları idrak edemeyecek kadar hayatın kötü oyunlarına tanık olmuştu. Adamın evinde onunla sadece sözlü oldukları detayına sığınıp, kızı ile kalabileceği günleri hesap etmenin sıkıntısı bile fazlaydı. Daha fazlası için

beklentiye girmekten de korkuyordu üstelik. Hayallerine bile sığdırılması mümkün olmayan şahanelikte bir adamın kendisine olan sevgisine inanmayan tarafı yüzünden böyleydi. Kenan'ın ona olan hislerinin tam olarak açıklamasını fazlasıyla merak ediyordu. Yine de onun güven veren evine, yanlarında bu zamana kadar hiç olmayan o kollayıcılığına ihtiyacı vardı. Üstelik hayatı boyunca hiç hissetmediği duyguları tanıtmıştı ona. Esma'dan başka birine gönül bağlamış, özlemiş, merak etmiş ve onun için heyecanlanmıştı.

Televizyonda gündüz programlarının tekrarı başlamıştı. Ayşegül'ün kulağına sesleri dolarken hafızasına tek bir saniyesi bile kayıt olmuyordu. Kalktı yerinden. Mutfağa geçip, Kenan için beklettiği yemekleri buzdolabına kaldırdı. Kenan'ın, hiç aksatmadan her gün pencere önüne bıraktığı parayı alıp diğerlerinin yanına, dolaba kaldırdı. Bir kavanozun içine koydu. Henüz onun parasını kendine ait hissedip harcayacak kadar yakın değildi.

Kenan da o paraların harcandığını düşünmüyordu zaten, bu konuda konuşmuyordu ama Ayşegül'ün zamanla buna alışacağına, kısa süre sonra karıkoca olduklarında aralarında benim ya da senin diye kavramların olmayacağına inanıyordu. Bu sadece bir alıştırmaydı. Mutfak ihtiyaçları için kendince alış veriş yapıyordu elbette ama eve Ayşegül'den geç geldiği ve kadın mutlaka her gün akşam yemeği hazırlığı yaptığı için gerekli olacağını düşünüyordu. Ayşegül'ün adamın hiç alışkın olmadığı şekilde sihirli parmakları vardı. Evde yenecek hiçbir şey yok denilecek haldeyken bile muazzam sofralar kurduğu oluyordu.

Mutfak ışığını kapatıp, salondaki tek aydınlatma aracı olan televizyonu da kapatmak üzereydi kadın. O sırada dış

kapı açıldı. Ayşegül, başını kapı girişine doğru uzattı. Ona koca bir ev gibi gelen salona açılan dış kapıdan Kenan sakin adımlarla içeri giriyordu. Adam ışığa dokunmak üzereyken, televizyonun yanında ayakta dikilmiş merakla ona bakan kadını gördü. *"Benim artık evde bir bekleyenim vardı, değil mi?"* Melis beklemezdi onu, işi uzar da geç gelirse yatar uyurdu. Onun hep sabah erkenden gideceği bir işi olduğu için dinlenmesi gerekirdi. Ve kimse için uykusuz kalamazdı.

"Ayşegül, yatmadın mı sen?"

Adamın gömleğinin üstten açılmış düğmeleri, çözülmüş ve yerinde olmayan kravatı, koluna attığı ceketi ve dolanan dili... Ayşegül bu sahneyi bir yerlerden biliyordu. Kenan sarhoştu. "Seni merak ettim, çok geç kaldın." Söylediğini tarttı içinde. Kenan'ı yargılamak, ona hesap sormuş olmaktan korktu. Buna hakkı olup olmadığı düşüncesiyle endişeye kapıldı.

Kenan ona doğru yürümeye başladı. Adımları sağlıklı gibi görünse de biraz sendeliyordu. Ayşegül'ün yanına varmadan tökezleyip düşecek olunca adamı kolundan tuttu Ayşegül. "Düşeceksin!"

Kenan güldü. Çok nadir içerdi böyle kör kütük sarhoş olacak kadar. "Sen tutarsın canım. Niye düşeyim?"

Adamın bir derdi olduğunu düşündü Ayşegül. Ve en çok korktuğu şey de son zamanlarda aldığı kararlardan pişmanlık duyması olurdu. "Yardım edeyim, odanıza..." Dili halen sen diyecek kadar yakın olmaya alışamamıştı. Yine de düzeltti. "Odana çıkarayım seni."

Adamın kolundan tutup, merdivenleri çıkarken Kenan belini kavradı Ayşegül'ün. Kolunu ince beline tamamen sa-

rıp, "Sen beni taşıyamazsın, zayıfsın sen, inceciksin," dediğinde, Ayşegül belindeki o kuvvetli elin sıcak hissi ile kavruldu. Kalp atışları bilmediği bir hastalığın habercisi gibi hızla atıyordu.

"Sarhoşsun, izin ver tutayım."

Kenan, ısrarla başını iki yana salladı. "Hayır, ben seni taşırım," deyip ani bir hamleyle kadını kucağına aldı. Ayşegül'ün çırpınışlarına, Esma uyanmasın diye hep aynı ses tonu ile engellemeye çalışmalarına, ayakta durmakta zorlanmasına rağmen onu yatak odasına kadar taşıdı. Dikkatle etrafına bakındı, sonra da "Dur yahu senin odan burası değildi," dedi.

"Tamam, indir! Ben odamı bulabilirim, sarhoş olan ben değilim."

Adam, kucağındaki kadını kendi yatağının üzerine öylece bırakınca panikle doğruldu kadın. Kenan, aceleci bir çabuklukla yeniden sardı kadının belini. "Nereye?" Gözleri Ayşegül'ün gözlerinin içinde, kendinden yayılan kesif anason kokusunu umursamayan nefesi yüzündeydi.

"Sarhoşsun."

"Çok değil."

"Neden içtin bu kadar?"

"Olur bazen böyle."

"Bir şeye mi üzüldün?"

Ayşegül, dili bu kadar dolaşıkken duyabileceğini sandı pişmanlıklarını. Ona itiraf ettiği anda gidecek yeri olmasa da giderdi. Bunu daha önce de yapmıştı, gururunu sırtlamış tek başına bir hayatın koynuna atlamıştı. O zamanlar yanın-

da dört yaşında bir kız çocuğu yoktu ama kendisi de bir kız çocuğu kadar savunmasızdı.

Kenan başını iki yana salladı. "Üzgün değilim."

"Pişman mısın?"

Adam gözlerini kıstı. Yaşadığı hiçbir şeyden pişman değildi, biten evliliğin sorumlusu kendisi değildi ve başka bir kadına akan kalbinin ise hiç farkında olmamıştı. Bir anda yakalamıştı aşk onu ve hiç bilmediği yerden vurup varlığına inandırmıştı.

"Neden pişman olacakmışım?"

"Bana verdiğin sözlerden..." Gülümsedi adam. Kaşlarını kaldırıp, gözlerini sevdiği kadının gözlerine dikerek usulca öptü kadını dudaklarından. Kısacık, çabuk, fazlasına izin vermeyecek kadar eksik... Ayşegül ne çekti kendini ne de karşılık verdi. Adamın gözlerine aynı dikkatle bakmayı sürdürecek kadar cesurdu. Kısa bir cümleyle adamı konuşturma niyetini sürdürdü. "Ben kırılmam, gücenmem eğer pişmanım dersen."

Kenan, alkolün beyninde yarattığı tahribatlara inat aklı başında bir adam gibi başını iki yana salladı. "Sen kırılma, gücenme Ayşegül. Ben seni tanıdığıma, sana verdiğim sözlere pişman değilim. Olmayacağım!"

"Ama karın..." Yanlış kullandığı kelimeyi düzeltmek için yüzünü buruşturup dudaklarını aralamıştı ki Kenan tenkit etti.

"Benim karım sensin."

Sarhoş bir adamın ağzından dökülmüş olsa da bu sözler, Ayşegül'ün heyecanına eklendi. Bir türlü yaşadığından emin

olamadığı için taşıdığı korkaklıkların tesirinden kurtulmak için umuda koştu yüreği; yalın ayak, korkusuz...

"Biz evli değiliz."

"Evleneceğiz."

"Ne zaman?"

"Ne zaman istersen? Yarın, istersen sonraki gün... Ne zaman istersen o zaman!"

"Sarhoşken söylediklerini hatırlar mısın sen?"

Kenan, muzip bir gülüşle kaşlarını kaldırdı. Kadının saf hallerini görmek isteyecek kadar aklı başındaydı.

Ayşegül "Öyleyse yarın olduğunda bu evlilik bahsini normal periyoda atarsın," dedi oyuna gelip. Karşısındaki adamın ayık olmayışına sığınıp, hissettiklerini söylemekten geri durmuyordu. Nasılsa sabah olduğunda söylenilenleri hiç hatırlamayacaktı Kenan.

"Sen çabuk mu olsun istiyorsun?"

"Evet."

"Niye?"

"Ne demek niye?"

"Bu kadar kısa zamanda tanıyamadıysan beni, ya seni mutsuz edersem... Korkmuyor musun?"

"Korkmuyorum. Sen sandığım adam değilsen giderim ama şimdi gidemiyorum. Kaldıkça da kendimden kaybediyorum. Bu ev bana ait değil, bir sıfatım olmadan burada kalmak benim zoruma gidiyor. "

Kenan bu pencereden baktığında, tek başına hayat mücadelesi vermiş bir kadının bugüne kadar kendini de kızını da muhafaza etmiş olmasına karşılık bu evde yaşadığının

ona ağır geliyor olmasına hak verdi. Bakışları sarhoş aklına inat kendinden daha da emindi. "Bunları yarın hatırlamazsam tekrar eder misin Ayşegül?"

"Edemem. Bunları sana gün ışığında ve ayıkken söyleyemem."

"Neden çekiniyorsun benden?"

"Çünkü seni kaybetmek istemiyorum."

"Bunları söylediğinde beni neden kaybedesin?"

"Sıkılırsın, üstüne gelirsem... Çok az zaman oldu diye, işte biraz karışık anlatması ama Füsun Hanım bugün; *erkekler kuş gibidir, onları kafeslerinden alıştırarak çıkarmalısın, bir kerede açarsan kapısını bir daha tutamazsın ama paldır küldür kafese tıkmaya çalışırsan da ne yaparsan yap, ilk fırsatta açık buldukları pencereden uçar giderler,* dedi."

Güldü bir kez daha Kenan. Onun yanındayken içten güldüğü zamanları yaşıyordu Kenan bir kez daha. Buna yıllar geçtikçe daha çok alışacaktı. *Yıllar...* Adamın, içi daha büyük bir huzurla doldu o anda, onun yanında geçireceği yıllar heyecanını büyütmüştü. Kadının dudaklarından bir kez daha öperken, Ayşegül'ün nefesine karıştı anasonun acı tadı. "Ben kimim Ayşegül?"

Dudaklarına bahşedilen dudakların etkisinde karşılık verdi kadın. "Ne demek o?"

"Bana karşı hissettiğin şeyin adı ne?"

"Adları demelisin çünkü bir sürü adı var. Sen derken bile tereddüt etmeme imkân verecek uzaklıkta ama hayatımda kimseye sığınamadığım kadar sığınmak isteyeceğim

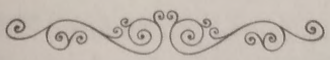
güvende birisin. Belki de sana âşık oldum. Belki değil, olmuş olmasam burada ne işim var?"

Duyduğu son cümle ile kadının gözlerine daha dikkatli baktı adam. Sarhoşken, ayık aklı isteklerine gem vurdurmazken sordu Kenan, "Bu gece benimle uyur musun?"

Ayşegül, adamın kolunun baskısından hemen çekti kendini. "Olmaz."

Kenan, kadının korku ile sıçrayışına gülerek, "Yemem seni, korkma," diye karşılık verse de Ayşegül bir yay gibi gerilen vücudunu hızla kapıya doğru taşıdı. "Allah rahatlık versin sana," deyip, koşturarak çıktı odadan. Kenan, ardından sadece minicik bir tebessümle baktı.

UTANIRIM BEN



Melis öfkesini kontrol edemeyen ve kendini tanımakta zorlanan bir kadın haline gelmişti iyiden iyiye. Buna neden olan şey; bir ihanet kıpırtısı, arkasından yaşadığı ayrılık ve bu defa ettiğini bulan bir adaletle kendi uğradığı ihanet ve sonunda ömrünü vermeye hazır adamı, kaybettiği kocasını başka bir kadınla birlikte görmekti. Kendine dair yaşadığı her şey, onu daha bencil hale getiriyordu. Çünkü korkuları vardı Melis'in. Mutsuz bir çocukluğun ardından çıkıp gelen kişi, hayatta mutluluğun var olduğuna inandırmak için ona evlenme teklifi etmişti. Melis ise hiç düşünmeden kabul etmişti. O romantizme dair zerre his taşımadan, sıradan bir akşam yemeğinin ardından sadece söz ile "Benimle evlen Melis, karım ol! " demiş olmasına rağmen.

Aynada kendine bile eski gelen yüzüne daha dikkatli bakıyordu şimdi. Gençliğinin geçtiği, babası ile annesinin o abartılı kavgalarının seslerini kulaklarını tıkayarak dinlemekten kaçtığı odasında, boy aynasının hemen önünde ken-

dini izliyordu. Kenan'ın kısa boylu olduğunu ima eden şakalarına içerleyip durmasına rağmen her zaman kendi fiziki özelliklerini kusursuz bulan kadın, şimdi kusurlarını fark ediyordu. İyice yaklaştı aynaya ve göz kenarlarında beliren ince çizgilere dokundu narin parmakları ile. Figen Hanım'ın, "Ben elimden geleni yaptım, söylenmesi gerekeni söyledim Melis'im. O kıza tutulmuş gibi... Şakaya vurdu, alay etti ama oluru yok. Vazgeçmez o kızdan. Zamanında gelsen, *annem* deseydin ya! Ben ayrıldığınıza yana yana üzülürken, izin verir miydim oğlumun böyle gitmesine? Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin Melis. Hiç gönlümün rızası yok o kızdan yana ama Kenan kararlı, başka türlüsünü istemiyor," demişti dakikalar önce telefonda.

Kenan başka birine tutulmuştu. Elini kalbine koydu. Aklında o anlamsız tutkunun tek bir zerresi bile kalmamışken, Akın'ı bir kez daha arayıp, ihanetinin bedellerini ödetmemişken sadece Kenan'ı sorguluyordu aklı. Yıllarca ona ait bir hayatta var olmanın, başka hiçbir şeye benzemeyen yanlarını düşünüyor, kalbi git gide sıkışıyor ve ruhu demir parmaklıkların ardında hapsoluyordu. Kenan başka birine tutulmuştu. Ayşegül'ün açık tenine düzenli yerleştirilmiş biçimli ağzına, gözlerine, o gözlerinin yüzünü kaplayan iriliğinin verdiği dikkat çekiciliğine, parlak kahverengi saçlarına... Her birine...

Sıradan, her üç dört kadından sadece biri! Başka türlüsü değil! Sadece çocuğu var diye onunla ilgileniyor. Çocuğu var! Kenan'ın istediği gibi başka çocuklar doğurabileceğinin de ispatı. Üstelik de

genç! Bana söylediği gibi... Yaşımız geçiyor, demeyeceği kadar hem de. Kıyafetleri, tavırları, sesi, konuşması bunların her biri silik olsa da genç! Ve uzun boylu! Uzun boylu, genç ve çocuklu.

Biraz daha yaklaştı aynaya. Göz çevresindeki iki çizgi, sinirlerini alt üst etmeye yetiyordu. Alt üst olmuş sinirleri, emin olduğu bir konuda bile bozulmaya adaydı. Düşüncelerinden arınmak üzere fısıldadı kendine: "Sen güzelsin!" Kaç yaşına gelirse gelsin, başkasına tercih edilen ancak kendisi olabilirdi. O sıska, fasulye sırığı kız isterse yirmi yaş genç olsun yine de bir Melis etmezdi. Bu düşünce ayna karşısında gülümsediğini görmesine neden olmuştu. Şimdi daha iyi hissediyordu kendisini. Arkasını döndü, komodinin çekmecesinden çıkardığı makyaj malzemeleri ile önce makyajını sildi sonra da yeniden makyaj yaptı. Yüzünün bütün kusurlarını, insanların günlerce ev geçindirmesi muhtemel bir paraya alınan kapatıcı ile kapattı. Solgun yanaklarını, şeftali rengi bir allık ile canlandırdı. Göz çevresini aydınlattığı bir başka malzeme sonrası takma kirpiklerini taktı ve rimelini sürdü. Bir kadının daha güzel olmasının tek yolu kendine bakmasından geçiyordu. Eski kayınvalidesinin fikrini alması, ona danışıp durması hataydı zaten. Kadın elbette oğlunun huyuna giderek arayacaktı olurunu. Onun olmazlı sözleri ile yıkılmayacaktı. Dik duracak, kendinden emin olacak ama en önemlisi Kenan'ı geri alacaktı. Elindeki malzemeleri tekrar yerleştirdi yerine ve yatağının üzerine oturdu. Dikkatle o mesafeden izledi kendini ve bir kez daha tekrarladı ne

kadar güzel olduğunu. *Ondan kısayım, yaşlıyım ama çok daha güzelim.*

Yavaş yavaş keyfi yerine geliyordu. Herkesin hayatta hataları vardı, onun hatası da Akın olmuştu. Her şey onun kitabını ilk kez satın aldığı gün, o kitabı sonuna kadar okumak istemesine rağmen Kenan'ın ısrarla annesine akşam yemeğine götürmesi ile başlamıştı. Tahammülü zor bir akşamın bitiminde, eve gelip sabahlamıştı ve o kitabı bitirmişti. Uykusuz kalmıştı ve sabahına işe geç gitmiş ama değmişti. O kitap, o gece ona hayatında eksik kalan o şeyi yani tutkuyu öğretmişti. Kocasına duyduğu bütün sevginin, teşekküre benzer bağlılıklar taşıdığı gerçeği ile süregelen bir alışkanlığa dönüştüğünü ve sırf bu yüzden devam eden bir evliliği olduğunu sorgulamıştı.

Gazetede haber muhabirliği yaparken tanıdığı genç avukata, avukatın sorduğu birkaç soruya cevap verirken gözlerine dikkatle bakıyor olmasından ötürü ilgi duymaya başlamıştı. Daha sonra bir daha karşılaşmayacaklarından korkup, diğer gazeteciler dağılırken peşinden gitmiş, "Bir dolandırıcıyı savunmak zor olmalı," diye seslenmişti. Kenan'ın huzura eş tebessümünü ilk kez gördüğü gün, işte o gün olmuştu. Aylar sonra savunduğu hırsız aklanmış ve Kenan ona "Masum birine hırsız demek kolay olmalı," demişti. Bu cümleyi kurduklarında evliliklerinin altı ayını çoktan bitirmişlerdi.

Annesi ile babasının ona verdiği tek şey, evliliğin zoraki bir dayatma ile süren geçimsizlikler silsilesi olduğu yönündeydi. Kenan, onunla kavga ederken babası gibi bağırmasa da öfkesi büyüdüğünde el kaldırmasa da daha en başta bu yüzden ön yargılar taşıdığını hatırladı. Ön yargılı ve karamsar bir evlilik başlangıcı, yıllara fazla direnmişti. *Kenan'ın*

sayesinde! Onu kaybetmenin, mutluluğu bir kez daha bulmanın mümkün olmadığını görmesi ne kadar da az zamanını almıştı? Kalemi ile yarattığı tutkuya kavuşmak üzere tercih ettiği mavi gözlü adam, resmen sonu olmuştu. Akın'ı düşünmek sinirini bozdu. Kaybettiği bütün gerçeklerin sorumlusu sadece Akın'dı. Öncelikle ona Kenan gibi bir adamı bile eleştirecek geçimsizliği aşılayan ailesi, sonra da Akın'dı suçlu olan. Asla kendisi değil!

Hızla doğruldu yerinden, kapı arkasında asılı duran çantasının içini kontrol etmeden çıktı odasından, evden de çıkmak üzereyken arkasından duydu annesinin sesini. "Nereye Melis?" Düşünmekten aklını kaybetmek yerine Kenan'a gidecekti ve bir kez daha onunla konuşacaktı. Gerekirse yalvaracak, bütün isteklerini kabul ettiği bir evlilik vaat edecekti. Kenan ona hayır demezdi, diyemezdi. "Kenan'a gidiyorum anne," deyip çıktı evden.

Annesinin arkasından ettiği tek dua, kızını yine aynı adamın koruyup kolladığı bir hayata ait kılmayı içeriyordu.

Arabasını her zamankinden daha hızlı kullanıyordu Melis. İşçi bir baba ile evde sadece gün yapıp, çene çalan bir annenin kızı olan Melis'e, sahip olduğu her şeyi kocası sağlamıştı. Bir arabası, bir işi -hem de patron olduğu bir işi- ve düzene dâhil bir hayatı olmuştu. Kaybetmeye ise ilk o düzenle başlamıştı Melis. Kenan'ın bir başkası ile yaşama hayali ile aldığı evin önünde, kapısını ısrarla çalmaya başladığında, dağılan evini düşündü. Bu kapısını çaldığı evden çok daha büyüktü ve lüks taşıyordu. Kenan, ölen babasından kalan

mallarla varlıklı büyümüş bir adamdı. Zekâsı ve çalışkanlığı onu daha da zengin bir adam yapmıştı yapmasına ama Melis olmadığı zamanlarda gösterişi de sevmezdi. Kapısını çaldığı ev de bunun en basit örneğiydi. Çantasına uzandı, telefonunu bulup Kenan'a nerede olduğunu soracaktı. Telefon, daha ikinci çalışta meşgule atıldığında bir kez daha denedi şansını ama Kenan onun aramasını bir kez daha reddetti. Tıpkı Akın'a gittiği ikinci seferde kendisinin yaptığı gibi... O da onunla konuşmak istemeyeceği bir hayata ait olmuştu.

Hırsla döndü arabasına, sitenin içinden uzaklaşırken açtı radyoyu ve çalan şarkıya kulak verdi. Sonra yükseltti müziğin sesini ve ağlamaya başladı. Kenan'ın, evlerinin salonunda yüksek sesle müzik dinlemesine bağırıp çağırdığı, çalan müziğin zevksizliğine söylene söylene yaptığı hakaretleri hatırlarken bağırmaya başladı. "Allah belanı versin Melis! Kendi elinle yıktın her şeyi, çürüttün adamı, bitirdin ve başkasına elinle verdin. Allah belanı versin!" Sonra ayağı gaza daha çok değdi. Şehir trafiğinden çıkıp, arka yola saparken hızı da müziğin gürültüsünde çoğalıyordu. Sadece öfkesinin değil ellerinin arasındaki direksiyonun da hâkimiyetini kaybettiği sırada ayağını gazdan çekti. Fren ile engellemeye çalışıyordu başına gelecekleri. Her zaman olduğu gibi Melis için çok geçti.

"Kenan!"

Adam, yeni evinin bahçe kapısına dayanmıştı. Ay ışığının yansıdığı o gecede hayaller kurarken duydu adını Ayşegül'ün ağzından. Kısa bir süredir ona adıyla sesleniyor

olmasına halen alışmamıştı. İrkildi bir an, tatlı bir ürpertiydi irkilmesine neden olan. Bahçe kapısına yaslanıp, izlediği manzaradan çevirdi başını. Yorgun hissetse de kendini, o aydınlık yüzün temiz sesinden adını duymak canlandırmıştı onu. Arkasından ağır adımlarla yaklaştı Ayşegül, sonra hemen yanında durunca davetkâr kıldı Kenan'ı. Kenan da hiç ikiletmedi biraz ötede duran kadının içten içe beslediği hisleri, uzattı kolunu ve gülümsedi. Kadın anlamamış gibi kaşlarını çatınca "Gel! Sana hayallerimi anlatayım," diye davet etti onu. Hayalleri gibi sıcacık yaklaştı ona Ayşegül, o da hiç düşünmeden sardı uzattığı kolu ile kadının bedenini. Omzunun üzerinde kalan başını uzanıp öptü. Gençlik arzuları gibi yandı, tutuştu kalbi. Boşta kalan eli ile ekilmeyi bekleyen bahçe tarafını gösterdi. "Buraya sebze ekeceğiz demiştim ya..."

Ayşegül'ün sesinin yumuşak notaları duyuldu o anda. "Hı hı..."

"İşte oraya bir evde, küçük bir çocuğun ihtiyacı olan bütün organik sebzeleri ekeceğim. Belki kışa da bir çözüm bulup sera mantığında bir şeyler yapabilirim. Ama bu işten çok anlamadığım için birilerinden akıl almam gerekebilir. Sonra Ayşegül'üm..."

Aitlik eki çıkmıştı adamın ağzından ilk defa. Bu defa kadının bakışları aşkla döndü adama, kaybetme korkusu ne kadar da büyüyordu içinde ona karşı her geçen gün! Birine bu kadar bağlandığı için kendine kızmasına rağmen hem de... Herkes yapmam dediğini bir gün yapıyordu işte. Ayşegül de hayatı boyunca, kızı dışında kimsenin varlığına bağlanmayacağını söylemişti ama koskoca bir boşluğa çıkmıştı işte her biri sözü.

Kenan, salıncağın durduğu köşeyi gösterdi. "Şuraya da bir çocuk parkı... Küçük bir kaydırak, iki küçük salıncak koyduralım, zeminini yumuşak bir maddeden döşetelim."

"Çocuklarımız düşerse canları yanmasın diye mi?"

Kenan'ın bakışları da çevrildi kadına. Telaffuz etmekten ne kadar çok korkuyordu çocuk kelimesini. Esma'nın varlığı ile bile avunmaya hazırken, bu kadın ona hayatı boyunca imkânsızmış gibi gelen o şeyi, babalık duygusunu mu vadediyordu? Hem de Esma'dan başkası için... "Çocuklarımız mı?" Kenan hayrete düşmüş korkak bir sesle sorabildi ancak. Yanlış anlamış olmaktan korkuyordu bütün yüreğiyle.

"Sen hep baba olmayı çok istediğini söylüyordun ya..." Gülümsedi Kenan, yanlış anlamamıştı. Her şeyi doğrusuyla duymuştu Ayşegül'ün o masum sesinden. Onu daha önce tanıma şansına sahip olmadığı için pişmandı her bir hücresi. Başka türlü pişmanlığa fırsat tanımayacak şekilde hem de... "Yani nasip olursa... Çünkü ne olacağını bilemeyiz. Her zaman bizim istediğimiz olmuyor, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Biliyoruz."

"O zaman üzülür müsün peki?"

Ayşegül, ona karşı eksik kalmaktan korktuğunu bu sözündeki çaresizlikle dile getirirken Kenan, ona korkularının karşılığını vermeyeceğini bir kez daha ispatladı. Kadının alnına değen dudaklarını bir hasrete gebe gibi uzun tuttu teninde, sonra da yanıt verdi sevdiği kadına. "Üzülmem, Esma var nasılsa. Babası olmasam bile o benim kızım."

Yangını büyüdü Ayşegül'ün, sönmesi mümkün olmayan alevler aldı. Üzerine dökülecek kaç kova su ile kül eder, ağrısını dindirebilirdi ki? Ayşegül hiç düşünmeden kollarını

doladı adamın boynuna. Ona sarılmak için düşünmemiş olması, hissettiği gibi davranması; artık buna olan ihtiyacını bastıramayışındandı. Göğsüne, kapadığı gözlerinden yaşlar aktı. Kenan kollarının arasında küçülen bir kadına verebileceği şefkatin sınırlarını düşündü. Canını telaşa koşturan, heyecanına körük takan o kadına vereceği şefkatin bir sınırı yoktu. Sonsuza kadar severdi onu hem şefkati hem de aşkı ile. "Sen neden ağlıyorsun şimdi, yüzüme bakar mısın Ayşegül? Hadi, bak yüzüme!"

Kadın başını kaldırdığında yanakları sırılsıklamdı, tıpkı yüreği gibi. Yüzünü koca avuçlarına sığdırdı Kenan, ona bir melek masumluğunu bahşeden yüzüne baktı. "Yarın gidip birlikte nikâh için gün alalım. Sade bir tören yapabileceğimiz bir salon bulalım. Sonra da sade bir düğün yemeği verelim. Her şey tantanadan uzak olur, yalın kalır ama sevdiklerimiz olur yanımızda. Görmek istediklerimiz olur. Sonra da birlikte bir tatile çıkarız. Sen, ben, bir de Sade Esma... Belki Küçük Esma'yı da alırız yanımıza ama o biraz neşesiz bir bebek; ondan pek haz etmiyorum." Ayşegül gözlerinden akan yaşlarla çelişkide gülünce Kenan da koca parmakları ile sildi kadının gözyaşlarını. "Sonra da döneriz evimize. O zamana kadar Esma'ya güzel bir oda yapmış oluruz. İstediği gibi... Onun dışında bu evde eksik bulduğun ne varsa..."

"Bu evdeki eksikleri görecek kadar fazlam olmadı ki benim? Hiçbir şey istemem ben, zaten bir sürü şey aldın bugün, çok para harcadın."

"Bizim paramız," diye düzeltti Kenan. "Baksana sen bana! Hiç karıkoca arasında senin paran meselesi olur mu?"

"Ama daha evlenmedik ki?"

"Yahu evleneceğiz işte! Sen bana yalancı mı diyorsun?"

"Yok, hayır, asla! Şey diye ben..."

Kadının çırpınışları; Kenan'a sorumluluklarını, yaşını, geçirdiği zamanları unutturdu anında. Kadının dudaklarına bastırdı dudaklarını ikinci kez. Bu defa istediği şey, sadece birkaç saniyelik öpücük değildi. Fazlasıydı. Ama Ayşegül'ün vadetmekten öte kaldığı ürkekliklerinden korkuyordu. Nitekim yine öpüşünün karşılığı yoktu kadında. Gözlerine baktığında, kadın hala mahcuptu ve kaçamaktı bakışları. Onun bu tedirgin halleri arzusunu daha da büyütüyordu Kenan'ın ancak *dur* diyordu kendine, engelini güçlendirmeye çabalıyordu. "Bir de biliyor musun Ayşegül?" Bekledi kadının gözleri yeniden onu bulsun diye. Ayşegül de anlatacağı şeylerin tesirinde kaldırdı gözlerini, yüreği deli divane bir telaştaydı. "Karıkocalar öpüşürler."

Ardına polisler düşmüştü kadının, iflah olmaz bir suçtan yakalanmak üzere can havli ile kaçıyordu. Adam yüzünü ellerinin arasına aldığında boşluğa düşen elleri ile iteklemek istedi onu, bunun abartılı bir tavır olacağından korkup geri çekildi. Geri çekilirken paniği sırtını bahçe kapısına çarpmasına oradan da belinde ufak bir sıyrık oluşmasına, can havli ile suratını buruşturup belini tutmasına neden olmuştu ki Kenan müdahale etti.

"Yahu şu korkaklığın öldürüyor beni. Neyden kaçıyorsun anlamıyorum. Dur, bakayım fena bir şey var mı diye."

Acısını unuttu Ayşegül, bir adım daha geri gitti bahçe kapısından dışarı, o adımla çıkıverdi dışarı. Kenan da biraz daha yaklaştı böyle olunca ama kadın ısrarla "Bir şeyim yok!" dedi.

"Ayşegül, kırıyorsun ama beni. Benden korkuyor musun?"

"Yok, senden korkmak değil. Daha evlenmedik ki biz."

Bir adım daha geri gitti Ayşegül. Bir adım daha yaklaştı Kenan. Kadının bir eli belindeki sıyrığı elbisesinin üzerinden kavramışken yineledi Kenan.

"Tamam, beklememi bana söyleyebilirsin. Böyle canavar görmüş gibi kaçılır mı?"

Ayşegül, ayıbını tartmak istedi. Belindeki acı, tartı hesabını karıştırmıştı. Derdi, adamın ona yapması muhtemel şeylerin korkusu değildi. Bu zamana kadar ona öğretildiği gibi kendini korumak adına zerre göz temasından kaçmış, yalnız bir kadının sahip olduğu telaşlardı sadece. Kimliğine ve kim olduğuna bakmadan, on yedi yaşında satıldığı adamın ona verdiklerinden daha öte olsa da Kenan'ınkiler, yüreğini yakıp kavuran o öpüşlerin karşılığı öğrendiği; *kızlar yapmaz* sözünün tam ortasında kilitliydi. Sadece erkekler öpüşürdü. Kızlar yapmazdı, onlar etekleri toplu otururlar, bacaklarını sımsıkı kapatırlardı bir yerleri görünmesin diye.

"Özür dilerim."

"Ne için özür diledin sen şimdi?"

Bir adım daha kaçtı Ayşegül. "Böyle çocuk gibi davrandığım için..."

"Çocuksun sen zaten. Sadece yirmi beş yaşındasın. Sen sokakta ip atlarken ben kız tavlıyordum."

Geriye kaçan adımı durdu Ayşegül'ün. Aralarındaki on yaş farkın dile gelmesi değildi sinirini bozan. Kenan'ın kız tavlama ve çapkınlık anılarıydı. "Ben hiç sokakta ip atlamadım," dedi öfkeli bir sesle.

"Niye atlamadın, sizin zamanınızda ip atlamak eğlenceli bir oyun değil miydi?"

"Hayır, ben öyle dışarıda oynamaya fırsat bulamayacak kadar çabuk büyümek zorunda kaldım." Evin bütün işleri için hali hazırdaki hizmetçi adayıydı Ayşegül, bedeninin sunduğu yaşın bütün gerekliliklerine rağmen.

Kenan'a uzatılan ima, kadının yaşadığı köhne hayatın bir ispatını daha sunarken uzattı elini adam. "Kaçıp durma! Sen istemedikçe, bir şey yapacak değilim. Beline bakalım. Tutuyorsun, canın yanıyor," dediğinde Ayşegül, inadından çekti elini belinden.

"İstemiyorum, git."

Kenan, kadının mahcup tavrının dönüştüğü öfkenin nedenini sorgularken, "Beni mi istemiyorsun?" diye sordu.

"Evet, seni istemiyorum."

"Öptüm diye mi?"

"İlgisi yok!"

"Bir daha öpebilirim o zaman."

Ayağının birini hızla yere vurdu o anda Ayşegül, "Sen git, tavladığın kızlardan birini öp," dedi.

Neyi kastettiğini düşünmesi gerekti adamın, zira söylediği sözü çoktan unutmuştu bile. Kıskanmış mıydı onu Ayşegül? İşte buna pek alışkın değildi. Kalıbına uygun ağır adam kahkahası attı; belli tonda ve sadece ona has türden. "Yirmi yaşımı kastettim Ayşegül. Nereden bulayım o kızları?"

"Nereden bulursan bul, güldüğüne göre hatırlamak bile hoşuna gitti."

"Sen kıskandın mı beni?"

"Ben kıskanmam."

"Bence sen kıskanırsın. Hem de beni!"

Bir kez daha gülünce adam, kadının siniri arttı. "Şimdi de sen ayıp ediyorsun."

"Gel buraya."

Uzattığı ele karşılık gelmesini beklemeden tuttu kadının bileğinden ve çekti onu kendine doğru. Ayşegül itiraz edecekken, "Kıskanırsan seninle çok işimiz var Ayşegül Hanım. Farkında mısın bilmem ama müstakbel kocan yakışıklı bir adam," diyerek onu kolunun altında göğsüne yasladı.

Ayşegül, tahammülsüz bir bakışla, "Farkındayım," diye cevap verince durakladı Kenan. Yanındaki kadının içine kapanık hallerinin dışavurumlarına ara ara denk gelmiş biri olarak, hangi halini daha çok sevdiğini düşündü. Hepsini başka türlü seviyordu. Hiç tanımadığı kadar başka türlü...

"Gel, otur şöyle de bakalım beline ne olmuş?" Ayşegül çabucak belini eli ile kapatırken oturdu koltuğa. "Ayşegül, bazen sabrımı zorluyorsun."

Yavaşça çekti elini Ayşegül, bir erkeğin öfkeyle neye dönüştüğünü iyi bilirdi o. Bundan ölesiye korkacak anılara sahipti üstelik. Yırtılan gömleğinin açıkta bıraktığı teninden soyulmuş derisini fark etti adam. Elini uzattığı anda, birden yüzünü tamamen döndü Kenan'a ve elini kaldırıp "Utanırım ben," dedi.

"Biliyorum, utanırsın sen. Tanıdım o kadar ama bir şey sürelim acısını alsın."

"Lüzum yok, ben çok sakar olduğum için yaparım böyle arada. Geçip gider kendince."

Başını olumlu manada sallayıp gülümsedi Kenan. "Sen şuan bana ne muamelesi yapıyorsun biliyor musun?"

Kadın inkâra eş başını iki yana salladı. "Kötü bir niyetim yok."

"Ama galiba benim var sanıyorsun."

"Hayır, vallahi! Utandığım için..."

Kenan'ın muzip tebessümle kadını köşeye sıkıştırmış halinden dönmesine neden olan şey telefonunun zil sesiydi. Kolundaki saate baktı, bildiği kimsenin normal şartlarda araması muhtemel olmayan bir zaman dilimindeydi.

"Ben getiririm," deyip davrandı Ayşegül. Yırtılan gömleğini kapadığı eliyle hızla mutfak masasından aldı telefonu ekrandaki kayıtta "Melis" yazıyordu.

"Kimmiş?" Adımlarını hızlandırıp uzattı telefonu adama.

Kenan, telefonu meşgule aldı. Bunu, bugün üçüncü kez yaptığını hatırladı. Melis'in aramaktaki ısrarına karşılık vermeyişinin en büyük nedeni, onu iş yerinde gördüğü günkü tavırlarıydı. Üstelik daha bir önceki günün gecesinde Ayşegül'den duyduğu sözleri hatırlayan hafızası, geçmişi kesinlikle geride bırakması gerektiğini öğütleyen türdendi.

Ayşegül, yanına geçti adamın. "Neden cevap vermedin?" Alacağı cevabı da gerçekten merak ediyordu ki adam elini boş ver dercesine salladı. Bir kez daha duyuldu telefonun sesi, Ayşegül başını uzattı, yine arayan Melis'ti. Reddetmek üzere ekranda beliren kırmızı işarete dokunacakken

bileğinden tuttu Kenan'ı. "Bence cevap vermelisin, önemli bir şey olabilir."

Başını çevirdi Kenan. Aynı durumda Melis kalmış olsa o telefonu, cevaplanmasın diye fırlatır sonra da avaz avaz bağırırdı. Ayşegül'ün Melis'in çok uzağında bütün tavırlarını bir kez daha hatırladı. Yüzü az evvelki neşeli ifadesini yitirirken, "Belki yarın sabah ararım," dediğinde ısrarı büyüdü Ayşegül'ün.

"Bu saatte arıyorsa cevap vermelisin. İnsan geçmişini yüzüstü bırakmaz, bırakmamalı," sözü üzerine doğruldu yerinden. Telefon kapanmak üzere iken cevap verip, adımlarını açık bahçe kapısını yeniden buldu.

"Alo!"

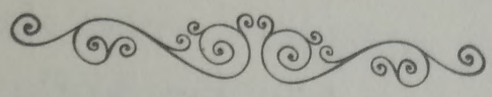
Ayşegül ilk kez kibarlık edip kalkmadı yerinden. Pür dikkat adamdaydı gözleri de kulakları da.

"Kenan, oğlum..."

Ses, Melis'in değildi. Annesinin gözyaşlarına tanıklık eden haykırışıydı Kenan'ın duyduğu.

"Sema anne..."

SENİ KAYBETTİM



"Sizce ben aramalı mıyım Füsun Hanım?"

Mevzuyu konuştuklarında, odasında Ayşegül'ün giydiği elbise üzerinden ölçü alıyordu Füsun. Kenan daha bir gün önce, yirmi gün sonraya yetişecek bir gelinlik dikmesi gerektiğini, Ayşegül'ün isteklerinden uzak olmamasını söylediği için bin bir ısrarla ikna etmişti kızı gelinlik için yavaştan da olsa başlangıç yapmaya. Melis'in başına gelenleri, Figen'den öğrenip içten içe üzülmüştü elbette ama Ayşegül'ü odasına aldığından beridir kadının yüzünden düşen de bin parçaydı. Sormak istemediği için sıradan muhabbetlere girmişti girmesine ama nihayetinde Ayşegül dayanamayıp sormuştu.

"Kimi?" Ayşegül'ü zorlamak için değil, emin olabilmek için teyit etmişti Füsun.

"Kenan'ı! Hiç aramadı geceden beri, kadını da merak ettim. Fena bir şeyi var mı yoksa iyi mi?"

Diz hizasındaki astarı iğnelerken doğruldu yerinden. Ağzında ki toplu iğneyi eline alıp "O aramadıysa sen ara kızım," dedi.

"Ama sıkıştırıyor gibi olmayayım. Hani o da eski karısı neticede, kıskanıyor gibi yapmayayım."

Gülümsedi Füsun, Ayşegül'ün saflık içeren bütün cümlelerinde taşıdığı o sevinci yaşadı yeniden. "Sen onun nişanlısısın artık, yirmi gün sonra evleneceksiniz. Neyin hesabını yapıyorsun daha?"

Bu düşüncenin içinde büyüyen korkuları ile bakışlarını kaçırdı kadından. Bunun üzerine tedirginliğini daha net fark etti Füsun, uzandı masasından telefona. "Dursun üzerindeki Ayşegül. Telefonla konuşup, üst taraflarına bir bakmam lazım," derken, son arama kayıtlarında her zaman bulunan yeğeninin ismini tuşladı. Telefon bir iki çaldıktan sonra, ahizenin sesini dışarı duyulacak şekilde açtı ve sandalyelerden birine oturup arkasına yaslandı. Yeğeninden emin bacak bacak üstüne attı. Ayşegül'ü biraz daha rahatlatmak niyetindeydi.

"Efendim teyze..."

Adamın sesi bitkindi.

"Kenan, oğlum nasılsın?"

Ayşegül, ellerini yumruk yaptı. Heyecanına esir olup gözlerini kapadı ve derin bir nefes verirken, gözlerini tekrar açıp beklemeye başladı.

"İyi değilim teyze, Melis'in durumu ağır."

"Ağır mı?"

"Saatler sürdü ameliyatı, hayati tehlikesi var. Yoğun bakımda, beklemekten başka bir şey yapamıyoruz. Elimiz kolumuz bağlı. "

Füsun bakışlarını Ayşegül'e çevirdiğinde kadının yüzü solmuştu iyiden iyiye. "Dur bakalım oğlum, Allah'tan umut kesilmez. Ayşegül de yanımda, merak etmiş o da."

"İntihar gibi demiş kazayı gören tanıkların biri. İmkânsız bir yerde hızla ağaca çarpmış teyze, bile bile. Düşünsene, benim yüzümden!"

Sıradanlaştırmak adına "Değildir öyle bir şey, böyle olaylar hep abartılır Kenan bilmez misin? Melis, akıllı kızdır yapmaz öyle şeyler," dediğinde Füsun, daha zayıf çıktı Kenan'ın sesi.

"Hayatımızın içine kendi ellerimizle ettik resmen. "

Füsun, yeğeninin sesini sadece kendi duyacağı şekilde kapatıp, kulağına götürdü telefonunu ve çıktı odadan. Mutfağa girerken Ayşegül de içeride kalmıştı. Üzerinde taşıdığı astarın üzerine ilişmiş iğnelerin tonlarca ağırlığıyla...

Füsun, sesini etraftan duyulmasına mani olacak şekilde kısıp mutfak kapısını kapadıktan sonra "Kenan kendine gel! İntihar ettiyse bunda senin ne suçun var? Senin zayıf tarafın bunlar oğlum, kendini suçlamaktan bir vazgeç! Terk eden, boşanmak isteyen oydu."

"Teyze bu mu mesele şimdi? Ölüyor diyorum, halen onu suçluyorsun. Bu kadar mı nefret ediyorsun ondan?"

Füsun, başka zaman olsa alınırdı Kenan'ın sözüne. Onu her zaman kendine hak verirken bulduğu birçok zamanı düşünüp, anne yarısı olduğu rolünü üstlendi. "Benim kimseden nefret ettiğim yok, ben de dua ediyorum burada oğ-

lum, çabucak iyileşsin, dönsün hayata. Ben kendini suçlama diye..."

"Tamam, teyze sonra konuşalım."

"Kenan, bir saniye söylemem gereken önemli bir şey var oğlum." Kenan'ın yılgın nefesinden başka cevap alamadı Füsun. "Eve gelecek misin? Gelmeyeceksen Ayşegül ile Esma'yı bize götüreyim. Yalnız kalmasınlar."

"Gelip gelmeyeceğim belli değil, götürürsen daha iyi olur. Bu halde onlara ne söylerim bilmiyorum."

"Kenan!"

"Teyze bir şey söyleme."

"Oğlum, kıza burada gelinlik ölçüsü alıyorum."

"Ne dememi istiyorsun teyze? Melis ölüyor, anlamıyor musun?"

Kenan'ın sesindeki öfke Füsun'u duraklatırken, Kenan da öfkesinin sonuçlarından korkup "Üzerime gelme teyze, beni de anlamaya çalış. Şu durumda evlenmeyi düşünemem, Melis iyi değil, kim sebep olursa olsun biten evliliğimizin ardından yaşadıkları yüzünden böyle. Beni anla teyze, beni anla ve destek ol. Hiç olmadığı kadar senin desteğine ihtiyacım var," deyince, Füsun bir kez daha cesaretlendi.

"Ne diyeyim kıza?"

"Melis'in durumu ağırmış dersen o anlar. Ne sorar ne de başka beklentiler taşır."

Füsun mutfaktan çıkarken, Ayşegül de üzerindeki astarı çıkarmıştı. Koridorda göz göze geldiklerinde "Neden çıkar-

dın kızım?" demişti ki Ayşegül anlayışla başını eğdi. "Ben işime bakayım, belki sonra devam ederiz," dedi ve salona geçti.

Füsun, bütün gün Ayşegül'ün yüzünde hep aynı hüznü gördü. Ortamdaki kadınların içinde, o da koca bir kadınmış gibi uyumlu yaşayan Esma'nın yüzündeki neşeye inat annesininki solgun, mutsuz ve yılgındı. Füsun ise nahoş bir beklenti ile aksini sağlayabileceği sözlere sahip değildi.

Çalışanları toparlanıp çıkarken, kendine verdiği selamları aldı birer birer Füsun. Masasından herkese göre daha geç kalktı Ayşegül; kızının elinden tutmuş, çantasını omzuna atıp kapıya doğru yürürken yavan bir "İyi akşamlar," dedi Füsun'a. Füsun, cevabını başka türlü verip nereye gittiğini sorduğunda omzunu silkti Ayşegül. Gidecek yeri belliydi.

Füsun, kadının omzuna dokundu. "Gelin, bugün bende misafir olun. Kenan gelirse de gelsin, merak ederse arar nasılsa. Hadi yalnız bırakmayın beni bu gece." Yutkundu Ayşegül. Bunu ondan söylemesini isteyen kişinin Kenan olmasının korkusunda başını salladı usulca.

Füsun'un ardından, bir gece daha evinin sınırlarında sığınmaya razı oldu. Bilmediği bir yarını daha vardı şimdi, şüpheleri olduğu bir yarını. Kenan, vicdanı ile onun arasında kalmıştı. Melis yaşamazsa, o vicdanı üzerlerinden kalkacak gibi değildi. Bu düşüncelerle, Füsun'un kurduğu sofrada bulunan yemeklerden kızına yedirirken kendisi tek lokma bile yiyemeyecek kadar iştahsız ve sıkkındı. Füsun birkaç kez "Yesene Ayşegül, beğenmedin mi yoksa?" dediğinde çatalı eline alsa da geçmiyordu boğazından, olmuyordu. Yenmiyordu! Bir taraftan ölüm haberini almaktan korktuğu bir

kadının, evlenmek üzere hayal kurduğu birkaç günün arkasından Kenan'da yol açacağı bütün tahribatları düşünüyordu. Sesi fazlasıyla üzgündü, kulağına değerken kendini suçlayan sözleri vardı. Gözleri baskı yapıyordu, *tuttuğun yaşları bırak artık* diye ama direniyordu Ayşegül. Direnişi ağırdı. Bir işkenceye dönüşen sofrayı kaldırıp, Füsun'a ısrarla mutfağı toplamayı teklif edip, kadının elinden mutfak önlüğünü aldı ve onu da geri salona gönderdi.

Füsun, salonda Esma'nın aklıselim sözlerine kulak verirken çalan telefonu ile doğruldu yerinden. Esma, son zamanlarda annesinin telefonuna da yaptığı gibi koşup aldı telefonu ve o anda Füsun uzandı. Arayan Kenan'dı. Vereceği haberin korkusu yüreğini kapladı. Esma yakın zamanda öğrendiğini yaptı ve telefona cevap verip kulağına götürdü. Annesi, kendi telefonunu açıp Kenan ile konuşmasına müsaade ediyordu, öyleyse Füsun'unkini de açabilirdi. Füsun bir an engel olmak istese de kızın "Kenan?" diye açtığı telefondaki umuda çıkan sesi, durdurdu onu.

Esma'nın sesinden duydu Ayşegül adamın adını, mutfağın kapı aralığına geldi. Elini kalbinin üzerine koydu ve dinlemeye başladı. Kenan ise hastane bahçesinde içtiği sigaranın sonuna doğru onları sormak için arıyordu teyzesini. Ayşegül'ün sesini duymaktan korkarken, yaşadığı karmaşanın pek bir adı yoktu aslında. Sorumlulukları, vicdanı ve kalbinin sesi... Hepsi birbiri ile karışmıştı ve düğüm olmuştu sonunda. Esma'nın sesi ile yeniden kendini bulduğu o günleri, onu bulmak umuduyla babasının kapısının önünde çırpınan kadını hatırladı. Onun ona hayatını anlattığı, hanımeli kokulu o bahar akşamını hatırladı. İçeride yatan Melis'in başına gelenlerin hiçbirinin suçlusu onlar değildi. Onlar bu

hikâyenin en masum kahramanlarıydılar. "Fıstık..." Sesi çatallı ama sevgi doluydu.

"Sen nerede kaldın? Söyle bakalım bana, bu kadar geç kalınır mı?"

Füsun'un tebessümü büyürken, küçük kızın sözleri ile Ayşegül dayanmak için bir duvar aradı kendine.

"Benim biraz işlerim vardı güzelim, o yüzden biraz uzağa gittim."

"Ne kadar uzağa?"

"Çok değil biraz..."

"Ne zaman gelirsin?"

"Dua et de çabuk geleyim meleğim, olur mu?"

"Ederim. Bir daha gitmek yok tamam mı Kenan? Yoksa sana küserim?"

"Ah! Sen bana küsme fıstığım. Sen küsersen ne yaparım ben?"

"O zaman bir daha gitmek yok."

"Gitmem güzelim bir daha gitmem. Sen dua edeceksin ve ben çabuk geleceğim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Şimdi Füsun teyzene ver telefonu, olur mu?"

Esma telefonu Füsun'a uzattığında, koşarak annesine gitti ve "Gelecekmiş, ben dua edersem çabuk gelecekmiş," diye hoplaya zıplaya müjde verdi. Belki hiç dile gelmemişti ama annesinin bu akşamki suskunluğunun nedeninin; Kenan'ın olmayışı olduğunu biliyordu. Ayşegül, sevgi ile sarıldı kızına ve gözlerinden birer küçük damla düştü yanaklarına.

"İyi misin oğlum?"

"Değişiklik yok teyze. Doktorlar evimize gitmemizi söylüyorlar ama ne bileyim öyle yalnız bırakmak da içime sinmiyor. Gidip kaza yaptığı yeri gördüm, arabasına falan baktım. Dağılmış resmen, hızı çokmuş. Melis, ne kadar ağır kullanırdı arabayı! Hatırlasana, vites büyültmekten korkardı hep. Nasıl bu kadar gözü karardı bir bilsem!"

Füsun, adamın biraz toparlanmış olduğuna sevindi. Sesindeki iyileşmenin Esma sayesinde olduğunu ise hiç bilmiyordu. "Uyansın da tek tek hesabını sor artık Kenan, kimseyi bu kadar üzmeye hakkı yok." Pot kırmış olmaktan korkup dilini ısırdı ki Kenan, teyzesini uyarmadı bile bu defa.

"Ayşegül nasıl teyze?"

"Mutfakta... Çağırayım konuşmak ister misin?"

"Yok, göz kulak ol yeter. Ne olursa olsun ondan vazgeçecek değilim. Eğer aklında böyle bir şüphe varsa silsin olur mu? Ben ondan da Esma'dan da vazgeçemem."

Melis ağrılar içine hapsolmuş perişan bedenini aydınlığa eriştiren gözlerini açtığında, gözlerinin önünde sadece o frene dokunmak istemeyen ruh hali ile hızla ilerlediği o direk vardı. Direk ya da ağaç... Henüz ne olduğunu kimseden duymamıştı, olayı da o kadar ayrıntılı hatırlamıyordu. Sadece ölümü zerre umursamadığı bir anın kollarında köle olduğunu hatırlıyordu. Ölümden başka çaresi olmayan bir yok oluşun imdadı gibiydi, frene basmak isteyen sağ ayağı.

Kenan üç gündür aynı kıyafetlerin içinde kalıp, hastaneden hiç ayrılmadan Melis'i beklediği için evine dönmüştü. Ayşegül'le Esma'nın kokusunun sindiği evinin huzurunda bir duş alıp, kirlenen kıyafetlerini değiştirmişti. Halen Ayşegül'ü aramamıştı. Telefonda anlaşamamaktan, hislerinin geçişinin imkânsızlığından korkuyordu. Ve bu karmaşanın içinde yanlış anlaşılmaktı en büyük kaygısı. O yanlış anlaşılmanın mal edeceği kırgınlıkların hiçbirini Ayşegül'e layık bulmuyordu da zaten. Hastaneye dönmeden evvel atölyeye gidip Ayşegül'ü görmek, birkaç dakika da olsa hal hatır sormak, Esma'ya sarılmak, Ayşegül'ün umut veren gözlerine bakıp, "Her şey düzelecek," demek istiyordu. Bu düşünce ile biraz daha rahatlayıp temizlenmiş bir halde evden çıkarken, gelen telefon Melis'in uyandığını haber veriyordu. Uyanmıştı. Ölmemiş, Kenan'ı vicdanı ile baş başa bırakmamıştı.

Az evvel yapmayı planladığı her şeyi daha sonraki bir zamana öteledi ve hızla arabasına binip hastaneye doğru yol aldı. Telefonda konuştuklarının ötesinde bir tablo vardı karşısında; Melis'i kaldırdıkları odanın önünde annesi ile Melis'in annesi ağlıyor, Melis'in babası onları teselli etmek yerine bir kenarda öylece oturuyordu, erkek kardeşi ise her zamanki vurdumduymazlığı ile orada sadece var olmak için bulunuyordu. Ağlayan kadınlardan cevap alamayacağını bildiği için Melis'in babasına yaklaşıp "Ne oldu?" diye sordu.

Adam dudaklarını kıvırdı. "Yok bir şey yahu! Bunlar abartıyor böyle. *'Yok konuşmuyormuş, boş boş bakıyormuş, doktor psikiyatriye sevk edeceğiz,'* demiş. *'Kız ağır kaza atlattı olur,'* diyorum. *'Yok, aklını kaçırdı,'* diyorlar. Bırak ya! Kadın milleti değil mi?" diye açıkladı olan biteni kendi gördüğü pencereden.

Kenan, kat hemşirelerine yaklaşıp odaya girmek adına izin aldıktan sonra, girdi içeri. Söyledikleri gibiydi. Yatağında da sırtüstü uzanmış, koluna bağlı serumla dikkatlice aynı noktaya; karşıya bakıyordu kadın. Saçları arkasında küçük bir topuz ile toplanmış, yıllardır aynı evin içinde yaşamalarına rağmen onu hiç görmediği kadar dağılmış bulmuştu. "Melis..." diye seslendi önce. İşe yarayacak sandı. Melis onu duyar duymaz cevap verecek, sonra bildiği hakaretleri edecek, suçlayacak, başına kakacak gerçekleri olacak, sonra onlarla kendine saldıracak sandı. Kenan birkaç adım daha yaklaştı kadına ve bir kez daha denedi şansını. "Melis..." Ruhsuz bir bedene tanıktı o an Kenan, ne yapacağını bilmez bir halde birkaç adım daha yaklaştı. "Öldük korkudan, sana bir şey olacak diye. Neden dikkat etmedin?" derken sadece kendi için halen önemli olduğunu anlatmak niyetindeydi. Tepkisizliğine sığınıp biraz daha yaklaştı, başucuna kadar geldikten sonra yüzüne daha dikkatli baktı kadının. Yaşanılanların her birinin, tanıdığı Melis'e bu denli yıkım getirmesine anlam veremiyordu. Onun inadı bile her biri ile mücadele etmesine yeterdi. *"Bilmediğim bir şeyler olmalı,"* diye düşünürken Kenan, günler önce kaybettikleri bebeklerini hatırladı. Ona ait olduğunu sandığı bebeklerini.

"Melis, senin için gerçekten çok üzüldüm." Yalan değildi. Melis'e kendi adına verdiği abartılı sözler de taşımıyordu. Düpedüz üzülmüş, kendini suçlamış, hatta dağılmıştı. Hiç sanmadığı kadar... "Ağladım, vallahi bak. Görsen kimse görmesin diye de sakladım başımı pencereden dışarı. Toprağa başını gömen deve kuşları misali her tarafım açıkta..." Samimi olmak işe yarar mıydı ki? Bir sandalye aradı etrafta, odadaki televizyonun hemen altında vardı iki adet. Biri-

ni çekip Melis'in yanına oturdu. Solgun elini tuttu, hissizdi avuçlarında. "Hayır, ölürsen ne kadar üzülürüm diye merak etti isen söyleyeyim; öldükten sonra bu tarafı çok önemsemiyormuşsun öyle diyorlar. Ha yine de biz provasını aldık, ben çok üzülüyorum haberin olsun." Saçmalamak işe yarar mıydı peki? Sözlerinden utanıp yüzünü buruşturduktan sonra bir nefes verip devam etti Kenan. Daha makul sözler taşımalıydı cümleleri.

"Melis... Konuşmak istemiyorsun biliyorum ama senden çok buna benim ihtiyacım var. Bana söylemek isteyeceklerini duymak istiyorum. Lütfen konuş benimle." Kaza haberini aldığı gün, iki kez aramasını reddettiği için pişmanlık taşıdığını da eklemeliydi belki bu sözlere ama bu bahsi açmamak için sustu. Melis ona küstüğü zamanlarda, yaptığını yapmaya karar verdi Kenan. Kızdırdığında bir şekilde konuşur, dayanamaz karşılık verirdi. O da kahkaha ile güler, oyununa düştüğü için keyifle alay ederdi. "Yatağa da hiç yakışmamışsın bu arada; sana büyük gelmiş ya da sen yatağa küçük gelmişsin. Hani biraz kısasın ya ondan olabilir." İşe yaradı. Melis önce yerinde kıpırdandı, sonra bakışlarını kara kara bulutlar taşıyarak Kenan'a iletti. Kenan, her zaman işe yaradığından emin olduğu planına devam etti. "Kısa demek kabalık oluyor, minyonsun sen. Japonlar gibi... Yaşlanmayan cinsten..."

Gözlerini kapadı Melis, ağzını araladı. Hemşireler ve doktordan sonra uzun süre konuşmamış olduğu için sesinin çıkıp çıkmayacağından emin değildi. Sadece "Kes şunu!" dedi.

Gülümsedi Kenan, duyduğu bütün sözlerin hepsi demekti onun için. Dışarıdakilerin ağlamaya mahkûm olduk-

ları gibi değildi işte, inadından susuyordu Melis. Psikolojisinin iyi olduğunu iddia etmiyordu elbette, iyi olmuş olsa arabasını öyle un ufak edeceği bir kazaya bile bile sebebiyet vermezdi.

"Bence kısa olmak avantaj. Şöyle ki alt raflarda bir şeyler ararken, büyük oranda eğilmen gerekmez."

Hızla elini çekti Melis adamın elinden sonra da onun eline vurdu. "Kes dedim!"

Daha da büyüdü Kenan'ın tebessümü. "Tabi üst raflar için de sandalyeye ihtiyaç duyabilirsiniz ama bence boylara göre tavan uzunlukları olan evler inşa edilirse bu iş hallolur."

"Sinirime dokunuyorsun."

"Tam da bunu yapmaya çalışıyorum."

"Fasulye sırığı gibisin diye bunu avantaj sayıyorsun."

"Sen de bana sırık deyince ödeşiyoruz bence."

"Bence ödeşmiyoruz çünkü hep başlatan sensin."

"Bir dergide okumuştum. Portatif eşyaların daha popüler olduğunu söylüyorlardı. İnsanların hantal olanlarına göre daha çok tercih ettiklerini falan. Ah, sanırım senin dergindi."

Melis'in yüzü güldüğünde gerilen kasları bedenine abartılı bir ağrı saldı. Çarşafı her iki eliyle de sıkarken gözlerini kapadı ve kısık bir sesle inledi. "Canım yanıyor." Her iki manada bir yangındı bu Melis için ve her ikisini de anlatmak zordu. Yediğin bir şeyin tadını anlatamadığı gibiydi acısını anlatamayışı da. Kenan, biraz daha yaklaştı kadına. Tedir-

gin bakışları ile kadının yüzünde iyiye dair ipuçları ararken Melis'in sesini duydu. "Ben, seni kaybettim Kenan?"

Cevabı çoktu belki bu söz karşısında adamın. Bütün intikamına karşılık gelecek sözler bu cümlesine yeterdi Melis'in. Ancak Kenan bunun kinini zerre kadar taşımıyordu içinde. Nasıl bittiğini, geriye dönüp baktığında, boş verecek kadar zaman geçmişti onun için üzerinden. Kurmak istediği hayata olan umutlara o kadar sahipti ki! Artık onun ötesinin derdinde değildi hiç. Olmak da istemiyordu. Vicdanı ile yaşamak istediği arasında sıkışıp kalmak istemiyordu. Yüzü düştü Kenan'ın ve "Ben de seni kaybettim Melis," dedi.

Kadın, gözlerini açıp başını yavaşça çevirdi adama. "Gitmeyeceğini söyle bana."

Bir kez daha elini tuttu kadının. "Önce iyileş Melis, ben buradayım bir yere gitmeye niyetim yok. Yanındayım! Sen sadece iyileş. Başka bir şey düşünme."

BAĞLAÇLAR ÇÖZÜM DEĞİL

Ayşegül, o evde daha ne kadar kalacağının hesabını yapmaya çoktan başlamıştı bile. Geçen günlere rağmen Kenan'ın onu bir kez bile aramamış olması, onu kendi varlığıyla daha büyük derde düşürdüğünü düşünmesine neden olmuştu. Füsun'un verdiği eşsiz arkadaşlığı ve ablalığını hiçbir şeye değişemezdi elbette, yine de kadına yük olduğu gerçeği ile fazlalık hissine kapılıyordu. Balkonda yan yana sandalyelerde otururlarken birlikte çay içiyorlar ve Füsun ona ölen eşi ile yaptıkları balkon sohbetlerini anlatıyordu. Kadın ne çok anıyordu kocasını! Ayşegül, bir fırsat bulup kadına bir ev bulmak istediğini söylemek niyetindeydi. Bir ev bulup kızıyla hayatına kaldığı yerden devam edeceğini, Kenan'a biraz zaman vermek istediğini, adamın kendisini toparlaması gerektiğini düşündüğünü... Fakat bir türlü söz oraya gelmiyor, Füsun her sözüne yenisini ekliyordu. O an çalan kapıya minnettar oldu Ayşegül. Her gün, aynı saatte gelen kapıcı sohbetlerini bölmüş olacak, Füsun ona çöpü

verdikten sonra anlattığı son anısını unutacak ve Ayşegül fırsattan istifade kadına söylemek istediklerini söyleyecekti.

"Hadi Esma! Çöpü birlikte verelim."

Esma ile birlikte balkondan çıkarlarken, Ayşegül de çayının dibini içti. Kesin kararlıydı, Füsun'a yapmak istediklerini söyleyecekti. Bugün tam üç gün olmuştu ve Kenan'ın sesini bile duymamıştı. Füsun'un söylediğine göre her aradığında onu soruyordu, selam söylemesini istiyordu ama kendini aramıyordu. Neden? İşte Ayşegül için her şeyin cevabı buradaydı. Söyleyeceği şeyleri erteliyordu, Kenan. Esma'nın çığlığını duydu o anda. Sözleri gene aynı şeyi söylüyordu, "Kenan!" diyordu. Sonra adamın sesini duydu.

"Ah! Bu fıstık görmeyeli büyümüş mü? Ne yedirdin sen böyle fıstığıma teyze, benim Sade Esma'mı, Şişko Esma yapmışsın."

Bütün bedenini buz gibi bir ter kapladı önce.

"Ben sana yediklerimi bir saysam ağzın açık kalır."

"Ah! Seni bu kiloyla şimdi nasıl uçak yapacağım? Dur bakalım! Halen uçak oluyor musun sen?"

Esma'nın uçak olmak üzere Kenan'ın ellerinde yükseğe ulaştığı anda çıkardığı ses ile bacakları da titriyordu artık Ayşegül'ün. Bütün kaslarını sıktı, sımsıkı tuttu kendini. Bir şekilde hissettiği her şey ile mücadele etmesi şarttı. Günlerdir yaşadığı ıstırabı taşımamalıydı davranışları.

"Yok canım! Daha o kadar da büyümemişsin sen, halen uçak olabiliyorsun."

"Uçuyorum."

Gözleri karanlıkta uçuşan bütün ayrıntıları görecek şekilde dikkatle açılmış, kesik kesik nefesler alıyordu sakinleşmek adına. Ses daha da yakınlaştı Ayşegül'e, bir an kalkıp bulunduğu yerden başka bir yerde saklanmayı bile düşündü. "Ayşegül balkonda oğlum," dedi Füsun.

"Geleni balkona atıyorsun teyzem. Ne bu balkon meraklı?"

"Aman, lafa bak! Darlanıyorum ben içeride, sıcak be!"

Kenan, kucağında Esma ile balkona geçtiğinde panikle ayağa kalktı Ayşegül. Heyecandan yüksek çıkan bir sesle "Hoş geldin," derken Kenan'a, yer vermek için ilerleyecekti ki boşalttığı bardağı bıraktığı balkon korkuluğuna çarptı ve bardak yere düştü. "Ay, of ya!" Telaşla eğildi kırıkları toplamak için. "Dur kızım karanlıkta elini kesersin," demeye kalmadı ki Füsun, Ayşegül parmağını kesti. Kanayan parmağını ağzına götürürken, "Kestin değil mi?" diye sordu Füsun.

Cevaba mahal bırakmadan, "Su tutayım!" deyip girdi içeri Ayşegül. Adımları çabucak banyoyu bulurken kapıyı ardından kapadı hemen. İçeri ardından biri girecek gibi sırtını kapıya dayadığında ağlıyordu. Ta ki arkasına yaslandığı kapı açılmaya zorlanıp, Kenan'ın sesi duyulana kadar.

"Ayşegül, sana yara bandı getirdim." Gözlerini, elinin tersi ile kurularken musluğu açtı ve kanayan parmağını altına tuttu. Kenan önce bir miktar araladı kapıyı, sonra başını uzattı aralık kapıdan. Ayşegül, hiç çevirmedi gözlerini ondan tarafa, Kenan da girdi içeri musluğu kapadı.

"Yeşerecek parmağın." Uzanıp kadının hafif kesik parmağını tuttu. "Az kesilmiş böyle gözlerin yaşaracak kadar acımış olacağını sanmam, ama sanırım senin canın tatlı,"

deyip, parmağını kurulayıp, kesiğin üzerine bant yapıştırırken Ayşegül de hırsına çoktan yenik düştü tekrar. Kesilmedi gözyaşları ve adamın ellerine değen elinin hissinde daha çok ağlamaya başladı. Hem ağlıyor hem de diğer eliyle yüzünü siliyordu. Kenan, kadının niye ağladığını açıklamasını istese açıklayamazdı ama tuhaf bir anlayışla anlıyordu onu. "Bana vurmak istersen vurabilirsin." Gözleri açıldı kadının. "Vallahi, sıkıntın hafiflerse vurabilirsin. Kendini iyi hissedeceksen..."

Bildiği yöntemler değildi bunlar kadının. Onun bir mevzuda hırsı varsa vurduğu, dövdüğü tek şey yastığı olurdu.

"Bakma öyle Ayşegül. Tokat atabilirsin, istersen yumruk da atabilirsin, çimdikle istersen. Teyzemin büyük kızı bana kızdığında hep böyle yapardı, çocuktuk tabi ama hırsı geçerdi o zaman. Şayet senin de geçecekse..." Elini çekti elinden Ayşegül, kapıya yöneldi; tuttu kolundan Kenan. "Bazen çok ayrıntıcı, hassas bir adam oluyorum. Kırılganlık tarafımın nedeni babasız yetişmem, çok kadın kız arasında büyümüş olmam ve sanırım hafif duygusal yönlerim. Sana karşı olanların nedeni bunlar değil ama sana sadece aşığım," dediğinde hızla döndü Ayşegül yönünü.

"Bana bir daha bu yalanı söyleme," diye haykırdı bantlı parmağını kaldırıp.

"Yalan değil."

"Doğru olsa bir kez arardın."

"Ayşegül, yaşadıklarım..."

"Yaşadıklarının on mislini bana yaşatmaya hakkın yok! Sayende hiç tanımadığım bir kadın yaşadı diye zil takıp oynayacaktım. Yaşadı, hayata döndü. Beni hislerinin rüzgarına

göre savurmaya hakkın yok! Bana bunu yaşatamazsın! Biz seni burada hiç ait olmadığımız bir evde beklemek zorunda değiliz."

"Yalnız kalmayın diye..."

"Biz yalnız kalmaya alışkınız Kenan. *Bizi alışkanlıklarımızdan çıkarıp, daha büyük yalnızlığa itme,* dedim sana. *'Hadi beni geç. Kızıma yapma bunu,'* dedim. Her çalan kapıya *Kenan* diye koştu o ya! Sana *'Yapma,'* dedim!"

"Özür dilerim."

"Dileme! Özür dilediğinde geçmez bunlar. Bana sadece bir telefon etseydin, sana söylediğim her şey bir kenarda dursun, şu an duygularımdan emin değilim, eski karımı yeniden kazanmak derdindeyim deseydin."

"Kazanmak değil yaşamasını..."

"Yaşamasına, benimle konuştukların engel olmazdı."

"Ayşegül, intihar etti dedikleri..."

"*Kendimi suçluyorum,* deseydin öyleyse! *Sen beni merak etme, kızına bak, bekle,* deseydin."

"Diyecektim ama..."

"Bana *ama* deme! Senin sözün bak bunlar, bağlaçlar çözüm değil, karşılık değil."

"Ayşegül..."

"Çek elini kolumdan! İstemiyorum seni de abartılı ilgini de. Ben alıştığım hayatı istiyorum, kimse sevmesin ya beni, kimse!" Hızla geri çıkarken Ayşegül, salon girişinde Füsun vardı. Gözleri Ayşegül'ü bulduğunda, "Özür dilerim Füsun Hanım? Evinizde sesimi yükselttiğim için özür dilerim," diye mırıldandı. Belki gidecek tek bir yeri olsa o saatte çıkar

giderdi ama hırsları uğruna kızını bilmediği bir geceye mahkûm edemezdi. Salondan içeri girdi, annesinin yüksek sesi yüzünden ürkmüş kızını kucakladı. "Uyumaya gidiyoruz Esma."

İtiraz etmedi Esma. Hiç uyumak istemediği bir akşamdı onun için, Kenan gelmişti ve yarım kalan uçak oyununun devamı için Kenan'a ihtiyacı vardı. Kendini misafir olarak kaldığı odaya kızıyla birlikte kapadığında ise Ayşegül, Kenan'ın yanından geçip gitti. Kızını yatağa bırakıp küçük kızın üzerini çıkardı ve aynı hızda pijamalarını giydirdi. Bunların hepsini yaparken de ağlamaya devam ediyor ve küçük kızı ona dikkatle bakıyordu. Yatağı açıp, nevresim ile çarşafın arasına koydu kızını ve ışığı kapatıp kendi de yanına uzandı. Halen sessiz sessiz ağlıyor artık bunu engellemeye de çalışmıyordu ki Esma'nın sesi duyuldu. "Neden kızdın Kenan'a? Beni yükseğe kaldırdı diye mi? Onun kolları çok güçlü olduğu için düşürmez o beni, kızmana gerek yoktu."

Ayşegül, elinin tersi ile gözyaşlarını bir kez daha silip kızının başından öptü. "Hayır, seni düşürmez biliyorum."

"Öyleyse neden kızdın ki? Gitti diye mi? Gitti diye kızdıysan ben söylerim ona. Anne üzülme sen, gitmez bir daha."

Sabahına uyuduğu kolunun üzerinde, hafif bir sızlama eşliğinde, uyuşukluk hissi ile uyandı Ayşegül. Kendini toparladığında Esma halen uyuyordu. Kırışmış kıyafetlerine aldırış etmeksizin, ayılmak için banyoya geçti. Yüzüne ardı ardına soğuk su serptikten sonra Füsun'un işlemeli havlula-

rından biri ile kuruladı yüzünü. Evin her tarafında, hep aynı tarza layık düzen vardı. Uzanıp saate bakmak için başını koridora uzattığında, saatin uyanmak için bir saat kadar erken olduğunu fark etti. Parmak uçlarında mutfağa geçti, sonra bir çay koydu ocağın üzerine. Suyu kaynamaya bıraktığında, pencere önünden ıssız sokağa bakmaya koyuldu. Kenan'ın içeride olup olmadığını düşündü, arabasını görebilmek için başını pencereden dışarı uzattı. Yokluğunu görünce gece de orada kalmayıp gittiğini düşünüyordu ki "Kime bakıyorsun?" diyen sesini duydu.

Arkasındaydı Kenan, itinalı bir ses tonu vardı üzerinde. Pencereden sarkıttığı gövdesini içeri çekti, yönünü adama döndü. "Öylesine..."

Kenan, mutfak sandalyesine ilişirken, ona da oturması için tam karşısını gösterdi. Sessizce itaat edip oturdu. "Bağırayım deme olur mu? Bunun için saat çok erken."

Bunu yaptığı için çoktan pişman olmuştu Ayşegül. Belki haklıydı ama yine de bir başkasının evinde arsız bir kadın gibi bağırmamalıydı. Ona yakışmazdı. "Affedersin," dedi usulca. Kendisi için özür bir anlam ifade etmemiş olsa da o dilemişti özrünü.

"Affederim ama bir şartla."

Bir de şart mı sunuyordu kendi yaptığına bakmadan?

"Ne şartı?"

"Bir kez vur bana, hırsın geçsin."

"Saçmalama."

"Gerçek diyorum, istersen bir tava ile falan da vurabilirsin. Yoksa sen beni affetmeyeceksin."

"Bana dürüst olduğun sürece affedilmeyecek bir şey yok. Ben her zaman aklımın bir köşesine en kötüyü yerleştirmişimdir zaten. Bunun da saçma bir masal olduğuna çoktan inanmıştım."

Masal diyeceği kadar eşsiz buluyordu onun verdiklerini Ayşegül. Ve bunu fark ettiğinde, Ayşegül'den ısrarla istediği şeyi yapmak istedi. Kendine okkalı bir yumruk atmalıydı hem de hemen.

"Masallarda beyaz atlı prensler olur, benim gibi zayıf karakterli erkekler değil."

Ayşegül, hayatında tanıdığı bütün erkekleri düşündü şöyle bir. Zayıf karakter dediği bütün özellikleri ile hayran kaldığı biriydi. Gene de sustu! Başının üzerindeki karıncalanma hissi; kolundan sıçramış, bulaşmış gibiydi.

"Ve hep mutluluk vadeder onların sonu. Ben ise vaatlerimde eksik kaldım gibi..."

Bu sözlerin neleri taşıdığını düşündü Ayşegül. Kara haberi mi yumurtlayacaktı birazdan, yoksa boşlukta kalan yeni cümlelerini mi? Sabırla sustu.

"Sen hep sanıyorsun ki Kenan çok büyük bir aşkla evlendi o kadınla. Sonra kadın ondan ayrılmak istedi hem de takım elbise giyiyor, çocuk istiyor, türkü dinliyor diye. Kadını ikna edemeyince uzaklaştı biraz; döndü beni daha çok tanıdı ve o karmaşıklıkta bana âşık olduğunu sandı. Ama sandı, asla olmadı."

Tam olarak böyle olduğuna ikna olmuştu Ayşegül. Şimdi bunları çürütecek şeyler mi sayacaktı Kenan? Peki, daha iyisi mi çıkacaktı ağzından, daha kötüsü mü?

"Böyle olmadı Ayşegül, ne ben büyük bir aşkla evlendim ne de sadece o saçma nedenlerden boşandım. Sana Melis şöyleydi böyleydi diye anlatacak değilim. Riyakârlık olur, ona da geçirdiğim zamana da haksızlık olur ama senin bana yaşattıkların bildiğim türden şeyler değil. Benim evlilik kararıma neden olan daha önceki hissime benzeyen türden de değil. O hızlı alınmış bir karardı belki tıpkı bunun gibi ama eksikti. Her tarafını görmezden gelerek yapılmış bir işti. İş gibiydi çünkü hep kuralları, sınırları vardı. Sen başkasın! Senin kuralların küçücük bir sözle deliniyor, sınırların bir sözümle genişliyor. Sen bana benziyorsun! Annemin beni yetiştirdiği gençliğinde bildiğim gibi bir annesin, bir adama bağlılık için büyük sebepler istemeyecek kadar fedakârsın, yorgunsun, eksik bir çocuksun, sevmeyi biliyorsun ama sevilme tarafından hep eksiksin."

"Seni seven insan çok ama..."

"Yine de sevgisini çok merak ettiğim biri var. Tıpkı seninki gibi... Ben de babam beni sevse nasıl severdi diye merak ediyorum."

"Bunlar ne anlatıyor Kenan? Bana zor cümleler kuruyorsun."

"Üzüldüm! Melis'i kaybetmiş olsam çok üzülürdüm. Bu üzüntümün seni kırmasından korktum. Bu üzüntüyü kolay atlamamanın sana zarar vermesinden korktum. Melis pişman olmuş bitti dediği için, sonrasında yaşadıkları için. Bize ait bir çocuğu taşımış uzun süre hiç kimseye söylemeden, sonra onun yükünü taşıyamamış. Zaten Melis tek başına büyük yükler taşıyamaz, öyle değildir. Hep birileri korusun, kollasın ister onu. Ailesi problemli, hep öylelerdi. Yalnız kal-

mış. Ölmeyi isteyecek kadar... Bana çok âşık falan değil, çok sevmiyor da belki. Sadece sonrasında yaşadığı her şey fazla gelmiş ona, eskisini özlemiş kendince. Ama ben eskisini özlemiyorum."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Söylemedim. Ona henüz bunları söyleyemem. Davranışları normal değil. Aksak, düşünceli, fazla derin. Ayşegül, lütfen beni affet! Bir daha seni de Esma'yı da yalnız bırakmayacağım. Söz veriyorum! Bu son! Ölmediğim sürece bırakmayacağım. İrademle bunu yapmayacağım."

"Yaparsan giderim."

"Nereye?"

"Ne bileyim bir Sakine abla daha bulurum herhalde."

Gülümsedi Kenan. Onun bu hallerini dahi özlemişti, o kendini düşünmeksizin söylediği cümlelerde barındırdığı bütün hüzünleri bile. Kalktı yerinden ve kadının dizlerinin önüne oturdu. Ellerini tuttu sımsıkı, sonra yüzünü gömdü o ellere. "Biliyor musun, herkesin aşkı kendi masalı. Kimininkinde kel fodul adamlar, kimininkinde böyle zayıf adamlar, kimininkinde de beyaz atlı prensler var. Yine de bir kısmına göre şanslı sayılırsın."

Kadın elini çekti adamın elinden ve yüzü ona çevrildiğinde sakallı yüzüne dokundu. "Senin atın benim için fazla beyaz."

"Akşam böyle söylemiyordun ama."

"Akşam, sana gerçekten vurmak istiyordum."

"Neden vurmadın madem?"

"Ne bileyim! Bizim oralarda *erkeklere el kalkmaz*, derler."

"Evlendikten sonra seninle tatile gideceğimizi söylemiştim ya... Tatil dönüşü gidelim sizin oralara. Babanın elini öp, ben de geleyim; belki atımın beyazlığı gözlerini kamaştırır, sever beni. Olmaz mı?"

"Evlendikten sonra mı?"

"Evet, sanırım bugün itibari ile tam on altı gün sonra."

Kendisine uzatılan kitaba uzun uzun baktı Melis. Kenan, hiç elini sürmeyeceği tarzda kitaplardan bir hediye kutusu yapmış, hastanede bir süre daha kalacağı için Melis'e getirmişti. Oysa çoktan yemin etmişti Melis, okuduğu kitaplardaki aşklara duyduğu hevesin onu götürdüğü o kör noktadan sonra. Bundan sonra kendi hayatından başkasını dinlemeyecek, duymayacak ve başka türlüsüne tanıklık etmeyecekti. Bu öylesine bir kurgu bile olsa ilgilenmeyecekti. Kaybettiği gerçekleri, hayatın o kurguların çok ötesinde ilerlediği sonucuna götürmüştü çünkü onu.

Büyük bir kaza sonucu boynu kırıktı, Akın gibi ona karşı hiçbir şey hissetmemiş bir adamla geçmişine talihsiz bir ihanet eklemişti ve ona hayatı boyunca kıymet vermiş tek adamı kaybetmişti. Şimdi kırık boynu ona Kenan'ı yeniden veriyordu. Adam her gün onu ziyarete geliyor, sağlığı ile yakından ilgileniyor, eskiden olduğu gibi her şeyini ayrıntısına kadar düşünüyordu. Aralarında var olan her şey ona yeniden geçmişe dönüleceğini söylememiş olsa da umutluydu Melis. Çünkü Kenan hiçbir surette o sıska kızdan da kızından da bahsetmiyordu. Parmağında halen aynı alyans duruyordu belki ama Melis; Kenan'ın ondan vazgeçmesi

mümkün olmayan tarafları ile daha da umutlanıyor, sonra da bunu zamana bırakarak kazanacağını düşünüyordu.

Sadece on gün sonra bir başka kadına soyadını verecek bir adamı, yeniden kazanma umutları taşıdığından ise bir haberdi. Kenan, onu kaybetme korkusu ile başkasına verdiği sözlerden pişmandı ona göre. Ne yapıp ne edip o sıska kızdan kurtulacak ve ona geri dönecekti. Şimdi ise renkli bir hediye kutusuna sığdırılmış hep aynı şeyleri anlatan o kitapların kapaklarına bakıyordu. Hep aynı şeyleri anlatan kitapların tek konusu vardı, o da hayatın içinde yoktu zaten: Aşk! Aşk denen duygu; insanların bir anlık heyecanları ile peyda olup sonra hiç uğramamış gibi, geldikleri belli olmayan yere dönüyorlardı. Döndükleri yerde közlerini bırakıp, arada ateşini hissettirmekten başka da işe yaramıyorlardı. Kutunun kapağını kapadı, sırtını dayadığı yatak başlığının yanında duran komodine bıraktı.

"Romantik bir adam olma kararı mı aldın? Böyle süslü kutular falan..."

Kenan sadece gülümsedi. Melis'i yaşadıklarından sonra kırmaktan korkarken, dürüst olmayı beceremiyordu. Oynadığı oyunun kendine nasıl döneceğini bilmeden, eski karısının psikiyatri tedavisi sürecinde yanında olmayı, iyileştiğine kanaat getirdiği bir zamanda ise her şeyi söylemeyi düşünüyordu. Bütün bunlar olurken, her şeyin daha da sarpa sardığını fark ediyordu ancak elinden daha fazlası gelmiyordu. Melis için yapabileceği her şey sahte ilgi gösterilerinden daha öte değildi. İki kadına birden umut veriyordu Kenan; birine verdiği sahici, diğerininki sahte. Her zaman olduğu gibi duvar kenarına konumlandırılmış ikili koltuğa geçti.

"Ne zaman çıkacağına dair bir şeyler söylüyorlar mı?" diye lafı değiştirdi.

"Bu hafta sonuna çıkarmışım. Öyle dedi doktor ama bakalım. Daha iyiyim zaten, sen de fark ediyorsun herhalde değil mi? Bir şey söylesene Kenan, sırıtıp durma! *'İyisin Melis, çok yol kat ettin,'* desene!"

"Evet, iyileştikçe çene konusunda baya yol kat etmiş gibisin."

Melis, onunla tanıştığı ilk zamanlarda böyle didişip durduklarını hatırladı. Söylediği her sözün karşılığı mutlaka Kenan'da küçük alaylara dönüşür, onu kızdırır, kızgınlığından büyük keyif alır sonra da bir şekilde gönlünü alırdı. O zamanların taşıdığı küçük mutlulukları vardı Melis'in. Hayatında ilk defa eve gidip de kendisini odasına kapadığında, babası ile annesinin gürültüleri yüzünden kendi kendini yemekten vazgeçtiği günleri vardı. Kulağına taktığı bir müziğin ritminde kaybolurdu, Kenan'ın her tebessümünü hatırlatan hayallere düşer, içeride kıyametler bile kopsa önemsemezdi. Çünkü Kenan, ona hayatı boyunca öğrenmesinin mümkün olamayacağı bir şey öğretiyordu o zamanlarda; adam müthiş seviyordu. Belki başka konularda çok eksiğini görecekti zamanla ama o günlerde ilgilendiği tek şey; adamın sarhoş edici ilgisiydi.

Arkasındaki yastıklardan birini adamın üzerine fırlatırken, Kenan yastığı havada yakalayıp sırtına koydu ve arkasına yaslandı. Bütün günün yorgunluğunu belindeki yumuşak yastığa verirken, "Bu iyi oldu işte!" deyince Melis kaşlarını çattı.

"Her şekilde kendine pay çıkarıyorsun değil mi Kenan?"

Kenan, odaya girdiği andan itibaren üçüncü kez saatine bakıp, Melis'e tebessüm etmeye devam etti. "Bugün refakatçinin olmaması kötü olmuş Melis, sabaha kadar seni çekmek zor olacak."

Melis'in gözleri parladı, sadece bu gece annesinin evde olması gerektiğinden yalnız kalacağını söylemiş, Kenan'dan daha fazlasını bile istememişti. Ancak adam onunla beraber kalmayı teklif etmişti. Geçirdiği kazaya içten içe bir kez daha teşekkür ederken, "Senden refakatçi olur mu hiç Kenan? İlk dakikadan uyumaya başlarsın," dedi.

Kenan'ın içinde yaşadığı karmaşanın bıraktığı kuşkular varken, sorumlu olduğu kadını, Ayşegül'ü, düşünmekten de alıkoyamıyordu kendini. Ne Melis'i kendi haline bırakabiliyordu ne de Ayşegül'den vazgeçebiliyordu. Bildiği tek gerçek vardı; bundan sonraki hayatı için Melis'i değil Ayşegül'ü istediğiydi. Fakat beş senesini geçirdiği karısını, üstelik de onun çocuğunu taşımış bir kadını, kendi yokluğu ile ölüme sürüklemek istemiyordu. Korkuyordu Melis'in başına gelecek yeni bir olayın daha nedeninin kendisi olmasından. Kadına sigara içeceğini söyleyip, bahçeye çıktığında aradı Ayşegül'ü. Aklında Melis'e evleneceğini, sadece on gün sonra nikâhının olduğu gerçeğini hastaneden çıktıktan sonra söylemek varken, Ayşegül'e söyleyeceği ilk yalanı için hazırdı.

"Nasılsın Ayşegül'cüğüm? Evde misin?"

Ayşegül ise hazırladığı sofranın başında, sabırla Kenan'ın gelişini bekliyordu.

"Evet, seni bekliyorum."

"Ayşegül, canım... Beni bu gece bekleme, gelemiyorum. Çünkü..." Çünkü bağlacının bağlanacağı yalanların koynunda, kendi kendine kızarken bir an durakladı sonra da "Gebze'ye gidiyorum yoldayım. Bir iş için acil görüşmem var, geç biter gibi geri dönmem bir otelde kalırım, haberin olsun," diye ekledi.

Ayşegül, Kenan'ın olmadığı evde hissettiği yalnızlığa rağmen sabırlı olmak zorunda olduğunu düşünüp, adamın yoğun çalışıyor olmasına saygılı olmayı telkin etti kendine. "Sabah gelirsin değil mi? Yani üzerini falan değiştirmeye..."

Kenan, kadının anlayışlı olmak için çabalamasına karşılık öfkelenip alt dudağını ısırdı. "Özler misin yarın akşam görsen?" Sıradan görünmeye çalışıyordu, hiç yalan söylemiyor gibi.

"Sen özlemezsen ben de özlemem."

Kenan gözlerini kapadı. Kendi kendini ikna etmesi zordu. Her şeyi ile o kadar açıktı ki nişanlısı ona, yaptığı şey ihanetin ta kendisiydi. Yalan söylediği için yaşadığı pişmanlığın geri dönüşü olmadığını da biliyordu üstelik. "Ben çok özlerim," dedi usulca ve içten içe iyice kavruldu.

Ayşegül'ün dudakları kıvrıldı yukarı doğru. "Ben de..."

"Öyleyse sabah gelirim, ben gelmeden çıkmayın. Hatta atölyeye bırakırım ben sizi, belki teyzemden izin alıp bir kahvaltı yaparız dışarıda. Olur mu?"

"Olur."

"Esma'yı öp yerime."

"Öperim."

"Kendini de öpebilsen acaba benim için öper misin?"

"Nasıl?"

"Seni seviyorum."

"Ben de..."

Kenan telefonu kapadığında öfkeyle bir sigara daha yaktı. Melis'in olmazlar karşısındaki tavrının sertliğine kızdı. Kendine kızmak yetmedikçe Melis'e daha çok kızdı. Diliyle söyleyemeyecek olsa da...

"Bazen düşünüyorum da Füsun Hanım, Kenan benim için ulaşılması zor bir armağan gibi."

Melis, hastaneden taburcu olmuş ve Kenan'ın kontrolünde evine yerleşeli üç gün geçmişti. Kenan'ı görmek için günlük mazeretlerle onu yanına çağırıyor ve daha yakın olabilmek için elinden geleni yapıyordu. O gün de böyle olmuştu. Kenan, Melis'in yatağına yatması için ona yardım ediyor; halen vücudundaki ağrılardan ötürü dikkat etmeye çalışarak, zarif bedeninin incinmemesi için özen gösteriyordu. Adamın teninin kokusu yakınlarında hareket ettikçe burnuna daha çok doluyordu kadının ve ona Kenan'ı yeniden kazanma hırsını büsbütün yüklüyordu. "İşte bu kadar!" dedi Kenan, Melis'in rahat olduğundan emin olduktan hemen sonra. Görevini tamamladığını düşünüyordu artık. Bitiyor-

du ona göre hepsi. Bunu en son söylediğinde üç dört gün evvel Melis'in hastaneden taburcu olmasını beklediğini iddia etmiş ama Melis'in ardı arkası kesilmeyen bir ağlama nöbeti sonrası da bütün söyleyeceklerini tekrar ertelemişti.

Ağlamasının karşılığı küçük bir çocuğun istediği renkli şekerler olmuş olsaydı Kenan için daha kolay olurdu ama kadın inatçı bir çocuk gibi istediği şeyi söylemeden sadece ağlıyordu. Onu ikna etmek ya da susmasını istemek için vadedecek bir karşılık bile bulamıyordu kimse. Gözyaşlarının arasında ağrıyan boynundan dem vuruyor, bu hayattan bıktığını söylüyordu.

Bir gün daha susup nikâhından sonra Melis'e her şeyi söyleyemezdi Kenan, bugün her şeyi anlatmalıydı. Annesinin babasının yanında olduğu bir evde de kendine zarar verecek değildi ya. Üstelik Kenan renkli bir şeker de değildi. Ayaklarını yere vura vura ağlamasının karşılığı hiç değildi.

Yatağın kenarına oturdu Kenan, söze nasıl başlayacağını düşündüğü sırada Melis'in ince parmakları yüzüne dokundu. "Yorgun görünüyorsun, benimle uğraşmaktan yoruluyorsan, bence itiraf edebilirsin alınmam."

Yüzündeki elin yabancı hissine şaşırdı önce adam; Melis'in eli, artık ona yabancıydı! Kaybettiği bu gerçek her şeyi daha da zorlaştırıyordu, muhasebesine ağır ağır can çekiştiriyordu. Yüzünü çekmek istedi kadının elinden ama tam o esnada Melis "Kulağına bir şey söylemek istiyorum," diye fısıldadı.

Adam etrafına bakındı önce. Kulağına söyleyeceği şeyin duyulması ancak oda dışına, salona ulaşmakla mümkün olurdu ki bunun için kulaktan kulağa oynamaya da lüzum

yoktu. Yine de kulağını uzattı kadına doğru, ama Melis kırdayarak Kenan'ı dudaklarından öptü. Adam hakarete uğramış gibi fırladığında yerinden, kadının da yaptığı şeyin neden olduğu tepkiye şaşkınlığı doğmuştu. "Korkma yemem seni," diye içerlenirken Melis, Kenan bağırdı.

"Bir daha bunu yapma sakın!"

"Tamam be yapmam, sanki hiç ..."

"Sakın!" Kenan'ın parmağı havaya kalktı. Buna izin verdiği için kızgındı kendine, Melis'e bu denli yakınlık gösterirken ona mümkün mertebe Ayşegül'den bahsetmekten kaçtığı için. Parmağında yüzüğünü taşıdığı için Melis'in halen hayatında başkası olduğunu anlamamasının imkânsız olduğunu düşünmüştü hep.

"Abartma Kenan!"

"Biz eskisi gibi değiliz Melis."

"Farkındayız Kenan Bey, uzatma!"

Hızla çıktı Kenan! Hızlı, pişman ve öfkeli bir çıkıştı yaşadığı.

"Benden bu kadar," dedi Sema Hanım'ın karşısında durup. Kadının anlam veremeyen bakışlarına, "Ben yarın evleniyorum anne, Melis'le geçmişimin hatırına daha fazlası mümkün değil, " diye karşılık verince kadın korkan gözlerle tuttu adamın kolunu.

"Aman duymasın Kenan."

Kenan, annesi ile Sema Hanım'ın ısrarla *aman duymasın* demelerinin geldiği noktayı düşündü. Melis'in yeniden umut taşıdığı gerçeği ile bu kadar geç yüzleşmesine neden olmuştu her biri.

"Kusura bakmayın, ben her sıkıntısında yanında olurum ama eskisi gibi değil. Konuşun onunla, anlatın ona! Evleniyorum ben."

Kenan daha fazla söze gerek bırakmadan çıktı evden. Kendine olan kızgınlığı Ayşegül'e yalan söylediği o günden sonra her geçen gün daha çok büyüyordu. Ona eski karısının rahatsızlığı yüzünden yanında olması gerektiği zamanlardan bahsetmeyi seçmesi gerekiyordu o güne kadar. Ayşegül onu anlardı, anlamayacak kadar bencil bir insan hiçbir zaman olmamıştı ki.

Ayşegül'e düğün öncesi hepsini itiraf etmesi şarttı. Gerekirse kadının ayaklarına kapanarak olanları tamamıyla sorumluluk hissi yüzünden annesinin ve eski kayınvalidesinin gözyaşlarına karşılık, Melis'e duyduğu saygıdan ötürü yaşadığını söyleyecekti. Kızmayacaktı Ayşegül ona, ondan duyduğu için öfkesi çabuk dinecek ilk ve son yalanı için sözler verecekti Kenan da ona. Aradı Ayşegül'ü. Sesi can havli ile kaçtığı bir afeti haber verir gibiydi. Nerede olduğunu öğrenip evleneceği kadının yanına doğru sürdü arabasını.

Kenan, dikimevinde kapıyı açan çalışanlardan birinin elinden tutan Esma'yı gördü önce. Küçük çocuk, her zaman olduğu gibi onu gördüğü anda unuttu etrafındaki herkesi ve sarıldı boynuna. "Kenan annem çok güzel gelin oldu," diyerek verdi havadisi. Küçük kızın gözlerinde taşıdığı parıltı, Kenan'a hatırlaması gereken bir gerçeği verdi. O annenin de kızın da tek çıkış kapısı Kenan'a açılıyordu. İnandıkları adam, onlara hiçbir koşulda ihanet etmeyecek mükemmeliyette beyaz atlı bir prensti. Kızın yanaklarından öpüp elinden tuttu.

"Ben eminim, senin kadar güzel olmamıştır."

"Benim gelinliğim de onunkinin aynısı."

"Dedim ya işte! Sen çok daha güzel olacaksın. Nerede annen?"

Esma onu Füsun'un odasına çekerken Kenan kapıyı tıklatıp, Esma'nın elinden tutarak içeri girdiğinde karşısında buldu Ayşegül'ü. Üzerinde gelinliği ile ona kocaman mutluluklar taşıyordu.

"Kenan gelin önce görülmez, uğursuzluktur."

Ayşegül perdenin arkasına saklanırken Kenan'ın yüzü gülüyordu. Sırtlanıp getirdiği bütün endişeleri, Esma'yı kucakladığı anda kapı önüne dökülmüştü. Çıkarken üzerine basıp geçeceği kişi Ayşegül olacak diye, onun hayallerine hiçbir surette zarar vermeme kararı aldı. Tekrar susacaktı! "Bırakın şu batıl şeyleri, bir bakayım Ayşegül, çekil şu perdenin arkasından."

Kadın, batıl inançların derdinde falan değildi Füsun gibi. Sadece yirmi dört saat sonra kocası olacağı adamdan utanıyordu.

"Git, Kenan git!"

"Sadece beş saniye bakacağım, çık hadi."

Füsun keyifle gülüyordu; ablasının itirazlarına, Melis'in canı ile tehdidine varan çabalarına rağmen Ayşegül gibi iyi gönüllü bir kızla yeğenini baş göz edecek olmaktan duyduğu keyifle. "Rahat bırak kızı Kenan, utandırma."

"Yarın herkes görecek teyze. Perde kamuflaj mı yapacak? Hadi Ayşegül, damatlar bu kadar üzülmez ki."

Yüzü bile perdenin arkasındaydı Ayşegül'ün. "Git Kenan, çıkamam ben!" Kenan'ın keyfi çoğalıp kahkahaya dönüştü, küçük kızın elini bırakıp perdenin dibine kadar yaklaştı, Esma hayret eden gözlerle bakarken Füsun kucakladı küçük kızı. "Gel, bizim kızlar işi kaynatmasın, kontrol edelim prenses!" deyip onunla birlikte odadan çıktı. Çıkarken de kapıyı ardından kapadı.

"Bak görüyor musun? Nikâhtan önce gelin ile damadı yalnız bile bırakıyorlar, sen halen utanma teranesindesin."

Ayşegül'ün gözleri sımsıkı kapalıydı. Kenan, perdeyi bir çocuğun annesinin eteğinden tutuşu gibi kavrayan kadının elini tuttu, "Gel, saklambaç oynayacak yaşı geçtim ben, yavaş yavaş bakacağım söz veriyorum," deyip kadını çekti. O da gözlerini hiç açmadan itaat etti Kenan'a.

Dantel, gelinlikten daha çok zarif, uzun kuyruklu beyaz bir elbiseyi andıran kıyafetin içinde ince uzun bedeninin zarafetine yüreği sızlayarak baktı adam, sonrasında da "Hadi aç o güzel gözlerini," diye yüreklendirdi müstakbel karısını. Kadının diğer elini de tutarken karşısında, az evvel planladığı her şeyi başka bir tarihe erteledi. Ayşegül, gözlerini ürkerek araladığında iri gözleri onda haykırışa geçti adeta.

"Gördüğüm en güzel gelinsin."

"Üzerimi çıkarmak istiyorum."

"Yardım edebilirim."

"Utandırma beni."

"Sen de bırak utanmayı. Yarın evleniyoruz biz."

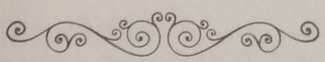
"Zamanla yeneceğim ben bunu, söz veriyorum sana."

Çok mu önemliydi Kenan için kadının ondan utanması? Bu utangaç tavırlarını sevmemiş miydi Ayşegül'ün, o bakışlarındaki kahverengi tadın kaçışlarına yanmamış mıydı aceleyle? Hep sürse sıkılmazdı, hiç geçmese o utanma hissi kadının kızaran yanaklarında kendi heyecanı da yükselmezdi ağzına dek.

"Bana ne söyleyecektin sen?"

Dudaklarını kıvırdı Kenan, kadına telaşla ettiği telefonu hatırladı tekrar. Onu görmek istediğini aceleci bir şekilde söylediğine göre ardından mutlaka söyleyeceği önemli bir şeyler olmalıydı. Bir sebebe dayandırmalıydı gelişini ama aklına tek bir yalan dahi gelmiyordu. Zaten bu konuda profesyonel de değildi, dilinden çıkanın peşine abartılı bir bağlılıkla düşüyor, sonra da bunun ceremesini çekiyordu kendi kendine. Aklına gelmeyen yalanlar yerine gerçeklerine sığındı ve koca bir itiraf gibi "Ben seni ne zaman bu kadar çok sevdim? Bunu soracaktım," dedi.

AYNI TAT



Gözlerini sessiz bir ağırlığın kollarında aralarken, bakış açısına sığan sevdiği adam yüzünü aydınlattı. Gözleri kapalıyken bile bundan sonrası için verdikleri vardı adamın; kocaman bir mutluluk ve güven veriyordu Ayşegül'e. Hem de onun hiç bilmediği türden bir güven... Bir erkek tarafından korunup kollanmayı, üvey anne eziyeti gördüğü çocukluğundan beri bilmeyen bir kadın için ne çok şey demekti Kenan gibi bir adamın karısı olmak.

Bir adamın karısı olmak denen şeyin, yanında gururla taşıdığı gelinin elini sımsıkı tutan ve herkese ona sahip olduğunu haykıra haykıra söyleyen bir adam demek olduğunu öğrenmişti kadın. Ayşegül'e göre o ilk kez gelinlik giymişti. Önceki tanımadığı bir akrabanın gelininin emanet elbisesi olmuştu. Davulla zurnanın kurulduğu bir meydanda bir masada, kurbanlık koyun gibi oturduğu bir çocuk gelindi o. Çocukluk umutları ile birlikte sığdığı emanet elbisenin için-

de, bir yabancı gibi izlediği düğününden saatler sonra bir adamın elleri arasında yok oluşunu izlemişti.

Derin bir nefes alıp verdi başının sığdığı ipek yastığın kılıfına değen teni gıdıklanırken. Geçmişi düşünmeye bir gün öncesinden başlamaya karar verdi. Daha öncesinin onun için tek anlamı vardı; o da Esma'ydı. Artık Esma'yı da güvenle emanet edeceği bir adamın karısı olmuş, yanında yatıyordu ve hayatı boyunca ilk kez bir geceyi, birinin kollarının arasında korunma duygusunu içi tatlı bir buruklukla sızlayarak geçirmişti.

Yıllar sonra kızından ayrı başka birinin nefesinde uyumuştu. Füsun Hanım, nikâh yemeği bitimine çoktan uyuyan kızını bin bir ısrarla evine götürmek istemişti. Kenan da Ayşegül de onlarla birlikte gelmesi konusunda teyzesine itiraz etmişti. Füsun Hanım ise o çokbilmiş tavrı ile kaşlarını kaldırıp; yeni evli çiftlerin, yalnız kalması gerektiğini ima eden bir söz söylemişti. Ayşegül kulaklarına kadar kızarmış Kenan ise "Biz Esma varken kalabalıkta hissetmeyiz teyze. Ayşegül, Esma olmadan rahat etmez," diye ısrara devam etmişti. Füsun kararlıydı, Kenan ise bir şekilde ısrarcı, en sonunda Ayşegül araya girip "Sabah uyanmadan gidip alırız," demişti ve orta yolu bulmuştu.

Gözleri odanın içinde saati aradı, gösterişli bir tavanın takip ettiği duvarda sadece deniz manzaralı bir tablo vardı, onun dışında da hiçbir şey yoktu. Odada bir yatak, iki komodin ve bir berjer dışında da eşya yoktu zaten. Kıyafetler epeyce büyük bir giyinme odasında muhafaza ediliyordu. Kenan nikâhtan iki gün evvel, Esma'nın yeni odası için yeni eşyalar gelir gelmez Ayşegül'ün kıyafetlerini o odaya taşıtmış, eskiyen renkleri solmuş bütün kıyafetlerini ise attırmış-

tı. İtiraz etmemişti Ayşegül, Kenan gibi her anlamda nüfuzlu bir adamın yanında o eskimiş kıyafetlerle dolaşmaktan utanıyordu zaten. Adamın parası ile onları ezmek ya da onlara üstünlük kurmak gibi bir derdi olmadığını da biliyordu. Her tavrı öyle ağır bir hoşluk taşıyordu ki Ayşegül'ün onuru okşanıyor, adamın varlığını her seferinde daha büyük bir şans olarak görüyordu. Kızının ve kendinin sadece yeni kıyafetlerinin olduğu bir hayatları yoktu, her şeyi ile bambaşka bir hayattı Kenan'ın onlara sunduğu.

Ayşegül'ü mutlu edebilmek için babası ile barışması adına adım atacağını, Sivas'a kadar gidip, elini öpeceklerini söylediğinden beri bunun nasıl olacağını düşünüyordu mesela. Böyle bir şeye ancak Kenan'ın yanında cesaret edebilirdi. Onun babasına karşı belli bir ağırlığının olacağına, babasına gereken üslup ile konuşacağına ise fazlasıyla emindi. Hep öyle olmuştu Kenan. Onun yanında olması gerektiği kadar güçlü durmuştu ve bugüne kadar hep kendine hayran bırakmıştı. Bu düşünce tebessümünü büyütürken bakışları tekrar Kenan'a çevrildi. Geçirdikleri gecede bir erkeğin bir kadına her dokunuşunda hissettirebileceği değeri bulmuştu teninde. Aceleci değildi, şefkatle dokunan elleri ağır ağır tutkuya dönüştüğünde, Ayşegül'ün ürkekliği geçene kadar onu cesaretlendirip kulağına güzel sözler fısıldamıştı. Düşünceleri yanaklarının kızarmasına neden olurken adamın başucundaki telefonun 'bip' sesi ile titrediğini duydu. Kenan'ın o sese uyanıp, onu izlediğini fark etmesinden korkarak çabucak arkasını döndü adama. Kalbi hızlı hızlı atıyor, elleri bir noktada sabit durmakta zorlanıyordu.

Derken, geçen saniyeler içinde Kenan'ın uyanmadığını anlayıp başını çevirdi, adamın gözleri halen kapalıydı. Biraz

rahatladı, saati öğrenmek için telefon ona bir haber göndermişti adeta. Adamın üzerinden uzandı, usulca telefonu aldı ve ekran aydınlansın diye telefonun yan tuşuna bastı. Ekran aydınlandı, az evvel 'bip' sesine neden olan mesajın görüntüsü karşısındaydı ve mesajın sahibi Melis'ti. Saate bakmadan gözlerini çekip telefonu adamın yanına geri koydu ve başını yastığına gömdü. Kenan'a karşı güvensizlik taşıyan bir adımda, evliliklerinin ilk sabahında bulunamazdı. Elbette Melis ile Kenan görüşüyorlardı. Kadın hastaydı her şeyden önce, kısa bir süre önce hem bebeğini kaybetmişti hem de büyük bir kaza geçirmişti. Belki tebrik mesajı atmıştı, evliliklerini tebrik ediyordu. Onlar medeni insanlardı. Sezgin gibi kaba kuvvetin hâsıl olduğu hayatları yoktu. Eskiye saygı duyup yeni olanla yollarına bakabilirlerdi. Ama içi içini yiyordu. *Keşke bir cümle de olsa okusaydım*, diye düşünmeye başladığı sırada Kenan yerinde kıpırdandı ve gözlerini birkaç deneme sonrası tamamen açtı. Yüzü gülümserken, esneyip elini ağzına kapattıktan sonra uzanıp kadının yanağına dokundu. "Esma'yı mı düşünüyorsun?"

Ayşegül, yanağına değen elin güven vericiliğinde kuşkuyu bırakmak istedi ve gözlerini kapadı. Esma'yı düşünmediğini belli eden bir hamle ile kaşlarını kaldırdı, sonra bir kez daha baktı adama, göğsüne kadar çekili örtünün altında siyah bir atlet giymiş kolları, sığınmak için her zaman ona ait olacak göğsü açıktaydı.

"Füsun Hanım'ı seviyor ya uyansa bile mızmızlanmaz, içim rahat. "

"Füsun Hanım... Taktı mı takar o, sana söyleyeyim. Bir an önce dilini alıştırıp teyze demen şart."

"Annen de kızar mı?" Ayşegül, azar yemesi muhtemel bir hata karşısında mahcup bir kız çocuğu gibi sordu sorusunu. Kenan'ın tebessümü çoğaldı, kadının yanağından dudaklarına değdi parmakları.

"Şaka yapıyorum ben. Ama teyzem mutlu olur ona teyze dersen, seni ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Ayşegül, birilerinin onu sevdiğini hep çok zor anlıyordu. Teyzesi onu seviyorsa bile kendini bu kadar sevilmeye layık bulamazdı.

Adam bedenini kadına biraz daha yaklaştırdı. Son günlerde yaşadıklarından ötürü, onu daha önce tanımamış olmasına karşılık duyduğu pişmanlığı bir kez daha duyarak öptü kadını.

"Çok güzelsin Ayşegül. "

"Alay ediyorsun. "

Kadının yüzüne bir kez daha baktı adam geri çekilip. Düşündü, bunu fark etmemesi mümkün olamazdı kadının. "Aynaya bakmıyor musun sen hiç? "

"Sana bakınca kendimi güzel bulmuyorum."

Kenan, şaşkınlığını istese de gizleyemezdi. Kadının gözlerinde gördüğü adam olabilmek onun için gurur meselesi gibiydi. Yüceltiyordu Ayşegül onu; sevme şekli, kayıtsız bağlılığı ve ona duyduğu ihtiyaç ile. Kimine göre zayıf olarak görülebilecek özellikleri, Ayşegül'ü onun gözünde vazgeçilmez kılıyordu. Aynı zamanda mücadeleci olmak zorunda kaldığı hayatı da Kenan için o kadının gücünü gösteriyordu. Karısının... Kadına sımsıkı sarılırken alnına sahiplenici bir öpücük bıraktı. Saten geceliğinin içindeki kadına bakarak, gecesinde bütün çıplaklığı ile sadece bedenen değil ruhen de

kadına ait olduğunu düşündü. "Kızımızı gidip alalım, bizi özlemiştir."

Ayşegül, sessizlikle kabul ederken söyleneni Kenan yataktan kalkmak üzere kıpırdandığında kafasındaki kuşkuyu netleştirmek için "Az önce telefonun çaldı sanırım mesaj geldi," diye bahsi açtı.

Kenan, önemsemez bir tavırla telefonuna uzandı, ekran kilidini açıp ayağa kalktığında Melis'ten gelen mesajı gördü. Ayşegül'e belli etmemeye çalışarak telefonun ekran kilidini kapayıp yerine koydu. Çiçeği burnunda karısı ona dikkatle bakarken herhangi bir durumdan şüpheleneceğini aklına getirmeden "Hazırlan canım, oyalanmayalım evde," dedikten sonra banyoya girdi. Mesajı okuduğu anda yüzünde belli belirsiz bir düşüklük oluşmuş ve canı gerçekten sıkılmıştı.

Ayşegül, merakına yenilip evliliğinin ilk sabahını bozmamak için toparlandı, yatağı içinde hiç yatan olmamışçasına düzenledikten sonra giyinme odasına geçti. Kenan'ın ona sunduğu zenginliği hayatı boyunca hayal dahi etmemiş bir kadın için duvar boyunca bir dolap dolusu kıyafet alınmıştı. Hem de hiç giyindiği tarzda olmayan... Ayşegül itaatle, Kenan'ın zevkine uyum sağlamıştı. Her zaman giydiği eteklerinden ziyade, bir kot pantolon üzerine spor bir gömlek giydikten sonra çıktı odadan. Koridordan geçip, Esma için de giyecek kıyafetler ayarlamak niyetinde kızının odasına girdi. Bembeyaz odanın her bir köşesi Esma'nın hayatını da ak kılacak özende döşenmişti. Dolabın içinden kıyafetleri ayarlayıp, kol çantasının içine katlarken Kenan'ın sesini duydu. "Ayşegül, neredesin? " Bir kez daha düşündü, Melis'in varlığı evliliği için kâbus olmamalıydı. Mesajında yazdığı hiçbir cümle onu ilgilendirmemeli ve üzerinde dur-

mamalıydı. Odadan çıktı, koridorda Kenan'a gülümseyip çantasını gösterdi.

"Esma terlemiştir, giyecek bir şeyler aldım. "

Kenan, üzerini giyinmişti ve gitmeye hazırdı. Ayşegül'ün sadece bir gecede bile kızını ne kadar özlemiş olduğunu görüyordu. Bunu ona ilk öğrettiğinde, kadını ilk kez tanımış ve farkında olmadan onun ilk bu tarafına kapılmıştı. Elini uzattı Kenan. "Hadi gidelim!" Ayşegül uzatılan ele verdi elini. Bir gün önce nikâh salonuna girerken elini saran kuvvetin ihtiyaç sahibiydi bir süredir. Eli Kenan'ınkinde kaybolurken, daha çok sığınan tarafları vardı kadının. Birlikte çıktıkları eve sığan umutlara, düşmesini istemediği gölgeleri görmezden gelmek istiyordu. Kenan'ın yan koltuğuna otururken, buna bir son vermek için mesajda ne yazdığını sormaya ve kafasına takılanları sonuca vardırıp içini rahatlatmaya karar verdi. Başını çevirip artık kocası olan adama baktığında, Kenan'ın yola adapte olan bakışlarını görüp, sıradanmış gibi görünmek için gülümseyerek sordu. "Mesajı atan Füsun Hanım mıydı? Hiç aramadık uyandı mı acaba Esma? "

"Ara istersen..."

Aramak derdinde değildi Ayşegül, Füsun'un kızına çok iyi baktığına emindi. Sorun şimdilik bu değildi, Kenan sorusuna eksik cevap vermişti. Paranoyak bir eş olmak istemiyordu, sıradan olmak zorundaydı.

"Mesaj atan teyzen değildi öyleyse? "

Kenan, kadının şüphelendiğini hiç düşünmedi. Ona göre kızı ile ayrı geçen bir gecenin sabahında olması gerektiği gibi davranışlar sergiliyordu Ayşegül. Ona, Melis ile ilgili bahsetmesi gereken ayrıntıları bir kez daha atlayıp, bu defa

daha kolay söyleyecekti yalanını. Ve öyle de yaptı. "Bankaymış canım."

Kendi kendini yemeyi ne zamana kadar sürdüreceğini düşündüğünde, bir otel odasının başka şehre açılan penceresinin önünde, bilmediği ufukları işaret eden ışıkları izliyordu Ayşegül. Hayatında bilmesi mümkün olmayan bir lükse kavuşmuş olmasının sonucunda kocasının iki kadın arasında, aklı ile hislerinin karmaşıklığında kalmış olma ihtimalini kabullenmesi mümkün değildi. Kenan'ı ilk tanıdığı zamanlarda, adamın oturduğu sandalyenin arkasında Melis ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafları ve sarışın kadının yanında gülen gözleri vardı.

Kenan, hangi açıklamayı yaparsa yapsın yıllarını almış bir evliliğin tesirlerinin de büyük olacağını bilecek kadar çok şey yaşamıştı Ayşegül. Bir adama âşık olmak denen şeyi, yanında yüreğinin sıkışıp bedeninin terlediğini ilk kez Kenan'ın varlığı ile öğrenen bir kadın olsa da bildiği gerçeklerdendi bunlar. Kenan ile o kadının arasında hiçbir surette başkasınınki ile olması mümkün olmayan bağlar vardı ve bu da öyle kalacaktı. Derin bir nefes verdikten sonra yaklaşık on dakikadır, Kenan'ın balkonda kiminle konuştuğunu merak ediyordu Ayşegül. Belki yine Melis'ti, belki değildi ama bunu Kenan'a sorduğunda olumsuz cevap alsa bile inanmayacaktı bir tarafı. Yalan olduğunu düşünecekti. Aynı günün sabahında gördüğü mesajın sahibi konusunda olduğu gibi... Ardından sözünü etmemiş, sadece kendi kendine düşünüp yorulup durmuştu ama Kenan'a belli etmemek için de elin-

den geleni yapmıştı. Çünkü Kenan, bütün bunlara layık olmayacak mükemmellikte bir adamdı. Kim ne söylerse söylesin, balayı niyetiyle geldikleri şehre Esma'nın da onlarla birlikte gelmesi gerektiğini iddia etmiş, annesinden ayrılması gibi bir durumun mümkün olmayacağını söylemişti. Hem de Figen Hanım'ın, küçümseyici bakışları ile "O zaman buna balayı demeyin," söylemlerine karşılık. Tek bir söz etmesine bile müsaade etmeyecek zekâda karşılık veriyordu annesinin istenmeyen kadın muamelesine karşılık. Zeki, çabuk ve gurur verici... Bunu düşünüp gerginliğini bir nebze hafifletmek istedi ama imkânsız bir adım gibiydi her biri. Zordu! Kenan'ın bütün iyilikleri birer paçavraya dönüşüyordu o telefonun ucunda kime icazet verdiğini bilemediği süre boyunca. Gözlerini kapadı. Bu kuşku, her geçen saniye ruhunu çekiyordu ayaklarından. Esma'nın içeride uyuduğunu, ilk kez uçağa binme heyecanını, mutluluk çığlıklarını, Kenan'a sarılmalarını, ona baktığında hissettiği umudunu... Her birini bir çırpıda yakıp yıkacak kadar ağır hissediyordu. Ona neden yalan söylediğini sormak, belki bunun için uslu bir kadın olmanın ötesine geçmek, bağırıp çağırmak istiyordu. Kenan'ın balkondan içeri girdiğini duyduğu anda durakladı, bulundukları otel odasında Kenan ile yalnız, bütün hesaplaşmalara açık olması artırmıyordu cesaretini. Çantasına sığan evlilik cüzdanı bile bu cüreti fazla görmekten alıkoyamıyordu onu.

Adamın uzun kolları kadının belini sardığında, yüzü de uzun kahve saçlarının ardından yansıdı kadının izlediği cama. "Erdem'in selamı var," dedi karısını yanağından öperken. Belli belirsiz gülümsedi Ayşegül. Arayan Erdem'di.

Hep Ayşegül'e aynı bakış açısında gülümsemiş eski bir arkadaş. "Aleyküm selam."

Ayşegül'ün gelenekçi tarafını seviyordu Kenan. Özenti durmayacak kadar ondandı bütün kelimeleri. Sabun kokusuna boğdu biraz daha kendini ve daha çok sardı karısını, devam etti aynı tonda konuşmaya. "Uykun gelmedi mi?"

"Biraz geldi."

"Yatalım mı?"

Kenan'ın imalı sesi, Ayşegül'ü hicap ettirmeye anında yetti. Pencereye yansıyan gölgelerine ulaşılması zor bir hayal gibi bakan gözlerini daha uzağa çevirdi, "Kolay bir soru sordum," diyerek yineledi Kenan.

Cevap vermesi zordu kadının, bu daha ne kadar sürerdi bilmiyordu. On yedi yaşında, bir adama ait olmanın ne demek olduğunu, eksik ailesinin verdikleri ile bilen bir kadındı o. Kocası onu davet ederse giderdi, bitmişti. Kenan da onun kocasıydı, hem de bu sefer sadece zorunluluk ile itaat ettiği biri de değildi. Kafasındaki kuşkular aklını iyi şeyler düşünmekte zorlarken, "Hiç düşünür müsün?" diye başladı Ayşegül söze. Kenan'ın isteklerinin çok uzağında bir başlangıç olmuştu. Cevap olmaktan başka nitelikte bir tınıyla devam etti kadın. "Şu karşımızda gördüğümüz milyonlarca ışığa sebep veren milyonlarca insanın hayatlarını izlerken böyle bir pencere önünde, bazen görebildiklerimizden daha az sayıda olsa bile o ışıklar, hangi hayatlara aydınlık veriyorlar kim bilir? Ne gözyaşları barındırıp ne kadar çok mutluluk taşıyorlar. Babam *'Bir evde yanan incecik bir mum ışığı bile o evin ortak kaderidir,'* derdi. O ışık etrafında kaç kişi varsa, kaç kişi umutla o ışıkta görmeyi umuyorsa; o kadar insanın ortak

kaderi vardır. Akşam yemeğinde yenilen bir tabak çorbanın, aynı sıcaklıkta ve kokuda olması gibi... O evden başka evde yaşayanlar, o ışıktan başka ışıkla aydınlananlar bilmezler o kokuyu, o çorbayı; bilseler bile o evdekiler gibi anlamazlar, tadını almazlar. Üvey annemin her zulmünde bu sözü düşünürdüm ben, teselli ederdim kendimi; biz aynı ışıkla aydınlanıyoruz, aynı çorbayı içiyoruz diye." Sonrasında sustu Ayşegül, bu anıların her biri kendini öyle çok yıpratmıştı ki şimdi Kenan'a anlatırken onu boğmak, kendi mutsuz geçmişine hapsetmekten korktu. Biraz daha yumuşattı sesini. Daha sıradan kıldı ona hiç üzüntü vermemiş gibi. "Gördüğümüz her ışıkta başka başka aydınlıklar var. Bizimkinde olduğu gibi..."

Kenan, uzun bir masalın mutlu sonuna erdiği bir yolculuktaymış hissini taşıyordu karısı onunla konuşurken. Ayşegül'ün onun karısı olmasının mutluluğu, yumuşacık huzurlar taşıyordu temiz kokulu bir yastığa kavuşmak gibi, uzun uykusuz yolların sonunda. Kadının eşsiz kıldığı varlığını daha çok hissedip bir kez daha öptü yanağından, sonra da aynı dudakları saçlarına değdirdi "Ben kendi ışığımdan başkasını düşünmedim pek," dedi. Bilmediği bir sürü hayat olduğunun farkında bir adamdı elbette, vicdani ölçülerde karşısına çıkmış herkese de yardım ederdi ama bir pencerenin önünde gördüğü ışıklar, onun için çoğu zaman sadece manzaraydı. Bunu düşünüp devam etti Kenan: "Bana göre karşımda güzel bir şehir var, başka da bir şey yok. Ama güzel olan şey, benim gibi görmüyor oluşun Ayşegül. Bundan sonra baktığın yeri bana gösterdiğinde önce anlat, orada ne var, sonra ben bir daha bakayım. Olur mu?"

Yerinde kıpırdandı bedenini saran elin sahipleniciliğinde kadın. Gülerek "Alay etme benimle," dedi, hep kendini aynı merdivenin bir alt basamağında görüyor olmaktan kaynaklanan hisleri ile.

Kenan, üstelemeden konuyu değiştirmek adına, "Üzerindekiler seni daha genç gösteriyor biliyor musun?" dedi. Giydiği etekleri, gömlekleri; onların içinde olmak istediği ağır kadın duruşunu başka biri yapmıştı yeni kıyafetleri. "Ve ben, yanında daha yaşlı kalıyorum."

"Yine alay ediyorsun."

"Alaycı mıyım ben?"

"Abartıyorsun o zaman."

"Yok ya! Yaşlıyım işte senin yanında."

"Abartıyorsun işte."

"Abartılı olan sensin küçük hanım. Milyonlarca ışığın anlamını yakalamışsın ama kendine dair çok detay atlıyorsun sen."

Gülümsemesi çoğaldı Ayşegül'ün, iyi niyetli bir bağıştı bütün sözleri Kenan'ın. Cevap veremezken Kenan'ın tok ama dinlenesi sesi duyuldu. Ilık ılık akan tatlı bir su gibi içine dolarken, kulağının yanında hafif hafif esiyordu Kenan. Sözlerinin her bir noktası içine işliyordu kadının. Bilmiyordu Ayşegül, kocasının böyle mest edici bir kabiliyeti olduğunu. Bazen tıraş olurken türkü söylüyordu ama şiir okumak... Bu bambaşka bir kabiliyetti işte. Karısı olmuş olması daha çok öğreneceği ayrıntıları verecekti elbette ona, her biri daha çok şaşırtacaktı Ayşegül'ü. Bir kadının, bir anlık gafleti ile ya da Ayşegül'ün bilemediği gerçekler yüzünden, boşandığı bir adamdan vazgeçemeyişinin nedenleri de bu ayrıntılara giz-

lenecekti onun kafasında. Melis'in Kenan'dan vazgeçemediği gerçeği, kulağına değen şiirin her hecesinde biraz daha sarstı kadını.

"Yine daldı gözlerim gözlerinin rengine,
Gül açan gül yüzünün gamzesine vurgunum.
Bıraktım yüreğimi sevdanın ahengine,
Endamın elif gibi, hemzesine vurgunum.

Gözlerim kamaşıyor kar mı yağdı tenine?
Letafet iksiri mi aşılattın genine?
Ne de güzel yakışmış asalet bedenine,
Gözlerinin gözümü süzmesine vurgunum.

Evimin ışığısın, hem huzuru neşesi,
Sevda pınarlarımın en nadide köşesi,
Susuz vadilerimin lalesi menekşesi,
Badem bakışlarının hüzmesine vurgunum.

Sevdanın kıvılcımı düşmeyegörsün öze,
Sıra sıra dizilmiş kirpikler kahve göze,
Meftunum her şeyine ne gerek fazla söze,
Sırma sırma saçının yazmasına vurgunum.

Ah Ayşegül sevdamın tomurcuklu al gülü.
Sessiz duygularımın sessiz sedasız dili
Aşiyanda şakıyan yüreğimin bülbülü
Burnunun kıvrımının hızmasına vurgunum."[1]

---

1 Ümit Zeki Soyuduru'nun "Vurgunum" şiirinden.

Kenan'ın sesi ağır ağır çekilirken kadının kulaklarından, Ayşegül de çekti kendini adamdan. Yönünü çevirdi, Kenan'ın şaşkın bakışları buldu yüzünü. Derin bir nefes aldı, sonra usulca bıraktı o nefesi ve "Melis'in attığı mesajı gördüm," dedi. Bir çırpıda, kabaran yüreği insin yerine diye. Yanına, koynuna sokulduğu, hayatından medet umduğu adama karşı açık olmak niyetiyle.

Kenan önce durakladı, şaşırmıştı elbette. Aynı günün sabahından itibaren ne yapması gerektiğini düşünmüş, adım atıp atmamakta kararsız kalmış, Melis'in azabı ile içi çekilmiş ama yine de Ayşegül'e belli etmemek için direnmişti ve şimdi karşısındaki kadın tarafından hesaba çekiliyordu. Vereceği hesap o kadar zordu ki Kenan'ın!

"Okumadım, açıp bakmadım, sadece adını gördüm. Ne yazdığını, neden sana evlendiğin günün sabahında mesaj attığını merak etsem de bakmadım. Önemli olsa bana söylerdin diye düşündüm."

Ayşegül'ün sözlerine yansıyan mücadelesinden açık kapı buldu Kenan ve çabucak atıldı o kapıya. "Önemli değildi."

"Öyleyse neden yalan söyledin?"

Yalan... Kenan'ın dilinde iğreti durmasa bile gönlüne çirkin kalırdı hep. Ardından yaşadığı pişmanlıklardan bahsetse karısına... Onu hem çok iyi tanıdığını düşünüyor hem de hızlı gerçekleşen bir sürü olayın elinde emin olamıyordu. "Gereksizlik işte," dedi normal görünmeye çalışarak. Sonra kadının omuzlarından tuttu her iki eliyle, yüzünü yüzüne çevirdi. "Bizim aramızda böyle bağlantılar olacak. Düşman olmamızı gerektiren bir bitişimiz olmadığı için sıradan bun-

ların hepsi. Bana bir tebrik mesajı atması doğal Ayşegül," diye açıkladı. Yalanlara sığınan yeni cümleleri ile...

Ayşegül adamın yalan söylemiş olduğu gerçeğini büyütmek niyetinde değildi. İnanması için büyük adımlar da gerekli değildi. Hemencecik pişman olmuş, yüzü kızarmıştı bile. "Yanlış anlama..." derken bakışlarını kaçırdı adamdan. "Hesap sormak gibi gelmesin, o yüzden değil de ben sanırım biraz korkuyorum."

"Neden?"

"Pişman olmandan..."

"Konuştuk bunları Ayşegül, hiçbiri tekrarlanmasına lüzum gerekmeyecek kadar gerçek. Sana ne anlatacağım?"

Kenan, bildiği bir hikâyenin payına düşen hisselerini karısına anlatmak için onu, elinden tutup yatağın üzerine çekti. Yan yana oturdular yatağın ucuna, adam halen tutuyordu kadının elini. "Teyzem, hep benim kendi kızlarından biri ile evlenmemi isterdi."

"Hangisi ile?"

"Fark etmez... Biri benden biraz küçük diğeri de ondan biraz küçük, teyzeme ikisinden biri de olurdu. Annem de isterdi aslında ama biz kardeş gibi büyüdüğümüz için hiç düşünmedik. Düşünemezdik. Ben bir gaflette bulunup, bunu Melis'e teyzemle tanıştırmaya götürdüğüm ilk gün söylemiş bulundum. Gereksizlik!" Son kelimesi ile az evvelki savunmasına atıfta bulunuyordu Kenan. Hiçbir surette Melis ile böyle dingin sohbetleri olmadığı için kurduğu aile sınırlarında bunu yapabilmenin keyfini yaşıyordu doya doya. "Sonra teyzemden hep bir ölçü hazzetmedi, tabi annemden de. Hâlbuki hep ön yargısız muamele görmüştü ilk günden bu

yana. Öyle anlamadı, anlatamadım da. Bunu sana niye anlatıyorum biliyor musun? Biz insanoğlu, rahmetli enişte*m âdemoğlu* derdi, hep bir ölçü söylememiz gerekenleri tartamayız. Yani bazen lüzum görmeyip gizlediklerimiz, gelip ayağımıza bağ olur; bazen de gizlemediklerimiz, *'Keşke dilimi tutsaydım,'* dediklerimizden olur. İstiyorum ki bu meseleler seni boğmasın, yani biz sıfırdan başlayan insanlar değiliz ki. Sayı doğrusunun eksi tarafından ilerlemeye çalışıyoruz, bütün bunları aştığımızda sıfırdan ilerleyeceğiz ancak. *'İçim rahat!'* de bana Ayşegül. Aklına böyle teferruatlar takılsın istemiyorum. Eksik kalmasın sende parçalar, içinde tutup kendine dert etme. Söyle bana, beraber başa çıkalım. Eğer varsa kafana takılan..."

Kadın başını iki yana salladı. Aklına takılanları gömecekti bulduğu ilk toprağa. Kenan'ı da kendini de bu sebeplerden üzmeyecekti. Kenan'ın ince iması bir gerçeği söylüyordu ona: *"Birbirimize dair geçmişimiz daha sıkı sarılma nedenimiz, daha çok kenetlenme noktamız,"* demişti. İşte bu yüzden derin bir nefes aldı ve gülümsedi Ayşegül.

"Bir oğlun mu olsun isterdin, kızın mı?"

Kenan bir çırpıda lafın değişip, buraya gelmesine memnun oldu. "Geçmiş zaman kullanmaya lüzum yok halen istiyorum."

"Hangisini?"

"Fark etmez. Esma'ya benzedikçe hepsi kabulüm."

Esma'nın kendine çok benzemiş olmasından duyduğu gururla sordu kadın. "Ya sana benzerse..."

Kenan, kendine benzemesi muhtemel bir çocuğunun olmasına karşın duyduğu heyecanla "Sürekli konuşursak bir çocuğumuzun olması çok zor," dedi.

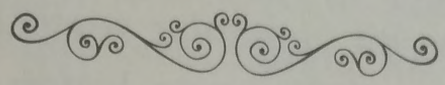
Kadın anlam veremeyip, kaşlarını çattığında, Kenan'ın bakışları son düğmesi hariç hepsi iliklenen düğmelere ait gömleğe uzandı. İçindeki bedenin sabırsızlığında "Anlatmak uzun sürer," dedi.

Ayşegül, adamın parmaklarının değdiği düğmelerinden ilk açılan iliğe kaydırdı gözlerini. "Işıkları kapatsak olmaz mı?"

Kenan, düğme açma işinden daha önemli bir sorunun merkezinde durakladı.

"Hani ışıklar aynı tatları taşırdı?"

ESİRGEME BENDEN



Ayşegül koyu gözlerini ağır ağır açarken, teslim olduğu uykudan kurtulmak hissi ile yatağında kıpırdandı. Yanı başında bulmayı umduğu adama doğru çevirdi yönünü. Yatağına ait olduğu adamın, hayatına da dâhil oluşu yüreğine başka türlü bir sorumluluk veriyordu. Kenan'ı bir şans olarak görmesine neden olacak geçmişin her zerresi, o adamı hak edip etmediği konusunda zorluyordu Ayşegül'ü. Usulca doğruldu ve Kenan'ı yanında göremeyince bulmak umuduyla çıktı yatağından. Giymeye hiç alışamadığı saten geceliğinin çıplaklığına teslim olmamak için üzerine sabahlığını geçirirken önce başını Esma'nın uyuduğu odaya uzattı; mışıl mışıldı uykusu. İnsanın hiç uykusu yokken bile sokulup uyuma hissini taşıyacağı cinsten. Kulağında akşamdan kalma o şiir vardı; Kenan'ın sesinde can bulan şiirin sözleri yüzünü gülümsetirken, banyoya uzattı başını kocasını bulmak umuduyla. Sessizliğin hâkim olduğu banyoda yoktu adam.

"*Kocam,*" diye mırıldandı içinden. Bir adama bunu söylerken istediği sahiplenme hissini iliklerine kadar yaşıyordu. Adını seslenecekken, balkonda olduğunu gördü. Sigara içtiğini düşünüp içten içe üzüldü, sigara içerken görmek üzüyordu onu. Kederinden tüttürüyor dumanını düşüncesiyle kendi kendine kahırlanıyordu. Balkona doğru yürüyüp, kapıyı açtığında adamın sesini duydu. "Melis'çim, canım, rica ederim ağlama. Bak ağladığın zaman her şey daha zor oluyor." *Canım! Melis'çim!* Ağlamasına kıyamadığı kadın boşandığı karısı, bir zamanlar sevip hayatını vadettiği kadındı. "Melis, sana söylüyorum lütfen. Evet canım evet söyleyecektim ben sana, böyle üzülmenden korktum. Evet, Melis, evlendim! Evlendim, evet!" Daha bir gece öncesinde Melis'in mesajının tebrik içerdiğini söyleyen adamın, şimdi evlendiğini ilk kez söyler gibi çabalamasının anlamsız kaldığını düşündü.

"Beni terk eden sendin Melis. '*Bir daha pişman olmayacağım,*' deyip valizini toplayan da sendin. Şimdi sanki seni ortada bırakmışım gibi muamele yapma bana. Aylardır aklın neredeydi?" Aylar evvel gelmiş olsa kabulü var mıydı Kenan'da, Melis'in? Yüreği yük oldu kadına. Ağır, zor tahammüller yerleşti her bir zerresine. "Bunun Esma ile bir alakası... Evet, çocuğum olmasını çok istedim ama evlenmemin nedeni o çocuk değil." Ayşegül biraz daha yaklaştı kapıya, birazdan kendisini sevdiğini söylemesini umdu Kenan'ın. Eski karısına, âşık olduğu için evlendiğini söyleyecekti. "Melis, hastanede yanında kaldığım için mi suçluyorsun beni? Seni yalnız bırakmamam mı suç?" Hangi yalanlara dâhildi, Melis'in yanında kaldığı zamanlar. "Senin yüzünden ben Ayşegül'e yalan söyledim. Ne kadar zor durumda kaldığı-

mı görmüyor musun?" Bu defa adımı geriye kaydı kadının. *Yalan* demişti! Henüz evliliğinin üçüncü gününde söylediği yalanları eski karısına itiraf ediyor, zor durumda kaldığını onunla paylaşıyordu. *"Belki de bana verdiği sözler yüzünden pişman oldu ama kıyamadı, yapamadı,"* diye düşündü Ayşegül. "Melis, lütfen ağlama! Bir yere gittiğim yok ki benim, yine ulaşacağın mesafedeyim. Başın sıkışsa, canın sıkılsa yanında olurum."

Bir adım daha geri gitti Ayşegül. Kenan'ı daha fazla dinlemek oraya ağırlığını bırakmasına, bir daha bedenini taşıması mümkün olmayacak kadar yıkılmasına neden olacaktı. Adımları geri geri hızlanırken, yönünü çevirip kendini banyoya kapadı. Ilık suyun altında ıslanmaktı o an aklına gelen, suyun ferahlatmasına ihtiyacı vardı belki de. Islak bedeni, ona daha iyi düşünmek için fırsat verecekti. Kenan, Melis'ten vazgeçemiyordu. Aklı bir şekilde Ayşegül ile karışmış ama yine de eski karısını tamamen silip atamamıştı. Ne söylerse söylesin, karşısındaki kadının gözyaşlarına tahammülsüzlüğü bunu anlatıyordu. Başından bedenine akan suyun altında o da ağlamaya başladı. Onun, gözyaşlarına kıyamayan, ağlamasın diye dil döken kimsesi olmamıştı hiç. Bir baba korumasına muhtaç bir kız çocuğu olduğunda, üvey anne zulmü yüzünden ağladığı gecelerde dahi ona kimse sus dememişti. *Ağlama,* dememişti. Başını ellerinin arasına sıkıştırdı. Eksik olan her şeye gözyaşı dökerken, hangisinin telafisinin mümkün olduğunu düşünüyordu. Kenan'ı seven gönlüne sus demenin zorluğunu bilen tarafı onsuz yaşamanın, tekrar yalnız kalmanın ne kadar güç olduğunu da itiraf ediyordu. Bir kez daha aynı sıkıntılarla, parasızlıkla, yalnızlıkla, tek başına bir kadın olmakla, kızına sahip çıkarken kimsenin elini uzat-

maması ile baş edemeyeceğini biliyordu. Hayat onu elbette yaşından daha çok büyütmüştü ama yormuştu da. Mücadele eden tarafına indirdiği ağır darbeleri, bir yükün altında bırakıp üzerine daha çok vurmuş, paramparça etmişti. "Ayşegül..." Kenan'ın sesi ile irkildi. Kapıyı kilitleyip kilitlemediğini düşündü ama kapı açıktı.

"Canım burada mısın?"

Sesi banyonun içindeydi Kenan'ın. Melis'e söylediği gibi ona da *canım* demişti. Kenan'ın canına sığdırdığı kaç insan vardı sahiden? Küvetin içinde biraz daha küçülüp "Buradayım," dedi. Geceliği ile ıslandığını görmesin diye bedenini suya saklarken.

"Esma, uyanmış. Üzerini giydiriyorum. Sen de acele et, kahvaltı edelim."

"Gidin siz, gelirim ben."

Kapının kapanma sesi ile suyun şırıltısına kapılan hıçkırıkları boğdu onu. Titreyen çenesine mani olamıyordu. Öyle bir üşümekti ki bu, ayak tırnakları bile morarmıştı soğukta. Havanın kaç derece olduğunu önemsemeden, bir sahil şehrinin en olası sıcağına rağmen... Kendini toparlaması kaç gününü ya da kaç haftasını alırdı, bilmiyordu. Her şeyden öte Kenan'ın ona yalan söylediğini biliyordu artık. Gizlediği her şey Melis'e çıkıyor, adamın onun tesellisinde sarf ettiği çaba Ayşegül'ün varlığını fazlalık kılıyordu. Adamı, kendine acırken mecbur kılmış olmaktan korkuyordu bir kez daha. Bunun ağırlığı, gururunu yerle bir ederken, altından kalkamayacağı bir yükü de sırtına bindiriyordu. Doğruldu yerinden kadın, bedenine yapışan ıslak geceliğinden damlayan sular ile çıktı küvetten. Islak kıyafetlerinin üzerine sar-

dı havluyu. Klozetin kapalı kapağına oturdu hemen, ayakta durmakta zorlanıyordu. Uzun saçları sırılsıklam değerken sırtına; bedenine sarılı havlu, kuruması mümkün olmayacak suları çekmişti içine. Derin derin nefes alırken uzandı kapının kilidine ve usulca çevirdi anahtarı. Kendi kendine kalmanın ona veremeyeceği bir sürü gerçeğin farkındaydı. Ve kulağında hala o şiir vardı. Kenan'ın sesinden odaya yayılan şiirin sözleri, gönlünün kırıklığına bulaşıyordu.

Allah'ım, güç ver bana! Kaldıramayacaklarımla sınama! Ben artık baş edemiyorum! Kaybettiğim her şey fazla geliyor bana. Yardım et, hem bana hem kızıma.

Kalktı ayağa. Kapıyı açıp içeri geçti. Islanan geceliğini yere çıkarırken, kendine hızla giyecek bir şeyler buldu. Ne olduklarına önem vermeden geçirdi üzerine. Sonra büyük bir çanta astı omzuna bir miktar para attı içine. Kenan'ın parası olduğunu önemsemeden kilitli kasaya konulanların içinden... Bunun gururunu yapamayacak kadar ihtiyacı vardı o paraya. Sonra Esma'nın kıyafetlerinin bulunduğu dolaba geçti. İçinden birkaç parça eşya tıktı çantasına. Kendinin ne giyeceği önemli değildi ama kızını açıkta bırakamazdı. Ve çıktı odadan. Islak saçlarını sımsıkı toplayıp, arkasında kurumaya bırakarak, hızlı adımlarla asansör kullanmadan merdivenden indi. Restorana inip, Esma ile Kenan'ı bulduğu masada kızının cıvıl cıvıl Kenan'a anlattıklarını izledi birkaç saniye. Ardından dikleştirdi göğsünü, kendinden emin yü-

rüdü masaya. Çektiği sandalyeye otururken, Kenan göz kırparak gülümsedi ona. Kadından karşılık alamayınca, "Çay getireyim mi? İster misin?" diye sordu.

Ayşegül, başını iki yana salladı. "Midem rahatsız gibi, bir şey yiyip içmesem iyi olacak."

"Doktora gidelim mi?"

Ne olursa olsun düşünceli bir adamdı Kenan. Bunu görmesine neden olan şey bile ona duyduğu acıma hissinden diye düşündü Ayşegül. Kaşlarını kaldırdı. "Şimdilik gerek yok."

Adamla kızının muhabbetini izlemeye devam etti bir süre daha. Kenan'ın ısrarla ona uzattığı çataldan birkaç lokma aldıktan sonra bekledi. Uygun zamanı kolladı yapacakları için. "Bir lavaboya gidip geliyorum ben," dediğinde Kenan, beklediği fırsatın bu olduğunu düşündü. Başını olumlu manada salladığında adam ayağa kalktı ve Esma arkasından seslendi. "Çabuk gel, olur mu?"

Adam gülümsedi. "Gelirim, sen uslu uslu yemeğini ye."

Onun gidişi ile arkasından bir an baktı Ayşegül. Kızının ona duyduğu sevgiyi nasıl körelteceğini düşünüyordu, kendi içinde bitmesi mümkün olmayan koca parçalara rağmen. Doğruldu yerinden. "Hadi Esma gidiyoruz!" deyip davrandı kızına.

"Nereye?"

"Oyun parkına götüreceğim seni."

"Ama Kenan..."

"Kenan arkamızdan gelir, hadi kızım."

Küçük kızına söylediği ilk yalandı bu Ayşegül'ün. Hayatına giren yalanı çabucak sindirip, dört yaşındaki kızını kandırdığı için suçlu hissetmişti kendini. Sımsıkı tuttu kızının elini ve hızla çıktı restorandan. Kızı kucağına alırken, aynı hızda merdivenleri çıkıp otel lobisinden çıkışa yöneldi ve hemen köşedeki taksi durağına kadar yürüyüp bir taksiye bindi. Taksi şoförüne "Otobüs terminaline lütfen," derken çantasındaki telefona uzandı. Telefonu kapanma tuşundan kapamadan önce kocasının bir veda mektubunu hak ettiğini düşünüp, mesaj yazmaya başladı.

Okumadı yazdığı şeyleri! Ağzının Kenan kadar iyi laf yapmasını mümkün görmüyordu zaten. Telefonunu tamamen kapayıp, çantasına attı kızının bakışları arasında. Gözlerinde yakarış vardı Esma'nın. Esma, alıştığı süper kahramanın koruyuculuğundan uzak ne yapacağını bilmiyordu. Daha dört yaşında olmasına rağmen hayat telaşına kapılıyordu. Ayşegül'ün yaşadığı ise hiç sorgulanamazdı.

Elinden tuttuğu kızı ile otobüs terminaline girdiğinde, gideceği yerin neresi olduğunu bile bilmiyordu kadın. Etrafına bakındı, bir muavin otobüsün kalkış saatinin geldiğini haber veriyordu. Yazıhaneye yanaşıp "Şu giden otobüs nereye gidiyor?" diye sordu. Adam ona bir kaderin yolunu gösterir gibi cevap verdi

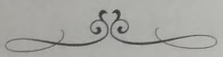
"Sivas otobüsü o, abla. Sen nereye gidecektin?"

Ayşegül, bir kez daha baktı otobüse; içindeki az sayıda yolcuya rağmen kalkış yapacağını anons eden muavinin telaşına kapılıp, "Sivas'a!" dedi.

"Yalnız, abla otobüs çok dolanır, uzun yoldan gidiyor demedi deme. Kaç kişi vereyim!"

Kızına baktı Ayşegül, kaç kişiydi onlar? Beş sene evvel yola çıktığında bilmediği sayıdan şimdi emindi.

"İki!"



Ayşegül, gecenin karanlığında yürüdüğü sokağın çocukluğuna değen her karesinde kendini bulurken gideceği kapıda karşı karşıya kalacağı her şeyden emindi aslında. Babası başlangıçta kabule sürüklenecek, ama sonra üvey annesinin tavrı ile kendi kendini sorgulayacak, sonra evde büyüyen kavgalar neticesinde onu da kızını da kovacaktı. Hepsini göze alıp, bu defa kızıyla geldiği evde kabul görmeyeceğini bile bile bir gece için yatak istemek niyetindeydi. Sabahına bildiği bir memleketin sınırlarında hayatına nasıl yön vereceğini düşünecekti. Bunu yol boyunca başını yasladığı koltuktan görüş mesafesine giren kızının her hareketinde daha çok düşünmüştü. Bir iş bulacak, bir ev tutacak ve bu zamana kadar yaptığı gibi kızına tek başına bakacaktı. Sezgin'e rağmen. Kenan' a rağmen.

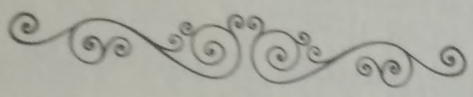
Bildiği demir kapının kulpuna dokunurken, "Anne ben çok yoruldum," dediğini duydu Esma'nın. Zayıf kolları ile sardı kızını, kucakladı, itekledi demir kapıyı. Üç basamaklı bahçe girişine adım attı. Babasının mutlaka her baharda ektiği sebzeleri sulamak için akşam saatini seçtiğini hatırladı, bahçeden gelen su sesi ile. Adımlarını o tarafa çevirdi ve babasının her zaman olduğu gibi eskimiş bir cekete sığınan sırtını gördü. Elindeki sigaradan ardı ardına nefesler çekerken seslendi. "Baba..."

Adam, yıllardır içtiği sigaranın bedenine verdiği zararı daha fazla gizleyemezken öksürdü kesik kesik. Sonra çevirdi yönünü, tanımakta zorlandığı anne kıza bakarken kıstı yaşlı gözlerini.

"Ben geldim," dedi Ayşegül. Adam henüz cevap vermezken ekledi. "Sana çok ihtiyacım var baba, ne olur bu defa bir odanı esirgeme benden."

Esma'nın bakışları annesinin gözlerinden akan yaşlara çevrildiğinde, başını boyun boşluğuna soktu annesinin ve "Ağlama anne, ben sana kıyamam," dedi.

SİHİR BOZULDU



Kenan, restorana girdiğinde anne kızı bıraktığı yerde bulamayınca, onlardan kalan boşluğa geçip beklemeye başladı. Bir süre sonra çıkıp gelecekleri bir mesafede olduklarını düşünürken, çayını tazelemek için kalktı yerinden. Sıcak bir çayla geri döndü yerine. O çayı sonuna kadar içtikten sonra bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamaya başladı. Önce oyun kulübüne gidip her çocukta Esma'yı aradı, sonra sahile inip bir de o tarafta baktı. Omzunda büyük bir çanta ile yemeğe inen karısının sahile inmeye hazırlandığını düşünürken, yaptıkları konuşmayı hatırladı. Mayoyla ya da bikini ile denize giremeyeceğini, utanacağını söylemişti bir gün evvelinde. Mazeret olarak da alışkın olmadığını söylemişti. Kenan gülmüştü çokça. "Alışmadığın her şeye böyle tepkili isen demek ki bana alıştın," demişti. Sahilin iyi bir fikir olmadığını düşünüp otele döndü. Odaya girerken seslendi: "Ayşegül burada mısın? Esma!" Odada tek bir ses yoktu. Telefonla aramak üzere odaya bıraktığı telefonuna

doğru yürürken, yatağın ucuna çıkarılmış geceliğini gördü Ayşegül'ün. Kıyafetlerini ortalık yerde çıkarmayacak kadar düzen sahibi bir kadın olduğunu bildiği karısının geceliğini kaldırmak için yere eğildiğinde, eline değen geceliğin ıslak olduğunu hissetti parmakları. İnsanın kıyafetleri neden ıslanırdı? Telefonuna yöneldi, aklına getirmesi mümkün olmayan o kötü düşünceyi uzak tutarak kendinden. Bir mesaj vardı daha önce gelmiş. Mesajı açtı, sesli okurken yazılan her şeyi; her kelime ile zayıfladı sesi.

Yanlış anlama ihtimaline karşılık bir kez daha okudu. Her okuduğunda çıkan anlam aynıydı. Gitmişti Ayşegül. Peki nereye gitmişti?

Hızla dolabı açtı, bir gün önce özenle yerleştirdiği kıyafetlerin hepsi duruyordu. Diğer odaya geçti, küçük kızın dolabındaki eşyalara baktı. Eksilmişti. Yeniden odasına dönüp, arabasının anahtarlarını almak için kasayı açarken cüzdanını da aldı oradan. Parasının eksildiğini bile fark etmeden çıktı odadan. Hızla aracına binerken, nereye gittiğini bilmiyor ama sayısız kez arıyordu kadını. Yürürlerse yolda bir yerde onları bulacağını sanıyordu. Yalvarmayı planlıyordu. Ayşegül'ün ayaklarına kapanıp, yüreğinin sadece ona ait olduğunu haykırmayı planlıyordu. Melis'e kıyamayan tarafları, inandığı evliliğinin sonu olacaktı ve bunu yaşamaktan ölesiye korkuyordu. Aynı sokaktan üçüncü kez geçtiğinde anladı ki Ayşegül yoktu. Kiraladığı arabasını bir kaldırım kenarına park ederken aradı teyzesini, Füsun'un sesini duyduğu an panikle sordu.

"Teyze, Ayşegül seni aradı mı?"

"Hayır."

"Beni terk etti teyze."

"Nasıl?"

"Nereye gittiğini bilmiyorum. Kaşla göz arasında çekip gitmiş. Yok yok! Nereye gitmiş olabilir teyze? Ne olur bir akıl ver, delireceğim."

"Sakin oğlum, kendine gel. Nereye gidecek? Dönmüştür İstanbul'a. Eski mahallesine gider, orada bir ablası var ya Sakine mi neydi, ona gider! Gidecek yeri mi var?"

Kapadı telefonu Kenan. Gerisin geri döndü otele, eşyaları bir çırpıda topladı. Hiçbir şey Ayşegül'ün düzeninde olmadığı için zor kapanan valizin fermuarına bağırdı, telefonunu vurdu duvara, dağılan tek bir parçasını umursamadı. Bir süre sonra o telefonun Ayşegül'e ulaşmak için tek seçeneği olduğunu düşünüp topladı parçalarını. Eşyalarını alıp, otelle ilişiğini kestikten sonra çıktı yola. Aracı kiralama şirketine bıraktı ve bir taksi ile hava alanına geçti. İlk uçak için beklediği iki saat uzun yıllar gibi eskitti ruhunu. Melis ile konuştuklarını duyduğuna emindi. Onu teselli ederken anladığı her şey fazla gelmişti Ayşegül'e. Bir adamı bir başkası ile paylaşmak duygusuna kapılmıştı, Melis'ten vazgeçtiğine inanmadığını hatırladı Kenan. Ayşegül'ün bir önceki akşam sorduğu bütün sorularda buna tahammülü olmadığı öyle açıktı ki. Kenan, onu daha çok ikna edecek sözler söylemediğine kızdı durdu. İstanbul'a iner inmez önce evine gitti. Eşyalarını bırakıp, eve Ayşegül'ün hiç uğramadığını anladıktan sonra aracına bindi ve Ayşegül'ün eski yaşadığı mahalleye gitti. Sorduğu hiçbir yerde Ayşegül'ün adı yoktu. Toz olmuş, bulutlara karışıp yok olmuştu. Çaresizce ne yapacağını düşündüğü direksiyon başında kendini illaki

mantıklı düşünmeye iterken çaldı telefonu. Arayan annesiydi, teyzesinden haberi almış belki de *"Ben demiştim,"* demek için arıyordu. Bu sıkıntıda annesinin bu söyleminin ne kadar ağır geleceğini düşündü ama onun sesine her türlü ihtiyacı vardı Kenan'ın.

"Anne..."

"Kenan, rahatsız ediyorum ama karının yanından uzaklaş oğlum."

Annesi, Ayşegül'ün gidişinden haberdar değildi.

"Ne oldu anne?"

"Melis kendini banyoya kilitlemiş. Annesi aradı geldim şimdi, kadın perişan, yine kendine bir şey yapacak diye korkuyor. Ne yapsak bilemedik? Niye böyle oldu oğlum her şey, niye dağıldı bu kadar?"

Aynı soruyu sormak istedi Kenan da.

"Geliyorum anne, yarım saate oradayım."

Kenan, hayatına giren kadınların dağılışından kendini sorumlu tutarken bağırdı. "Neredesin be Ayşegül?"

Melis, elindeki kitabın bütün sayfalarını tek tek yırtmış, banyonun zemininde dizlerinin üzerinde oturuyordu. Sabahleyin iş yerine gelen kargodan çıkan kitap, Akın Mert Günce'nin yazdığı son kitaptı. Onu en son iş yerinde Kenan ile karşı karşıya geldiklerinde görmüş, bir daha görmeyi bilhassa kendisi istememişti. Şimdi bir kitap hediye etmiş olmasına anlam veremezken, içten içe gülümsemiş ve kitabın ilk sayfasını okumaya başladığı an anlamıştı. O kitaptaki her

cümlede Melis'in hayatı vardı. Romanın tamamını dört saat içinde tamamladığında, ofisinde deli gibi ağlıyor olarak bulmuştu kendini.

Akın, sanki Melis'in hayatına girişini kurgulamış ve kitabına malzeme etmek için her aşamasını özenle yazmıştı. İhanete tutkulu bir kadın gibi anlatmıştı onu. Bir adamın kıymetini bilemeyecek doyumsuz biri olarak lanse etmişti okurlarına. Yokluğa sürükleyecek bir hayat sunmuş, kocasını kandıran aşağılık bir kadın olduğunu söylemişti her bir kelamı ile üzerine basa basa. Hayatına bu pencereden bakmayı hep reddeden hali, kendi ile yüzleşme safhasında sınıfta kalmış ve aklını eksik kılmıştı Melis'in. Kucağına bastığı kitapla evine döndüğünde, kendisini banyoya kapatıp hıçkırıklarını eklediği gözyaşları ile ıslatmıştı sayfaları. Her bir sayfayı hızlı hızlı çevirip, her birinden okuduğu birkaç satır ile yok olmuştu. Sonra tahammülü zayıf kalmış her bir sayfayı parçalamak istercesine yırtmıştı. Yorgun hissediyordu kendini ama her şeyden öte suçlu. Hayatının katili tam olarak kendisiydi.

"Melis..."

Kapının annesi, babası ve Figen tarafından vuruluşunun ardından geçen sessiz dakikalar sonrası Kenan'ın sesini duydu. Balayında olduğu halde onun için dönmüş olması mantığına sığmazken yüzü güldü kadının. Kenan, onun yaşadığı şeye, sabah döktüğü gözyaşlarına, ona onsuz yapamadığını söyleyişlerine karşılık geri dönmüştü. Daha üç günlük karısını bırakıp... Hem de ona adi bir ihaneti reva görmüş bir kadını. Kenan bunların hiçbirini bilmediği sürece o adi bir kadın olamazdı.

"Ben geldim, aç hadi kapıyı! Endişeleniyorum senin için, aç kapıyı!" Hızla toplamaya başladı yırtık sayfaları. Her biri kucağına sığmazken doldurdu klozetin içine. En son karton kapağı da klozete attığında bir kez daha duyuldu Kenan'ın sesi. "Melis, lütfen beni daha fazla üzme ve aç şu kapıyı!"

Çabucak bastı sifona ve belli miktar su ile erimesi mümkün olmayan ve gideri tıkaması muhtemel kâğıtların çokluğunu hatırlayıp, bir kez daha bastı sifona. Sonra doğruldu yerinden, derin bir nefes aldı saatlerdir kapalı olduğu küçük banyonun içinde. Aylardır, ailesi ile yaşamaktan kurtulmayı hayal edip her seferinde yalnızlıktan korktuğu için çocukluğunun huzursuz evine mahkûm kalışının o banyodan çıkışı ile son bulacağını sandı. Kenan, karısını bırakıp dönmüştü. Onun için, gözyaşlarına dayanamadığı için... Gözyaşlarını silme gereksinimi duymadı. Onlar en büyük silahıydı ne de olsa? Kenan'ın vazgeçmesi zor olan geçmişine karşın elinde kalan tek kozu! Kapının kilidini çevirdiğinde, adamın fazlasıyla endişeli tavrının karşılığında sarıldı ona. Gözyaşları Kenan'ın güven veren kollarında çoğalırken "İyi ki geldin," dedi.

Kenan, rahat bir nefes alıp, "Böyle aptallıklar yapınca seni hiç tanımamışım diyorum. Ne zaman akıllanacaksın sen söylesene bana?" dediğinde, ona muhtaç bakışlarını sundu Melis başını kaldırıp.

"Sen bana geri döndüğünde..."

"Gel bir yüzünü yıkayalım, böyle bütün makyajın suratına inmiş, tipsiz bir şey olmuşsun."

Güldü Melis! Kenan'ın onun makyajına laf ettiği günlere duyduğu özlemle sürüklendi banyoya. Soğuk su, yüzüne

ardı ardına değerken daha iyiyi düşündü. Kenan'ı elde etmesine az kaldığına daha çok inanarak... Kenan, Melis'i yatağına yatırıp üstünü örttükten sonra çıktı dışarı. Annesine dönüp onu eve bırakmayı teklif ettiğinde, o gecenin yapayalnız geçmesinin zorluğuna tahammülü mümkün kılmak adına annesini evine götürmeye karar verdi. Evinden içeri annesi önde kendi arkada girdiğinde kadın o ana kadar hiç sormamıştı. İçeride Ayşegül'ü ve kızını bulmayı bekleyen kadın "Keşke ben gelmeseydim," dediğinde evin karanlığını aydınlattı Kenan, uzandığı elektrik düğmesi ile.

"Kimse yok anne! Ayşegül gitti!"

Kadının bakışları oğluna çevrildiğinde, Kenan ruhunu bıraktığı yerden alamamışçasına eksik yürüdü salona ve kendini koltuğa bırakıp yüzünü ellerine gömdü. Annesi, oğlunun darmadağın olmuş halini sorgulamaktan korkarak yanına yaklaştı, yanı başına oturup şefkati ile dokundu sırtına. "Nereye gitti?"

Başını iki yana salladı Kenan. "Bilmiyorum! Buraya dönmüştür diye uçağa atladım geldim ama..."

"Neden terk etti seni?"

Omzunu silkti Kenan. "Aptallığımdan..."

"Sen çok mu seviyorsun oğlum sahi bu kızı?"

Başını salladı Kenan, gözlerinin parıltısı annesine geçerken, "Gittiğinde daha çok anladım, o olmayınca kimsesiz oluyormuşum ben anne," diye yakındı.

Üç gün beklemişti Sakine'nin kapısının önünde Kenan. Her gün daha çok kaybetmişti umudunu. Ayşegül'ün gidişi, yemediği içmediği, eksik kalıp çok içki içtiği, çoğu kez sarhoş uyuduğu yalnız günlere dönüşmüştü. İşine bakmayan, kimseyle doğru düzgün konuşmayan dağınık biriydi artık. Melis'e bile söylemişti, hiç onu kırıp kırmamayı düşünmeden.

"Senden sonra birini seveceğime hiç inanmamıştım ben. Sana kızgın da olsam, kırgın da olsam yine bir gün hayatımda sen olursun sanmıştım. Ben başka bir kadını bu denli seveceğimi hiç sanmamıştım. Ayşegül'ü çok özlüyorum," demişti. Melis'in teselli edecek bir söze sahip olmadığını biliyordu aslında. O halen Kenan'dan beklerken bazı şeyleri, ona vereceğinin kalmadığını söylemekti derdi. Kiminle karşı karşıya gelse üçüncü sözünde tamamlıyordu kendini.

"Ben Ayşegül'ü çok özlüyorum!"

Tam bir ay olmuştu, Ayşegül'ün gidişi ile kaldığı yalnızlığın içinde bocalayıp durduğu zamanlar geçeli. Evinin akşamlarına sığındığı saatlerden biriydi yine. Salondaki kanepenin üzerinde aynı yastıkta ve örtünün altında tam bir aydır yalnız yatıyordu. Bazen hiç uyumuyor, bazense sızıyordu. Kapısı çaldığında, gelen ya annesi ya teyzesi oluyordu. Annesi ona hiç *ben demiştim* demezken, teyzesi "Kendini topla, bir gün mutlaka döner. Bir şekilde haberini alırız," diyordu.

O gece yine kapısı çaldığında, kapının ardında hep aynı yüzleri bulmayı bekliyordu Kenan. Açtığı kapının ardındaysa Erdem vardı. Adamı sessizce kapı önünde bırakıp, içeri geçti ve kalktığı yere yattı Kenan, Erdem de ardından girdi

eve. Evin havasızlığına karışmış sigara kokusuna tahammül edemeyip, bahçe kapısını açtığında salona doldu yağmurla ıslanmış toprağın kokusu. Hiç söz etmeden kanepedeki yerine uzanan arkadaşının başucundaki tekli koltuğa oturdu. Önce gülümsedi, sonra astı suratını.

"Vay be! *Bir kadının ardından böyle yataklara düşeceksin,* deseler gülerdim be Kenan'ım!"

"Gül o zaman!"

Kenan, başını hiç kaldırmadan konuşurken, sırtına kadar örttü kendini. Açılan kapıdan içeri dolan hava tüylerini ürpertirken "Biliyor musun, sonbahar geldi," dedi Erdem. Kenan için mevsimlerin tek önemi vardı, o da Ayşegül'ün yokluğu ile başına gelen her şeyin kaç zamana sığdığıydı. "Sana bir haberim var."

Erdem'in vereceği herhangi bir haberle ilgilenmiyordu adam. Hayatında ilk defa sadece kendini düşündüğü bir dönemi yaşıyordu. Erdem'e bunun için cevap bile vermedi. Adam da bunun karşılığında kalktı, mutfak tezgâhında hiç kullanılmamış gibi duran kahve makinesine malzemeleri koyup, kahvesinin pişmesini bekledi. Sonra bir kahve fincanı ile geri dönüp, içki kokusuna bürünmüş bedeni ayılsın diye bir fincan uzattı Kenan'a. "Doğrul da iç şunu! Hem Ayşegül'e ayık gitmiş olursun. Bir de tıraş olup banyo yap istersen, kadın seni ormandan kaçtı falan sanmasın."

Yattığı koltuğun hizasında, yere diz çökmüş arkadaşının sözlerine anlam veremezken diklendi. "Erdem, canım sıkkın kör müsün?"

"Şu kahveyi iç, sen burada yatarken ben karını buldum. Miskin herif!" Doğruldu Kenan çabucak. *"Buldum,"* demişti

Erdem. Hakkında hiçbir şey bilmezken nasıl bulmuştu ki? "Bürondan sekreterine buldurdum velayet davası evraklarını ve şu eski kocasının evine gittim." Ayşegül'ün Sezgin'e gitmiş olması ihtimalinin koskoca bir saçmalık olduğuna inanmasına rağmen bir an bunun korkusu ile sarsıldı Kenan. "Adama, Ayşegül ile kızının bir süredir kayıp olduğunu söyledim. Polisim dedim, senin karakola kayıp ihbarı yaptığını söyledim."

Karakola kayıp ihbarında dahi bulunmamıştı Kenan. Öyle çok yokluğunun imkânsızlığı ile sarsılmıştı ki aklına hâkim olup, yapabileceği her şeyi yok sayıp yerle bir etmişti kendini de aklını da. Erdem ısrarla bir kez daha uzattı kahveyi. Kenan minnet duygusu içinde kahveyi aldı. Bir gün birine minnet duyacağı kadar güçsüz kalacağına hiç inanmazdı oysa.

"Sivas'taymış."

"Sivas'a gitmez Ayşegül, gideceği yer yok ki orada."

"Babasının evine gitmiş."

"Kabul etmez, zamanında tek başına gittiğinde bile kabul etmemiş babası. Gitmez Ayşegül oraya bu yüzden, mümkün değil."

"Bilmiyorum böyle söyledi adam, adresi bile verdi."

"Adres!" Kalktı yerinden Kenan, elindeki fincanı sehpaya bırakırken fırladı hızla yukarı. Önce yatak odasında bir o tarafa bir diğer tarafa dolandı ne yapacağını bilmeden. Sonra aklını toparlayıp banyoya girdi. Erdem haklıydı, Ayşegül'ün karşısına böyle çıkamazdı. Tıraş olması lazımdı. Eline tıraş köpüğünü aldığında fırlattı yere. Nasıl göründüğü kimin umurundaydı ki? Sadece ayılması şarttı. Ayık ve aklı başın-

da çıkmalıydı karşısına. Söylediği her şey iknasını mümkün kılmalıydı karısının. Kıyafetlerini hızla çıkardı üzerinden, çabucak değişti üzerini ve aşağıda indiğinde Erdem halen aynı yerdeydi. "Sakın gidiyorum, deme!" dedi Erdem onu öyle görünce. Kenan, masanın üzerinden cüzdanını ve telefonunu ceketinin cebine iliştirdi.

"Oğlum sabahı bekleseydin." Erdem, engelleyebileceğini sanarak doğruldu yerinden.

"Bekleyemem! Bu kadar beklediğim yeter. Gidip alacağım karımı, hem de en erken saatte. Bana adresi mesaj at Erdem." Vazgeçti uğraşmaktan Erdem de haybeye.

Kenan, sevdiği kadının şehrine vardığında, şehrin insanlarına güneş doğmuş, insanların hayat meşgalesine çoktan başladıkları bir saati bulmuştu. Araç yol tarif cihazının yardımı ile geldiği evin önünde arabasından indiğinde bir kez daha kontrol etti saati. Bilmediği bir şehirde günlerdir nefes alan iki canın, hala ona ait olup olmadıklarını ölesiye merak ediyordu. Etrafına bakındı, elindeki mesajda yazan adres tam olarak burasıydı, kapı numaralarına baktı karşılıklı iki üç evin. On numaralı ev, yeşil kapılı bir bahçeden açılan tek katlı eski bir evdi. Evin döküklüğü, sıvasının eskimişliği, önündeki koca koca ağaçların rüzgârla savruluşunu izlerken, bir taraftan da Ayşegül'ün mecbur kaldığı bu ev sınırlarında neler yaşamış olabileceğini düşünüyordu. Mutsuzdu büyük ihtimalle. Mutsuz ama mücadeleci... Her zaman olduğu gibi güçlü görünmek adına abartılı çaba gösteren; aslında incecik ruhu, kırılgan kalbi ile bile baş edemeyecek

zayıflıktaydı. Bahçe kapısına yaklaşırken, evin önünde çimenlerin üzerinde çalı çırpı ve ağaç kabukları ile evcilik oynayan Esma'yı gördü önce. Esma'yı görmek kalbini kıpırdatan, içini sızlatan başka heyecanlar yükledi anında ona. Yüzüne yayılan tebessüm kızın kahve saçlarına vuran güneşin ona yansımasındandı adeta. "Esma..." Sesi, ağlamaklı çıktı Kenan'ın. Ayşegül'ü bu kadar kolay bulması mümkünken, geçirdiği koca bir ayın her zerresine öfkelendi kendi adına. "Meleğim..."

Esma'nın kulağına değen o tanıdık ses, annesinin bir daha gelmeyeceğini üstüne basa basa söylediği Kenan'a ait olabilir miydi? Çocuk doğruldu yerinden, kapının önünde ona seslenen adama baktı. Annesi ona bir kez daha mı yalan söylemişti yani? Bu düpedüz Kenan'dı. Adımları dolaştı bacağına, dedesinin aldığı lastik terlikleri giymeden koştu kapıya "Kenan!" diye çınlayan sesi ile. Bir yaşıtına hitap ediyor oluşunun rahatlığında telaffuz ediyordu yeniden adamın adını. Bahçe kapısını açan Kenan, bir iki adımda kavuştu kızına ve sarıldı sımsıkı. Onun alışagelmiş sabun kokusunu, annesinin bedeninden kopmuş da ufacık bir savunmasızlığa bürünmüş kokusunu içine çekerken, onlardan ayrı kalışına bir kez daha sövdü içten içe. Çocuğun yanaklarından, saçlarından ve gözlerinden öptü. Başkasının çocuğuna ait sevgisini anlamsız kılan herkese verdi cevabını yürekten; kime ait olursa olsun kanı, kendi canına dokunacak türden bir sevgi bahşetmişti o çocuk ona.

"Annem *'Kenan bir daha gelmeyecek, çok uzağa gitti o,'* dedi."

"Hayır, gitmiştim ama geldim. Ayrıca ben hiç sen olmadan yapabilir miyim?"

Yüzünü acıtan sakallarına baktığı adamın sözlerine gülümsedi çocuk. "Bir daha gitme o zaman olur mu?"

Kenan, başını olumlu manada salladı. "Sen de gitme kuzum, sen de sakın gitme." Bir kez daha sarıldı çocuğa.

"Ya sakalların batıyor ama!" deyince Esma, kıyamayıp geri çekti kendini. Yanağından hafif bir makas aldı çocuğun "Kim var evde?" diye sordu. Omzunu silkti Esma, o evde geçirdiği zor günlerin ardından Kenan'a evdekilerden bahsetmeyi hiç istemiyordu. "Annen var mı?" diye sorunca adam kolaylaştı işi ve "Annem işe gitti," dedi.

Kenan kaşlarını çattı. Ayşegül çalışacak kadar adapte mi olmuştu o şehre? "Nerede işi annenin?"

"Bilmem, oraya çocuklar gidemiyor. Büyükler gidiyor sadece, ben burada kalıyorum. Dedemin yanında!"

"Deden evde mi?"

Başını yukarı doğru kaldırdı Esma. "Dedem de yok, o traktör sürmeye gitti. Ama annem gelmeden gelir o."

"Sen kiminle kalıyorsun burada?" derken kucağına aldı kızı Kenan, doğruldu yerinden ve Esma'nın cevabını dinledi.

"Cici Anane ile kalıyorum ben. Bana her gün *git geldiğin yere piç* diyor ama annem yine de beni ona bırakıyor. *Piç* ne demek, Kenan? Kötü söz mü? Annem; *kötü söz değil*, dedi ama ben biliyorum aslında kötü söz."

Kenan, kucağındaki çocukla kapı önünde kalakaldığında evin kapısı açıldı ve içeriden, şalvarlı oldukça kilolu bir kadın çıktı. Kadının başında, saçlarının çoğunu gösteren dağınık bir yazma vardı ve tombul yanaklarına gömülen gözleri sorgulayarak Kenan'a sonra da Esma'ya döndü. "Kimin

kucağına çıktın kız sen, soytarı? Herkese mavi boncuk dağıtmasana!" diye çıkıştı.

Kenan, bir adım yaklaştı kadına ve henüz kimliğini sorgulamadan bu kabalığı takınmış kadının kim olduğundan hiç tereddüt etmeden, "Adım Kenan! Ayşegül'ün kocası, Esma'nın da babasıyım," diye tanıttı kendini.

Ayşegül'ün üvey annesi, Hamiyet, durakladı adamın kendinden emin duruşundan biraz tırsarak, temkinli olmak konusunda birkaç saniye süzdü onu. Bahçe kapısının hemen önünde pek alışkın olmadığı pahada bir araba duruyordu ve adamın o arabadan indiğini tahmin etmesi mahallesinin eşrafını bilen kadın için pek zor değildi. Ayşegül hakkında mahallede çıkan dedikoduların aslı astarı biraz daha yattı aklına. Ayşegül sahiden kötü yola düşmüş, zengin adamların metresi olmuştu. Öyle ya Ayşegül gibi bir zavallıya kim nikâh koyardı? Şalvarının lastiğinin oturduğu beline koydu bir elini Hamiyet. Hodri meydan diyen tafralarla sordu. "Ne zaman evlendi Ayşegül, bizim niye haberimiz yok?"

"Ben sana demiştim, annem gelin oldu." Esma bulduğu açıktan, son bir aydır verdiği mücadelede zafere ulaşmış bir nefer gibi mutlulukla haykırdı. Hamiyet'in onu mutlak surette susturduğu sözlerini Kenan'ın yanında özgürce açığa vururken, kadın dur durak tanımadı. "Sus kız, sen! Bacak kadar boyunla her yerden çıkma!" diye azarladı çocuğu.

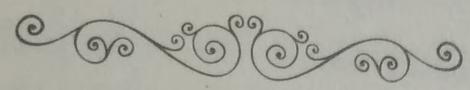
Esma asılan yüzünü Kenan'a çevirip, kendi kendine bir kez daha içerlerken, adamın süper kahraman kollarının kuvvetinde, kucağından hiç inmemeyi yerleştirdi aklına. Annesi ne isterse istesin o Kenan ile kalacaktı kendince.

"Bacak kadar dediğiniz çocukla zor bir dille konuşuyorsunuz, rica ederim sözlerinize dikkat edin."

Kenan'ın kibar dilinin karşılığında ilk bozguna uğrayan Hamiyet, önce yediği lafı hazmetmek için yutkundu sonra da "Ayşegül evde yok, işe gitti. Babası gelsin derdini ona anlatırsın," dedi.

Kenan, başını olumlu manada salladı ve Hamiyet ile münakaşaya girmekten imtina ederek Ayşegül'ün iş yeri adresini istedi ondan.

ESMA'NIN BABASI



Kenan, kucağındaki kız çocuğunu arabasının arkasına oturturken gözleri çocuğun çıplak ayağına ilişti. Emniyet kemerini çocuğun bedenine geçirirken Hamiyet'in arkasından gelip "Nereye götürüyorsun çocuğu? " diye bağırışına aldırışsız kapadı kapıyı.

Döndü kadına "Annesinin yanına götürüyorum" deyip şoför koltuğunun kapı tarafına geçti. Kadın ısrarla devam ederken, konuşmaya açtı kapısını.

"Kızı işinden mi edeceksin, bu saatte misafir kabul eder mi patronu?"

Duydu ama dinlemedi Kenan, arabasına geçip kontağı çevirdi. Gaza basmadan az evvel bir kez daha baktı Esma'ya. Uzandı oturduğu mesafeden küçük kızın yanağını okşadı başparmağı ile. Esma'ya mı daha çok hasretti, Ayşegül'e mi? Kıyaslayamayacak kadar bulanmıştı duyguları yoklukları ile karmaşaya.

Önce bir alışveriş merkezinin bulunduğu merkeze indi Kenan. Küçük kıza yeni bir kıyafet ile bir çift ayakkabı aldı. Üzerini değiştirip, bir oyuncak mağazasında istediği ilk oyuncak olan müzikli maket uçak hediye etti kızına, sonra Esma ile birlikte yemek yedi. Ayşegül'ü görmek için zamanı ötelerken, küçük kıza olan özlemi ile rahatlamaya çalıştı. Bütün vücudunu sarmış o hasret duygusu o küçük kıza kaç kez sarılırsa sarılsın, onu kaç defa öperse öpsün geçecek cinsten değildi. Yaşadıkları, hayatının özeti gibiydi Ayşegül'ün. Sonra Hamiyet'in ilkel tarifi ile Ayşegül'ün çalıştığı terzi Cenap'ın dükkânını buldu. Bebek kıyafetlerinin dikildiği ufak terzihanenin kapısının önünde elinden tuttuğu kızı ile beklemeye başladı. İçeriden çıkan kadınların hiçbirini kati suretle Ayşegül'e benzetmemesine rağmen her birine dikkatle bakıyordu. Yüzlerinde bulduğu her şey Ayşegül'ün sadece bir ayda yaşadığı hayal kırıklıklarını düşündürüyordu Kenan'a. Ona inandığı için yaşadığı pişmanlığın her zerresi başa çıkmaya çabaladığı bir sarsıntıya neden olmuştu. Yıllar sonra babasına kendisini üstelik bir de kız çocuğu ile birlikte kabul ettirmiş, belki ancak para kazanarak bir yuva edinmiş, kızını kendi şahit olduğu merhametsizliğe teslim edecek kadar mecbur kalmıştı. Küçük kızın elini daha sıkı kavradı. Her kadına tek tek bakan gözlerini yeniden küçük kıza çevirdi, onu korumaya dair verdiği sözlerin hepsinin boşa çıkışından kendini sorumlu tutarak kızdı kendine. Sonra bir kez daha çevirdi başını iş yeri çıkışına, üzerinde gittiği gün giydiği kıyafetleri ile duruyordu Ayşegül. Adımları Kenan'ı gördüğü anda dururken bağırdı Esma: "Bak, annem! Annem çıktı! "

Ayşegül, bir gün Kenan'ın çıkıp ona geleceğini hep düşünmüştü. Hatta çoğu geceler bunun hayalini kurup gözüne uyku girmediği tedirginliklere düşmüştü. Ona ne kadar kızgın olursa olsun, duyduklarının bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğuna ikna olmak istiyordu. Geçirdiği zamanlar, onsuz yaşamanın aslında ne kadar zor olduğunu anlamaya yetmişti. Kenan yokken, yaşadığı zorlukların her biri onu tanıdıktan sonra onsuzlukla perçinlenmiş ve baş edemeyeceği mücadeleler çıkarmıştı karşısına. Sevmek ağırdı, sevip de kaybetmek tahammül edilemezdi. Kızının, sımsıkı tuttuğu ele değen bakışları acısını katladı kadının. Çocuğunun bir aydır bıkmadan usanmadan adını sayıkladığı adama, bu kadar bağlanmış olması yalnızlığını kederle yoğuruyor ve bir daha iflah olmayacağına inandırıyordu. Yürümeye başladı ağır ağır. Bakışları önünde, kalp atışları ağzının hemen içinde duyulacak kadar kuvvetliyken. Hemen yanlarına gelince durdu. Önce kızına baktı, sonra Kenan'a "Neden geldin? " diye sordu.

"Sizi almaya..." derken titredi adamın sesi. Hiçbir suretle zorlanmayan nefes alışverişi kesiliyordu şimdi. Ayrılığın her yükünü taşımış gibiydi o geçen bir ayda.

Ayşegül, elini kızına uzattı. "Hadi annem, deden bekler," derken, Esma daha çok sokuldu adama. Eli avucunda sarıldı bacağına.

"Kenan da gelsin. "

"Kenan'ın işleri var, gitmesi lazım, hadi merak ederler kızım. "

Gözlerini sımsıkı kapadı çocuk, dudaklarını büzdü ve ağlamaklı bir sesle "Bana ne! Ben Kenan gelmezse gelmem," dedi. Kenan, kızın saçlarına dokundu, şefkatle onu okşadı.

"Konuşalım," dedi, halen resmi nikâhlı karısı olan kadına.

Ayşegül'ün gözleri korku ile adamı buldu. *Konuşalım*, dediği şeylerin sandığı endişelerine çıkmasındandı korkusu. *"Haklıydın,"* demesinden; Melis'i unutamayan taraflarından bahsetmesinden korkuyordu kadın. "Esma, hadi!" dedi sesini biraz daha yükseltip, emrederken.

Kenan, bir kez daha denedi şansını, "Çocukluk etme, söyleyeceklerimi dinlemeni de mi hak etmiyorum? "

Başını iki yana salladı Ayşegül, onunla birebir konuşsa dayanamaz ağlardı. "Kızıyorum Esma!"

Çocuk halen sımsıkı tutuyordu adamın bacağından. "Git sen, ben Kenan'la gideceğim. Gelmiyorum, git sen! "

"Söyle de gelsin benimle."

Kenan, karısının onunla konuşmuş olmasından memnundu. Duyduğu sözlerin ne içerdiğini önemsemeden gülümsedi. "Duydun, benimle gelmek istiyor," diye caka attı kadına.

"O benim kızım."

"Benim de kızım."

"Hayal görüyorsun herhalde. "

Kenan, kızın başından çektiği elini Ayşegül'ün omzuna koyduğunda kadın yabancı bir elin hissine maruz kalmış gibi geri çekildi.

"Konuşacak bir şey yok. Ben duyacağımı duydum, bu kadarı yeterli. "

"Duyduklarını yanlış anladıysan?"

"Daha fazla vaat duymak istemiyorum," deyip, kızının elini hızla adamın elinden çekip kavradı kadın. Kızını kucağına aldığında, çocuk ağlamaya başladı. Annesi hızla yürürken, gözleri Kenan'da ellerini ona doğru uzatmış bağırıyordu. "Gitme Kenan, gitme!"

Gitmeyecekti adam ama arkalarından koşup Esma'nın, Ayşegül'ün inadı ile kendi ısrarı arasında kalmasından korkuyordu. Birkaç adım attı onlara doğru ama Ayşegül kesin bir tavırla seslendi.

"Sakın gelme ardımdan!"

Bir süre sonra sakinleşti Esma, artık ağlamıyordu ama en son Kenan'ın arkalarından, "Ağlama güzel kızım, prensesim gelip alacağım ben seni," sözünü hatırlayıp içini çekiyordu.

Ayşegül, Kenan'a konuşma şansı bile vermeyen gururuna içten içe söverek, evden içeri girdiği anda üvey annesinin ardından gelerek söylediği hiçbir söze katiyen karşılık vermeden kızı ile kaldığı odaya geçti. Çocuk cici ananenin söylediklerini duymamak için kulaklarını kapatırken, içini çekmeye devam ediyordu. Ayşegül eski divanın üzerine oturttu çocuğu, saçlarından öpüp içten özürler diledi, diline bir türlü hatalı olduğunu ima eden sözler almadan.

"Biz zaten başçavuşun beygirleriyiz, kapımızı metres olduğun adamlar aşındırıyor. Şu sabiye *babam* diye tanıtmaya bile utanmadığın herifler karşımızda ahkâm kesiyor! Namusumuz, şerefimiz iki paralık oldu. Hiç mi elimden ekmek yemedin de böyle bir eteği sırtında, hayâsız bir şey oldun sen?"

Ayşegül sadece duyuyordu kadını. O eve geldiği ilk gün öğütlemişti babası, ne derse desin sessiz kalmasını. Alışmıştı, çocukluğunda bile karşılık vermediği hakaretleri duymaya. Üzerindeki gömleği çıkarıp, eski bir bluz geçirdi üzerine ve kapıyı aralamış, ona kınayıcı bakışlar fırlatan kadının yanından geçip banyoya girdi.

"Hiç durup da dinliyor mu? Bak sen Şener şu kızının arsızlığına! Yıllarca herkesten dinledik İstanbul'da kırdığı fındıkları, şimdi sıra bizde. Millet *'Babasını da sindirdi, zengin herifler kesti çenesini,'* diyecek. "

Elini yüzünü soğuk suyla yıkarken çabucak kurulandı ve çıktı banyodan. Az önceki yerinden hareket edip, onu takip ederek yine karşısına dikilen kadının ardında başı önünde öylece duran babasına baktı. "Resmi nikâhlı kocam, baba! Kimseden utanmana lüzum yok," dedi ve direkt mutfağa yöneldi. Üvey annesinin peşinden geleceğini biliyordu. Gündüzden pişmiş yemeklerin altını yaktı, dolaptan salata yapmak için malzeme çıkarmaya koyuldu.

"Resmi nikâhlı kocan var madem, altında son model arabası var, ne diye saldı seni baba kapısına? Kim bilir ne ettin adama, kimlerle fingirdedin de koydu kapıya? Ah benim ne çileli başım varmış, ne talihsiz kadınmışım ben? Elin çocuğunu besle, büyüt, gelin çıkar, sonra bunları etsin. Ulan Sezgin'in karnından pazarlıklı anası çarşıda, pazarda lafını ediyor be! *'Merhamet gösterdik, kızını alıp bakalım dedik, başkasının piçini yutturacakmış bize,'* diye. Yetmedi mi Ayşegül yetmedi mi şu babana reva gördüklerin?"

Çeşmenin altına tuttuğu yeşillikler elinde kaldı Ayşegül'ün. Gözleri dolu dolu döndü üvey annesine, "Sofrayı

bahçeye mi kurayım Hamiyet anne yoksa içeri mi?" diye sordu.

Gözleri uykuya teslim küçük kızın, saçlarını okşadığı gecenin koynunda penceresinden gelen tıkırtılar ile doğruldu yerinden Ayşegül. Gözüne girmek bilmeyen uyku şimdide gaipten sesler duyuruyordu. Artık iyice serinleyen geceden kızını korumak için üzerini örtüp doğruldu yerinden, pencerenin önüne perdenin arkasından yanaşırken görmeyi umduğu kediyi bulacakmış gibi uzattı başını. Yolun karşısında gördü Kenan'ın arabasını. Pencerenin önüne gelen de kedi değildi. Perdeyi çektiğinde, pencereyi çevreleyen demir parmaklıkların ardından ona bakıyordu Kenan. Eli istemsizce karnına gitti, ona inanmaya öyle çok ihtiyacı vardı ki. Pencereyi açtı, "Biri görür burada, zaten adım çıkmış çıkacağı kadar," diye fısıldadı kadın.

Gülümsedi Kenan, şımarıklıkla söylendi. "İnsanın kocasıyla adı mı çıkarmış? Gerçi insanın kocasının da böyle pencerelere tünemesi pek akla yatkın değil."

"Git lütfen! "

Parmaklıklardan elini uzattı Kenan, çabucak yakaladı kadının kolunu, kendinden uzak bir tavırla muzipleşip sordu. "Gitmesem olmaz mı?" Kolunu çekti Ayşegül. Etkisinden kurtulmak, pencereyi kapatmak için hamle yaptığında adamı tekrar duydu. "Bekliyorum burada. On dakikaya kadar gelmezsen kapıyı çalacağım. "

On dakika bile sürmeden, etrafını kolaçan ederek çıktı Ayşegül dışarı, üzerine geçirdiği uzun bir hırkanın önünü

çekiştirerek evin arkasını dolandı. Kenan, olduğu yerde bekliyordu onu. Kimse görmesin diye direkt arabaya yaklaştı, kapısını açıp içeri geçti. Kenan da hızla yanına geçtiğinde, hemen konuşmaya başladı kadın. "Bu mahallede herkes birbirini tanır, biri görürse... "

"Bir sakin olsana sen!" Kadının aksine oldukça sakindi Kenan, onu uyarırken de olağanlaştırdı hallerini ses tonu.

Ayşegül yine de algılamadı kendine ne dendiğini. "Eve gelmişsin, anneme laf etmişsin, hiç mi düşünmüyorsun sen?"

"O aptal kadın Esma'ya nasıl davranıyor, sen biliyor musun?" Sakinliğini o an kaybetti Kenan. Esma'ya birinin Hamiyet gibi davranması, Kenan'ın kabul edebileceği sınırda değildi. Hoşgörüsünü sonuna kadar kullansa da anlayışlı olamazdı.

"Senden daha çok düşünüyorum ben Esma'yı, annesiyim ben onun. "

"Bende babasıyım, benim kızıma hiç kimse öyle davranamaz. "

Sustu Ayşegül, başı önüne eğildi, celali söndü. Sözleri küçüldü, sesi kısıldı ve aciz bir kadın olup "Sezgin, dava açmış reddediyormuş Esma'yı. Onun kızı değilmiş, ondan değilmiş," diye dert yandı. Oysa bütün bunlardan Kenan'a neydi ki? Onların aralarında ne olacağı bile belli değilken... Kenan, o adama karşı Esma adına gösterdiği her müsemma için pişman olurken devam etti Ayşegül.

"Herkes ardımdan kötü bir şey söylüyor. Tek başıma üstlendiğim beş sene için herkes ayrı tefi çalıyor. Babam susuyor, sanki sustukça daha da yaşlanmış. Hamiyet anne sü-

rekli el âlem deyip beynini kemiriyor adamın. Herkes namus dersi verir olmuş, babam benim için yapamadığı her şeyden pişman. Ben ona karşı hiç olmadığım kadar ağır sorumluluk taşıyorum. Git buradan Kenan, söyleyeceğin hiçbir şey benim için önemli değil. Ben ait olduğum yerdeyim, babam bana inanıyor, ilk kez anneme değil de bana inanıyor. Dünya karşımda olsa umurumda değil, babamın güvenini kazanmışken hele hiç değil. O yanımda olduğu sürece... Sen de git! Ne kızımın babasısın ne de benim kocamsın. Nasıl boşanılır bilmem ben ama istediğini yaparım, boşanırız." Gözlerine biriken yaşları durdurabilir miydi artık Ayşegül? Dili başka gönlü başka söylerken hele...

Kenan önce yanındaki kadının çaresizliğinde kendine en büyük cezayı vermek istedi, sonra da aklını toparlayıp kararlılığını anlatmaya başladı. "Seni almadan gitmeyeceğim. Ne söylersen söyle, ne kadar direnirsen diren gitmem! Kimsenin babalığına ihtiyacı yok Esma'nın, onun babası benim. Gelirim sabah, erkenden öperim babanın elini, alırım tekrar rızasını, gideriz buradan. Evimize döneriz."

Ayşegül, gözündeki yaşlar yanaklarına inerken, itiraz etti. "Tekrar aynı şeyleri yaşamaya dermanım yok benim, bırak beni. "

Uzandı adam bu kadar yakınında iken dokunamadığı kadına, sevdiğine; elleri titrerken yakaladı elini, sığdırdı avuçlarına sonra götürdü dudaklarına. "Gitmem!" diye sızlandı nefesi ile ısıtırken kadının tenini.

"Kenan, anlıyorum ben seni, emin ol anlıyorum. Kızmıyorum da. Bana verdiğin sözler yüzünden... "

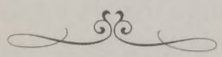
"Şşt, " parmağı dudağına gitti dudakları kıvrılırken öne doğru. " Sen de aynı sözleri verdin bana. Beni seninle mutlu olacağıma inandırdın. Ben sensiz hiç oldum Ayşegül. Ne pahasına olursa olsun, seni almadan gitmem. Sen benim karımsın, hayatımda bu sıfata layık başka kimse yok. Seni seviyorum!"

"Sen bana yalan söyledin," dedi usulca Ayşegül, bununla baş etmenin ne kadar zor olduğunu Kenan'ın anlamasını istiyordu.

İnkâr etmedi adam. "Arada kaldım Ayşegül." Kenan, savunmasını haklı kılmak için arabanın sınırlı oksijenini çekerken içine, karısını kazanmanın derdinde çırpındı. "Beni anlamamandan korkup gizledim senden, şimdi her şey daha fena oldu. Melis, sensiz nasıl biçare kaldığımı gördü; ona defalarca seni özlediğim, sensiz yapamadığım gerçeğinden bahsettim. Anladığına, aynı şeylerin tekrarlanmayacağına eminim. Beni sensiz bırakma Ayşegül." Kadının omuzlarından dökülen uzun saçlarına değdi adamın elleri, ilk değişinde olduğu gibi yandı içi. "Senin nefesinin olmadığı evim korumuyor beni. Ayşegül'üm..." derken titreyen sesine teslim sarıldı kadına. Kollarının arasında hıçkıra hıçkıra ağlayan kadının sebebi olduğu için kendine duyduğu kızgınlık büyüdü adamın. Daha çok sardı karısını, daha çok sarıldı bedenine, daha çok kokladı.

Ayşegül, babasının evinden içeri girerken sabah olmak üzereydi. Usulca kızının yanındaki boşluğa yatmadan üzerindeki hırkayı çıkardı, örtünün altına girip küçük kızının

belinden sarıldı. Aklında saatlerdir Kenan'ın söylediği bütün sözler, pişmanlıkları ve ona verdiği sevgi vaatleri vardı. Hala ona küçük sırrından bahsetmemişti. Belki kendisi de emin olmadığı için henüz saklamayı uygun bulmuştu. Bundan sonrası için Kenan'a güvenmek konusunda tereddütlerini yok etmek zorundaydı. Çünkü Kenan'ı bir gün daha ayrı kalamayacak kadar çok seviyordu ve babasının evine, iki çocukla asla sığamazdı.



"Ayşegül, sen işe geç kalmıyor musun?"

Sabah kahvaltısının bulaşıklarını toparlarken Ayşegül, bilerek ağırdan alıyordu. Kenan'ın söz verdiği gibi gelip, babası ile konuşmasını bekliyordu. "Bugün biraz geç gideceğim," derken Hamiyet'e, bir yandan da mutfaktaki gürültülü saate bakıyordu. Geç kalmıştı Kenan, babası birazdan gidecekti; o gitmeden gelse iyi olurdu. Elindeki işi bırakıp cezveyi geçirdi eline. Babası ile konuşan kendisi olacaktı, Kenan'ı beklemesinin bir anlamı yoktu. İki kahve yapacak; sonra da karşısına oturup, söylemek istediği her şeyi söyleyecekti. Belki gitmesine mani olurdu, böylelikle de anlatacakları bitmeden yetişirdi Kenan. Sabaha karşı gittiği için oteline uyuyakalmış olduğunu düşündü. Kenan uyumayı severdi. Ama sorumluluklarını erteleyip de uyumazdı.

Kahve kavanozuna uzandı, iki ölçülük kahve alırken Hamiyet'i tekrar duydu. "Babana mı yapıyorsun onu?"

Kadının, yaptığı her şeye karışıyor olmasına alışkın anılarından yola çıkıp içerlemeden, "Hı hı!" diye cevap verdi. Az ölçüde şekerini attı kahveye, suyu koydu ve fincanları

çıkardı. Özenle topladığı köpüklerin üzerine kaynayan kahveyi ekleyip küçük tepsisi ile bahçeye çıktı. Babasını çardağın altında öksürüklerine karışan sigarası ile bulduğunda, ayağına terliklerini geçirip ona yöneldi ki bahçe kapısının dışında duyduğu bir aracın motor sesi ile irkildi.

Gelmişti!

Sorumluluklarını unutup uyumazdı Kenan. Onu da kızını da unutmazdı. Verdiği sözleri tutacaktı, gözyaşları ile söylediği her şeyde samimi duygularını anlatmıştı Kenan ona. Ağlamıştı Kenan. Onun için, kızı ile kendisini yeniden kazanmak için... Her şeyden evvel vefalı olmak zorundaydı.

Elindeki çiçeklerle bahçe kapısında gülümseyen Kenan'ın varlığı rahatlattı kadını. Bahçeye serili pötikare örtünün üzerinde oturan Esma'nın bakışları da böylelikle çığlığa dönüşürken, Ayşegül babasının da kocasını fark ettiğini gördü.

"Kenan geldi, Kenan!" Esma, adam içeri girmeden onu yakalarken, kucağına alıp sarıldı ona. Ayşegül elindeki kahve tepsisi ile bakakalırken Kenan'a, adam da girdi içeri biraz daha. Şener, gözlerini kısarak doğruldu yerinden. Kenan çiçeği ile tuttuğu çikolata kutusunu uzattı Ayşegül'e. Ayşegül, elindekilerin manasını biliyor olmasına rağmen anlam veremezken, arkadan Hamiyet yetişti.

"Ver şimdi devireceksin hepsini!" deyip tepsiyi elinden aldı üvey kızının.

Ayşegül, çiçek ile çikolatayı aldı adamın elinden. Kenan ise Esma'yı indirdi kucağından. Başına şefkatli bir öpücük bırakıp, kayın pederine doğru çevirdi yönünü. Şener sessizce kapıdaki arabasından, üstüne başına kadar havalı duran adamı süzerken düşündü. Sahiden kızı için dedikleri doğru

muydu? Zengin adamlara metres mi olmuştu, hem de el kadar çocuğu ile?

Kenan elini uzattı. "Selamlar efendim, adım Kenan Aksoy! " Şener, tereddütlü sıktı adamın uzattığı elini nasırlı elleri ile. "İzin verirseniz kendimi tanıtayım. Ben Ayşegül'ün eşiyim."

Şener, bir gün evvel kızının söylediklerini şöyle bir düşündü. *Resmi nikâhlı kocam,* diyerek onu rahatlatmaya çalıştığı sözlerini. Şaşkınlıkla başını sallarken, karşısındaki adama oturacak yer gösterdi. Onlar gibi olmadığını çabucak anladığı adamın, kendinden emin tavırlarla oturması üzerine Hamiyet ne konuşacaklarının merakında elindeki kahve ile yanlarına yaklaştı. Kahveleri uzatırken, Kenan'a "Hoş geldiniz!" diye kibarlaşırken, Kenan sadece başı ile selamladı kadını. Zira içinden onunla muhatap olmak hiç gelmiyordu. Kahvesini aldı, kapı önünde duran karısı ile kızına bir tebessüm daha gönderdi. O tebessümün taşıdığı manalar büyüktü. Büyük ve derin! *"Bundan sonra ben varım, yanınızdayım ve en önemlisi de bundan sonrası mutluluk getirecek,"* demekti o tebessüm.

"Bu saatte rahatsız ediyorum sizi, üstelik de habersiz gelmiş bulundum. Kusura bakmayın! Biz yaklaşık bir ay evvel Ayşegül ile sizin izninizi almadan evlendik. Şimdi böyle, karşınızda mahcup kalışımın nedeni budur; usulüne uygun ve zamanında gelmiş olmayı tercih ederdim."

"Kimin nesisiniz efendi siz?" Şener, adamın maddi imkânlarına tav olabilirdi elbette, paranın herkes gibi onun için de anlamları derindi ama yıllarca kızının ardından söylenenlere başını eğmekten yorulmuş bir adam olarak bu defa sorgulamak niyetindeydi.

"Avukatım efendim ben, İstanbul'da yaşıyorum."

"Nerelisiniz?"

"Aslen Karadeniz Ereğliliyiz ancak çok zaman geçmiş, İstanbul'da yaşarız."

Ayşegül, babası için katiyen ilgilenmez dediği ayrıntıları dinlerken elindeki çiçekle öylece kalmıştı. Hamiyet de masanın hemen dibinde dikkat kesilmiş, adamın söyleyeceği her iyi şeyle hasedini katlıyordu.

"Babanız ne iş yapar?"

"Babam sizlere ömür, hiç tanımadan kaybettim. Ticaretle uğraşırmış; nakliye işi."

Adamın varlığının baba desteği ile geldiğine inandı o an Şener. Sandığı gibi uğursuz bir adam değildi; avukattı, varlıklı bir aileden geliyordu ve düzgün konuşuyordu.

"Bu defa sizin izninizle karımı ve kızımı almaya geldim. Müsaade ederseniz tabi?"

Şener Ayşegül'e çevirdi bakışlarını, "Madem bir ay evvel evlendiniz, karını ne diye gönderdin daha ilk günden baba evine?" diye sordu.

Kenan, nasıl bir adam olursa olsun adamın, karısının babası olduğu ayrıntısına adapte olmuştu çoktan. Söyleyeceği hiçbir şeyin, karşısındaki dar görüşlü adam tarafından anlaşılmasının kolay olmadığını bilirken Ayşegül'ün sesi duyuldu. "Ben kendim geldim baba." Kadın elindeki çiçekleri ve çikolatayı kapı önüne konulmuş demir sandalyenin üzerine bırakırken, onlara doğru yaklaşıp ekledi. "Kimse göndermedi beni."

Şener, halen Kenan'ı muhataba alarak "Ayşegül'e de kızına da verip vereceğim bu, ama ben kızımı artık sahipsiz bırakmam efendi, haberin ola! İsterse gider, isterse kalır! Benim ona bu kapıyı bir daha elimle kapamaya hiç niyetim yok," deyince, Ayşegül sızlayan kalbinin derdini biliyordu. Babası tarafından yirmi beş sene sonra sahip çıkılacağının sözleri fazlaydı Ayşegül için. Hep istediği, hep beklediği gibi... Sahip çıkmak konusunda yetersiz kalacağını bilse de onun için devasa fedakârlıklar taşıyordu baba cümleleri.

"İster canım, kadının yeri kocasının yanı." Hamiyet, kocasının sözlerine içerleyerek müdahale etme gereği duyduğunda, kimse onun ne söylediğini dikkate almadı.

Kenan, belki Ayşegül'ün yaşadığı her şeyin hesabını o adamdan sorabilirdi. Kızabilirdi, haykırabilir ve karısının yaşadığı bütün acının ceremesini çektirebilirdi adama. Ancak bir ayrıntıyı atlayamıyordu; Şener, karısının babasıydı ve babalık hangi kalıplarda olursa olsun evlatların vazgeçemediği türden bir gerçekti. Hamiyet'in de içi rahat etsin, onları bir külfet olarak görmesin diye vurguladı Kenan, Şener'i muhatap alarak. "Size kızınızın, evinize sadece sizi özledikçe misafir olacağının teminatını veririm."

Şener, ilk defa baktı kızına. "Gidecek misin, Ayşegül?"

Esma, annesinin eteğinin dibinde sadece annesinin *evet* demesini bekliyordu ama sabredemedi. "Annem gitmese de ben gideceğim Kenan'la!"

Hamiyet, dört yaşındaki bir çocuğa karşı gereksiz kalacak tahammülsüzlüğü ile yeniden girdi araya. "Sus kız sen!"

Ve Kenan, öfkeli bakışlarını o kadına çevirdi. Sadece birkaç saniye dişlerini sıkarak söyleyeceği her şeyden kendini men ederken kurtlandı, kaynadı içi. Döndü kızına, elini uzattı; küçük kız ona gelen daveti reddetmedi ve annesinden kurtulup adamın eline koştu. Adam, sarıldığı çocuğu kucağına oturtup yanağından öptü.

Şener, torununun günlerdir şahit olamadığı neşesini ilk kez görürken şaşkın baktı adama. İyi biri miydi yoksa aksi mi? Hemen anlaması mümkün değildi ki. Öz babasının bile sahip çıkmadığı torununa, bir yabancı sahip çıkarken, ona olumsuz herhangi bir sıfat yakıştırması mümkün de değildi zaten. O esnada kızını duydu Şener. "İzin verirsen baba, evime dönmek istiyorum."

Ayşegül, sessizliğini kendi içinde bozarken Kenan'ın yüreği bayram yeriydi. Karısının gözlerinde özlediği sevgiyi ararken kayınpederi cevap verdi.

"Benim sana, gitme demeye hakkım var mı kızım?"

Ayşegül geride bıraktığı evinden içeri girerken, boğazına yapışmış ağır bir hissin pençesindeydi. Yol boyu esir olduğu ağrıların içinde, yanında sevdiği adam ve aile kurmak adına artık başka bir şey düşünmediği hayatı ile gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Esma'nın "Eve geldik!" çığlıklarına karşı huzurla tebessüm ederken, karnında daha büyük bir kasılma ile durakladı. Yol boyu bunun benzerlerini yaşamış, geçeceğini düşünerek ağrılarını belli etmemişti Kenan'a. Ama şimdi ki daha şiddetliydi ve kadın ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Salonun orta yerinde, kanepenin üzerinde

birinin yatıp kalktığını gösteren dağınıklık, evin ağır havasız sigara sinmiş kokusunda midesinin bulandığını da hissediyor, ama bu duyguyu da bastırmak için burnundan nefes almamaya çalışıyordu.

Kenan, suçluluk duygusu ile bahçe kapısına yönelip, "İçerisi çok havasız kalmış" diyerek, kapıyı açtığı anda hafif bir sonbahar rüzgârı doldu eve. Açık hava ile biraz rahatladı kadın, Kenan'ın kollarının belini sardığını ve ellerinin karnının üzerinde durduğunu fark etti. Elleri, sahiplenici birer pençe iken gururunu okşayan nağmeler duymuşçasına içi gıdıklandı kadının. Gülümsedi. Tebessümü adamın boynuna değen nefesi ile büyüdü, gözleri Esma'yı aradı, bahçe kapısının ardından dışarı çıkıyordu. Gözünü kızından ayırmadan kocasının ılık sesini dinledi.

"Sence Esma bugün erken uyur mu?"

Biliyordu Kenan'ın ima ettiği şeyi. Hala yüzü kızarırken "Sana söylemem gereken bir şey var," diye başladı cümlesine. Adamın dudakları, ardından uzanıp yanaklarına değdiğinde daha sıkı sarıldı Kenan ve daha çok sokuldu Ayşegül.

"Söyle canım."

"Emin değilim ama..."

"Neyden emin değilsin tatlım?"

"Umut vermek istemem ama senin çok istediğini biliyorum."

"Şuan senden daha çok istediğim bir şey yok. Kendin konusunda bana umut ver, güzel karım."

Karım, demişti Kenan. Bunu arzuladığı zamanların çabucak geçip de kendini Kenan'ın karısı olarak bulduğunda,

çabucak kaybetme gerçeğinin getirdiği yalnız gecelere inat daha çok gülümsedi. Karnındaki ağrı biraz daha şiddetlenirken buna heyecanı neden oluyor sandı ve bir gözü Esma'da cevap verdi. "Ben zaten seninim. Neye umut vereceğim, anlamadım."

Kenan, mahcup karısının dudaklarından neler dökülebileceğini pek kestiremiyordu, bu da onlardan biriydi. Ona ait olduğunu söylediği sözlerin kışkırtıcılığında irkildi ve biraz daha sararken kadını hiç ummadığı bir çığlık koptu Ayşegül'ün dudaklarından. İnleyen bir kadının kollarının arasında iki büklüm oluşunun hangi nedenlere bağlı olabileceğini ayırt edemezken "Ayşegül..." diye haykırdı. Kadın onu duymaz gibi bir kez daha bağırdı. Ellerini karnına bastırmış, uzun bedenini ikiye katlamış can havliyle sızlanıyordu. "Hastaneye..." diyen dudaklarının arasından dökülen söz ile ne yapacağına karar verdi Kenan bahçeye doğru koşup önce kızını aldı kucağına, sonra da karısının kolundan tutarak onları evden çıkardı.

Ayşegül, gözlerini hapsolduğu uykudan zorlukla açarken nihayet ağrılarından kurtulmuştu. Kolunda bir serum ile hastane odasında yorgun bir bedene mahkûm oluşunun nedenlerini düşündü. Hastaneye geldikleri anda, doktorların neyi olduğunu sorduğu ilk sorusuna Kenan'ın gözlerine baka baka, karnının ağrıdığını söylemiş. Ancak kocası Esma'yı alıp, dışarıda beklemeye karar verdiğinde hamilelik şüphesi olduğundan bahsedebilmişti. Şimdi başucunda kollarını göğsünde bağlamış kocasının sandalye üzerinde uyu-

duğunu görüp, ağrılarının da kaybolması ile rahatladığını hissediyordu. Kızını düşündü. Onun olmadığı bir gecede nasıl olduğunu düşünürken ruhu daraldı, boğuldu yatakta. Esma'nın Füsun'un yanında yalnızlık duygusu ile mutsuz olmasından endişe edip, yataktan kalkmak ve o odadan çıkmak istedi. "Kenan..." diye seslenirken, adamın anında açılan gözleri ile hemen istediğini söyledi.

"Esma... Uyumuş mu acaba? Ağladı mı? Sordu mu beni?"

Kenan, afallamış bir şekilde uykusunu açmaya çalışırken yerinden doğruldu, saatine bakıp karısını omuzlarından tuttu, yatağına yeniden yatırmaya çalıştı. "Tatlım, hiç kımıldamadan yatman gerekiyor. Böyle ilk geceden fire verirsen seninle işimiz var. Esma iyi, yaklaşık bir saat önce konuştum teyzemle. Teyzem ona masal anlatıyordu."

Ayşegül, sırtını arkasına doğru yaslarken, sıkıntılı bir nefes verip, geceliğinin yakasını gevşetti. Figen Hanım'ın yardımı ile üzerine pijamalarını giydiğini hatırladı, kadın ona karşı ilk kez bugün ilgili davranmıştı. Nedenini bir torunu olacak olmasına bağlarken, halen bu mevzuyu kocasının hiç dile getirmediğini hatırladı.

"Burası çok sıcak!" diye söylenince Kenan pencereyi açtı. Dışarıda yağan sağanak yağmurun asfaltla gürültülü buluşması, her zaman olduğu gibi toprak kokusunu taşırken burnuna, yerine geçti. Ayşegül'ün yüzündeki gergin ifade hafiften hoşuna gitmeye başlamışken, uzanıp yanağından bir makas aldı.

"Asma suratını hadi! Esma'nın iyi olduğundan eminim ben; içim rahat, senin için de rahat olsun." Karısının baskın

annelik tarafını iyi bildiği için onu bu konuda rahatlatmak niyetindeydi. "Sabah getiririm, görürsün prensesi; şimdi kendini düşün. Bak az kalsın düşük yapacakmışsın."

Durakladı Ayşegül, karnındaki bebeğin babasının Kenan oluşu, daha büyük bir sorumluluk mu yüklüyordu anneliğine? Kenan'a bunu borçlu muydu? Yani karısı olmayı bir bebek verdiğinde mi lütuf sayacaktı? Aklını kendi düşünceleri ile karıştırdığını fark etti kadın. Kenan'dan şüphe duyan tarafı için kendine kızıp rahatlamak için dışarıdan gelen yağmur seslerine kulak kesildi. Ancak Kenan'ı bir kez daha duydu. "Bütün hamileliğin boyunca riskli bir gebelik olacakmış. Hep yatacaksın, bir şekilde daha dikkatli olmak zorunda kalacaksın. Kendini her şey için üzmeyi bırak artık, senin aslan gibi kocan var. Baş edemediğin her şeyle baş etmeye hazırım."

Hiç düşünmeden baktı adama, yüzünde mutlu bir adama ait olabilecek şen bir ifade vardı, "Aslan..." diye teyit etmeye çalıştı.

Kenan, kendisini gösterdi. "Ben oluyorum karıcım o."

"Öylesin!" diye fısıldadı Ayşegül usulca.

Kenan, biraz daha yaklaştı karısına. Elini tutup dudaklarına götürdü, biraz daha uzanıp yanağından öptü ve kaldı öylece o mesafede. "Korkuttun beni Ayşegül Hanım. Önce terk edip yokluğunla tehdit ettin, sonra da o tehdidi daha geçerli kıldın."

"Özür dilerim."

"Özür dileme, bebeğime iyi bak, yeter bana."

Kadının yüreği bahar yerine dönerken, içinde taşıdığı zayıf kalp atışlarının sahibi bebeği için heyecanını ilk kez

hissetti. Bir çocuğu olacağı için ilk kez heyecanlanıyordu Ayşegül. Korkmak gibi değildi bu duydu, ne olacağım kaygısı ile sürdürdüğü bir gerçek hiç değildi. Mutluluğuna gölge düşüren şüpheleri bir anda hücum ederken fısıldadı kadın, "Kenan, ben bebeğimize elimden geldiği kadar iyi bakarım. Ama... Ama sen benim kızımı unutmazsın, değil mi?"

Önce geri çekildi Kenan, sonra kaşlarını çattı, "Hamileler hep böyle saçmalar mı?" dedi ciddi bir tavırda.

"Korkuyorum," diye savundu kadın da kendini.

"Esma benim canım, Ayşegül. Bu mevzuyu herhangi bir zaman diliminde yeniden açmanı istemiyorum. O küçük prensesi hiçbir durumda geri plana atacağımı falan sanma. İnsan kendi canını unutur mu hiç? Aklından çıkar bunu, olur mu? "

"Belki susmalıydım," diye düşündü Ayşegül, bunu kocasına defalarca söyletince eline geçen tek şey anlık rahatlama oluyordu. Ama bir şekilde içinde acabalara rastlıyordu. Elbette, Sezgin'in mahkeme kararı ile soyadından men ettiği kızına Kenan soyadını verecek, onu doğacak evladından ayrı tutmayacak ve hep sevecekti ama Ayşegül henüz bunu bilmiyordu. Bilmediği her şeyin ona yaşattığı hüsranlar, hep tereddüde neden olacak endişeler salsa da içine, bir an öteledi ve başını olumlu manada salladı. "Olur."

"Ayrıca küçük hanım, siz benim için çok kıymetlisiniz. Başımın tacısınız! Kalbimin iki sultanısınız."

Gülümsedi Ayşegül, tebessümü büyürken elini tutan eli çekti kendine doğru, dudaklarını o ele değdirirken o adama ömrü boyunca güvenmeyi diledi. Gözlerini kapadı, huzurla

yağmur kokusunu hissederken, "Seni kaybetmekten çok korkuyorum Kenan," diyen itiraflar döküldü dudaklarından.

Adam muzipliği ele aldı. "O yüzden mi terk ettin?"

Tuttuğu koruyucu eli gözlerine kapadı Ayşegül sızlanarak. "Ya söyleme şöyle!"

"Yok, öyle yağma! Hem yaşlı başlı adamı kendine âşık et hem de terk et!"

Gözlerini çekti o güven kokan ellerden Ayşegül, başını çevirdi adama. "Yaşlı değilsin sen!" diye uyardı onu.

"Otuz beş yaşım bitmek üzere."

"Kaç yaşın biterse bitsin bu kadar yakışıklı bir adam olduğun sürece..."

"Eee?"

Bir an *ne söylüyorum ben* diye durakladı kadın, sonra o adamın kocası olduğunu kendisine bir kez daha söyleyip devam etti. "Yaşlı olmayacaksın."

"Yaşlı olmayacağım ama sanırım sayende ikinci kez baba olacağım."

"İkinci kez..." Adam kendinden emin başını salladı ve karısı sordu. "Korkarım bütün çocuklarım seni benden daha çok sevecek. Bu neden böyle olacak biliyor musun?"

"Neden?"

"Bir kadın bir erkeği ne kadar severse ondan doğan çocuklar da o erkeği o kadar çok seviyor."

"Diline ne olmuş senin böyle?"

"Ne olmuş?"

"Öpmemek için zor tutuyorum kendimi."

"Neden tutuyorsun ki?"

"Hastanede olduğumuz için olabilir mi?"

"Bir kez ve kısacık öpmekten bir şey olmaz."

Kenan, yerinden doğrulmadan uzandı karısının dudaklarına ve dudakları değmeden fısıldadı. "Düşündüm de bir kez olması konusunu halledebilirim ama kısalığı konusunda garantim yok.

YAZAR BOZUNTUSU

Kenan, karısını annesine emanet etmiş olmaktan biraz şüpheliydi. Annesinin hiçbir koşulda kendisini kırmamış; inandıkları, bağlandıkları ve sevdikleri konusunda mutlaka saygılı olmayı başarmış halinin Ayşegül'de gerçek olmadığını biliyordu. Annesi, Melis konusunda ısrarcılığı yüzünden Ayşegül'e tepkiliydi ona göre. Yine de karısının kendisinden bir çocuğu olacağını söylediği andaki yüz ifadesini düşününce, annesinin kapılarını açan hoşgörüsüne sebep olacak şeyin doğacak olan bebekleri olduğunu fark etti. *"Bebeğim... Benim, bana ait; benim kanımdan..."*

Kenan, arabanın direksiyonunda nefesini kesen bir heyecan dalgasına tutuldu. Bir çocuğu olacaktı, hayatı boyunca arzuladığı o kalabalık aileye kavuşacaktı. Huzuru anlatan, dingin bir kadının annelik yaptığı çocukları ile mutlu bir hayatı olacaktı. Mutluluğa Ayşegül ile birlikte inanmak hiç zor gelmiyordu. Kadının bir adamı mutlu etmek için abartılı özene ihtiyacı yoktu çünkü bir sözü, bazen bir bakışı bile ye-

tiyordu. İş yerine gidip, bir aydır her şeyi savsakladığı üzere, işleri bir miktar toparlayacaktı. Sonra da Esma'yı teyzesinden alacaktı ve yeniden karısının yanına götürecekti. Ayşegül'ün sabah uyandıktan ve Kenan yanından gidene kadar geçen iki üç saat içerisinde toplamda yedi sekiz kere Esma'yı anmış olmasının sonucu olarak hiç istemese de hastane odasına o küçük kızı taşıyacaktı. Üstelik çok da emindi, Esma'nın da teyzesine geceden beridir sayısız kez annesini sorduğuna.

Esma'yı düşündüğünde yüzüne yayılan o küçük tebessümü hapsetti kendinde Kenan. Bundan sonra bu küçük kız ile annesi, hayatında ona gülümsemeyi bahşeden yegâne varlıklar olacaklardı.

"Hamilelikte çok su içmek lâzım. Sabahtan beri hiç içmedin, iç bakalım hadi şunu. "

Elindeki bardağı ona uzatan kayınvalidesinin, eski bir hemşire olduğu ayrıntısı ile yanında bulunduğu ilk dakikadan itibaren mütemadiyen öğütler vermesini dinliyordu Ayşegül. Yeniden öyle yaptı. Kadının elinden su bardağını alırken birkaç yudum içti. Geri uzatmıştı ki bardağını, kocasına hiç benzemeyen kadının yumuşak kaşlarının çatık olduğunu gördü ve bardağın tamamını bitirmesi gerektiğini istediğini anlayıp bir dikişte bitirdi bardağı. Figen, boş bardağı komodine bırakıp, arkasına yaslanarak oturdu kalktığı sandalyesine ve başladı anlatmaya.

"Düşük tehliken geçsin hele bir, seni düzenli yürüyüşlere çıkaracağım. Normal doğum için hareket çok önemli. Hem az kilo alırsın hem de doğumun kolay olur. Gerçi pek tembel

bir kadına benzemiyorsun sen, Füsun hep arı gibi çalışkan olduğunu söyler zaten. Sahi ilk doğumun normal miydi?"

Hep aynı rutinde konuşacağını sandığı kadının son sorusu ile bir an ne cevap vereceğini kestiremedi Ayşegül. Hâlbuki Esma'yı dünyaya getirirken, ne kadar zor bir normal doğum yaptığını çok iyi biliyordu. Figen Hanım ile bugüne kadar hep zor konuşmuş olduğu için yine öyle olmasından endişe ile az söz etmekten imtina etse de "Normaldi," diye yanıtlayabildi ancak kadını.

Figen, torununun doğum koşullarının olması gerektiği rutinde işleyecek olmasından memnun gülümsedi. Melis'e karşı her zaman ne söyleyeceğini tartarken, Ayşegül'e karşı daha rahattı. Elbette Melis'ten çekiniyor olduğu gerçeği, buna mecbur kılıyordu onu ama Ayşegül ile de samimi bir ilişkilerinin olmaması bu kadar rahat davranıyor olması ile çelişkili kalıyordu. "Zor bir doğum muydu peki?"

Israrla konuşmaya çalışıyordu Figen ya da Ayşegül kendi kendine gereksiz manalar yüklüyordu. "Biraz... Evde doğum yaptım ben. "

"Bu devirde mi?" Kadının gözlerini devirişinde aşağılama aradı Ayşegül ancak sadece endişe vardı o bakışlarda.

"Hastaneye gidecek durumum yoktu."

Figen bir an durakladığında, Ayşegül'ün hayatı boyunca yaşadığı bütün sıkıntıları anlamamakta direnip, ona karşı ön yargıları ile oğluna aksini kabullendirmeye çalışmasını düşündü. Tek başına hayat mücadelesi vermiş bir kadının gücünün, oğluna ne kadar iyi geleceğini görmemiş olmasına kızdı içten içe.

"İnsanı zorluklar birbirine bağlıyor biliyorsun, değil mi Ayşegül? Kenan ile birbirimize bu kadar bağlı olmamızın nedeni de bu. Biz anne oğul tek başımıza üstlendikçe hayatı, o kadar birlikte tutunduk her şeye. Sen de kızınla yapmaya çalışmışsın hepsini, belli ki bizden de zor geçmiş her bir zaman. Böyle anne olmak hep daha zordur ama daha da keyiflidir. Koskoca bir kadın olacak Esma ve sen onu tek başına yetiştirmiş olmanın gururunu yaşayacaksın, tıpkı benim gibi."

Oğlu haklıydı. İki kadın da birbirine çok benziyordu ve Figen bunu şimdi fark ediyordu. Torununu taşıyan kadına ilk kez alıcı gözle baktığında, güzel yüzlü bir kadın olduğunu da fark etti. Elbette oğlu, bir kadını sadece güzel olduğu için sevmezdi. Melis'te olduğu gibi... Melis'in sahip olduğu kimseye amenna etmeyen kadın tavrı nasıl çektiyse adamı, bu kadının da zayıf yönlerinin sunduğu gücü sevmiş olmalıydı. Mücadeleci, gururlu ve güzel bir kadın. Ve belki de oğlunu güzel seven de bir kadındı. Ona cevap vermeksizin usulca dinleyen genç kadına söyleyeceklerini toparlayıp yeniden başladı.

"*Anne, Ayşegül gitti,* dediğinde Kenan, hiç olmayacağını düşündüğüm bir evlilik diye geçirdim içimden öyle ya da böyle bitti çabucak dedim. Ama sonra gördüm ki Kenan perişan, dağınık, mutsuz... Ben oğlumu hep dimdik ayakta dururken görmeye alışkınım. Elbette bilirim, vardır zaafları, bir kere çok da duygusal biridir. Ama bir kadının ardından bu denli yıpranacağını sanmazdım. Bu zamana kadar da görmedim zaten. Seviyor seni Kenan. Seni de o akıllı kızını da... Ve ben bu sevgiyi yeni anlıyorum Ayşegül, oğlumu bir başkasıyla hep zor paylaşmışımdır ama kabullenen taraflarıma

güveniyorum. *'Seni de öyle kabullenirim,'* diye düşünüyorum. Şimdi sanma ki bir çocuğunuz olacak diye böyle konuşuyorum. Elbette oğlumun bebeği, benim canım. Ancak ben gidişinin ardından yıkılmış bir Kenan gördükten sonra sana karşı kabullenemez olamam. Hemen *dedim 'Erdem oğlum bul gelinimi, neredeyse gitsin alsın Kenan, getirsin evine, yuvasına.'* Emin ol, geldiğini duyduğumda dünyalar benim oldu. "

Bu kadar samimice söylenmiş bütün itirafları kendince karşılamak istedi Ayşegül ama dudaklarından utangaç bir "Sağ olun," çıktı.

Figen gülümsedi ve biraz daha yatağa doğru çekti sandalyesini. "Bundan sonra Esma da benim torunum Ayşegül. Oğlumun kızı Esma! İçin rahat olsun," dediğinde, Ayşegül düğüm düğüm tıkandı. Gözleri yanarken, söyleyeceği sözler zora düştü. O sırada açıldı odanın kapısı. Esma'nın "Anneciğim, annem benim," sözleri ile içeri girmesini fırsat bilip, ağlamaya başladı. Küçük kızının elindeki yasemin çiçekleri ve Kenan'ın yardımı ile ona sarılması... Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ayşegül, yorucu bir günün bitiminde kocasının birkaç eşya ile birlikte getirdiği kitabı inceliyordu. Yazarın adını okurken, kocasının diz üstü bilgisayar ile odadaki tek kanepede çalışıyor olduğunu gördü. Mutlaka o kalacaktı yanında. Ne annesi ne de teyzesi aksine ikna edememişti onu. "Siz Esma'ya iyi bakın, yokluğumuzu hissettirmeyin, yeter," demişti. Ayşegül de adamın yanında olmasından mutlu ancak Esma'nın yokluğundan ötürü buruktu. Kitaba çevirdi tekrar

başını. Hikâyenin adını gözüyle takip ederken, sıkılmasın diye ona uzatılmış kitabın ilk sayfasını açtı, Kenan'ın adına imzalıydı kitap.

"Bazı hayatlar kendininkine çok benzer, bazıları ile de tıpatıp aynıdır. Sevgiler, Akın Mert Günce... "

Adamın, karakteristik yazısına dikili gözlerini kocasına çevirdi. "Sen bu yazarı tanıyor musun?" Bunu sorarken de kitabın ilk sayfasını çevirmişti.

Kenan bacaklarını uzatmış, evinin rahatlığında oturur gibi bilgisayarı ile ilgilenmeye devam ederek cevap verdi. "Bir kere tanışmıştık. Uzun zamandır ofiste yoktum, kargo ile göndermiş kitabını."

"Sen okumadın mı yani? "

"Yok, genelde kadınlara hitap eden bir yazar. Beğenirsin belki diye getirdim. Sevmezsen bırak, oyalanacağın başka şeyler buluruz. "

Kitabın kalınlığı gözünü korkutsa da boğucu bir hastane odasında yapılacak daha iyi bir şey yoktu onun için.

"Biraz acayip bir adamdı, kitabı da kendi gibiyse eğlenirsin."

Hayali bir kurguya kapılıp, eğlenme ihtimali olup olmadığını düşündü Ayşegül. Belki de Kenan haklıydı. Yeni hayatı, yeni uğraşlar getirebilirdi.

Ezan sesini duyduğunda olduğu yerde irkildi Ayşegül sadece birkaç sayfa sonra bitecek bir hikâyeye adadığı bir gecelik uykusu, onun için asıl uyanış olmuştu. Her bir sa-

tırında biraz daha emin olduğunu düşündürecek derecede bildiği bir hayatı, bildiği bir kadını anlatan yazar; Kenan'a bu kitabı hangi cüretle göndermiş olabilirdi ki? Sadece isimlerin değiştiği hikâyede, kadın tarafını anlatırken yazar hep itina ile o kadının uzun sarı saçı, kısa bacak boyu ve o bacakların bir erkeğin dikkatinden kaçması mümkün olmayan ayrıntılarından bahsetmişti. Yazar, defalarca kadınla seviştiği sahnelerden bahsediyor, kadının onu kocası ile kıyasladığı cümlelerine değiniyordu.

Ayşegül, hep kendi kuruntu ettiği olaylar silsilesinde bir sayfa daha diyerek kitabın sonuna gelirken, bir çırpıda geride kalan iki sayfayı atlayıp son sayfaya geldi. Kocasını aldatan bir kadının hayatını anlattığı hikâyesinde kurgu kahraman kadının, kendisinden hamile kalıp bir çocukları olmasını çok isteyen eski kocasına bunu koz olarak kullandığından bahsetmişti. Olayların daha ortasında, kadın kocasını ortak bir arkadaşlarının düğününde uzun boylu bir kadın ile gördüğü gün yazara pişmanlığını ağlayarak haykırdıktan sonra adam da hiç düşünmeden başkasına açmıştı yatağını.

Aldatan kadını aldatan yazar buna "Aldatmak bir ihtiyaç değil bir seçimdir," derken, hikâyenin ilk sayfalarında bunun gerçek hayattan alıntı oluşunu da itiraf etmişti. Ayşegül hırsla o sayfalara geri döndü. Kulağına değen ezan sesi içinde büyüyen ihanetin tohumlarını ruhuna işlerken, kendi hatasına mahkûm olmuş gibi vicdanı sarsılıyordu. Doğru hatırlıyordu; yazar, hikâyenin kendi hayatının bir kısmı olduğunu, bahsi geçen kadınla geçen her sevişme sahnesinde... Okumaya devam etmedi Ayşegül, adamın arsız söylemlerini ve sayfalar dolusu cümlesini okumuştu zaten. Kitabı hırsla kapatıp yastığının altına koydu. O kitabı ne olursa olsun Kenan gör-

memeliydi. Başı ile kitaba baskı yaparken gözlerini sımsıkı kapadı, yazarın her tasvirinde canlanan Melis'in yüzü ağır bir vicdan azabı gibi çöktü üzerine. Adam, Kenan'ın bunları bilmesini istediği için göndermişti kitabı ona. Aldatıldığını, Melis'in başka bir adama ait oluşunu ispiyonlamak için kitap yazan bir psikopattan başka biri olmamalıydı bu Akın Mert Günce. Kenan'ın uykusundan ara ara uyanıp, ona uyumasını söylediği gece boyunca bir kitabı bitirmek için uğraştığı gecenin sabahında ona bunu vereceğini bilmiyordu. Evet, en baştan itibaren hep tanıdık gelen taraflar olmuştu ancak böylesi bir ilanı beklemiyordu. Adam Melis ile ilişkisini kocasına duyurmak için kitap yazmıştı ve aynı adam, bahse konu kadını hiç düşünmeden aldatmıştı.

Kenan'a baktı, gece boyunca sayısız kez yaptığı gibi. Bunu ona söylemesi imkânsızdı. Söylese bile uyduruk bir hikâye olmadığına inandırmak zordu adamı. Okumadan anlaması imkânsızdı. Anlasa dahi bu belki de kocasını üzecek, ani kararlar vermesine neden olacaktı. Bunu göze alamazdı. Uyumaktan başka yolu yoktu uyuyacak ve o kitabı okuduğunu unutacaktı.

Kaç kere daha okuyacaktı o kitabı, kaç kez daha emin olmak için sorgulayacaktı o kitabın her bir satırını ilmek ilmek? Aklını bu kadar karıştıran, o günahı kendisi işlemiş gibi vicdanını yakan bu suça ortakmış gibi hissediyordu kendini. Görmüş ama susmuş, duymuş ama elleri ile kulaklarını tıkamış gibi... Kenan'ın bütün ilgili tavırlarına, iyi bir eş, fedakâr bir aile babası olma çabalarına karşın sessizliğini

sorguluyordu. Doğru olan susmak mıydı? Ya da bildiği her şeyi avaz avaz haykırmak mıydı? Bunun adının bilmek olduğuna emin olamadı Ayşegül. O kitabı okuyan kişinin Kenan olmasını istemişti, Akın Mert Günce! Şimdi çok iyi biliyordu Ayşegül, kocası o kitabı hiç okumayacaktı. Sormuyordu bile, aklına dahi gelmiyordu. Günlerdir sorduğunda, ne cevap vereceğini düşünüp duruyordu? Kitabın ne anlattığını sorsa ne der, nasıl cevap verirdi?

Kenan gibi bir adam aldatılabilir miydi?

Kitabı bir kez daha okumamaya karar verip, çöpe atalı saatler olmuş ve o çöp kovası kapıcı tarafından çoktan götürülmüştü. Hata edip etmediğini düşünüyordu Ayşegül, altını çizdiği sayısız ipucu vardı o kitapta. Her birini Kenan'a gösterip göstermemek ile imtihan olduğu günler geçirmişti, önce hastane odasında başlamıştı sınavı; sonra evine, mutfağına, yatağına, oturup düşündüğü koltukların her birine taşınmış birer azap gibiydi. Düşünürken bu kadar ağır gelen bir suçun suçlusu aylar evvel onun yerinde olan kadın mıydı? Kenan'a belli etmemeye çalışıyordu ama bazen çok dalgın kalınca, soruyordu adam bir şekilde neyi olduğunu. Üstelik hamile diye özellikle ince davranıyordu adam, üzerine düşüyordu. Elbette, nedenlerini anlaması imkânsızdı ama yine de bu günahın, hayatını bu denli esir almış olmasına aklı ermiyordu Ayşegül'ün.

Yatağının içinde bir kez daha döndü. Yüzü Kenan'ın yüzüne karşı geldiğinde kocasının gözlerini gördü. Açıktı. O da kendisi gibi uyumamıştı. İyi ama neden? Adamın eli usulca yanağına değdiğinde aynı ağırkanlılıkla sordu. "Neden uyumuyorsun Ayşegül? "

"Sen neden uyumuyorsun? "

"Bir mutlusun, bir mutsuz. Yüzün bir asık, bir neşeli. Neyin var? "

"İyiyim. "

"Hamilelik zor mu geliyor sana? "

Hastaneden çıkıp, hayatlarına dönmeye çalıştıkları haftalar, Ayşegül okuduğu kitabın etkisindeydi. Kenan ise karısına neler olduğunun düşüncesindeydi; Ayşegül kendi hayatlarının eksildiğini fark etmemişti bile. Başka bir kadının ihaneti kocasına, evliliğine ve özellikle de kendisine zarar vermesine neden oluyordu. Bunu yaparak Kenan'a, bir de kendisi haksızlık etmiş olmuyor muydu? O da uzattı elini, onun da eli değdi adamın yüzüne, avuçlarına değen sert sakallar avuçlarına derman oldu. "Belki bu hafta bebeğimizin cinsiyetini öğrenebiliriz," diye fısıldadı.

Kenan, kadın için yolunda gitmeyen şeyler olduğunun farkındaydı ancak susuyordu. Sessizliği onu incitmekten korkmasındandı. "Merak etmiyorum."

"Ben ediyorum. "

"Annem bana hamileyken, adı gibi eminmiş oğlu olacağından. *Annelerin içine doğar*, der annem. Senin içine doğmuyor mu? "

Dudaklarını kıvırdı Ayşegül. Masum, küçük bir kız gibiydi Kenan'ın gözlerinin önünde. "Doğmuyor. Ama sana benzesin istiyorum. "

"Ben de sana..."

Gülümsediler karşılıklı. Kadın sokuldu kocasının koynuna ve başını göğsüne yasladı. Kendi kendini yemesine

neden olan öğrendikleriydi ve bununla tek başına savaşamıyordu. Kocasının güven veren temiz kokusunu içine çekerken adam da sarıldı ona sımsıkı. "Söyle bana Ayşegül, seni huzursuz eden ne ise söyle?" Başını iki yana salladı kadın, adamın yüzüne bakmadan inkâr etti doğruları. "Ayşegül biz karıkocayız tatlım, insan kocasından hiçbir şeyi saklamaz. "

"Saklamaz," diye yineledi Ayşegül.

"Ve karı kocalar birbirlerini her zaman anlarlar. "

"Anlarlar. "

Anlamak zordu Ayşegül'e göre onu. Bir kadın, kocasını eski karısının aldatmış oluşuna, içten içe içerleyip kendine dert eder miydi? Aldatan da aldatılan da kendisi değilken.

"Öyleyse söyle bana güzel karım, neyin var? "

"Korkuyorum. "

"Neden? "

"Seni kaybetmekten..."

"Beni neden kaybedeceksin sevgilim? Ben yanındayım, seninleyim, kızımlayım, bir yere gitmeye niyetim yok. Hem de hiç yok! "

Başını kaldırdı Ayşegül, güçlükle çevirdi bakışlarını, sızladı göz pınarları izlerken ay ışığında adamı ve sordu. "Melis'i görüyor musun? "

Kenan, karısının bulanık yüzünün nedeninin Melis olduğunu düşünmüyordu aslında. Bu mevzunun kapandığından öyle emindi ki. "Bazen," dedi yalan söylemek konusunda artık tavrı netti. Karısına hangi koşulda olursa olsun doğruyu söyleyecekti.

"Buluşuyor musunuz?"

"Hayır, bazen bir kahvemi içip gidiyor. Ayşegül, bu yüzden mi böyle dalgınsın sen, bana bu konuda güvenmiyor musun halen? Ben sana gönlümü kaptırdığım o bahar akşamından beri kendimde değilim. Affet beni, ne yapıyorsam senin güzel kalbini mutluluktan ayırmamak için yapıyorum. "

Ayşegül, adam konuştukça kendini daha büyük ıstıraba attı. Gizlediği gerçek onun ihaneti oluyordu adeta. Eli korkuyla kocasının dudaklarına değdi. Adamın yukarı kıvrılan dudakları o narin parmakların değişi ile daha da canlandı. "Ben seni seviyorum Kenan, hayatımın sonrası sensin artık. İnanıyorum ben sana, her zaman da inanacağım."

O parmakları öptü Kenan, sonra sarıldı karısına ve uzun saçlarından sızan bir nefeslik huzura teslim yasladı başını.

"Melis... " Ayşegül, sözünün devamını getiremedi. Pişmanlığı büyüdü; o kitabı okuduğu, o kurgunun her ayrıntısında o kadını hayal ettiği için kızdı kendine ve sonra sustu. Kenan beklerken devamını o, sustu. Adam " Ee? " deyince biraz daha sokuldu Ayşegül. "Onu çok sevdin mi?"

"Ona olan sevgimi sorgulama karıcım, tükenmiş hiçbir şeyin sorgusu olmaz. "

"Bir kadını..." Tekrar sustu Ayşegül. Cümleleri hep aynı yere çıkıyordu, ısrarla anlattırıyordu sözleri ona yaşadığı her şeyi. Ve bir cesaret tekrar topladı kendini, eğer Kenan gerçekten Melis meselesini kapatmışsa buna büyük tepki vermeyecekti, belki kızacaktı ama asla üzülmeyecekti. Yattığı göğüsten tamamen ayırdı kendini, dizlerini topladı altında ve kocasının dikkatine karşılık net bir şekilde sordu." Akın Mert Günce'nin kitabını hatırlıyor musun Kenan? "

"Evet." Kenan da karısının bu tavrından işkillenip toparlandı yerinden.

"O adam Melis'i tanır mıydı? "

"Tanırdı. "

"Kitabında Melis'i, seni ve beni anlatmış. "

Gülümsedi Kenan. Omzunu silkip, "Dangalak herif!" diye söylendi.

"İşte senin hayatında biri olduğunu düşündüğü ilk gün, eniştenin cenazesi olmuş. Bana Âşık Veysel'i anlattığından, sonra Erdem'in nikâhında birlikte Melis'in ön sırasında oturduğumuzdan... " Kenan, neler duyduğunu idrak edemeden, odayı aydınlatmak için başucuna uzandı. Abajurun elektrik düğmesine dokunup karısının endişeli yüzünü daha belirgin kıldı. "Aslında daha çok Melis'i anlatmış."

"Bu manyak adam işi gücü yok; Melis ile beni mi yazmış?"

"Asıl karakter kendisi. Sadece kendi ismi gerçek, onun dışında hepimizin ayrı isimleri var. Melis dâhil buna."

"Anlamadım. "

"Avukat bir adam, gazeteci bir kadınla evli. Mutlu olduklarını sanan varlıklı bir çiftler. Melis'in hikâyede adı Bahar; sarışın, kısa boylu, güzel bacaklı bir kadın, Akın Mert ile röportaj yapmak için evine gitmesinden sonra başlıyor her şey. Adamın yani avukat olan adamın ısrarla çocuk isteği, kadının özgürlüğüne düşkün olduğu bir hayatı var."

"Bunları kim anlatmış ona?" Kenan, meraklanmıştı iyiden iyiye.

"Ve kitabın ilk sayfasında adına imzalarken, ne yazdığını okudun mu? "

Kenan kargo poşetinde günler önce teslimat yapılmış kitabın ilk sayfasını açıp, kendi adı ile başlayıp, sonunda o an için anlamsız gelen o sözü hayal meyal hatırlarken devam etti karısı.

"Bahar'ın o yazarla bir ilişkisi varmış." Bahar kimdi? Kenan, aklı karışmış bir halde bakmaya devam ederken, "Kitabı tam dört kez okudum, yanlış anlamaktan korktum. *Belki de adam sadece hayal kurdu*, dedim. Ama hikâyenin kendi başına gelen gerçek olaylardan alıntı olduğunu yazmış daha ilk tanıtım sözlerinde. Bile bile öğrenmen için... Yani sana itiraf için romanını... Yani Melis ile arasında yaşanan ne ise... Hikâyeye göre ayrılmışlar. Sonra Akın Mert, Melis'i aramış. Hastanede bir hemşire ile görüşmüş. Seni orada görmüş. Kendi bebeği olduğunu söylüyor. Düşündüm de eğer anlattıkları yalan ise Melis'e kafayı takmış bir psikopat olabilir. Ancak doğru ise sana aldatıldığını illaki söylemesini... "

Kenan, daha fazlasına tahammül edemeyeceğini anlayıp elini kaldırdı. " Yeter," diye inledi ağır bir kabullenişle.

Zamanı geri almak istedi Ayşegül o an, çünkü bunları söyleyecek kişi o olmamalıydı.

"Bütün bunlar o kitapta yazıyor olamaz. Nerede, nereye koydun? Bir tane ikna olabileceğim cümle göster bana."

Ayşegül başını eğdiğinde, birine attığı iftiranın zanlısı gibiydi. Bir an yaptığı şeyden pişman oldu. Bile bile gammazladığı küçük bir suçun tanığı olarak, susması gerektiğini düşündü. Haftalardır susmuyor muydu?

"Ben kitabı attım."

"Nereye?" Kenan sinirli gibiydi.

"Çöpe..."

"Neden? "

"Okumandan korktum, ben bile hayatınıza dair çok şey bilmediğim halde o kitabı yani hikâyeyi..." Derin bir nefes aldı Ayşegül, çok zordu onun için mücadele ederken kendini savunur gibi yaşadıklarını anlatmak. "Ben senin kandırılmış olmanı hazmedemedim." Böyle bir sahiplenmeye çıkıyordu işte, Ayşegül'de Kenan sevgisi.

Kenan, ne düşüneceğini bilmiyordu ama bu oyunun başrolüne duyduğu öfkeyi iliklerine kadar hissediyordu. Döndü ardını, ışıkları kararttı, sonra omuzlarından tuttuğu karısını sessizce yatırdı kollarının arasına alıp. "O adi herifin saçmalıkları bunlar. Muhtemelen Melis onu yakın gördü, anlattı, o da böyle bir ucuzluk yaptı. Melis'in..." Sonra düşündü Kenan, eski karısının namuslu bir kadın olduğundan bahsedeceği kişi şimdiki karısıydı. "Melis ile konuşup o yazar bozuntusuna dava açacağım."

Ayşegül, yazar bozuntusu tanımı ile adlandırılan adamı bu hikâyede Melis kadar kabahatli bulmadığını hatırladı, söyleyip söylememek arasında kalırken, "Bir keresinde bizim mahallede bir adam vardı," diye başladı konuşmaya. Kenan, kulak kesildi hemen ve bekledi. "Yalnız ve sahipsiz olduğumu öğrenip ardıma düşmüştü. Önce iyi niyetli olduğunu sandım ama sonra öyle olmadığını anladım. Sadece birkaç cümlelik konuşmam, bütün mahallede adımın çıkmasına neden oldu. Utandım! Benim için önemli oldu hep ardımdan ne dedikleri. Memleketimde kötü anılıyor olmamı bile hazmedemedim ki. Sonra bahsettiğim adamın karşısına

"Ve kitabın ilk sayfasında adına imzalarken, ne yazdığını okudun mu? "

Kenan kargo poşetinde günler önce teslimat yapılmış kitabın ilk sayfasını açıp, kendi adı ile başlayıp, sonunda o an için anlamsız gelen o sözü hayal meyal hatırlarken devam etti karısı.

"Bahar'ın o yazarla bir ilişkisi varmış." Bahar kimdi? Kenan, aklı karışmış bir halde bakmaya devam ederken, "Kitabı tam dört kez okudum, yanlış anlamaktan korktum. *Belki de adam sadece hayal kurdu*, dedim. Ama hikâyenin kendi başına gelen gerçek olaylardan alıntı olduğunu yazmış daha ilk tanıtım sözlerinde. Bile bile öğrenmen için... Yani sana itiraf için romanını... Yani Melis ile arasında yaşanan ne ise... Hikâyeye göre ayrılmışlar. Sonra Akın Mert, Melis'i aramış. Hastanede bir hemşire ile görüşmüş. Seni orada görmüş. Kendi bebeği olduğunu söylüyor. Düşündüm de eğer anlattıkları yalan ise Melis'e kafayı takmış bir psikopat olabilir. Ancak doğru ise sana aldatıldığını illaki söylemesini... "

Kenan, daha fazlasına tahammül edemeyeceğini anlayıp elini kaldırdı. " Yeter," diye inledi ağır bir kabullenişle.

Zamanı geri almak istedi Ayşegül o an, çünkü bunları söyleyecek kişi o olmamalıydı.

"Bütün bunlar o kitapta yazıyor olamaz. Nerede, nereye koydun? Bir tane ikna olabileceğim cümle göster bana."

Ayşegül başını eğdiğinde, birine attığı iftiranın zanlısı gibiydi. Bir an yaptığı şeyden pişman oldu. Bile bile gammazladığı küçük bir suçun tanığı olarak, susması gerektiğini düşündü. Haftalardır susmuyor muydu?

"Ben kitabı attım."

"Nereye?" Kenan sinirli gibiydi.

"Çöpe..."

"Neden? "

"Okumandan korktum, ben bile hayatınıza dair çok şey bilmediğim halde o kitabı yani hikâyeyi..." Derin bir nefes aldı Ayşegül, çok zordu onun için mücadele ederken kendini savunur gibi yaşadıklarını anlatmak. "Ben senin kandırılmış olmanı hazmedemedim." Böyle bir sahiplenmeye çıkıyordu işte, Ayşegül'de Kenan sevgisi.

Kenan, ne düşüneceğini bilmiyordu ama bu oyunun başrolüne duyduğu öfkeyi iliklerine kadar hissediyordu. Döndü ardını, ışıkları kararttı, sonra omuzlarından tuttuğu karısını sessizce yatırdı kollarının arasına alıp. "O adi herifin saçmalıkları bunlar. Muhtemelen Melis onu yakın gördü, anlattı, o da böyle bir ucuzluk yaptı. Melis'in..." Sonra düşündü Kenan, eski karısının namuslu bir kadın olduğundan bahsedeceği kişi şimdiki karısıydı. "Melis ile konuşup o yazar bozuntusuna dava açacağım."

Ayşegül, yazar bozuntusu tanımı ile adlandırılan adamı bu hikâyede Melis kadar kabahatli bulmadığını hatırladı, söyleyip söylememek arasında kalırken, "Bir keresinde bizim mahallede bir adam vardı," diye başladı konuşmaya. Kenan, kulak kesildi hemen ve bekledi. "Yalnız ve sahipsiz olduğumu öğrenip ardıma düşmüştü. Önce iyi niyetli olduğunu sandım ama sonra öyle olmadığını anladım. Sadece birkaç cümlelik konuşmam, bütün mahallede adımın çıkmasına neden oldu. Utandım! Benim için önemli oldu hep ardımdan ne dedikleri. Memleketimde kötü anılıyor olmamı bile hazmedemedim ki. Sonra bahsettiğim adamın karşısına

geçtim, dedim ki *senin yüzünden başıma bunlar geldi.* Evinin önündeyim, kapısında. Meğer evliymiş, karısı çıktı söylediklerimi duymuş, sadece baktı dalgın dalgın, sonra sessizce içeri girdi. Ertesi gün kapımın önünde bağıra bağıra ahlaksız olan, zayıf olan benim kocamdır. Senin suçun yok gibi laflar etti. Kızmadı, bağırmadı, bana hata bulmadı. Hatalı da değildim zaten. Diyeceğim o ki eğer bu yazar haklı ise, gerçekten bunlar yaşandı ise, böyle bir şeyde tek taraflı suçlu olmaz. Ama senin dediğin doğru ise o zaman Melis çok fena oyuna gelmiş demektir. "

Melis'e karşı koskoca beş yıla dönüşmüş bir sadakatin dökülen yapraklarının altında kalmaktan ürken adam, hızla kalktı yerinden. Giyinme odasına geçerken Ayşegül de fırladı yatağından. "Kenan nereye? "

Adamın peşinden yetiştiğinde, Kenan atletinin üzerine bir tişört geçiriyordu. Ayşegül, sorusunun cevabını alamadığı halde, kapı aralığında durup kocasını izlerken Kenan, hızına hiç ara vermeden pantolonunu giymeye başladı. Sonra üzerine sonbahar serinliğini örtebilmek için bir ceket geçirdi ve Ayşegül'ün karşısında durup "Hava alacağım," dedi ve yanından geçti. Telefonunu ve cüzdanını ceketinin cebine yerleştirirken kadın da arkasından gelmişti.

"Anlatmamam mı gerekirdi? Ben kendi kendime çok düşündüm, bu konuda susup susmamak arasında sıkıştım. Kenan, özür dilerim. Gerçekten, benim hatam! "

Kenan şoka girmişçesine hareketlerini kesti, durakladıyıp karısına döndü. "Hangisi senin hatan?" diye sorarken, Ayşegül'ün özrünün nedenlerini anlamaya çalışıyordu.

"Gitme lütfen."

Ayşegül için o sorunun cevabı önemli değildi, biliyordu kocası kapıdan çıktığında hava almak derdinde olmayacaktı. Ayşegül'ün dudaklarından dökülen, gururunu alaşağı etmiş bir senaryonun, bir adam tarafından böylesine hiçe sayılmış olmasıydı. Ve bunu bile bile adama söylediklerinden pişman, Akın'ın suçunu üstlenmiş gibi hissediyordu kendini. Adamın kolundan tuttu. "Lütfen!" diye tekrar etti.

Kenan, karşısındaki kadının olayların çok da uzağında olmadığı halde barındırdığı masumluğa karşı koyamayıp karısına sarıldı. "Merak etme, seni de kızımı da zor duruma düşürecek bir şey yapmam. Böyle bir şeyi sindiremem, aslını astarını öğrenmem şart. "

"Bu saatte olmaz."

"Bu saatte bir şey olacağı yok, hava alacağım."

"Biliyorum Melis'e gideceksin."

"Ayşegül, Melis umurumda bile değil. Böyle bir rezilliği nasıl ifşa edebilir bu adam? Benim derdim bu. Senin gözünde nasıl zavallı bir adam oldum ben baksana."

Ayşegül, geri çekildi adamın göğsüne bastırılmış halinden uzaklaştı "Zavallı mı? Sen mi?" diye şaşırarak sordu. "Deli misin adam sen? Benim gözümde seni zavallı kılacak şey mümkün değil. "

"Hiç mi?"

Kaşlarını kaldırdı Ayşegül. "Yatağımıza dönelim."

Kenan, sessizce gözlerini kaçırıp kabullendi karısının sözünü.

Ayşegül için çare neydi bilmiyordu. Sabaha karşı daldığı uykusunun koynuna teslim olduğunda, kocasının ne zaman uyuduğunu bilemeyecek kadar uzun saatler izlemişti onu yatağının içinde. Kenan'a ne verdiğini biliyordu Ayşegül. Kendisiyle savaşıp durduğu bu meseleyi, Kenan'a söyleyerek hiç doğru bir karar vermediğini düşünüyordu artık. Kenan, gitmeyip yanında kalmıştı ama sabahında yorgun bir yüze teslim, şişmiş gözler karşılamıştı onu. İlk kez kahvaltı yapmak istememişti Kenan, ilk defa bir fincan kahvenin yarısını içip çıkmıştı evden. *'İşim çok,'* demişti. İnanmak istemişti Ayşegül, gerçekten işi olduğuna. Kendini üzmeyeceği kadar önemsiz kılmasını isterdi, zor da olsa boş vermesini. Gururunu kırdığını düşündü Ayşegül, bunu ondan duymak gururunu kırmıştı Kenan'ın. Bir adamın Kenan'ın hayatı ile bu denli alay ediyor oluşuydu onun canını acıtan.

Kenan, büroya geldiği ikinci saatte önünde bir dosya ile ne yapacağını düşünüyordu. Akın Mert Günce'ye ait bütün bilgiler gözlerinin önündeydi. İnternet üzerinden yaptığı araştırmada ilk karşısına çıkan şey ise Melis'in Akın ile yaptığı röportaj olmuştu. Akın Mert Günce'ye açılmış büyük bir tazminat davası vardı ve bu dava eski yayınevi ile sürüyordu. Uzun zamanlara yayılmış celselerle görülen dava bir türlü sonuçlanamamıştı. Sekreterinden yayınevi sahibinin numarasını bulmasını istedi ve ilk iş onu aradı. Davayı üstlenen avukat olmak istediğini söyledi önce. Yayınevi hazırda bir avukatları olduğunu söylediğinde, "Adımı araştırmanızı öneririm, size bu akşama kadar düşünme fırsatı veriyorum

beyefendi. Tek celse ile davayı alacağımı garanti edip, tek kuruş vekâlet ücreti almayacağım," dedi ve karşılığında sorulan soru "Kendisi ile ne alıp veremediğiniz var?" oldu.

Suçlu sahiden o adam mıydı? Hayır, ihanetin suçlusu değildi Akın. Bunu konu ettiği romanının ilk basımından bir tane imza altına alıp, ona göndermekti suçu.

Bu ona uyanışı vermemiş miydi? Melis'e karşı vicdanen ağır kalan tarafını hafifleten imkânlar sunmuyor muydu? Melis, sandığı kadın değildi. Verdiği beş yıl bir hiçti ve hayatına istediği gibi devam edebilirdi.

"Haddini bilmek önemlidir beyefendi."

"Düşünüp, haber vereceğim Kenan Bey?"

"Bekliyorum!"

Sadece üç saat sonunda kabul cevabı gelmişti. Üç saat sonra Akın'ı bitirecek davanın avukatıydı artık. Koltuğunda daha rahat, daha emindi. Sonra çıktı ofisinden... Arabasına geçti. Akın'ı bitirmek kolaydı, elinde her seferinde bir koz olabilirdi. Peki, Melis'ten intikamını nasıl alacaktı? Yan koltuğa bıraktığı dosyaya kaydı gözleri, Akın hakkında yazan her bilgiyi düşünürken sağ kaldırıma çekti aracını ve dosyaya uzanıp adamın numarasını buldu. Akın telefonu o ona has tarzı ile açıp "Evet efem!" derken önce bir durakladı Kenan, sonra bu saçma adama tercih edilmiş olmayı sindirmenin zorluğunda "Ben Kenan," dedi.

"Hangi Kenan?"

"Kenan Aksoy?"

"Oo Avukat Bey, nasılsınız?"

"Görüşmek istiyorum."

"Konu ne?"

"Kaybetmek üzere olduğun dava!"

"Müvekkiliniz olmamı mı rica edeceksiniz?"

"Hayır, onu az evvel eski yayınevinize rica ettim, kabul ettiler. Şimdi seninle anlaşma yapmak istiyorum."

Akın, durakladı bir an. Adam onu neyle tehdit ediyordu? Para ile mi? O çok zor sahip olduğu ve telif hakkı nedeniyle bir yığın hakaret ettiği eski yayınevi sahibine kaptırması muhtemel milyonları ile mi? Halen milyonları olmayan bir adam için bu zor bir tehditti.

"Nereye geleyim?"

Kısa ve netti; istediği yere gidecek ve anlaşmayı yapacaktı. Kenan, buluşacakları yeri söyleyip telefonu kapattı. Akın'dan daha önce gelip, oturduğu masasında çayını içerken, adama karşı sakin olmayı telkin ediyordu sürekli. Sakin olacak, o oyunbaz yazara aklı ile haddini bildirecekti.

"Kenan Bey..."

Adamın iğreti sesi ile istifini bozmazken karşısına geçti Akın. Mavi gözlerini hiç tereddüt etmeden, kendinden emin bir tavırla üzerine dikerken Kenan da aynı kararlılıkla ona bakıyordu. "Kısa konuşuyorum Akın, bana Melis'i bitirecek bir şey ver, davadan çekileyim. Yoksa Melis'i değil seni bitiririm."

Akın rahatladı. Adamın asıl intikam istediği kişi Melis'ti. Arkasına yaslanıp, kollarını bağlarken hafifçe ciddileşti. "Kitabımı okudun demek?"

"Okumadım."

"Nereden anladın öyleyse?"

"Söylediğimi yapacak mısın?"

"Karının bunu yapacağını nasıl anladın, nasıl emin oldun? Ya yalan söylediysem, iftira attıysam..."

Bir an irkildi Kenan, bu kadar kolay değildi ya. Bir adam, onların birebir aynısı karakterlere aynı hayatları yükleyip araya bir de ihanet sıkıştıracak ve buna kendisi dâhil herkesi inandıracaktı. Bu Allah'ın cezası yazar, kendini ne sanıyordu? "Melis, benim karım değil." Savunmanın en kolay tarafı buydu.

"Seni aldatırken karındı."

Bu kadar pişkin söylenebilir miydi, bu? Yumruğunu sıkarken aynı zamanda dişlerini de sıktığını fark etmedi bile Kenan. İstem dışı bir tepkiydi onun için... "Bana bak!" deyip yerinde yükselirken, Akın elini kaldırdı.

"Melis'i bitirmene yardım ederim. Zira dersi hak edecek bir yapısı var kendisinin. Bundan sonrası için bencil olmamayı ve kendini mükemmel sanmamayı öğrenmeli. Hoş bunun için elimden geleni yaptım ama daha fazlasını da yapabilirim."

"Ne biçim bir herifsin ulan sen?"

"Gerçekçiyim Kenan Bey. Her kadın ihanet tohumunu sever; kimi bunu sevmekten alıkoyup engel olur kendine, kimi de bunun için fırsat kollar. Fırsat kollayanlar için her türlü sonu ellerimle verebilirim."

"Kes!" Kenan'ın sesi oturdukları kafeteryada gürültülü çıkınca, garsonlardan birisi tatsızlık çıkması korkusu ile masaya biraz yaklaşıp, "Beyefendi?" diye uyardı onları. Kenan, olgunlukla başını sallayıp, sakinleşmeye çalışırken Akın istifini hiç bozmadı.

"Elimde bir ses kaydı var," diye devam etti. "Melis'e ait! Ne işine yarar bilmiyorum ama kullan istersen. Yalnız bu adiliği yaptığım için kendimden tiksinmem muhtemel, gerçi Melis bana hiçbir zaman sana güvendiği gibi güvenmedi ama genelde seviştiğim..."

Kenan doğruldu yerinden hışımla ve Akın'ın suratına sert bir yumruk attı. Adam oturduğu sandalye ile birlikte devrilirken kafe çalışanları etrafına toplandı, Akın yerde halen tebessüm ederken patlayan dudağını tutuyordu. "Gerçekler ağırdır avukat!" derken, Kenan önüne geçen garsonları aşıp bu kez de kuvvetli bir tekme savurdu adama.

Hayır, Akın bir kez bile ona karşılık vermeyi düşünmedi. Öfkesini aldığı takdirde daha fazla dayak yese bile yapmazdı bunu. Kenan'a karşı olumsuz tek bir düşüncesi yoktu, üstelik Melis tarafından sömürüldüğü gerçeği ile adamı fazlaca mağdur bulduğu gerçeği de onu ılımlı kılıyordu Kenan'a karşı.

"Allah'ın cezası, pislik!" Kenan kendini tutanların engellemelerinden sıyrılıp, hızla aracına doğru yürürken peşi sıra bağırdı Akın.

"Ses kaydını istemiyor musun Avukat?"

Duydu, fakat dönmedi arkasını. Ses kaydını da o adamla iş birliği yapmayı da istemiyordu. Akın'a karşı hırsının geçmesi milyonluk bir tazminat davası ile ancak mümkündü. Ve belki de değildi bile. Aracına tekrar geçip, bu defa yapmak istediği şeyi yaptı ve kendini Melis'in iş yerine attı. Ona Ayşegül'ün yokluğundan dert yandığı günü hatırladı. Melis'in bunu dinlerken gözlerinin dolduğunu ve "Bir kadını özlediğini senden duymak çok zormuş," dediğini... Bir ka-

bullenişe dönüşen sözleri ile onun için üzüldüğüne kızarak girdi asansöre. Dergi katına çıkıp, sekretere danışmadan ve kapıyı çalmadan geçti kadının odasına. Melis, bilgisayarının başından Kenan'ı görür görmez kalktı. "Ah, Kenan nereden çıktın sen?" sevinci ile yerinden çıkıp adama sarıldı.

Kolları kenarda kaldı Kenan'ın ve düşündüğü tek şey Melis'in kokusunun burnuna dolan yabancılığıydı. Kendini geri çekti. "Otur, konuşacağız."

Melis, adamın sesindeki gerginliğin farkında ama aldırış etmemiş gibi görünerek, "Kahve söyleyeyim ister misin?" deyip masasındaki telefona yaklaştı. Kenan'ın sesi biraz daha tok ve ısrarcı çıktı.

"Geç karşıma!"

Adamın oturduğu koltuğun karşısına geçti, kaşları çatık, endişeli ve meraklı "Hayırdır!" diye sordu kadın.

"Bir kez soruyorum Melis, tek seferde doğru cevap alacağım."

"Ne oluyor canım böyle, hesap sorar gibi?"

"Beni o serseri herifle aldattın mı?"

İrkildi Melis. Bunu bilmesi imkânsızdı. Kitabı okumazdı. Akın söylemiş olsa... Karnına ağrılar girdiğini hissetti. "Kimden bahsediyorsun Kenan?" diye toparlanmaya çalıştı ama Kenan aynı kararlılıkla sordu.

"Tek cevap Melis!"

"Deli misin nesin? Serseri dediğin herif kim onu bile bilmiyorum?"

"Melis, dürüst ol!"

"Kenan, saçmalama benden böyle bir şeyi bekliyor musun?" Bekliyor muydu? Sıkışmıştı Melis, boğazı korku ile kuruyup yanarken tırnaklarını avuçlarına çoktan geçirmişti.

"Ben senden böyle bir şeyi beklemiyorum. Beklemedim. Ama sen nasıl yaptın?"

"Kenan kim uyduruyor bunları?"

"Bu yüzden mi boşandık biz Melis?"

"Ay vallahi delirmişsin sen, gittin başkası ile evlendin. *Neden boşandık biz*, diyorsun." Başkası... Ayşegül! Kahverengiye teslim, masum yüzlü karısı... Hesabının peşine düştüğü geçmişi ona gölge düşürür diye korktu Kenan. "Ayşegül'cüğün döndü ama senin aklın halen burada galiba?"

"Sana neler yapabilirim Melis biliyor musun?"

Melis, daha dikkatli baktı Kenan'ın yüzüne. Alttan alıp ona yenilmeye hiç niyeti yoktu. Sonuna kadar inkâr etmek niyetindeydi. Adamın öfkesi yenilen gururundan ise inkâr etmek gururunu törpülerdi elbette. "Kendine gel artık! Beni böyle suçlayamazsın!"

"Elimdeki ses kaydını hangi dergiye vermemi istersin Melis? Hangi rakibin kullanır onu?"

Ses kaydı! Melis, o kaydı Akın ile defalarca dinleyip güldüklerini hatırladı. Bundan keyif aldıkları o saçma zamanları... "Ne kaydı be?" Yüzü bulanmıştı çoktan, kabullenir bir ele verişle.

"Baban da dinlemeli bence."

"Kenan, montaj o! O adi herif bana şantaj yaptı. Çulsuz, serseri! Dünyanın parasını kopardı benden."

Kaşlarını kaldırdı Kenan, bir zamanlar her kusurunu ustaca örttüğü kadının küçüklüğü midesini bulandırırken. "Üç gün veriyorum Melis, derginin yönetim kurulundan istifa edip hisselerini devrediyorsun."

"Ne diyorsun Kenan? Kime devredecekmişim hisselerimi ben, ne hakla?"

"Şirketinin asıl sahibine, yani bana..."

"Neden?"

"Neden öyle mi? Halen neden mi soruyorsun sen? Bu kadar yüzsüzsün! Başkasından peydahladığın çocuğu bile senindi diye bana yutturdun be sen! Adi bir fahişe gibi!"

İlk kez hakaret duyuyordu ondan! İlk kez tiksinir gibi bakıyordu Kenan ona. Yaşadığı her şeyin ağırlığı, yerini bunun tahammülsüzlüğüne bırakırken zorladı kendini ağlamamak için "Senin çocuğun..." Sustu sonra. İtiraz mı edecek, halen yalan mı söyleyecekti? Gözlerini kaçırırken, o sıktığı yaşlar boşaldı gözlerinden.

"Adam seni iki dakikada sattı geri zekâlı, ucuz muydun sen bu kadar? Bu kadar adi miydin?"

"Git!" Sessizdi Melis'in sözleri, kabullendiği bir ağırlıktaydı yaşadıkları. "Yalvarırım git Kenan!"

Kalktı Kenan ayağa. Başı önde usul usul ağlarken gördüğü kadının tek damla gözyaşına kıyamadığı o günlere duyduğu öfke ile kabullenmiş bir sesle tane tane konuştu. "Seni tanıdığım güne lanet olsun. Sana da yazıklar olsun! Hayatım boyunca bir daha karşıma çıkma! Sana verdiğim her şey, sevgimden, sadakatime kadar, bu para kapısı işine kadar sadakam olsun."

"Doğruymuş Ayşegül. Adi bir adamın koynunda bırakmış bütün gururumu. "

"Kendi gururunu..."

"Ben kendime kızıp durdum Ayşegül, onu çabucak geride bıraktım, hayatıma seni aldım, seninle hayat kurdum diye vicdan azabı duyup durdum. Bunu hak etmiş olamam. "

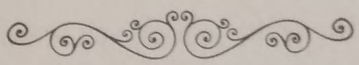
"Elbette."

"Kızıyor musun bana, geçmişimle bugün arasında kaldığım için? Kızma ne olur, güzel gönüllüm; ben seni de ailemi de çok seviyorum. Ben kendime çok kızarken sen de kızarsan bana yapamam. "

"Kızma kendine, sen iyi yürekli bir adamsın. Herkes kendi hayatının yolcusudur Kenan. Girdiğin yolun akı da karası da kendine bulaşır. O yüzden sen kalbini ferah tut, gururu eksilen sen değilsin. Biliyor musun, hem ben ilk kez bir adamı bu kadar seviyorum. Bir sevgili gibi, bir dost gibi, bir evlat gibi; senin kederin benim kederim. Ben seni anlıyorum artık ve biliyorum. Bu üzüntüyü neden yaşıyorsun, onu da anlıyorum. Geçmişimiz bize yük olmasın artık, bırak bizden aldıklarını sandıkları ile eksilen onlar olsun. Biz birbirimizi anladıkça iyileşiriz ben inanıyorum. "

"Sen gerçek olamazsın Ayşegül. Düşündüm de senin gibi seveni bulmak ne zormuş!"

GİDENLERİN HİKÂYESİ



Melis, ayaklarının çıkardığı ritmik sesle bir hastane koridorunda bekliyordu. Hissedeceği düşünceleri bile idrak edemeyecek, bir boş vermişlikle mücadele ettiği aylar birbirini kovalarken yaptığı gibi yapıyordu: Sadece bekliyordu. Beklediği onu bulsun diye! Mutluluk denen şeyi bir şekilde bir yerinden yakalamasının mümkün olmadığına inanmak dışında, geride bırakmak istediği anıları ile yaşarken kendini yeniden iyi hissetmeyi bekliyordu. Bekliyordu, bekliyordu!

Kenan'ı gördüğü o son günden sonra ona dair hiçbir şey duymamış olmak, bir kez bile yolda ya da herhangi bir yerde karşılaşmamış olmak, hayatından sonsuza kadar çıkmış bir yabancı olduğu korkusunu yerleştirmişti önce kalbine. Sonra o korkusu bile dalga dalga yayılıp uzaklaşmış ve kaçıp gitmişti ondan. Kenan'ın, Akın'a karşı kazandığı milyonluk tazminat davasını bile bir haber kanalıyla öğrenmiş ve bir zamanlar tutkularına karşılık gelen adam için zerre üzülme-

mişti. Birileri için üzülmek denen o fedakâr duyguya çok az sahip olmuş biri olarak Melis, bunun için abartılı biz özen göstermek derdinde değildi zaten. Bir kez daha saatine baktı ve bir kez daha doktor odasına çevirdi bakışlarını, doktorun viziteye çıkacağı saatte tahlil sonuçlarını öğrenmeye gelmiş olmasına içten içe kızıyordu beklerken.

Telefonda sonuçlarını öğrenmek istemiş olmasına karşılık doktorun mutlaka yüz yüze görüşme ısrarının altında büyük nedenler aramadan bekliyordu. Büyük nedenler olamazdı. Bu kadar üst üste gelmezdi insanların başına felaketler! Yeteri kadar yalnızdı Melis. Hiç olmadığı kadar hem de... Hiç yapmadığı gibi yapıyor, bu mutsuzlukla yaşarken boş veriyordu ancak hayatına kimseyi almadan, yalnız bir kadın olarak nereye kadar ilerleyeceğinden çok da emin olamıyordu çoğu kez. Yalnız bir ihtiyar olmak gözüne korkunç gelmese bunu çok da önemsemezdi ama yaşlıyken yalnız olanlar hep çaresizliğin adıymış gibi geliyordu Melis'e.

Başını kaldırdı, koridorda oturduğu bekleme koltuklarının önünden geçen tek tük insanların önce yüzüne bakmaya başladı sonra arkalarından takip etti onları gözleriyle. Zaman geçirmekten daha öte değildi derdi. Ta ki gözleri tanıdık bir yüz görene kadar... O güne kadar bir gün Füsun'u göreceği için mutlu olacağını söyleseler sadece gülerdi ve bugün tanıdık o yüz, Füsun'a aitken seviniyordu. Kadının gözleri de onu bulduğunda hızla çevrildi ve Füsun hiç görmemişçesine önünden geçti. Hiç tanınmamış gibi! Biliyordu Melis, Kenan ihaneti teyzesine anlatmıştı. Onların arasında gizli saklı çok az şey olurdu. İlk dertleşeceği insan olurdu çoğu kez teyzesi, annesi üzülmesin diye kıyamadığı zamanların limanıydı kadın. Gurur yapıp, geri oturmak istedi ama düşündü ki zaten

pek gururu kalmış değildi. Adımlarını Füsun'un arkasından sürükledi ve seslendi.

"Füsun teyze..."

Füsun'un ayakları emin olamayacağı bir tedirginlikle durakladı. Onunla konuşup söyleyeceği sözlerden tedirgin döndü arkasını, ifadesi soğuk ve sertti. Melis, birkaç adım daha atıp iyice yanına geldiğinde kadının "Merhaba," dedi. Füsun, başını selamını almak istercesine salladı.

"Nasılsınız?"

"İyiyim."

Füsun, Melis'in nasıl olduğunu hiç mi hiç merak etmiyordu. Mutsuz ya da mutlu olması da umurunda değildi.

"Şey..." Melis, birinin karşısında hiç olamayacağı kadar sıkılgan bir tavırdaydı. Mahcup olmamayı telkin ediyordu kendine. Dik durması gerektiğini, ihanetinin kendince nedenlerine sığınıp omuzlarını dikleştirdi ve boğazını temizleyip asıl istediğini sordu. "Kenan nasıl?"

Füsun yadırgar bakışlarla bakarken cevap verdi. "Kenan'ı mı merak ediyorsun?"

"Gayet tabi ediyorum, iyi olmasını isterim."

"Çok iyi zaten, bir bebeği oldu. " Önce sadece irkildi Melis ama Füsun devam ettikçe çekildi kanı damarlarından. "Bugün sabah Ayşegül doğum yaptı, bu hastanede kalıyorlar. Bir oğulları oldu."

Sessizliğe mahkûm olurken dili, uzun uzun baktı Füsun'un arkasından; ta ki adını doktor sekreterinden duyana kadar.

"Melis Hanım, doktorumuz sizi bekliyor."

Esma Kenan'ın kucağında, yeni doğan kardeşinin yattığı küvet benzeri beşiğe kıskançlıkla bakarken daha çok sokuluyordu Kenan'a.

"Kırmızı suratlı insan mı olurmuş?" derken gözlerini kısıyordu öfkeyle. Annesi ile babasını bu küçük canavar ile paylaşmak, onun için zamanla kabullenir olacak olsa da henüz hissettiği buydu.

"Sen de bebekken kırmızı suratlıydın meleğim. Kardeşin de tıpkı sana benziyor."

Evet, nitekim annesi ısrarla bu küçük canavarı kendisine benzettiğinde gözüne daha kabullenilir geliyordu ama yine de inadını kırmakta zorlanıyordu Esma. Her zaman yaptığı gibi çıkış kapısı olarak gördüğü Kenan'a çevirdi başını. "O bir kere erkek, değil mi Kenan?"

Kenan kaşlarını kaldırdı, ima eder gibi... Küçük çocuğun ısrarla telaffuz ederken keyif aldığı isminin hitabını hep yaptığı gibi uyarırken Esma düzeltti. "Sadece babalar erkek olur bir kere, değil mi baba?"

Kenan, gülümsedi. "O da büyüyünce baba olacak prensesim."

"Bu mu?" Küçümsüyordu. Hiç tereddütsüz kardeşini küçümserken zerre sorgulamıyordu Esma kendini. Kenan, yanaklarından koca bir öpücük aldığı kızına daha sıkı sarılıp, "Evet meleğim, sen de büyüyünce anne olacaksın," dedi Kenan. Bütün kadınlara yakışan o eşsiz duyguyu küçük kızına mal ederken tereddüt etmedi bile.

Esma büyüdüğünde, küçük canavar kardeşinden daha iyi bir şey mi olacaktı şimdi? Düşündü, enine boyuna kıyasladı ama karar veremedi. Baba olmak mı, yoksa anne olmak mı daha iyi sayılırdı? Bir annesine, bir de babasına baktığında kararını verdi; her ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. "Kızının adını Esma koyarsa onu sevebilirim," dediğinde neşeli kahkahalar yükseldi hastane odasından. Herkes Esma'nın tedirgin bakış açısında gülüşüyordu.

"Şimdi Esma'cığım seni babaanne ile Füsun teyze götürecek. Kardeşinle annenin hastanede kalmaları şart, çünkü bu kırmızı surata birkaç iğne daha yapacaklar." Esma'nın gözleri korkuyla büyürken sordu Kenan. "Tamam mı?"

Küçük kız bir kez daha hem annesine hem kırmızı suratlı kardeşine bakıp, "Anneme iğne yapmasınlar ama..." diye ricada bulundu. Esma'nın her surette annesine sahip çıkan hallerine hep bir hayranlık duyan Kenan, kızının sabun kokulu saçlarından öptü ve annesine uzatıp onunla vedalaştırdı. Sonra da Ayşegül'e dönüp, "Ben güzel kızımı taksiye bindirip geliyorum hayatım, sen bu kırmızı surata ben gelene kadar göz kulak ol," dedi.

Figen ile Füsun da Ayşegül'e son telkinlerini verip kapıya yöneldiklerinde açık kapı önündeki bir gölge hızla uzaklaştı oradan. Saklandığı kapı ardında, Kenan'ın yaklaşan sesini duyarken, eli göğsünde ağır bir kalp rahatsızlığı yaşıyor gibiydi gölgenin sahibi. Adamın bir yanında annesi, diğer yanında teyzesi ile gidiyor oluşuna arkalarından bakarken ağlamamak için sıkıyordu kendini. Yaşadığı duygunun adını koyamazdı. Kenan'ın kucağındaki kız çocuğunun uzun uzun ona baktığını fark etti. Esma onu tanımıştı, ama nereden tanıdığını küçük hafızasında adlandıramıyordu.

Hızla Ayşegül'ün kaldığı odanın kapısının önünden uzaklaşacakken, duyduğu bebek sesi ile durakladı. Kenan'ın bebeği ağlıyordu! Kenan'ın parçası, canı... Ayakları istemsiz bir çaba ile odaya doğru girerken, yeni doğum yapmış birine göre dinç görünen Ayşegül'ün mavi geceliği içinde, yatağından bebeğe doğru uzandığını gördü. Ağlayan bebeğini şefkatle kucağına alırken gülümsüyordu kadın. Onu hiç bulmadığı kadar güzel bulduğunu fark etti. Ayşegül çok güzel bir kadındı. Düşündü, belki kendinden bile daha güzeldi. Annelik, insana başka türlü bir güzellik mi veriyordu? Adımları biraz daha ilerledi içeri doğru ve Ayşegül göğsüne yatırdığı bebeği sakinleştirirken gördü Melis'i. Birbirlerini görecekleri mesafeden daha da yaklaştı Melis. Yutkundu, konuşamaz sesi çıkmaz sanırken bir nefes verdi ve "Geçmiş olsun!" dedi.

Ayşegül, şaşkın bir ifade ile sadece başını salladığında biraz daha yaklaştı Melis. Yeni doğmuş bir bebeğe hiç olmadığı kadar yakından ilk kez bakıyor, gözlerini ondan zerre alamıyordu. Beyaz tenli, simsiyah saçları olan, kapalı gözlerinin altında tuhaf sesler çıkaran bir yaratıktı bebek. Melis'e hiçbir surette sıcak gelmemesi gereken bir bebekti ve Melis ona dokunmak istiyordu. Kuruyan boğazını serinletmek istedi önce sonra da "Adı ne?" diye sordu.

Kenan bir oğlu olsa adını ne koyardı. Bundan hiç bahsetmemişti Melis'e.

"Murat," dedi Ayşegül usulca.

Gülümsedi Melis, ona babasının adını vermişti ve muradı buydu Kenan'ın. Ağzı aralandı, söyleyecekleri neydi bilmiyordu. Ayşegül'ün şaşkınlığı arasından gözlerinden birer

damla sessiz tükenmiş yaş aktı. Aldırışsız yaklaştı kadına ve elini uzattı. "Kucağıma alabilir miyim?"

Tereddüt etmedi Ayşegül, karşısında gözyaşı döken o kadına karşı hissettiği şey nefret olamazdı. Melis korkarak uzandı bebeğe, Ayşegül dikkatle bıraktı kucağına. Kucağına sığacak kadar küçük bir canın Kenan'a ait olmasına karşılık taşıdığı şey, acıydı Melis'in. Gözyaşları daha da hızlandı, bir eşya gibi beceriksiz tuttuğu bebeğin çatık kaşlarını Kenan'a benzettiği an gülümsedi, ağlarken tebessüm ettiriyordu insana yeni doğmuş bir bebek, bir melek. "Merhaba!" dedi Melis, Murat onu duysun duymasın umursamadan fısıltı içinde bir sesle... Yüzünü yaklaştırıp kokladığı bebeğin her zerresinde Kenan'ın var olduğunu bilmek büyük bir yangın gibiydi onun için. "Sen babana mı benziyorsun?" Daha da büyüdü gözyaşları Ayşegül'ün karşısında. Aciz, tükenmiş bir kadın olarak görünmeyi tartmadı bile. İçini çeke çeke ağlarken kaldırdı başını Ayşegül'e "Sana da benziyor," dedi.

Ayşegül, kabullenir bir tavırda başını salladı. Melis bir kez daha bakışlarını küçük kıpırtılara çevirdi. Bir zamanlar hiç sahip olmak istemediği bir bebeğin varlığı onu böylesine ağlatırken artık biliyordu, o bebeğe hiçbir zaman sahip olamayacaktı. Bu mu yakıyordu canını, anne olamayacak olmak mı?

"Hayatım?"

Kenan'ın sesi ile sıyrıldı düşündüğü her şeyden Melis. Kucağında onun oğlu yüzü karısına, arkası ona dönük titrediğini hissettiğinde sonunu düşündü Melis. Onun sonu bu olacak deselerdi yine de gider miydi Akın'a? Bu pişmanlık ateşine bile bile düşer miydi?

Ayşegül, imalı bir bakışla buldu Kenan'ı. Kenan da arkasından tanıyacak kadar emindi Melis'in varlığından. Melis çabucak yaklaştı kadına ve kucağında beceriksizce tuttuğu bebeği uzattı annesine "Mutlu bir insan olur umarım," dedi.

Ayşegül, Melis'in elinden alırken bebeğini cevap vermedi ona. Melis gözlerinin yaşını elinin tersi ile silerken, başı önde Kenan'ın yüzüne bakamadan çıktı odadan. Odanın kapısının önünde yürümeye takati kalmamış bir hastaydı artık, sırtını yasladığı duvarın dibine çöktüğünde duydu Kenan'ın sesini.

"Neden gelmiş?"

"Bilmem, sadece ağladı."

"Ağladı mı?"

"Sanırım mutsuz."

"Merak etme, o mutlu olacak uğraşlar bulur kendine."

Melis, hızla uzaklaştı oradan. Hızla ve hıçkırarak... Kendini az evvel çıktığı doktor odasına attığında, içeride hasta olup olmadığını umursamadan merakla ona bakan doktoruna "Karar verdim, doktor hanım! Kanser daha fazla yayılmadan rahmimi alabilirsiniz," dedi.

~SON~

MEHTAP SOYUDURU ÇİÇEK

Yolcu

Adım her istasyonda değişiyor,
sen en iyisi bana 'Yolcu' de!



ROMAN

CEFTALYA

Babasızlığı babalık özlemi ile perçinlemiş bir adam; Kenan.

Hayata, özgürlüğe ve ben değerlerine düşkün,
anlık heveslerin kadını; Melis!

Melis'i yem misali gagasını açmış bekleyen gamsız kuş; Akın.

Hayat mücadelesini küçücük bir yürekle sürdüren, mum ışığının etrafında kederinin ortağı yalnız kendisi olan, kahverengi bakışların ürkek sahibi bir kadın; Ayşegül!

İhanetin ardından buluşan hayatlar ve gerçekleşen hayaller. Küçük bir çocuğun, yabancı bir adamın sevgisine ait açlığı ile babalık hasretine düşmüş o adamın uzattığı elden, gerçek aşka uzanan yolculuğu...

Sadece Esma'nın engin yüreğinin dilinden, hep beraber "Gitmesen Olmaz mı?" diyeceğimiz bir aşk!

"Yine daldı gözlerim gözlerinin rengine,
Gül açan gül yüzünün gamzesine vurgunum.
Bıraktım yüreğimi sevdanın ahengine,
Endamın elif gibi, hemzesine vurgunum. "

Ümit Zeki Soyuduru

